Alexandru Vîlcu

E ceva putred în România.

Numai “gulerele albe” sunt în măsură să fure țara cu totul; borfaşii o fac doar cu bucata.

Adresa internet pentru această carte este www.putred.ro

E ceva putred în România

Cuprins

Stimați cititori (pag. 4)

1. Capitala României să fie mutată de urgență în Transilvania, acolo unde a fost, la originea poporului român (pag. 9)

2. Să înceteze cu dușmănia româno-română (pag. 14)
3. Exaltații și nebunii circulă în voia lor printre noi (pag. 19)
4. Orice faptă mare, odată realizată., trebuie aspru pedepsită (pag. 23)

5. Românii sub comunism și sub neocomunism (pag. 28)
   a). Începuturile și metamorfozarea comunismului în România (pag. 29)
   b). Neocomunismul (pag. 31)
   c). Procesul comunismului (pag. 33)
   d). Reconcilierea națională (pag. 35)

6. Numai prin noi înșine ne putem salva ca popor (pag. 36)
7. Construcții de case tipic românești pentru dezvoltarea rurală(pag. 47)
8. Asociații filantropice ce trebuie organizate și în România. (pag. 55)

9 Sănătatea în România a fost adusă pe targă pentru a putea fi salvată (pag. 59)
   a). Necesitatea înlocuirii vechii legislații sanitare, depășite, și supuse fraudărilor (pag. 60)
   b). Cine este mai indicat să administreze cu competență un spital ? (pag. 65)
   c). Ciubuc sau simplă recunoștință liberconsimțită ? (pag. 68)
   d). Asistența medicală în mediul rural și zonele deficitare (pag. 72)
   e). Barem minimal de cunoștințe pe care trebuie să le aibă un absolvent de medicină (pag. 76)
   f). Învățământul postuniversitar în România (pag. 81)
   g). Excesul de medicamente poate fi la fel de dăunător ca și lipsa lor (pag. 84)
   h). Astrologi medicali plătiți din banii asigurării de sănătate (pag. 87)

10. O istorie a Maramureșului necunoscută până astăzi de către cei mai mulți români (pag. 89)

11. Ce se întâmplă cu Catedrala Mântuirii Neamului ? (pag. 97)

---

12. Sunt oare actualii liberali adevăraţii continuatori ai Dinastiei Brătienilor? (pag. 100)
13. Încrucişare politică între un ţap de bere şi o capră de tăiat lemne (pag. 102)
a). Exponenţi politici la liberali (pag. 105)
b). Exponenţi politici la alte partide politice (pag. 113)

14. Ţigani sau rromi ? (pag. 117)

15. Presa, opinia publică şi lecţia dată de electorat clasei politice prin absenteismul la vot (pag.120)
a). Presa (pag. 121)
b).Opinia publică (pag. 127)
c). Lecţia dată de absenteismul la vot (pag. 128)
16. Corupţia în România (pag. 131)

17. Conducători de partide şi de stat. Lupta pentru putere (pag. 138)
18. Cât bine şi cât rău a produs Ion Iliescu pentru România ? (pag. 144)
a). Feeria primelor ore ale revoluţiei (pag. 145)
b). Perioada de început: nimicirea brutală a avuţiei naţionale socialiste, prin decrete necugetate (pag. 147)
c). Perioada "suprastructurii" sistemului iliescian (pag.149)
d). D-l Iliescu, omul şi caracterul (pag. 159)
e). Cum l-am cunocut personal pe dl Iliescu ? (pag. 160)
f). Alte păreri exprimate despre dl Ion Iliescu (pag.163)

19. Despre modul în care se scrie pe alocuri politica ştiinţei în România (pag. 165)
a). Un caz particular supus analizei opiniei publice (pag. 166)
b). Notă succintă asupra evoluţiei didactice, ştiinţifice şi administrative (p.168)
(Semnează prof. dr. Rodica Vîlcu)
c). Intervenţia d-lui Segal în faţa plenului Academiei Române cu scopul denigrării mele şi răspunsul meu, punct cu punct, la acuzaţiile ce mi-au fost aduse.(pag.169)

20. Trei personalităţi politice româneşti ale ultimei sute de ani (pag. 193)
a). Regele Mihai I (pag.194)
b) Nicolae Ceauşescu (pag. 202)
c). Traian Băsescu (pag. 207)

21. În loc de încheiere (pag. 212)

Femeia de ieri, de astăzi şi de mâine (Informare) (pag.216-219)

Stimaţi cititori

Moto: Nu e niciodată prea târziu ca să fii persoana care ar putea fi *(Marry Ann Evans)*

Cele peste 20 de titluri care alcătuiesc această carte "tip Internet", plus alte circa 20 de subtitluri, prezentate independent sau în grup, reprezintă răni pe corpul ţării noastre. Dar lista lor e mult mai lungă. Scrierea aceasta este doar o provocare la dialog cu cititorii care, sunt convins că vor scoate la iveală şi alte răni pentru a le putea obloji pe toate împreună. Cele arătate sunt doar câteva din neajunsurile noastre culese din această vale a plângerilor în care a ajuns astăzi România. Nu mai putem continua pe această cale fără să riscăm să ne falimentăm ţara. Aceste răni ne dor pe majoritatea din noi. Dar sunt şi unii pe care îi lasă rece. Din păcate nu toată populaţia României de astăzi îşi dă seama ce tragedie trăeşte în zilele noastre. Este o dramă naţională degradantă şi ruşinoasă. Toate acestea nu reprezintă nici ursită, nici bătaia lui Dumnezeu, ci bătaia de joc a unor neisprăviţi, lacomi de afirmare şi de profit care au acaparat puterea, sfidând drepturile sfinte ale cetăţenilor. Nu sunt nici pesimist, nici prăpăstios, dar în acest mod nu se mai poate trăi. Trebuie să punem capăt acestei stări de lucru şi putem s-o facem dacă nu vom rămâne indiferenţi faţă de manipulările la care suntem supuşi.

Prin titlul "E ceva putred în România", caut să declanşez un semnal de alarmă pe care sa-l audă cât mai mulţi români. Titlul de mai sus este, după cum se ştie, o parafrazare după tragedia "Hamlet" a geniului literar, Shakespeare. Ivindu-mi-se ocazia să ajung în Danemarca, am ţinut să vizitez castelul medieval Helsignore, după ce i-am urmărit în prealabil piesa de teatru în felurite regii şi interpretări, începând încă din adolescenţă. Deşi castelul era pustiu (în sens de nelocuit), am căutat să-l reanimez cu fantezia, refăcându-i scenariile, dar nu numai sala tronului şi de recepţii, ci şi subteranul şi chiar sălile de tortură şi cimitirul. Parcă auzeam ecoul unor replici cum e sintagma:"E ceva putred în Danemarca" şi intrebarea: "A fi sau a nu fi", care vizează îndeosebi România zilelor noastre. Dar Danemeca de astăzi este o ţară prosperă şi echilibrată, însă România de astăzi a ajuns o ţară cu multe putreziciun pe care încecăm să le asanăm şi să le justificăm.

Dar oare ce nu e putred în România ? S-ar fi potrivit mai bine ca această carte să fie intitulată "? Ce nu e putred în România ? E putred Parlamentul (aleşii poporului). E putred Executivul, e putredă Justiţia. Există putreziciuni în presă, în economie, căci şi suprastructura noastră este şi ea prinsă, în grade variabile, de putreziciune (Aacademia Română, Universitatea, Cultura, Cercetarea). Doar Biserica şi Armata au fost atinse de mai puţină erodare, sperând să se elimine şi cea câtă mai există. Inimile şi sufletele noastre, la fel ca merele sănătoase, încep şi ele să se contamineze de această degradare. Dezgustul şi lehamitea a pătruns chiar şi în felul de a fi şi a gândi a oamenilor.

Sunt convins că voi fi contrazis cu vehemenţă că din ceea ce spun nimic nu e adevărat. Aş fi cel mai fericit să ni se arate, nouă tuturor, că n-am dreptate şi că totul e

altfel. Că ceea ce am arătat aici sunt pure născocirirăuvoitoare. Că în țară lucrurile decurg bine, iar eu m-am trezit după un vis terifiant.

Scopul principal al cărții este, în primul rând, să le spunem tuturor acelora care contribuie la menținerea acelui climat intolerabil ca să pună capăt rușinoaselor dezbinări româno-române ce terorizează astazi românia ca o molimă ce face prăpăd în mai toate sectoarele din România şi mai ales cea care ne ucide sufleteşte. Dacă nu vom termina urgent cu "această manieră reglare rușinoasă de conturi", nu vom putea face paşi spre progres şi vom retrograda, atât material cât mai ales moral. Românii nu mai trebuie să tot suporte, să sufere şi să continue să tacă din cauza ambițiilor şi incompetențelor multora din conducătorii noştri.

Nu urmăresc să mă afirm. Nu mă interesează câtuşi de puțin să-mi văd numele afişat. Sunt conştient că prin această luare de poziție îmi asum o mare răspundere la adresa celor puternici care se iubesc pe ei, dar fiind unul care nu am nimic de pierdut, îmi voi continua demersul. Se spune că cel mai de temut om este cel care nu are ce pierde. Eu sunt unul din această categorie care, în calitate de octogenar de mai mulți ani şi cu sănătatea şubredă, aştept cu seninătare să fiu chemat pe drumul fără întoarcere. Dar până atunci mai am ceva restanțe în România. Cetățenii români n-aujustificare să se oprească la acest stadiu preaineficient. Trebuie să ne începem asaltul pe toate căile, toți acei care îşi iubesc țara şi oamenii ei.

Observațiile şi reacțiile primite din partea cititorilor pe această temă voi căuta să le centralizez urmând să fie predate şi unei grupări sau persoane, dispuse să preia inițiativa evaluării şi prelucrării sugestiilor în folosul țării. Dau câteva exemple de grupări sau persoane fizice care ar avea autoritatea, competența şi capacitatea de a prelua această inițiatvă şi de a o duce la capăt: GDS (Gruparea pentru Dialog Social), Alianța Civică, Societatea Civilă, "Familia", o editură cu simț patrioric, un Birou de Presă, un birou de sondare a opiniei publice, un reporter de ziar cu inițiativă etc, dispuse să se angajeze într-o asemenea acțiune de Sisif, dar care este de interes național. Personal aş vedea-o şi chiar aş ruga-o insistent pe doamna Rodica Culcer de la TVR 1,care are capacitatea, experiența, uzanța şi patriotismul, necesare să preia şi să ducă la capăt o acțiune de asemenea amploare şi de o asemenea importanță. Ar scoate din scrisorile *e-mail* care – dacă vor sosi – o adevărată "Carte de învățătură", iar pentru doamna Culcer ar reprezenta cartea vieții sale: o oglindă fidelă a "Stării națiunii".

Dar scrisorile cu sugestii rog să fie cât mai concis, cât mai la obiect, cât mai aplicabile în practică şi cu asumarea răspunderii celui care le face, chiar dacă înjurăturile şi anenințile nu vor putea fi evitate, dar sub semnătură. Să vadă lumra cie suntem. În vederea alcătuirii unui material faptic, căruia, personal, nu-i voi putea face față, concluziile ce vor fi trase vor demonstra fidel cine suntem.noi românii şi cum gândim. Apariția unei cărți de sinteză politică, bazată pe documentate sintetizate exclusiv de public, în care să fie redată periodic evoluția acestor frământi ale opiniei publice (de exemplu odată la câte cinci ani sau mai des), ar echivala, nu numai cu o cronică, sau anuar, dar şi ca un îndreptar sau ca o încercare de a fixa puncte cardinale în haosul

politicii şi gândirii româneşti. Trebuie să depunem toate eforurile ca să ieşim din această confuzie ideologică care nu ne face decât să umblăm nesiguri pe noi, ca şi cum am fi turmentaţi, deşi nu suntem decât împleticiţi. Suntem ca cei care trag cu stângul în dreptul, în loc să tragă la poartă. Dar măcar gândirea să ne rămână clară şi obiectivă ?

În felul acesta, poporul nu va mai fi ţinut nici ca ostatec şi nici în chingi de către câteva grupări de comando, din care unele domină Parlamentul, altele canalele televiziunii, altele presa, altele partidele politice. Să nu mai continuăm să ne certăm şi să ne insultăm ca la uşa cortului pe toate căile şi cu absolut toate ocaziile, căci ceea ce facem e o mare degradare naţională. Noi, când nu avem "găselniţe", le născocim ca să putem face scenarii cu tărăboi din orice.nimic. Întreaga mass-media este suprasaturată de scandaluri şi conflicte, căutând să arate că suntem bravi. Puţine ţări din lume trăiesc într-un climat politic atât de îmbâcsit şi de dezolant ca cel din zilele noastre din România.

Propunerile ce vor sosi (eventual) de la public, indiferent de orientarea lor politică (de stânga, de dreapta sau de cebtru) ar urma să fie sintetizate obiectiv într-un volum intitulat: "Cum gândeşte naţiunea într-un anumit an de graţie ? la care ar fi bine să participe cu responsabilitate zeci şi chiar sute de coautori, dar care să nu se eschiveze de a se legitima. Ar fi păcat să nu fie luate în considerare şi evidenţiate ideile valoroase, dar care să nu sunt semnate ca să fie cunoscute de intreaga ţara, din cauză că nu au fost semnate cu datele necesare (nume şi aderesă complete), nu semnând doar astfel: "Luminiţa din Buhuşi". Acel text al numitei "Luminiţa" poate conţine o ideie valoroasă ce ar fi păcat să fie irosit. În această culegere reală de sondare a opiniei publice să nu se vorbească la modul general, manieră care facedpar agitaţie, dar este total lipsită de rost şi eficienţă.. Nu putem fi de acord cu acei iniţiatori de sondaje de anvergură care, cu tot tam-tamul amploarei şi a numărului imens de participanţi, nu s-au axat pe subiecte concrete Evident că toată lumea vrea sănătate, pace, dreptate, loc de muncă, locuinţă decentă şi un trai mai bun, dar aceasta se ştie de noi toţi, fiind trebuintrebuiţe evidente, dar defundate. Trebuie să găsim şi căile de ieşire din impas, fie administrative, fie politice, la care să recomandăm soluţii de pe urma cărora să beneficieze întreaga societate. Problemele, aparent personale, dar care reflectă nedreptăţi flagrante ce se repetă şi la alţii, trebuie cunoscute şi evidenţiate, dar tot cu scop ţintit şi la obiect; nominalizate şi prin asumare de răspundere, atât a acuzatului, cât şi a acuzatorului. Am adus ca exemplu un asemenea prototip de caz, la titlul nr. 19, desccris cu detalii pntru a fi veridic, intitulat: "Despre modul în care se înscrie pe alocuri politica ştiinţei în Româia". Alţii vor avea încălcări la fel de intolerabile în alte domenii noi trebuie să netezim cale spre advăr.

Să avem curajul răspunderii asupra celor semnalate, cum mi-am asumat şi eu răspunderea în întreagă acestă scriere, transformându-mă public "în semn de tras la ţntă" (ca la moşi), dându-le ocazia tuturor celor de altă părere să tragă în mine, demonstrând contrarul faţă de ceea ce am afirmat cu bunăintenţie. Dar s-o facă prin argumente şi fapte demonstrabile, nu prin insulte, căci sunt convins că se vor găsi şi numeroase cazuri care mă vor supune unor înjurături, dar nu venite de la birjarii care au dispărut, ci de la feţe cu "obraz subţite".Aici se va vedea adevărata elită. Altfel ne-am dezice că suntem români.

Pentru popoare, evoluția societății nu e netedă. Există nu numai linia ascendentă, ci şi cea descendetă. Totul depinde de conducătorii dătători de ton. Recunosc că eu, fiind doar "un subiest", nu mă pot considera obiectiv, acceptând din capul locului că nu tot ce am afirmat e valabil. Iar pentru acele confuzii involuntare îmi voi cere scuze şi mă voi apleca. . Chiar dacă mi s-ar da dreptate într-o proporție de 51 ț, iar în cealaltă jumătate de 49 ț s-ar găsi contraargumente, inițiativa tot ar fi un câştig pentru țară şi chiar dacă acest raport ar fi invers. Din acest tip de carte, care trebuie să fie grupată pe tematici Si probleme, să se poată scoate esența dominantă care preocupă populația. Respectiv, națiunea. Nu vom fi eficienți decât dacă vom răspândi cuvântul dominant, iar aici avem una din aceste ocazii. Ceea ce nu vom putea realiza noi, poate că ne vor ajuta cu sugestii chiar şi românii adevărați din străinătate, căci şi ei sunt frații noştri, la fel de buni români, deşi trăiesc pe alte meleaguri, dar cu dorul de patrie..

O parte din sămânța împrăştiată va cădea pe piatră, alta pe cărare, iar alta printre mărăcini, dar va cădea şi pe pământ fertil, astfel ca unele idei triate şi coapte de minți competente, să dea roade. Trebuie să ieşim din acest război mediatic încrâncenat, dar extrem de păgubos pentru țară. Să plecăm de la adevărul că avem cu toții partea noastră de dreptate, dar şi de vinovăție şi că nu toți românii sunt persoane dubioase, indiferent cărui partid aparțn.. Cu toții trebuie să fim oameni de de ispravă. Avem printre noi şi o parte gălăgioasă care bruiază atmosfera, iar aceasta trebuie lăsată să vorbească în pustiu. Să-i lăsăm să trăncăne până vor obosi. Acțiunea trebuie începută la fel cum se răspândeşte lumina în Noaptea Învierii: de la om la om, de la o lumânare la alta, până când armonia şi buna înțelegere va cuprinde întreaga țară, când cu toții vor cânta, ca în Noaptea Învierii: "Hristos a înviat" sau cum am cântat "Hai să dăm mână cu mână" în Piața Unirii din Focşani în 1859. Fostul nostru imn: "Pe-al nostru steag e scris unire", compus de bucovineanul Ciprian Porumbescu, l-am vândut albanezilor ca imn național al lor, dar măcar să nu ne vindem şi spiritul acestui imn: "Unire-n cuget şi simțiri". In zadar lucrăm sectar sau insultându-ne, căci nu vom ajunge la nici un rezultat pozitiv. Din contra: vom tot retrograda până ne vom descompune.

*

Mai doresc să informez cititorii un fapt secundar. In afara acestor titluri am mai scris "pentru sertar" alte trei cărți intitulate astfel: *"*Femeia de ieri, de astăzi şi de mâine*"* (gata de tipar), "Mărturisiri sub patrafir" şi "Proverbe şi aforisme comentate şi necomentate" (ultimele două necestând doar revizuire). Ceea ce prezint acum pe Internet ar reprexenta un fel de a patra carte. Mai menționez că în 2002 mi-a apărut o carte, intitulată "Relaţile româno-maghiare" (apărută la Editura Medicaală) care ar trebui revizuită şi transmisă tot prin Internet căci atunci mi-a fost boicotată , nevăzând lumina nici unei vitrine din țară sau a vtreunui stans stradal de cărți. Eu fiind născut în Maramureşul istoric, iar anii 1940-1944, când aveam vârsta cuprinsă între 16 şi 20 de ani, am ținut un juranal intim în care îmi însemnam unele trăiri şi evenimente petrecute atunci. După acel modest jurnal de tierețe am scris cartea care a reprezentat şi trăirile altor români. Toate cărțile menționale sunt amplu ilustrate.

Acțiunea propusă trebuie întâi urnită, iar pe parcurstriată, dar nu respinsă din start cu zgomot, (după cum ne este obiceiul nouă, românilor). Sper că se vor găsi unii, cu adevarat "de-ai noştri" care să arunce acestei biete țări câte un colac de salvare, căci sunt numeroşi români care posedă, în ranița şi gândirea lor, chiar şi "bastonul de mareşal".Acest baston nu trebuie să zacă pe mai departe în raniță unde să ruginească, ci trebuie valorificat. Napoleon, pe asemenea categorii de cetățeni şi-a dobândit victoriile, nu numai pe cei strict… "cei de meserie". Noi nu trebuie să fim exclusivişti, dar trebuie să avem în vedere suferința celor mulți care îşi târăsc zilele de pe azi pe mâine, fie că sunt democrați, liberali sau socialişti. Tot mai mare procent de spirite de valoare suferă în sinea lor de pe urma stării deplorabile prin care trece țara care stă pe muchie de prăpastie, iar… "babele noastre politice, clevetitoare şi instigatoare …se piaptănă" şi se dichisescc. Prin bălăcâreală nu ne vom salva țara, ci tot mai rău o vom afunda. Acum, râurile noastre au dat pe dinafară şi ne mocirlesc ogoarele, grădinile şi chiar casele. Dar sperăm ca prin sprijinul cititorilor, acțiunea inițiată va da roade să ne regăsim albia firească de curgere sub formă de râuri şi chiar torente. Ceea ce se întâmplă astăzi cu noi reprezintă o adevărată năpastă națională de care trebuie să fim conştenți şi îngrijorați cu toții şi pe care să o depăşim.

---

adresa internet: www.putred.ro, adresa e-mail: alexandru.vilcu@gmail.com

1. Capitala României să fie mutată de urgență în Transilvania, acolo unde a fost la originea poporului român

Moto: Spațiul omului nu-şi găseşte adevărara măsură decât atunci când se orientează după punctele cardinale ale inimii. *(Mircea Eliade)*

Mutarea capitalei României în Transilvania este o veche dorință istorică ce datează curând după Unirea cea Mare din 1918, dar condițiile politice ale deceniului '30, când se proiecta înfăptuirea acestui deziderat firesc, n-a putut fi realizat din cauza pregătirilor de război în Europa, apoi a mutilării țării, a izbucnirii războiului şi a subordonării țării la Rusia Sovietică. De atunci mutarea capitalei a tot fost amânată şi amânată, confirmându-se dictonului că "nimic nu e mai de durată decât provizoratul". În prezent, mai ales după aderarea României la Uniunea Euroreană, n-a mai rămas timp de stat pe gânduri. Trebuie să acționăm până când nu va fi prea târziu, câci aceasta îşi are scadența ei.

România este situată la extremitatea cea mai estică a Uniunii Europene. Deşi din punct de vedere geografic deținem un avantaj în această zonă strategică, atât economic cât şi politic, noi trebuie să ne apropiem tot mai mult de Europa centrală şi de vest față de a căror capitale şi instituții politico-culturale trebuie să ne întoarcem acum fața. Să nu mai stăm cu spatele la ele ca şi cum acest fapt ar fi unul din cele mai neesențiale pentru noi.

Subiectul pe care urmează să-l luăm în discuție este consultarea populației pentru rămânerea pe loc sau mutarea Capitalei României în Transilvania, acolo unde a existat la originile noastre ca popor. Din Transilvania noi am fost izgoniți şi transformați, timp de un mileniu în iobagi, de către popoare neîndreptățite pentru o asemene dislocare forțată..

Capitala noastră la Bucureşti a fost hotărâtă de domnitorul moldovean de atunci, Alexandru Ioan Cuza în 1859, ca o necesitate istorico-politică cu ocazia primului pas spre Unire: Unirea Principatelor Române. La scurt timp după realizarea României Întregite, s-a intenționat mutarea firească a capitalei în Transilvania pe platoul numit Țara Bârsei, în apropiere de Braşov. Această realizare trebuie să o privim ca pe o nouă "oră astrală" în evoluția României. În noua conjunctură noi trebuie să ne apropiem de Europa, dar nu numai geografic, ci şi politic, precum şi în cugetele noastre, pentru a avea o mai bună comunicare şi un cuvânt mai competent de spus în interiorul ei. Din cele peste 30 de țări europene în devenire, România este a şaptea țară ca populație. Dar noi nu trebuie să contăm numai pe aceste dimensiuni numai din punct de vedere numeric, ci şi valoric. Având acest avantaj politico-economic, altele trebuie să fie şi orientările noastre diplomatice şi culturale. Dar această înfăptuire nu poate fi decisă nici de edili şi nici chiar de conducerile statului, ci consultând poporul, dar nu înainte de a-i expune, fie şi sumar, motivațiile ce trebuie să fie cunoscute, dezbătute şi bine gândite în toate detaliile şi sub toate aspectele

1. Capitala actuală este amplasată în mijlocul unui şes, fertil ca sol, dar neospitalier condițiilor de trai, unde vara e caniculă greu de suportat, iar iarna bate crivățul, fără a mai vorbi că actuala amplasare este şi o zonă seismică. Pe de altă parte,

prin modul în care capitala a fost concepută, oricâte îmbunătăţiri suplimentare i s-ar aduce şi orice investiţii faraonice s-ar mai face, ea tot nu ar putea deveni o capitală care să se impună în lume din punct de vedere edilitar, căci "scheletul" pe care a fost structurată nu va putea fi influenţat decât într-o prea mică măsură, necesitând în schimb demolări considerabile şi extrem de costisitoare. Cu cât i-am aduce modificări, cu atât am strica-o şi mai mult. Şi nici atunci nu va putea deveni o metropolă cu adevărat impunătoare şi concurenţială în lume. Am putea enumera doar până acum zeci de erori grave care sluţesc capitala, ca blocul de 30 de etaje construit la 3-4 metri de Catedrala Sfântul Iosif sau construirea în Parcul Bordei de blocuri de locuinţe. Se are în vedere să se ridice în jurul cochetului parc Cişmigiu din centrul capitalei, consstruirea a patru blocuri turn de locuinţe cu căte 30 ae etaje. Milioane de locuitori ai capitalei de astăzi sunt ţinuţi la prea mare distanţă de locurile fireşti de agrement de la deal şi de la munte unde dispun de case de odihnă,.dar până la care au de parcurs distanţe obositoare, nefiresc de lungi, în timp ce ele ar trebui să se afle mult mai aproape de domiciliul proprietarilor. În actualul Bucureşti să nu se mai facă alte investiţii de anvergură (în afara celor care sunt deja bine stabilite şi absolut necesare ca urbanistică). În curând vom devni ca aglomeraţie, aseemenea cutiilor de sardele stivuite. Investiţiile pentru alte mari modificări în capitala înghesuită să fie virate spre viitoarea capitală sau spre alte scopuri.locale. În locul coloşilor programaţi, dar cu care nu vom impresiona pe nimeni, să se construiască la Bucureşti şi în împrejurimi alte obiective prin care viaţa cotidiană să devină cât mai suportabilă şi chiar agreabilă. Dacă vom continua să o dezvoltăm în aceeaşi manieră în care s-a şi început, nu va mai putea fi numită "Micul Paris", ci "Marea Ciorogârla", adică o capitală haotică şi fără urbanistică proprie, ci doar înghesuiri forţate ca un depozit de mobilă sau de cherestea. În acest timp aven sute de străzi în capitală necanalizate, neelectrificate şi cu carosabil ca şi pe drum câmpenesc.Toate acestea se explică prin forţa banilor, a afacerilor şi a intereselor personale. O firească direcţionare a acelor investiţii ar putea fi făcută prin refacerea salbei de lacuri dealungul luncii Dunării, marele fluviu putând deveni, prin fostele sale lacuri naturale (începând de la Calafat până în apropierea Deltei, o altă zonă plăcută de agrement. Refacerea lacurilor desecate va deveni nu numai o sursă piscicolă, ci mai ales va preîntâmpina viiturile care, perioidic, devin catastrofale, inundând localtăţi întregi.

2. În afara acestor motivaţii, noua amplasare va avea consecinţe pozitive în privinţa "regionalizării administrativ-economice a ţării", sarcină pe care va trebui îndeplinită ca realizare a "Autonomiei Administrative" a ţării, domeniu de bază în care suntem mult rămaşi în urma altor ţări Europene. Există deja un proiect logic de a aronda ţara în opt sau zece regiuni funcţionale şi sectoriale, dar care nu poate fi făcut funcţional din cauză că actuala amplasare a capitalei este prea excentrică şi, în consecinţă, disfuncţională.

3. Dar Bucureştii de astăzi nu vor deveni un oraş părăsit. El va continua să se chiar extindă, dar nu în mod haotic ca până în prezent, ci armonios şi mai funcţional. După ultimele prevederi se preconiza să se lăţească de circa douăzeci de ori în toate direcţiile, ceea ce ar fi fost o adevărată monstruozitate în plin Bărăgan. Să nu-l sufocăm şi

mai mult. Îi ajunge cât este de pocit pe alocuri. Supradimensionând această capitală vom sfârşi să facem din el, nu o metropolă care să concureze cu altele din lume, ci din contra, numai dacă am mai pondera-o. Periferia programată pe mai multe sute de kilometri pătraţi ar trebui să constea dominant din spaţii verzi, cu cât mai multe parcuri şi cu străzi şi bulevarde largi, bordate de pomi care să fie schimbaţi la circa 20-30 de ani, ca să nu deformeze trotuarele şi să nu ne spargă canalizările. Importanţa sa culturală, administrativă, economică, industrială, bancară şi comercială va rămânea pe mai departe primordială şi chiar va mai creşte ca importanţă, dar sub alte aspecte, mai ales după ce va fi reluată construcţia canalului navigabil Bucureşti-Oltenița şi, poate, un alt canal de circuit, Bucureşti-Giurgiu. Bucurestii ar deveni astfel un port fluvial îndirect la Dunăre. Dacă aici ar locui japonezi, germani sau alte poppore, nu s-ar crampona pe o asemenea locaţie, mai ales astăzi când avem alte priorităţi şi spaţii mai adecvate, revenind la trecutul nostru de unde am fost izgoniţi. După toate probabilităţile, Preşedinţia, Parlamentul, Executivul, Justiţia şi Patriarhia, vor continua să funcţioneze tot în vechea capitală, cel puţin alte câteva decenii, dacă nu chiar definitiv pentru unele din ele. Exemple de asemenea capitale avem în Olanda, Australia, Brazilia şi nu numai acolo.

4. Amplasarea capitalei în inima Transilvaniei ne-ar apropia cu cel puţin 400 de km. de Europa de Vast, ceea ce va însemna mult, atât pentru noi, cât şi drumul invers di partea occidentalilor. În acest fel nu vom mai sta mereu cu spatele întors la Europa, după cum am stat timp de atâtea secole (mai ales de prin secolele XIV-XV) şi n-am făcut bine. Ar fi cazul să ne mai "occidentalizăm", dar păstrându-ne şi chiar evidenţiindu-ne adevărata noastră identitate complexă. Să ne mai ponderăm şi faţă de unele vederi prea rigide de slavonizare forţată şi artificială, nenaturală, direcţionată de poziţiile geografice şi politice ale celor două vechi Principate Române, balcnizare şi slavonizare fortuită, deşi România era o insulă de latinitate inconjurată de un ocean de ţări slave, cu excepţia Ungariei. . Fără să ne dezicem de noi, dar astăzi trăim alte vremuri la care trebuie să ne adaptăm din mers, recuperându-ne timpul pierdut. Devenind cu adevărat "europeni", trebuie să strângem mai mult legăturile cu Vestul, începând cu sora noastră Italia şi celelalte ţări de gintă latină prin care am dovedit că suntem istoriceşte mai europeni încă în urmă cu două milenii, când capitala imperiului căruia îi aparţineam era la Roma, căci "de la Râm ne tragem". Faptul că un român, chiar dacă era neştiutor de carte – cum a fost Badea Cârţan pe care locuitorii Romei l-au identificat ca dac autentic, după încrustaţiile în piatră pe Columna lui Traian, e o dovadă grăitoare. El s-a putut înţelege direct cu locuitorii Cetăţii Eterne, zicând că ei vorbesc o românească stricată. Însăşi acest fapt, aparent secundar şi naiv, reprezintă un mare avans cultural european pe care noi nu ştim să-l valorificăm după cum se cuvine. Prezenţa voevodatelor româneşti pe pământul Transilvaniei şi luptele duse de acestea la începutul mileniului doi sunt bine atestate documentar. De aceea, să acţionăm măcar acum când ne putem exprima ferm cuvântul şi să nu tergiversăm pierzând timp pretios şi decisiv. Prin această reaşezare geografico-politică am deveni dintrodată mai occidentali, dar menţinând şi o punte de trecere dintre Occident şi Orientul European, fără să abandonăm nici Balcanii şi nici Marea Neagră. Trebuie să ne reluăm locul în interiorul Cununei Carpatice de unde am fost dislocaţi,

respingând teza absurdă că ungurii au găsit în acele teritorii "*terra deserta*" (pământ nelocuit). Acestă reorientare nu este "o găselniță politică" dictată de moment, ci o logică bine atestată de documente.Cu ungurii am putea dezvolta releții din cele mai strânse pe bază de frâțietate.

5.Revenind la fapte şi soluții practice, locul amplasării capitalei noastre în Transilvania nu este greu de găsit. Dificultatea nu constă întratât în a-l găsi, căci peste tot găsim câte "o gură de rai", ci în a ne decide asupra amplasării lui. Nu trebuie să se tragă cu arcul, iar unde va cădea săgeata, acolo s-o amplasăm. El trebuie să fie bine gândit şi cât mai aproape de leagănul vechii noastre obârşii de dinainte cu 2.000 de ani: Sarmisegetuza, pentru care s-au dus lupte aprige în trei războaie pe viață şi pe moarte ale dacilor cu romanii, războaie care au durat timp de 5-6 ani. Datorită importanței acestei cuceriri din partea romanilor a fost ridicat şi faimosul pod de piatră de la Drobeta-Turnu Severin (a cărui ruine dăinuie şi astăzi). Datorită amploarei şi importanței acelui eveniment, luptele şi viața dacilor de atunci au fost eternizate pe columna din marmură din centrul Cetății Eterne, Roma. Columna de 30 de metri înălțime conține, ca pe o peliculă cinematografică, 124 episoade sculptate, desfăşurate într-o cronologie coerentă în care se distig 2.500 figuri de soldați romani şi de daci, bărbați şi femei de o autentică naturalețe şi expresivitate. O altă mărturie, la fel de grăitoare este şi falnicul monument Adam Clisi din Dobrogea. Noi trebuie să avem totdeauna în vedere că Transilvania a fost leagănul obârşiei şi a romanității noastre pe fondul dacic, la care s-au adăugat şi alte influențe pe care încă trebuie să le recunoaştem ca realități benefice, ca slavii agricultori sedentari şi alte popoare războinice, deasemeni asimilate de noi cu care ne-am amestecat sângele. Toate aceste influențe ne fac să devenim mai personali, căci este vorba de naşterea şi formarea poporului român la care trebuie să ținem

În cadrul triunghiului intracarpatic: Sarmisegetuza (din vestul Transilvaniei), Braşov (la est) şi Câmpia Turzii (la nord), ne putem decide pentru mai multe amplasamente. Unul din acestea ar putea fi Podişul Secaşelor care este o prelungire a Munților Orăştiei. El se află în apropierea marelui râu, Mureşul ce ar putea fi făcut navigabil din a monte de Alba-Iulia (fostă Apulum), până dincolo de Arad şi apoi la Dunăre, la care am putea ajunge şi pe această cale. În această variantă, noua capitală s-ar afla în apropiere de oraşele istorice şi culturale, Alba-Iulia, Blaj (supranumită de Eminescu "Mica Romă"), de Sibiu şi de Valea Oltului. În zonă apropiată se află oraşele Orăştie şi Deva, toate căpătând un nou imbold de înflorire. Înainte de a ajunge la defileul Jiului se află vechea capitală dacică, Sarmisegetuza. Ca zone de agrement sunt Munții Apuseni plini de chei, de peşteri şi de pitoresc, iar mai la sud-vest, Munții Retezat cu splendidele sale lacuri glaciare şi cu deschidere la Dunăre prin "scurtătura" Văii Cernei. La sud şi sud-est se află Parângul şi Munții Făgăraş cu creasta sa măreață. Aceşti munți falnici, dacă ar fi presărați cu moteluri şi înpânziți de căi rutiere de legătură, ar atrage vizitatori străini din întreaga lume şi ar face să salte turismul, ca şi sporturile de iarnă în care, în prezent, suntem mult deficitari, deşi avem munți pentru toate genurile de sport, pecum şi alte zone de agrement. În afară de Podişul Secaşelor, tot în Transilvania s-ar putea opta şi pentru alte alegeri ca: Podişul Hârtibaciului din zona Făgăraş-Sighişoara sau

Podişul Târnavelor, Câmpia Transilvaniei etc. Dar tot căutând un alt "loc de pomenire", ne îndepărtăm de capitala, simbolică pentru noi a vechii Dacii. Ceea ce poate fi văzut în marile muzee ale lumii din partea genialilor creatori de artă, la noi, natura a creat în relief, tot ca artist, peisaje încântătoare.

6. În afara argumentelor enumerate, mai trebuie avută în vedere şi o altă realitate care s-ar putea tranforma într-o rodnică, mai bună şi sinceră cooperare româno-magiaro-germană în Transilvania. Îi regretăm pe nemţiii care în perioada comunismului au părăsit Transilvania şi pe care astăzi nu-i mai putem întoarce, dar cu care putem colabora mai strâns în avantaj reciproc. Ei mai cunosc limba română şi nutresc simpatie pentru locurile lor natale. În ce-i priveşte pe unguri, trebuie să o spunem deschis că maghiarimea din lumea întreagă (din Ungaria, din Transilvania şi din diaspora maghiară) nu va renunţa mental la pretenţiile asupra Transilvaniei. Ei caută să se infiltreze şi să acumuleze pământuri şi bunuri materiale prin toate mijloacele imaginabile pentru a deveni populaţie dominantă în Transilvania, ceea ce este un scop aberant şi de nerealizat prin evoluţie firească, oricât ar fi populaţia română de conciliantă faţă de ei. Dacă atunci, când timp de o mie de ani au dispus de putere politică şi militară în Transilvania, n-au putut să o facă, în pofida măsurilor draconice şi abuzive de deznaţionalizare (populaţia românească rămânând mereu majoritară), ei caută acum să o realizeze pe căi ocolite. Această realitate perfidă trebuie avută în vedere căci românii vor din toată inima frăţie cu ungurii, dar plecând de a stadiul de realitate istorică şi genetică firească de *statu quo*.

7. Construirea noii capitale pe care aş propune să se numească **Dacia Traiana,** va trebui să înceapă de la o concepţie judicios gândită şi strict legiferată în care să fie dinainte studiate şi conturate, amplasarea tuturor utilităţilor publice, dar şi pentru a deveni, poate, una din principalele zece perle arhitecturale ale Europei şi din prima sută de metropole din lume. Indiferent pe ce loc va fi construită, se pare că va trebui să fie amplasată tot pe un sistem de coline, la fel ca Cetatea Eternă, Roma (zidită pe şapte coline), fiecare cu funcţionalitatea destul de bine conturată. Având şansa că totul va putea fi conceput şi luat de la început. Totul ar începe cu centrul capitalei care să echivaleze cu ceva grandios, ca Piaţa Sfântul Petru din Roma, cu Kremlinul din Moscova sau cu Esplanada T rocadero de la Paris. În viitoarea capitală va trebui să primeze clasicismul latin – dar să nu ne dezicem nici de cel bizantin, grefate pe stilurile româneşti, precum şi de . latura artistică, de bunul gust şi de sobrietate, fără să fim tentaţi de extravaganţe şi de recorduri giganteşti. Una din coline ar putea fi destinată băncilor şi activităţilor bursiere, alta activităţilor comerciale, alte "coline" (cartiere) să fie rezervate zonelor de locuinţe, altele zonei culturale şi a campusului universitar etc. Zona industrială şi transporturile să aibă sectorul lor, iar reţelele de legătură să fie aproape toate subterane sau aeriene, nepoluante şi silenţioase (trenuri electrice), cu ecepţia bulevardelor şi a străzilor, şi cât se poate de funcţionale. Să nu domine nici gigantismul, nici ultramodernismul sau alte "bravade", ci funcţonalul, şi cât mai multă verdeaţă ("lărgământ"" şi zone de relaxare şi agrement. Străinul care ne va vizita capitala să simtă că – prin stilul şi specificul ei – că se află pe pământ românesc bine exprimat şi demn de preţuire. Iar toate acestea trebuie aprofundate şi stabilite cu mult timp înainte, iar mobilul de pornire să nu fie înavuţirea.

---

2. Să înceteze dușmănia româno-română !

Moto: Aici e boala cea mai gravă a noastră că vrem să vindecăm răul tot prin rău. *(Sofocle)*

Societatea românească se asemăna înainte de alegerile administrative, parlamentare şi prezidențiale din 2004 – şi poate mai seamănă parțial şi astăzi – cu un gen de "triunghi al Bermudelor" din Oceanul Atlantic în care se înecau nave maritime şi aeriene care în traversau. Trebuie să recunoaştem că în România conlucrau – dar îşi mai spun cuvântul şi astăzi – trei forțe unicentrice, toate negative şi toate ancorate srâns la politica partidului devenit stat: Baroniada (aşa zişii "baroni locali", aproape cu puteri discreționare pe plan local), Țiganiada (prin comportamentul de insulte, care ne impurificau (şi ne impurifică şi astăzi ambianța) şi Dușmaniada (vrajba internă între oameni şi partide). Manifestări ale acestor trei forțe malefice dăinuie şi astăzi asupra țării, ceea ce poporul n-ar mai trebui să tolereze, ele fiind o ruşine națională ce trebuie dezaprobate şi respine cu indignare, ca ruşine şi decădere morală. Acea triplă conlucrare nu este însă nici fatalitate şi nici blestem, ci o împletitură politico-financiaro-hoțească ce conduce încă România spre o adevărată "Vale a plângerii" de pe urma căreia suferă poporul şi progresul național. Excrescența lor a luat dimensiunile unui gen de surori siameze, cu organe vitale comune, de aceea este tot mai greu de separat cele două simbioze. Dar această excreascență nu trebie lăsată să se tot dezvolte dacă nu vrem să ajungem la o monstruozitate de țară .

Deşi România, prim bogățiile ce le deținea şi prin splendorile ei naturale ar fi putut deveni o adevărată "Grădină a Maicii Domnului" (cum o numea fostul papă, Ioan-Paul al II-lea când a descins pe pământul nostru), dar cu condiția ca la căderea comunismului să fi avut parte şi noi de grădinari gospodari şi nu numai de arendaşi. Adică de conducători pricepuți şi buni gospodari pe măsura intereselor țării, dar pe care România nu i-a avut la timpul potrivit. O grădină, asemenea unui parc – şi nu ca o rezervație – trebuie întreținută şi îngrijită ca pe propriul corp, ca propria dantură sau propria vestimentație. Trebuie să avem curajul să o spunem că "emanații" de atunci ai revoluției nu erau oamenii necesari momentului de perspectivă a istoriei noastre, moment pe care l-am ratat şi care se va resfrânge negativ încă mult timp asupra țării noastre. Țara a ajuns astăzi ca şi cum ar fi într-un permanent război civil căruia îi lipsesc (de data aceasta) doar împuşcăturile şi morții căzuți pe stradă. Disputa a devenit o permanentă lansatoarele de invective îndreptate de unii împotriva altora. Şi mai îndrăznim să spunem că nu există grupe de interese care dictează politica la noi ? Ba există şi încăcu vârf şi îndesat. În locul secerii şi a ciocanului, avem acum ca simboluri pe steagul oficial fost roşu, ciolanul şi dolarul, adică funcția şi scopul.

Din leagăn şi până la mormânt, orice țară reprezintă (sau ar trebui să reprezinte) un lucru sfânt pentru locuitorii ei. A doua noastră credință. trebuie să ffie Țara care nu e proprietatea unora sau altora, ci o moştenire a întregii noastre colectivități. Acei făuritori

ai patriei au fost vrednici şi cu adevărat oameni mari, căci altfel nu ne-am fi putut impune ca să ajungem în stadiul actual, dar pe care acum îl batjocurim.. Ţara nu trebuie lăsată să fie condusă nici de vătafi, nici de unii care au venit peste noi ca nişte "conchistadori". Aproape instantaneu ne-am pomenit că suntem din nou sub o altă ocupaţie, dar nu întratât de una străină, ci tot atohtonă. Dar aceştia nu s-au dovedit a fi elite politice clarvăzătoare, ci unii care s-au nimerit a fi atunci pe fază. Aceştia, pentru a se putea menţine la putere, le-au permis susţinătorilor lor să delapideze ţara în voie, ca şi cum s-ar afla într-un spaţiu al nimănui. "Hai fraţi, la năvală daţi". Cetăţenilor li s-a abătut atenţia de la problemele majore ale patrei, învrăjbindu-i pe români unii împotriva altor români. Situaţie ce se perpetuează şi astăzi, căci arma învrăjbirii s-a dovedit extrem de eficientă. Aceasta a fost principala lor realizare a căror urmări trebuie să le suportăm. Ceea ce este mai trist e faptul că mulţi cetăţeni de bună credinţă continuă şi astăzi să creadă în unii din ei şi chiar să-i iubească, deşi o parte importantă a acestora sunt doar demagogi ahtiaţi după putere şi căpătuire.

*

Fără să mă fi lecuit, dar seară de seară, când deschid şi astăzi "tembelizorul" pe anumite canale şi privesc amestecătura de personaje ce-şi expun expresiile şi textele dinainte formulate, după ce emisiunea se încheie şi îl închid, nu reuşesc să adorm. Continui să văd în faţa mea aceleaşi arătări combinate cu cele de pe canalul *Animal Planet.* . În afara unor lucruri interesante şi logice pe care le mai aud periodic de la unii, cei mai mulţi vin deadreptul porniţi şi zgomotoşi ca şi "Rinocerii" din piesa cu acelaşi nume a lui Eugen Ionescu. Dar scena noastră politică nu e zguduită numai de năvala masivelor pahiderme cu corn pe nas, ci este urmată şi de invazia de haite: de hiene, de vulpi, de mamifere înaripate, de crocodli, dar chiar şi de…troglodiţi şi de "prostănaci", asemenea unor bufoni ajunşi în funtea bucatelor. Dar oare împotriva cui sunt porniţi şi încă cu atâta înverşunare ? Răspunsul este unul trist: sunt porniţi însăşi împotriva ţării şi a bunului ei mers. Mulţi caută să arunce în acele sfinte simboluri naţionale cu ce le vine la îndemână, dar nu cu pietre, ci cu cuvinte triviale, mai contondente decât pietrele. Mai ales cu insulta şi cu minciuna. Nu spun că în unele privinţe unii n-ar avea – principial – şi dreptate, dar să binevoiască să aducă de fiecare dată în locul acelora, întâi soluţii raţionale şi bine gândite, de redresare, aplicabile la noi, nu numai să nege şi să conteste. Ceea ce fac aceştia nu reprezintă nici patriotism şi nici inţelepciune, ci doar sfidare şi denigrare..

Recunosc cu satisfacţie şi cu toată consideraţia că pe micile ecrane se prezintă şi personalităţi care vorbesc, gândesc şi acţionează raţional, ca adevăraţii iubitori de ţară şi pe aceştia auditoriul îi urmăreşte cu interes şi cu respect. Dar – din păcate – mulţi ascultători sunt amatori doar de "senzaţii tari", de vorbe rostite cu duşmănie, de insulte, de contestatări, fapte ce îi bine dispun pe admiratorii aceleaşi categorii de gândire. Acei… "privitori ca la teatru", după ce le urmăresc "zicerile", adorm satisfăcuţi că… "le-au zis-o bine".

Un alt popor mai fluşturatic decât poporul nostru mă îndoiesc că ar mai putea exista în Europa şi poate ar fi printre puţinele ţări din lume. Comparat în instabilitate cu exemplarele din regnul animal, ne asemănăm cu veveriţele, cu coţofanele, cu gaiţele, cu

vulpile. Vă rog să-i priviți cu atenție expresiile și vă veți convinge. Nu ne întrec în gălceavă nici chiar ciorile, deși, dacă ele n-ar exista, nu știu cine ar mai zice "cârrr" în locul lor, decât tot noi am fi cei care am cârti. Ştim să ne agităm fără vreun scop înălțător, să ne dăm mari când suntem mici. Ne pricepem să facem mult zgomot şi să ne scoatem ochii unii altora. Dacă nu vom pune capăt acestor maniere de a ne comporta, ne vom transforma țara într-o populație de capre râioase de care străinii se vor feri. Trebuie să punem capăt odată acestui ambiant de menajerie. În loc să trecem serios la soluții de înbunătățire a nivelului de trai şi de demnitate națională, alegem să ne dăm poalele peste cap şi să ne arătăm intimitățile. Caut să citesc – pe expresia feței unora pe care îi văd mai constant pe micile ecrane – halul în care sunt de porniți şi de înrăiți şi ce argumentede doi bani aduc în sprijin, dar arogante şi disprețuitoare. Unii au privirie de lup flămând, alții de vulpoi şiret în dialog cu cocoşul de pe gard pe care vrea să-l convingă să coboare pentru a-l înhăța, alții seamănă cu câinii comunitari (cu maidanezii vagabnzi ce-şi arată colții), iar alții au priviri plate, inexpresive, de mămăligă răsturnată din ciaun sau figuri de lipie. Un rol important (chiar pozitiv) îl au şi operatorii talentați care, filmându-i, le supradimensionează unele segmente faciale (nasul mare, ochii holbați, gura rânjită), ca să le iasă mai bine în evidență trăsăturile zoomorfe ale unora. Negru în cerul gurii este este care insultă şi minte "la obraz" şi le miroase gura când cuvântă inepții. Iată-ne cine ne sunt unii din "patri-hoții" noştri iresponsabili, din care mulți au ajuns să ne conducă.

Au mai rămas însă câteva programe cu câțiva… "miştocari" care – cred ei că ne distrează – dar se înşeală. Impolitețea şi chiar vulgaritatea unora care, seară de seară se cred vedete, încearcă <u>să ne facă</u> <u>educație</u> crezând că sunt originali şi distractivi. Prin bufoneriile lor de bâlci, îi amuză doar pe cei care sunt din categoria lor, incitându-i chiar la contestatare, dar, prin acestea nu vor reuşi să ne salveze țara, ci să ne-o înfunde.. Dacă am ajuns ca tocmai aceştia să facă educația poporului nostru, însemnă că rău am decăzut. Dacă ar trăi Cicero, ar găsi că mai bine s-ar potrivi pentru vremurilre noastre vorbele sale exprimate în Senatul Roman în urmă cu peste două milenii, de *O tempora, o mores* (Vai ce timpuri, vai ce moravuri), ci în Senatul Român.

În țara noastră, cu atât de mulți… "şcolarizați", din care prea mulți au devenit profesori universitari, doctori în felurite ştiințe şi chiar academicieni, dar te apucă disperarea să constați că printre ei există atâtea aberații în gândire şi în logică, ca să nu vorbesc şi de oscilațiile multora la capitolul caracter. Există chiar foşti miniştrii, actuali şefi de partide, lideri politici cu funcții mari, gazetari infatuați, analişti politici ,vorbind sentențios şi, aparent "principial", ce-şi dau mare importanță, dar care adesea fac mai mult rău prin verdictele pe care le emit, decât să aducă folos țării. Ei mai degrabă toarnă gaz peste foc decât să vină cu soluții. Unii din ei reprezintă o adevărată pacoste națională, o calamitate pentru țară, indiferent de partidul şi de funcția pe care o dețin (politician, scrib, cuvântător sau afacerist). În mod cert: ne-am descurca mult mai bine fără aportul lor… doar vevtrulog (bazat pe bula de gaz din stomac). Discursul lor sună asemenea unui butoi gol rostogolit pe caldarâm.

Se tot spunea şi despre tineri că vor aduce un suflu nou, aşteptând să vedem şi noi miracolul, dar cei mai mulți îi secundează pe seniorii şi mentorii lor. Mulți s-au dovedit a

fi – şi ei – tot copii xeroxate, tot "pui de rinoceri" şi nu "pui de lei" cum le-ar sta mai bine. Câteva din eşantioanele de tineri care au eclozat direct din ou în politică, au decepționat profund. Au început să cuvânteze şi chiar să dea lecții şi avertismente celor experimentați

Rolul crainicelor (a şpicherițelor) ar putea fi considerabil în aplanarea certurilor politice de la noi, mai ales că, pe lângă faptul că sunt drăguțe, se dovedesc a fi şi deştepte, iar dacă n-ar fi unele atât de băgăcioase pentru ca să iasă în evidență "prețiozitatea" lor şi ar fi mai subtile şi ar scoate mai mult în evidență interesele naționale, ar putea aplana în mare măsură conflictele politice prin dezamorsarea explozibililor care pocnesc în timpul conversațiilor, ca petardele de Anul Nou. Aceste femei de elită ar trebui să fie asemenea sabineloe din antichitate în aplanarea conflictelor.dintre bărbații rivali care, nu cu mult înainte, erau ele însele rudele lor cele mai apropiate ale amândiora. Telespectatorii se uită la spectacol ca la o gală de box, dar în care poți să foloseşti şi piciorul, ca şi izbitura capului în figura adversarului sau folosirea danturii, iar dacă nu reuşeşti prin acestea, îl scuipi. Rolul mediatorilor (bărbați sau femei**)**, deşi ar putea fi unul cu adevărat benefic pentru stingerea răfuielilor, unii mai mult provoacă spiritele în loc să le aplaneze, ambalându-se în conflict. Continuând în această manieră, nu vom realiza niciodată o reală conciliere pe plan național. Mai bine am stinge luminile bâlciului şi am pleca de la încăerare la culcare după ce ne vom fi luat somniferul.

Dacă războiul acesta ar înceta total, fie şi numai pentru şase luni, scriind pe geamul vitrinei studioului: "închis pentru renovare" şi în acest timp s-ar trece la treabă ca să se pregătească cu calm multiplele tipuri de alegeri, s-ar putea instaura chiar şi pacea în țară şi – poate – s-ar deschide chiar şi calea pentru realizarea atât de necesară a concilierii naționale. Dar o astfel de pace nu le convine nici nababilor finanțatori, nici unor lideri de partide, nici unor directori sau redactori şefi de ziare care fac mai mult rău societății românşti întreținând râca colectivă. Pentru mulți din ei, gâlceava este combustibilul care îi menține "în top", după cum reclama se spune că e sufletul comerțului. Potolirea vacarmului național l-ar putea asigura – cu şanse mari de reuşită – însăşi mass-media şi, în primul rând liderii ei de presă. E adevărat că nici ziarele n-ar prea avea despre ce să scrie într-o perioadă de acalmie când tirajul ar mai scădea. Pe timp de gâlceavă ziarele se vând bine, iar canalele televizoarelor au un *rating* ridicat, la fel ca industria de armament pe timp de război când aceasta prosperă din plin. Din războiul mediatic româno-român, care se duce astăzi cu atâta încrâncenare, ies însă "bani şi glorie" (cred ei). Bani cu siguranță că ies, dar glorie, nicidecum, ci cel mult una efemeră care va fi urmată de întoarcerea spatelui din partea alegătorilor, dacă nu ca după loviturile de bumerang. Ceea ce li s-a întâmplalt partideloe prin neparticiparea electoratului la vot, se va întampla şi cu presa prin nevânzare. Lumea s-a săturat de atâta maculatură răsuflată. Va urma o grevă a neparticipării la citirea presei. Aceasta încă ar putea devenii o armă ca şi neparticiparea la vot. Prin actualele bravade, liderii unor cotidiane şi reviste, se cred formatori de opinii, deşi tot ei ar putea fi cei care ne-ar putea salva țara prin îndemnul la ponderație şi nu invers. Dar aceasta este firea şi caracterul lor (bătăios, dar şi arțăgos)..

Cauza acestei triste stări de lucruri este însă alta: miza mare de interese aflate în joc, precum şi dorinţa formării de falsă imagine. Cele mai vizionate canale de televiziune sunt finanţate de moguli şi de nababi, adică de persoane foarte avute, devenite influente în lumea politică, care apasă pe clapele acelor claviaturii de telecomandă în funcţie de interesele urmărite de ei. Este vorba de simbioza dintre economic şi politic care – după ei – ar trebui să funcţioneze ca un tandem mecanic: pistonul care primeşte energie de la cazanul cu aburi şi mişcarea roţii care pune în mişcare locomotiva Din câte s-a văzut, reies clar motivele de ce aceştia sunt cei mai mari adversari ai preşedintelui pe care vor să-l reducă la tăcere sau chiar să-l scoată total din circuit prin felurite tertipuri inventate, căci le stică interesrle. Dar aşa cum e el, cu toate scăderile lui inerente oricărui om, el trebuia lăsat să reazileze ceva pozitiv, după care să se facă alte alegeri, dar nu blocând din start programul cu care s-a plecat la drum. E. dreptul ei să existe opoziţie, dar pe bază de argumente imbatabile şi nu prin motivaţii forţate şi inconsistente, scoase cu forcepsul dintr-un uterflasc. Dar apelând la forceps se riscă să se nască un copil damblagiu. Insă aceştia nu vor renunţa la această armă similară celor de distrugere în masă: cea a intereselor financiare.

Dacă nu vom şti ca popor să ne autodisciplinăm şi să ne dirijăm mai bine pornirile şi să ne recuperăm lipsa de educaţie, dacă nu vom renunţa la orgoliile noastrei ironice şi certărețe, dar fudule de berbeci, unindu-ne forţele, ne vom risipi ca popor, asemenea boabelor de piper scăpate dintr-o pungă spartă. (exprsie folosită de Dorin Tudoran). În loc să trecem la treabă şi să nu ne mai consumăm energiile cu frecuşuri ieftine şi păguboase care ne uzează moral, ne tot distanţăm de scop ca o corabie scăpată din ancora portuară şi purtată anapoda de curenţii marini, până ne vom zdrobii de vreo stâncă. Ne învinuim şi ne bălăcărim unii pe altii ca şi cum am fi haite de humanoizi care nu se comportă ca *homo sapiens*, ci ca *homo primigenius*. Avem destui duşmani şi amatori să ne ocupe teritoriile, căci ţara e mare, frumoasă şi bogată, dar – zic ei – păcat că e locuită de un astfel de trib de troglodiţi. Prin politica pe care o aplicăm, oare nu vedem că ne depopulăm pe mai multe căi? Unii părăsesc ţara, îndeosebi tineretul calificat, promiţător şi capabil. Cuplurile se feresc să aibă copii sau îi abandonează din cuza sărăciei, scăzând dramatic natalitatea, cu excepţia ţiganilor care proliferează exponenţial. Începe să se inverseze etnia românilor prin cea a rromilor, asemenea unei clepsidre întoarse, când scade nisipul din partea plină, în avantajul celeilalte. Mamele înstărite se comportă ca pasărea numită cucu, care-şi depune ouăle în alte cuiburi decât cuibarul familiei unde puii acestei păsări cresc fără mama lor care zboară din creangă în creangă şi cântă: “cucu, cucu”. Pentru a obţinee banii pe care tot noi îi furăm, am ajuns să ne vindem ţara străinilor, parcelă cu parcelă, instituţie după instituţie şi întreprindere după alta, căci acele vânzări sunt făcute în profitul celor care le încheie.

Iubirea de ţară a devenit un sentiment perimat şi chiar depăşit, de care unii se leapădă ca şi cum acest sentiment nobil ar fi ceva desuet şi chiar înjositor.Acest sentiment nu se întâmplă la japonezi, la israeliţi, la ruşi, la unguri etc. Aceştia ştiu ce vor şi ce urmăresc. Adulăm alte popoare, dar nu în trăsăturile lor cu adevărat demne de urmat, ci în manierele lor frivole de care ele ar dori să se debaraseze. Trebuie să scăpăm de atributul

meritat de "oaie neagră a Europei", dar nu prin platinarea lânei de pe ea, zicând că e oaie cu lână de aur, ci prin repudierea năravurilor rele ce s-a prins de noi ca o crustă şi care acum nu se desprinde decât dacă o radem cu țesala.

3. Exaltații şi nebunii circulă în voia lor printre noi

Moto: Cel mai dificil diagnostic nu este cel de bolnav, ci cel de om aparent sănos mintal. *(Concluziile ultimelor zeci de congrese de neurologie şi psihiatrie).*

Delinitarea dintre omul necorespunzător sau dăunător mintal este adesea greu de stabilit, chiar şi de către specialişti, mai ales în situațiile limită. Dar, după un timp de comportare îndoielnică, diagnosticul iese singur la suprafață, ca şi încadrarea anomaliei în forma clinică corespunzătoare. Trebuie însă să mai ştim că asemenea personaje ajung, ca .până la stabilirea diagnosticului, să circule cu aroganță printre noi şi să ne chiar dea lecții şi directive de conduită, iar ei sunt crezuți, luați în serios şi chiar temuți la avertismentele lor. De aceea e bine să fim prevăzători. Hotarul dintre normalitate şi patologic nu se poate trasa printr-o line, după aparențe, căci există numeroase intricări. Cazurile suspecte trebuie serios analizate când e vorba de funcții de răspundere, când este pusă în primejdie însăşi soarta şi viitorul țării. Intricările dintre cele două stări (normalul şi patologicul), pot fi extrem de întrepătrunse, Aici nu voi vorbi despre categoria numită a "personalităților accentuate", care ține de caracterul individului, ci de forme de anormalitate camuflată, ca şi de indivizii care fac pegrozavii, precum şi de aroganții care, după ce au constatat că această comportae "dă bine" asigurându-le anumite succese temporare, contiuă să meargă pe acest drum pe care şi-l bătătoresc forțând nota. Ceea ce spun nu este nici insultă şi nici tendință de discreditare a unora sau altora, ci subiect de atenționare şi de meditare a unei țări întregi, dar mai ales o preocupare şi analiză psihologică, dublată de responsabilitatea noastră a tuturor. .

Noi românii nici nu ne dăm seama câți exaltați şi chiar dereglați psihic bântuie printre noi, din care unii ocupă funcții politice din cele mai hotărâtoare pentru țară. Unii necorespunzători au ajuns să ne hotărască destinele Să ne întârzie sau chiar să ne ducă la un recul național prin care ne putem chiar prăbuşi, de unde să nu ne putem reveni. În această calitate, o parte din ei apar pe micile ecrane ca mari personalități ale vieții publice. Parte din noi îi chiar ascultă şi cred cu sfințenie în spusele lor fantasmagorice. Dar ei, în realitate, sunt predicatori periculoşi. Ceea ce pare mai grav e faptul că unii ne fac şi pe noi să ne învălurim mintea, căci şi spălarea creerului cu un amestec de vorbe are efectasemănător coloranților pe imprimeuri. .

Paranoia este o psihoză caracterizată printr-o hipertrofie a eului. În popor, boala e cunoscută sub termenul de mania persecuției. Paranoicii au impresia că sunt nedreptățiți şi că sunt dați pe nedrept la o parte. Ei mai sunt şi extrem de pisălogi şi revendicativi, dar fără să fie periculoşi ca indivizi, cum sunt alți psihopați ce trebuie izolați. O altă caracteristică a bolii este inadaptarea socială. Alți cunoscători ai bolii preferă termenul

mai eufemistic de idealişti pătimaşi, dar răutăcioşi, deşi fac pe mărinimoşii. Ei sunt axaţi însă pe anumite idei fixe, dar distorsionate faţă de realitate. În jurul lor mişună atât escroci (care profită de vadul politic pe care aceştia l-au creat), cât şi naivi de bună credinţă, seduşi de vorbele lor, dar lipsite de temei real.

Când eram în anul şase de medicină la Cluj în 1949, profesorul de psihiatrie – un excelent didact – pentru a ne demonstra practic cât de complexă şi de perfidă este paranoia şi cât de uşor poţi greşi chiar şi la stabilirea unui asemenea diagnostic aparent simplu (în realitate adesea greu de pus), a profitat de faptul că aveam două ore consecutive de curs de psihiatrie. S-a folosit de această succesiune de ore pentru a ne face să o înţlegem mai bine, căci ne vom întâlni frecvent cu ea in practica noastră. i experienţa pe care am dobâdit-o ulterior a confirmat că profesorul avea dreptate.. În prima oră de curs a adus un bolnav spitalizat cu diagnosticul de paranoia pe care l-a invitat să-şi expună obsesiile care îl frământau, aducându-şi toate documentele pe care le posedă. Pe noi, cei dn amfiteatru, ne-a prezentat ca pe tineri jurişti stagiari pentru a ne pronunţa la finalul expunerilpr sale. Bolvavul şi-a umplut catedra de argumente juridice riguros sistematizate, iar dacă nu am fi fost avertizaţi asupra punctelor slabe ale pledoariilor sale (demontate punct cu punct de profesor în ora doua de curs), i-am fi dat câştig total de cauză. La fel ar fi gândit poate şi dacă amfiteatrul ar fi fost populat cu adevărat de stagiari jurişti. Totatât de creduli sunt şi mulţi oameni care se lasă capacitaţi de fraze cu măiestrie ticluite de aceştia, dar fără să posede acoperire şi conţinut real. S-a confirmat la o analiză mai atentă că întreaga expunere a bolnavului era o formă fără fond. Cei care predau logica se confruntă frecvent cu asemenea situaţii, îndeosebi magistraţii (judecători sau procurori) aflaţi în faţa unor delapidatori care pozează în cei mai cinstiţi şi mai mărinimoşi cetăţeni.

Paranoicii nu figurează printre psihopaţii periculoşi. Unii paranoici spitalizaţi sunt învoiţi chiar să circule în oraş ca să-şi rezolve treburi personale, ei putând fi utili în familie şi chiar în societate, cum a fost cazul bolnavului nostru care, cunoscându-mă din practica voluntar-suplimentară pe care o desfăşuram în acel spital şi constatând că-i acord atenţie şi mă întreţin cu el ascultându-l, m-a vizitat la domiciliu, dar într-o zi când nu eram acasă. Mama, pe care a căutat să o convingă asupra justeţei cauzei sale obsedante, l-a ascultat din politeţe, fără să-şi dea seama că domnul care mă căuta acasă nu era oo persoană respectabilă, ci un bolnav psihic spitalizat, tocmai… ”la casa de nebuni” Ea s-a speriat abia după ce fapta a fost deja consumată.

Tot o boală psihică răspândită şi care provoacă derută în societate este **mitomania,** care constă în tendinţa de a.minţi, de a denatura, de a exagera şi de a induce pe alţii în eroare. Ea se caracterizează print-un fond de vanitate şi o exaltare a imaginaţiei. Sunt descrise mai multe forme clinice de mitomanie, dintre care, cea mai răspândită este mitomania glorioasă (a lăudăroşilor). In forma sa homozigotă, aceasta constă în tendinţă la confabulare, prin care autorul “se dă mare”, că numai el poate să realizeze adevărate miracole politice prin care va schimba în cel mai scurt timp, însăşi înfăţişarea ţării. În sprijinul afirmaţiilor lor ei invocă felurite bravade realizate sau

constatate, dar nefondate, inventate şi inexistente, recurgând, fără scrupule, la cele mai sfruntate fabulaţii, insinuări şi minciuni. Mitomanii sentimentali, ca şi mitomanii politici posedă adesea o asemenea putere de convingere încât îşi creiază susţinători, după cum putem constata şi noi, zi de zi, atât la anturajul nostru, cât şi la unii lideri politici care ajung până acolo încât susţin lucruri deadreptul pe dos, transformând parte din auditoriul lor în adepţi fanatici.Există şi mitomani religioşi, cum a fost în Evul Mediu, călugărul italian Savonarola, iar la noi, preotul-călugăr de la biserica Tanacu care, pentru a scoate diavolul intrat în ea, a legat-o de o cruce până a murit. Există şi forme heterozigote, amestecate de mitomano-paranoi, în care simptomatologia reiese din acestă sintagmă… "înfrăţită".

Cleptomania, iar aici nu intenţionez să mă refer la forma totală, homozigotă, care aparţine psihozelor grave şi nici la furtişagurile şi ciupelile, din cele mărunte, ci la sistemul aproape instituţionalizat prin delapidările de anvergură, la devalizările de bănci, la marile escrocherii ale atâtor aşa zişi oameni de afaceri care au instaurat şi la noi dezastrul naţional al devalizării însuşi a statului. Asemenea exemple de delapidări de fonduri l-a constituit regimul instalat la putere cu ocazia revoluţiei. (Rog să fiu contestat, dar cu nu cu negaţii verbale, ci cu argumente, dar după ce se va fi citit şi titlul "Corupţia în România de la nr. 16 şi cel de la pag. 18). Imaginea de pe coperta cărţii e o reprezentare a acestor suite de fapte. A nu se confunda această categorie de "hoţi cu gulere albe", cu hoţii care pătrund în locuinţe prin efracţie (şi care, de regulă, sunt prinşi şi execută pedepse de detenţie de ani de zile). "Hoţii demnitari" sunt "hoţi onorabili", chiar promovaţi ca demnitari cu grade înalte. Ei au existat în toate regimurile, dar în unele regimuri hoţia se făcea la scară ocazională, după cum, în altele, hoţia ajungea să devină o amplă întreprindere de stat (ca la noi)..

Inainte de a fi împuşcat, "Odiosul " a lăsat o ţară bogată, plină de realizări şi de acumulări materiale care au fost puse "peste noapte" la dispoziţia amatorilor care doreau să se înfrupte din avutul statului, zicându-li-se: "Fraţilor, luaţi şi vă serviţi-vă că este de unde, dar cu condiţia să susţineţi noul regim al mărinimiei noastre" (Că doar nu dăm de la noi, ci din avutul ei). Şi în felul acesta s-a distrus şi ceea ce nineni nu putea accede şi care aduceau beneficii naţionale. Revoluţia, în loc să fi dus la strângerea rândurilor şi la începul unui alt gen de elan naţional (asemănător celui de după 1 decembrie 1918), a reprezentat deschirerea porţilor şi chiar spargerea zidurilor "cetăţii" pentru a introduce în ea "calul troian" cu luptători de comando în interior (dar şi la atâtea prăbuşiri materiale şi morale). Pe acest principiu de sfidare a adevărului se bazează şi unele forme de dezinformare politică prin care au fost câştigate alegeri şi bătălii politice care au durat chiar şi legislaturi repetatate.

În acest timp ţara o lua la vale, chiar fără să existe alunecări de teren, ci doar acţiuni economice sau aranjamente politice. O delimitare între delapidatori reali, clepomani, mitomani şi escroci, e adesea greu de stabilit căci ei, dacă sunt coalizaţi între ei, apoi cu justiţa, cu poliţia şi cu mass-media, sunt aproape inbatabili în a se autoapăra şi chiar de a ataca şi de a crea contraofensive, la care se adaugă echipa de avocaţi bine plătiţi care se pricep să întoarcă legile cu josul în sus. Toate aceste anomalii sunt intricate

între ele. În zadar cetățenii nu-i dau crezare acelei Casandrei din mitologie, care spunea adevărul dar fără să fie crezută. Ea există şi astăzi. căci în țara noastră, mai bine de jumătate din populație este alcătuită din cetăteni Casandre care spun adevărul, dar care nu sunt băgați în seamă. Se pare că tot o Casandră sunt şi eu, ca atâtea milioane de alți cetățeni ai țării.

Nu este o exagerare afirmația generalizată că "trăim într-o lume haotică şi nebună în care cei mai mulți paranormali (cei aflați alături de normalitate) trăiesc în libertate, din care unii ajung chiar să ne fie conducători şi formatori de opinie. Trăim îtr-o o lume dezechilibrată față de care ne-am obişnuit să conviețuim "ca frații, ba mai bine". Astăzi, când circulăm (dar nu pe stradă ci în viață), nu mergen drept, ci umblăm pe mai multe cărări, asemenea personajului din povestea lui Ispirescu "Fata săracului cea isteață": care trebuia să ajungă la boier… dar "nici călare, nici pe jos, nici pe drum, nici pe lângă drum, nici îmbracată, nici dezbrăcată". Este o atitudine mai mult decât dupicitară pe care o adoptăm noi, locuitorii acestei ciudate țări. Ne-am obişnuit şi noi să umblăm alături cu drumul bătătorit, ca să nu spun, "că adesea ne luăm câmpii". Acest fenomen parcă se accenuiază, iar gloata (care suntem noi), se lasă condusă de neaveniți. Nu numai schizofrenia (incoerentul), nu numai sindromul maniacal (nebunii agitați) sau paranoia (cei puşi pe contestare) sunt cele mai frecvente psihopatii, căci la acestea s-a mai adăugat şi sadismul (plăcerea de a-l vedea pe altul că suferă sau că o duce rău). Să-i moară şi vecinului capra, cum i-a murit şi lui. .

Prin această relatare nu doresc să susțin că toți răutăcioşii şi intriganții cu care ne intersectăm în drumurile vieții noastre şi pe care îi vedem gata porniți să facă agitație şi tărăboi în fața micilor ecrane ca să-şi verse veninul, suferă de aceste maladii înşelătoare. Dar unii din ei pot reprezenta (şi chiar reprezină) un adevărat pericol social, căci prin insinuările, ca şi prin argumentele aparent verosimile, reuşesc să influențeze societatea pe care adesea o derutează şi chiar o îmbolnăvesc deabinelea. Dându-li-se cale liberă de manifestare şi de afirmare – căci doar trăim în democrație – ei îşi crează un supliment de imagine şi pot să acumuleze chiar şi… avantaj politic, adică "punctaj electoral". Asemenea personaje reuşesc să decidă însăşi soarta istoriei unor popoare, cum s-a întâmplat chiar şi la noi, atât în perioada comunistă cât şi la revoluție şi postrevoluție.

Alegătorii ar mai trebui să ştie că nebunia nu se tratează numai la casa de nebuni, ci şi de către societate, dar prin înțelepciunea şi atitudinea opiniei publice a alegătorilor. Chiar şi noi, cititorii şi telespectatorii am putea-o trata dacă ne-am lua rolul de alegători, dar în serios, în primul rând participând masiv la vot, deşi suntem scârbuți de politica ce se practică astăzi. Prin ce ar putea fi ei mai înțelepți şi mai patrioți decât noi, cei care suntem poporul însuşi ? Prin demagogia lor aberantă ? Să reținem că nu e nebun, ci deştept cel ce mănâncă o tavă de baclavale, iar în altă zi una de savarine şi aşa mai departe în zilele următoare, după care râde de noi că a reuşit să ne prostească, ci cel care le oferă cu bunaă credință şi mărinimie. Ferice de țara cu cât mai puțini "nebuni sociali". Aceştia ar trebui să devină – în fapt – nişte "izolați sociali" (sau altfel spus, ținuți sub observație cu atenție sporită ca să nu devină nişte… "răsfățați sociali", cum sunt astăzi

unii din aceia care depăşesc frecvent normele de conduită şi măsura socială. Să-i monitorizăm, adică… "să le facem analizele judecându-i" în calitate de fini observatori.

În vara aceasta (anul 2008) vor urma alegerile de primari şi de consilii locale inde trebuie triați cei mai cinstiți, mai gospodari şi mai apropiați de popor, indiferent de apartenența lor politică. Tot la sfârşitul acestui an îi vom alege pe reprezentanții poporului, dat nu din cei oferiți de partide pe liste comune, ca într-o zi de târg de țară sau dintr-un *sipermarket* unde ne putem "aruca chii roată" înainte de a ne alege marfa.

4. Orice faptă mare, odată realizată… trebuie drastic pedepsită

Moto: Eşti mare şi puternic, dar nu e deajuns. Fă-mă să te şi stimez. *(La Bruyère)*

Omul, atâta timp cât trăieşte retras în bârlogul său hibernând (dar nu numai iarna ci în decursul întregului an şi a vieții), ducându-şi viața de marginalizat, lumea nu prea are treabă cu el. I se întoarce spatele şi nu este băgat în seamă, fiind marginalizat de societate. Cu cât se evidențiază, mai ales afirmându-se prin acțiuni pozitive, cu atât devie o țintă mai la vedere pentru ca alții să-l lovească cu ceea ce posedă sau cu ce le vine mai la mână. Unii aruncă în el cu vorbe, bârfindu-l scuipându-l, scriind articole defăimătoare despre el, căutând să-l elimine din circuit sau apăsând chiar pe trăgaciul lunetei montate la puşca cu amortizor ca să nu facă zgomot, căci aşa înțeleg unii că trebuie să conviețuiască şi să se scrie istoria. Dar atâta timp cât cel în cauză deține forță, i se întinde covorul roşu şi i se cântă osanale (evident false) şi chiar marşul triumfal. Când nu va mai deține rang, îl vor ucide ca pe un câine, invocându-se că …"a fost turbat" şi deci, periculos pentru colectivitate. Primul om care a vrut să aducă pe pământ bunăstarea, răpind focul din cer [din Olimp], a fost Prometeu. Pentru această îndrăzneală (intolerabilă din partea zeilor trufaşi), a fost osândit ca un vultur să-i mănânce ficatul, care noaptea se refăcea, iar ziua vulturul revenea. şi se ospăta. Cu toată această răzbunare, Prometeu rămâne simbolul inteligenței, a bunăstării sociale şi a eliberării omului din sclavie.

Marele nostru geniu literar, Eminescu, care a adus atâta bine în sufletele noastre cernite delungul veacurilor (şi ne va mai aduce prin ce a lăsat posterității), oare n-a murit şi el uitat, umilit, neajutat şi nebăgat în seamă de către societatea de atunci ?. Astăzi, la ordinea zilei stă imperativul că "orice faptă bună trebuie pedepsită". Însuşi Isus, chiar şi în sfințenia lui, a avut duşmanii săi înverşunați, căci nu există binefăcător care să nu-şi ispăşească binefacerile prin suferință. Isus, cu cât a fost mai bun şi i-a îndemnat pe oameni să se iubească, cu atât a făcut să crească ura față de el, murind – ca om, biciuit şi batjocurit (îndesându-i-se cunună de spini pe cap pentru a-l încorona ca rege), dar mai ales răstign-l pe cruce în cele mai cumplite chinuri fizice imaginabile. Dar binele revărsat peste oameni, ca şi sângele vărsat sau cenuşa rezultată în urma arderii multora pe rug, tot au triumfat, chiar dacă nu pentru moment căci, prin acumulare, faptele vrednice ale celor ucişi sunt mai puternice decât dinamita. Astăzi, când îți scoți capul din tranşea pe care ți-

ai săpat-o şi din care voiai să treci la asalt în interesul ţării, rişti să fi împuşcat pe la spate de către ai tăi sau, dacă nu, să fi înhăţat şi racolat cu lasoul.

Fig. 4/A: Racolare forţată, mai diabolică decât cu lasoul: şantajul, ofertele şi ameninţarea

Eu, cunoscând din experienţă acest mecanism, am preferat să mă transpun (chiar şi în cartea aceasta, ca şi în celelalte), în "semn de tras la ţintă", la fel ca figurinele în care se trage la Moşi, dar nu cu puşca cu aer comprimat, ci cu.metode mai contondente moral. Cine doreşte să tragă în mine să o facă (e chiar o provocare prin ceea ce scriu), dar cu scopul de a scoate la suprafaţă un alt adevăr, unul mai credibil decât ceea ce reiese din părerile exprimate în aceste discuţii ţâfnoase. Intenţia din scrierile mele a fost ca să provoc la dialog, dar nu la unul steril, ca cele care au loc zi de zi pe pasturile de televiziune, ci la unul construcriv. M-am lansat în scrierea acelor cărţi pentru a avea interlocutori de bună credinţă. Dar, în afara ideilor în care cred cu tărie, am lansat voit şi unele păreri discutabile, cu scopul de a incita cititorii pentru aflarea… "adevărului adevărat", cu scopul de a se pune odată capăt adevărului trunchiat şi insultelor de care

populația, nu numai că s-a suprasaturat, dar mai ales s-a dezgustat. S-a chiar scârbit. Față de unele afirmații şi idei emise, eu însumi am unele îndoieli, dar las ca lumea să fie aceea care să se pronunțe, argumentând, pentru sau împotriva lor. Eu sunt pregătit (ca la box), dar nu numai să lovesc, ci să şi încasez. Pe alocuri mi-am asumat chiar rolul de avocat al diavolului, emițând intenționat (după cum se va vedea) şi asemenea subiecte ca teme de dezbateri, ca de pe urma lor să răzbată logica şi adevărul.

Recunosc că în această carte n-an alintat câinele că este cățeluş, când el era dulău rău şi murdar. În aceste condiții i-am zis potaie, jivină sau chiar jigodie. N-am criticat de dragul criticii, dând cu măciuca în stânga şi în dreapta, după cum procedează unii care intră într-un magazin de porțelanuri fine şi sparg, sub pretextul inventat că acolo ar fi pătruns un şobolan. Trebuie făcută distincția (chiar şi în politică) între răul ticălos şi răul rezultat neintenționat, rău ce poate fi confundat chiar şi cu binele, căci există în viață şi asemenea incidențe. Adică "răul", doar aparent de a fi rău şi răul comis intenționat. **În final, cu toții trebuie să ajngem la bună înțelegere sau, altfel spus, la concilierea națională**. Căci dacă nu o vom realiza noi, ne vom adânci în duşmănie până când ne vom autoeroda.

Învinuiți pe dreptate sau vinovați fără vină ?

Zilele acestea a apărut într-um cotidian de mare tiraj, sub un titlu ironic de "ha-ha-ha", anunțând cu aldine, următoarea informație: "Cei mai iubiți dintre informatori", însoțit de fotografiile lor şi cu câteva date biografice. Ştirea fiind anunțată şi la revista presei dinainte cu o seară, cotidianul pe care voiam să-l cumpăr la primele ore ale dimineții a dispărut de pe piață. L-am căutat insistent la zeci de chioşcuri pe o arie întinsă din oraş şi abia într-un târziu l-am găsit.. Pe acel lung parcurs i-am văzut pe unii trecători savurându-l cu fețele împlinite că l-au găsit, citindu-l pe stradă cu grăbire, satisfăcuți că au dat de o senzație tare, ei nefiind răbdători să ajungă acasă sau măcar la serviciu, chiar dacă cei enumerați în presă, unii erau, în realitate patrioți care au adus servicii morale de valoare țării în antecedentele lor. Încă în copilărie am auzit la țară o vorbă care sună cam asa: "Căderea domnilor, bucuria proştilor", vorbă căreia abia mai tarziu i-am pătrus adevăratul sens. (Printre proşti enumerându-se astăzi nu numai analfabeții, ci şi şcoliții). Aceast fapt denotă că ne aflăm într-o gravă derută psihologică şi chiar într-o jalnică decădere morală de proporții naționale, dacă ne fericim, pentru a ne potoli setea de senzațional care le menție multora tonusul moral ce trebuie mereu alimentat cu combustibi. . Iată deci cine suntem şi unde ne-a adus comunismul, dar mai ales postcomunisul şi beneficiarii săi. Din comunism puteam ieşi cu randament maximal în perioada marelui entuziasm ce a existat în noi la căderea lui, dar s-a opus mentalitatea care a realizat calea întoarsă prin virajul provocat de marele derapaj prin care ne-am rostogolit de mai multe ori în afara carosabilului şi a destinului nostru istoric.

Acum mă fac şi eu complicele mass-media, repetându-le numele celor doisprezece proscrişi, în ordinea punctajului negativ descrescând acordat de exigenții oameni ai presei. Aceştia sunt: Constantin Bălăceanu-Stolnici, Mona Muscă, Sorin Roşca Stănescu, Sorin Antohi, Cornel Ivanciuc, Johnny Răducanu, Alexandru Paleologu, preot Iustin

Marchiş, episcop Nicolae Corneanu, Carol Sebastian, Mircea Ionescu Quintus, Ştefan Augustin Doinaş, Augustin Buzura, Dan Amedeu Lăzărescu, Eugen Uricaru şi Dan Ciachir. Dar acest lot se pare că este abia un început a cărui formă este ca al unui aisberg, cu doar o zecime din volum vizibil la suprafaţa apei şi cu nouă zecimi ca submersibil ce urmează "să ne mai bucure" când iscoditorii, ca să ne mai menţină moralul, vor aduce la suprafaţă alte şarje, până când muntele de ghiaţăva dispărea. De aceea mă întreb spre ce ne îndreptăm, unde dorim să ajungem şi care ne va fi linia oficială ?.

După lotul citat, cu siguranţă că va urma un altul şi apoi din nou altul, până când ţara va ajunge să se compromită în totalitate, atât în interior, cât şi în exterior, până la ultimul supravieţuitor şi ultimul cartuş, când nu vor mai rămâne patrioţi decât vătafii, vorba cântecului de pahar:

"Câte-un pic, un pic, un pic, până n-a mai rămânea nimic;/ Cate-un strop, un strop, un strop, până n-a mai rămânea deloc"

Oare ce se urmărea în fond prin această "demascare" copiată aidoma după faimoasele demascări din perioada comunistă dură ? Evident că se urmăreşte ceva bine şi clar definit, adică compromiterea şi scoaterea din circuitul public a acelora, ca şi a altora care vor urma, din care – cu toată probabilitatea – au fost, dacă nu chiar toţi, unii dintre cei mai buni patrioţi români ai vremilor grele de atunc. La fel ca şi pe vremea stalinismului, se urmăreşte şi astăzi crucificarea multor buni români. În timpul acesta, cei care ne-au adus în acest stadiu de tragedie naţională şi de degradare morală, jubilează. Această acţiune se intenţiona să fie tot o lustraţie, dar prost înţeleasă, aplicată doar pentru ne-comunişti, căci comuniştii reali şi chiar torţionarii sunt ţinuti la adăpost şi feriţi de asemenea viscole. Dar în timp ce lustraţia iniţială a eşuat, fiind respinsă cu furie, dosariada înfloreşte. Comunismul chiar dacă, oficial – se spune – cică, ar fi dispărut cu adevărat, căderea lui este doar una de faţadă şi nici măcar atât, căci el se menţine semeţ şi la cote înalte. Căderea lui nu este nici măcar aparentă. i, după cum se vede, el continuă să facă şi astăzi victime, la fel ca în trecut în perioada lui neagră. El nu este în declin, ci noi, ceilalalţi, suntem cei care ne prăbuşim şi agonizăm. Dintre cei citaţi aici (şi nu numai ei), au fost mulţi care au suferit pentru dreptate, efectuând ani grei de puşcărie şi supuşi la umilinţe, deşi cei mai mulţi au adus, chiar şi prin anonimatul lor sau a "participării" lor formale din perioada comunistă, importante servicii morale indirecte patriei. Instituţia cu adevărat infamă, cum a fost securitatea (dar nu cea care ne apăra ţara de spionajul străin, ci cea care îşi oprima proprii cetăţeni cu adevărat iubitori de ţară), a intrat din nou "în pâine". Ea caută acum să-i scoată din circuit pe oameni care au suferit din cauza regimului opresiv, iar foştii ei patroni, au ajuns astăzi să dicteze din nou.

Mergând pe această cale, n-ar trebui ca ţara întreagă să cadă în capcana neocomunistă, deşi cele mai multe din acele fiinţe au fost nişte persoane şantajate, căutându-se să fie tansformate astăzi în trădători de neam. Colaborarea cu organele de

represiune a celor mai mulți a fost pur formală, fără să fi adus prejudiciu reale țării, ci cel mult aparente. Oricine poate deduce ce a fost în sufletul lor chinuit. În cele mai multe cazuri, foştii vătafi şi ispravnici din trecut au devenit acum oamenii zilei care râd de noi, inclusiv foştii securişti care au trannformat vechiul comunism în neocomunism, iar pe unii torțiomari, în beneficiari cu pensii consistente, de zece, până la o sută de ori mai mari decât a actualilor pensionari.

În cazul celor douăsprezece personalități enumerate, asupra cărora se încearcă discreditarea – trebuie să plecăm de la ideea că nu toți au acelaşi numitor comun, încât nu pot fi puşi pentru a fi executați la acelaşi zid sub rafalele aceluiaşi pluton de execuție al CNSAS. . Dacă unu sau doi sunt vinovați (ceea ce este omenesc), alții, chiar dacă n-au fost din acest lot, erau adevărați martiri. Ei au ştiut ce fac pentru a nu-şi trăda neamul. Cititorii, ca să aibă dreptul moral să arunce în toți, cu ceva înjositor (fie şi cu vorba), trebuia să fi trecut şi ei măcar prin acele furci caudine dezonorante ca să nu amintesc şi de închisorile comunismului cu față hidoasă, cum au trecut şi acei cu adevărat patrioți împinşi de securitate la limitele suportabilului uman. La aceasta aş adăuga că are dreptul că arunce piatra şi "să rânjească batjocuritor", doar cel care ştie să gândească cu obiectivitate. Adică doar cel care nu are o structură psiho-genetică sadică sau zeflemitoare. Cei asupra cărora se caută astăzi cu tot dinadisul să fie proscrişi, mulți au căutat să realizeze ceva consistent împotriva acelui comunism cu față urâtă.. Fieceare din cei enumerați îşi are motivația proprie, bine justificată şi nu una de tip avocățesc *de iure* din zilele noastre, ci una *de facto*. Pe de altă parte trebuie să se aibă în vedere şi vremurile pe care le-au trăit, condițiile şi forma prin care au fost date informațiile, ca şi conținutul acestora

În prezent, PSD-ul şi fostele rămăşițe cu adevărat securiste, văzând că pierd alegători, neputându-se cosmetiza ca să fie credibili în fata electoratului, au adoptat tactica de a-i discredita şi chiar de a-i compromite pe foştii anticomuniştii din trecut pentru a se şterge diferențele dintre cele două categorii de cetăteni. Prin aceasta ei caută să demonstreze că securiştiiii au fost adevărații patrioți, recurgând la dosariade. Dosarle de astăzi suntîn mare parte capcane pregătite de securitate pentru ca foştii anticomunişti să poată fi uşor îmbrânciți în ele. Aceasta este o armă diabolică în care a fost atras însăşi CNSAS-ul ca părtaş garant la această campanie. Eu rămân la poziția de necredul, ca a lui Toma Necredinciosul, fiind convins că întreagă această campanie furibundă a dosariadelor, care, deşi "dă bine" în ochii naivilor, este o nouă găselniță propagandistică a securității. Pe mine unul, ironiile cu care unele cercuri discută hazos pe această temă, mă deprimă.

Nu caut să apăr şi nici să bag la apă pe nimeni. Nici pe cei arătați astăzi cu degetul. şi nici chiar pe cei de la polul opus, dintre care unii au fost (şi pe timpul comunismului), adevărați patrioți. Spun aceasta pentru a-i apăra doar pe adevărații patrioți "*in pectore*" (în sufletul lor) care se caută să fie reduşi la tăcere. şi chiar compromişi cu tot dinadinsul. Caut să-i apăr pe cei care au plâns, pe cei care au suferit pentru dreptate, dar care au ajuns să fie arătați astăzi cu degetul pe unde trec şi să fie batjocuriți. Găsesc că şi pe această

temă trăim o reală dramă naţională. La această acţiune contribuim şi noi, cei aduşi gratuit în peluza celor care organizează spectacolul fără să fim măcar observatori distanţi. Organizatorii duc o politică de "hopa mitică, cade jos şi se ridică". Nimeni n-ar avea nimic nici cu aceştia dacă şi-ar vedea de treburile lor, cu tot trecutul lor "glorios" pe care îl invocă. Aceştia nu au decât să reprezinte – pe mai departe – fosta forţă, deşi electoratul s-a lămurit şi cu jalnicul loristoric. Trebuie să fi astăzi prea îngust în gândire sau prea instabil în ce priveşte caracterul ca să fi susţinător al unor ideologii vinovate şi perimate, prin care să mai crezi în reanimarea acelui partid, astăzi agonic. În realitate, PSD s-a dezumflat, încă de la revoluţie, la fel ca o roată de camion supraîncărcat cu susţinători plecaţi în campanie electorală, dar care a rămas "cu căruţa-n drum". Acum ei fac "auto-stopul" întrucât nu dispuneau nici măcar de roată de rezervă, iar până la proximul atelier de vulcanizare mai au cale lungă de mers pe jos.

Tatăl meu a fost învăţător la ţară în Transilvania, iar eu am fost elevul său în cele patru clase primare.în afară de ceea ce ne învăţa, el căuta ca, în egală măsură, să imprime în noi, şcolarii, câteva trăsături civice. Pe de o parte patriotismul neşovin, dar cu respect şi dragoste faţă de neamul nostru, iar pe de altă parte răspunderea faţă de fapta comisă, asumându-ne răspunderea şi să nu fim duplicitari, adică să nu-l pârâm pe ascuns pe colegul nostru. Să acţionăm la vedere. Existau printre noi şi copii care, pe acuns, căutau să-şi pârască colegii că ar fi comis fapte neconforme cu recomandările şcolii, la fel cum fac mulţi adulţi de astăzi. Aceste acte ascunse, comise cu scopul de a le aduce beneficii personale, tata nu le putea tolera. Căuta insistent să ne convingă că acel mod de a obţine foloase în dauna altora, este o manieră nedemnă pentru un om. Ţara nu poate fi tare cu asemenea specimene. Îar acele bune învăţături au şi prins printre cei mai mulţi dintre noi.

5. România sub comunism şi sub neocomunism

Moto: Odată libertatea obţinută, vai de poporul care n-a ştiut să se folosească de ea. *(Cesare Pavese)*

Asemenea capitalismului, comunismul nu are o singură înfăţişare, ci arătări felurite, în funcţie de ţară şi de coducători. Nici unul din sistemele politice nu poate fi uniform şi static. Dinamismul societţii şi trăirile cetăţenilor care alcătuiesc poporul sunt într-o continuă frământare, iar aceasta stă la baza ascensiunii şi decăderii partidelor şi, odată cu ele, însăşi a ţărilor în care funcţionează sistemul. Revoluţiile reprezină convulsiuni în interiorul sistemelor. Chiar şi la noi, comunismul a traversat mai multe etape revoluţionare cu aspecte şi înfăţişări felurite. De pe un versant, un munte se poate arăta prăpăstios, ameninţător şi plin de grohitiş instabil, în timp ce de pe altul poate apărea chiar îmbietor şi lin, dar toate acestea numai la prima vedere şi de la distantă. Toate faţetele au părţile lor tentante (fie abrupte, fie line), dar cele mai multe sunt

înşelătoare. Neocomunismul, deşi pare o formă intermediară între cele două sisteme, la noi face parte tot din comunism, unde opozanţii comunismului au suferit o profundă păcăleală din partea celor care s-au lăsat convinşi, iniţial, chiar în proporţie de peste 80 ţ. Neocomunismul românesc este tot o faţetă, dar una urâtă, a comunismului, cea mai perfidă şi mai înşelătoare, în faţa căreia poporul român a plătit un foarte greu tribut politic şi economic din cauza persoanelor necorespunzătoare cocoţate atunci la conducerea ţării.

a). Începuturile şi metamorfozarea comunismului în România

Moto: Comunismul a început în România sub auspicii dramatice.. Era o variantă de comunism după model stalinist, demoralizator, străin de tradiţiile şi interesele neamului nostru, sistem care ne-a întârziat mersul firesc a istoriei. Pe parcurs a căutat să se corecteze, dar fondul s-a menţinut în structura lui de… "luptă de castă" *(Alexandru Vîlcu)*

Ceea ce caut să sintetizez mai jos sint lucruri arhicunoscute de populaţe, iar ceea ce voi rezuma nu reprezintă nici 1 ţ din ceea ca a reprezentat cu adevărar comunismul.

La instalarea comunismului autentic de la începutul anului 1945 din România (şi chiar mai înainte), primul obiectiv urmărit a fost o mare tragedie naţională căci a reprezentat decapitarea vechii noastre tradiţii şi elite. Dar nu numai elita politică, economică şi financiară, ci şi cea culturală şi militară şi chiar elita ţărănească care reprezenta baza populaţiei României. Satul şi elita ţărănească a reprezent continuitatea tradiţional-structurată a poporului român. Fundaţia poporului nostru. Lician Blaga spunea că eternitatea noastră s-a născut şi rezidă la sate, dar în comunism se urmărea ca şi ţărănimea majoritară să fie lichidată şi reprofilată, confiscându-i-se însăşi obiectul muncii, adică pământul şi anexele sale de proprietate personală (vitele şi uneltele de lucru, ca şi felul ei de viaţă tradiţional, total diferit de al proletariatului în care se urmărea ca şi ţărănimea să fie desfiinţară. Această acţiune pusă în mare parte în aplicare a avut urmări naţionale extrem de păgubitoare. Lichidarea forţată a a ţărănimii cu tradiţiile ei milenare şi transformarea ei brutală în proletariat a reprezentat pentru România o adevărată cădere în gol. Omul nemai fiind proprietar, n-a mai fost intresat să fie un gospodar grijuliu în jurul proprietăţii sale, devenind delăsător şi nepăsător. Odată cu pierderea proprietăţii private, s-au pierdut şi atâtea energii sufleteşti colaterale. Singure proprietatea, avuul şi cointeresarea crează omul chibzuit şi gospodar.

La oraş, casele mai arătoase, ca şi proprietăţile, fie şi decente ale cetăţenilor, au fost confiscate cu duritate, iar întreprinderile, atât cele mari, dar şi cele mici au fost desfiinţate, iar foştii lor proprietari au ajuns nişte proscrişi după deposedarea de agoniseala de o viaţă.. S-a întâmplat ceva asemănător puilor de sub cloşcă cărora li s-ar fi jumulit penajul pentru ca toţi să se adune sub aripile "protectoare" ale ei pentru a nu muri de frig. A fi avut casă naţionalizată sau de a avea rude în străinătate echivala cu un grav stigmat imprimat cu fier roşu pe fruntea celui care trebuia să-l poarte.

Unda de şoc, cutremurul naţional provocat trebuia extins peste tot în ţară. În acest scop a fost introdus şi climatul de frică şi de supunere forţată. Populaţia trebuia să trăiască într-o stare de incertitudine, în sensul că în orice moment se poate aştepta la ceea poate fi şi mai rău, adică la arestări şi chiar la lichidare fizică. Dar acest climat nu se limita numai la măsuri administrative, ci trebuia concretizat prin acţiuni de verificare amănunţită a trecutului fiecărui cetăţean, după care era trecut la munca de jos sau chiar la arestări, deportări, lagăre de exterminare, după caz. În afara manierelor de subordonare totală, a fost introdusă, "duba neagră" care era o altă emblemă sinistră a regimului. Ea te ridica noaptea de acasă, dar şi ziua de pe stradă, în văzul lumii, ca avertizare, cea ce echivala cu un climat calculat de a induce spaimă şi supunere. Populaţia trebuia să trăiască în stare de incertitudine şi de totală dependenţă. Acesta era sistemul de a preveni orice tentativă de opoziţie. Se aplicau ani grei de detenţie – de la zece în sus – chiar pentru supoziţii nereale, nici măcar gândite de către acuzat, ci doar insinuate de alţii ca răzbunare, dar neverificate de autorităţi, căci nu era timp şi pentru asemenea "pierderi neesenţiale de timp". Populaţia, ca să poată supravieţui, trebuia să se lase înregimentată cel puţin în aşa. numitele organizaţii procomuniste (sindicate, asociatii felurite, de exemplu faimosul ARLUS (Asociaţia de Strângerea Relaţiilor cu Uniunea Sovietică) etc. cu scopul de a ţine populaţia sub control, căci cine era nebun să se opună unor asemenea asociaţii "umanitare" ?.Dar sindicatele comuniste erau doar "curele de transmisie" ale indicaţiilor comuniste, iar Arlusul era o asociaţie "culturală". Lumea n-a avut o altă soluţie de supravieţuire decât, fie supunerea declarată, fie să aleagă una indirectă, cu toţii fiind supuşi unor "reeducări" prin ideologizare ce mergea până la "spălare de creere" care, prin diabolismul său, a prins câte ceva în populaţe. Ca să supravieţuieşti trebuia să devi făţarnic, de aici derivând şi prefăcătoria la care a fost învăţată populaţia şi pe care o manifestă şi astăzi. Învăţământul ideologic generalizat era obligator chiar şi pentru gospodine şi pensionari.

După verificările minuţioase ale adulţilor şi reaşezarea ierarhizării societăţii, s-a trecut rapid la pregătirea "pepinierei de viitoare cadre comuniste". Începând cu copiii, s-au pus şi bazele dosariadei de mai târziu, pentru a putea dispune de şantajarea fiecărei familii şi chiar a fiecărui cetăţean "pe bază de documente scrise". Cei mai mulţi din acei copii sunt astăzi cadrele de bază ale social-democraţiei post comuniste hibride, adică cei care nu sunt nici comunişti, nici capitalişti, ci un fel de struţo-cămilă cu gândire aparte, echivocă. Copiii şi adolescenţii neputând primi de acasă alte îndrumări din cauza fricii părinţilor că ar putea fi depistaţi că au concepţii diferite de cele oficiale primite în şcoală, copiiii şi-au păstratat cel puţin baza din doctrina în care au fost educaţi ca pioneri, iar ulterior ca UTC-işti (Uniunea Tineretului Comunist). Copiii, acei "ieniceri" (dar nu ai turcilor, ci ai comunismului), erau mai îndoctrinaţi pe vremea aceea decât înşişi părinţii lor, membrii de partid care s-au născut şi au fost educaţi în burghezie, păstrând câte ceva din vechile structuri.

Dacă în perioada stalinistă ţara era împărţită între comuniştii atotputernici şi între ne-comuniştii obidiţi şi persecutaţi, în perioada comunist-ceauşistă, oficialităţile comuniste, în combinaţie cu masa cetăţenilor ţării, au găsit un alt *modus vivendi*, (mod

de a trăi), unul de supraviețuire şi de coabitare reciproc-avantajoasă. În această reală inovație, Ceauşescu a avut meritul că a deschis larg porțile de intrare ale "comunismului", desființându-se chiar şi etapa intermediară, destul de dură şi de lungă, cea de "candidat de partid" care dura inițial doi ani de supunere la felurite probe. Pe calea acestei orginalități ceauşiste, fiecare din părți se prefăcea că o crede pe cealaltă. S-a ajuns ca la căderea comunismului să se atingă colosala cifră cuprinsă între trei milioane şi jumătate şi peste patru milioane şi jumătate de posesori ai "carnetului roşu", ceea ce reprezenta de trei ori mai mulți membrii de partid la numărul de locuitori, decât în oricare altă țară comunistă aflată sub vigilența Moscovei. În însăşi țara de origine a comunismului, Rusia Sovietică (adică URSS), care, la patru sute de milioane de locuitori, doar nouă milioane erau posesori ai carnetului roşu, pe când la noi, la numai douăzeci şi trei de milioane, numarul "comuniştilor" era dublu față de ei. La aceşti "comuniști de supraviețuire" din România (din care nici măcar un sfert nu erau comuniști reali), mai trebuie să se adauge alți doi-trei membrii de familie beneficiari pe lângă fiecare posesor de carnet roşu, astfel încât România apărea o țară comunistă, adică "o țară roşie", deşi doar se prefăcea că este. În realitate ea nu era nici măcar "portocalie", ci una…"cu picățele" albastu, galbene sau chiar "verzi" (legionare). Numai astfel se poate explica prăbuşirea aproape spontană a comunismului la 21-22 decembrie 1989 şi nu datorată "dizidenței" lui Iliescu şi a… "luptătorilor antirevoluție"

Mai trebuie menționat că pe timpul lui Ceauşescu nu orice arivist sau lichea era primit în partidul comunist. Se introdusese o triere severă de selectare cu scopul de a se obține eficiență profesională. Leneşii şi cei prinşi cu acțiuni de necinste, erau respinşi, chiar dacă forțau intrarea lor în partid cu scop de a obține beneficii. Persoanele corecte şi de valoare profesională şi morală erau căutate şi chiar rugate cu insistență să se înscrie în partid pe considerentul că prin aportul lor partidul se întăreşte, ceea ce – trebuie să recunoaştem – era perfect adevărat. Acestora li se treceau cu vederea unele neconcordanțe politice statutare, în timp ce în perioada comunismului de tip stalinist, acste vederi erau considerate incompatibile cu principiile comuniste. Înainte de venirea lui Ceauşescu, a fi fost exclus din partid era un grav stigmat de vinovăție ce plana asupra individului, dar, ulterior, numeroşi excluşi erau reprimiți chiar cu onoruri şi cu scuze. Cei care se distingeau pentru merite profesionale, au ajuns să fie apreciați, decorați şi chiar promovați ca deputați, înaintea lepădăturilor intrate în prima fază a înscrierilor în partid, unele primind chiar sancțiuni pe linie de partid, deşi căutau să se dea tari şi mari, dar partidul n-avea ce să le facă. Trebuia să-i tolereze căci, totuşi… ei aveau origne socială "ultrasănătoasă". Dar exiatu numeroase excluderi din partid chiar şi din această categorie, altădată extrem de privilegiată

b). Neocomunismul

Moto: Cel mai rău soi de oameni este acela care nu poate face fapte mari. *(Iorga)*

După înlăturarea lui Ceauşescu au urmat paşii mari şi hotărâți, dar – din nefericire – nu spre o democrație autentică în folosul țării, ci spre neocomunism, ceea ce este cu totul altceva. Neocomunismul a fost un amestec caricatural, atât al comunismului vicios, cât şi al capitalismului sălbatic. A fost o păcăleală haină asupra amânduora. Altfel spus, "nu era nici cal, nici măgar", ci un gen catâr care semăna cu ambii părinării, dar doar în părțile lor negative.

În perioada neocomunistă, în locul ideologizării staliniste s-a recurs la o veche armă comunistă când, în afara minciunii exprimate în față, se trecea la deformare a adevărului, la starea inducerii în eroare a populației, a dezinformării, adică a prezentării unui adevăr deformat, aducându-se argumente cu două sensuri.. De exemplu: "noi vrem binele populației, dar pentru a-l realiza avem nevoie de liniște în tară". În realitate se urmărea liniște pentru a se putea acapara nestingherit bogății reale care erau depreciate şi chiar nimicite în voie, deşi le aparțineau imensele averi rentabile, acumulate prin truda de până atunci a bietului popor. Se urmărea instalarea în țară a unei "păduri adormite" în care haiducii să poată opera "ca-n codru", iar țara să doarmă. Ei erau singurii vigilenți care nu dormeau, în timp ce populația parcă era ținută sub narcoză. Dar dublele alegeri din noiembrie 2007 pentu votul uninominal şi pentru alegerile Euro-Parlamentare, la care a participat mai puțin de 30 ț din populație, a reprezentat un avertizment aspru dat clasei politice că poporul – în sfârşit – s-a trezit şi că a trecut la acțiune.

Fenomenul este oglindit magistral în poezia epică a lui □t. O Iosif, intitulată "Gruia" (care reprezenta poporul), în care eroul spune: (…):

"…Gruia se trezește… Măi, dar greu ce-am fost dormit, zice şi se miră
Ori păianjenii-au venit de mă învelură ?
Ia să mişc puțin din mâini, poate m-oi desface. (…)". □i cu adevărat, atât eroul cât şi poporul s-au trzit şi s-au dezlegat. .

De data aceasta, nu turcii au fost cei care l-au legat pe voinicul erou legendar Gruia, ci tocamai "haiducii" noştri care s-au dovedit a fi adevărații dușmani ai țării. Poporul s-a deşteptat, iar dovada cea mai bună sunt alegerile din 25 noiembrie 2007, care au constitut un test şi o averizare. Examenul se va da la cele două alegeri (administrative şi parlamentare) din vara şi toamna târzie a anului 2008 când populația va trebui să se prezinte masiv la vot.

Politica pe care o duce astăzi PSD-ul, PNL-ul, PC-ul şi PRM-ul este tot o politică ce ține de postcomunismul de tranziție. O politică ce favorizează neocomunismul. Este tot o politică de război rece româno-român.

Minciuna sfruntată, ca şi denaturarea adevului aveau efectul unor arme de distrugere în masă care acționau, chiar şi asupra conştiințelor celor de bună credință. Arma de a te minții în față, nesocotind adevărul, e ca şi cum ai susține cu tărie înaintea adversarului că ghinda e mai plăcută la gust decât curmala, doar prin faptul că există ceva

asemănare ca aspect între ele. E adevărat că porcii preferă ghinda, însă, pentru aceasta trebuie să fii altfel structurat biologic ca să ai asemenea preferințe. În realitate nici neocomuniştii nu credeau în asemenea baliverne, dar, de pe urma unor lor obțineau beneficii. Acesta a fost mai binele pe care ni l-au cadorisit emanații revoluției prin noul lor regim de "democrație originală".

Mai trebuie să reamintim faptul că ceeace n-a reuşit să realizeze regimul ceauşist prin amploarea sa, a reuşit să realizeze din plin regimul lui Iliescu prin apariția acelui neaşteptat fenomen, inexistent până atunci, a unei noi categorii de cetăţeni, cel al **nostalgicilor**" în care, mulți din cei care erau cei mai înverşunați duşmani ai lui Ceauşescu şi ai comunismului, au început să-i aprobe unele măsuri care erau chiar mai acceptabile decât ale succesorului său, domnul tovarăş Iliescu. Mai ales nivelul de trai a înccepput să se degradeze îndeosebi la categoria de populație săracă care (la comunişti) era doctrina de bază a promovării lor. Pe mulți adversari ai lui Ceauşescu îi auzeai spunând: "ce bine era pe vremea când ne era mai rău"

c). **Procesul Comunismului**

Moto: Multe popoare s-ar îngrozi dacă ar afla ce oameni mărunți domnesc peste ele. *(Talleyrand)*

Oricâte împotriviri au exprimat opozanții pentru începerea unui asemenea proces de natură teoretică, până la urmă era necesară o clarificare față de ceea ce a reprezentat comunismul în România şi în care acest sistem a durat aproape jumătate de secol. Acesta n-a fost un proces cu practici juridice clasice (cum a fost de exemplu procesul de la Nurenberg sau atâtea mii de procese batjocură şi antiumane de la noi în perioada lui Gheorghiu-Dj, respectiv Ana Pauker), ci unul principial, alcătuit pe bază de documente întocmite de istorici, jurişti, documentareişi, foşti deținuți politici şi reprezentanți ai societății civile care le-au analizat cu obiectivitate şi rigurozitate, fără idei duşmănoase preconcepute. Procesul a reprezentat o acțiune firească şi necesară în care au fost judecate faptele comise, prin care comunismul a preluat puterea în țară şi pe care şi-au exercitat-o aproape jumătate de secol. □i în ce loc se putea ține o asemenea expunere de motive decât în Camerele Reunite ale Parlamentului unde au fost invitați reprezentanții ambasadelor străine, cultele, precum şi toate păturile sociale ? Ceea ce s-a pertecut însă la 12 decembrie 2006 (exact la doi ani de la înstalarea la cârma țării a dlui Băsescu) cu ocazia citirii rechizitoriului procesului de însăşi Preşedintele țării, a fost o demascare compromițatoare şi penibilă a celor care se opuneau ținerii nejustificate a citirii preambului procesului. Vacarmul ce s–a creat în Parlament, prin fluieruri, vociferări, tropăituri, agitație, plus o amplă pancardă cu caricatura preşedintelui țării înfățişat după gratii, pancardă purtată prin spațiile Parlamentului de două persoane, din care una era însăşi preşedintele PRM, dl Corneliu Vadim Tudor, vor rămâne mărturii pentru eternitate în viața parlamentară mondială, alături de mineriade şi de alte asemenea grozăvii. Una este să fi plin de inițiative şi chiar exaltat şi alta este să fi apucat de boala psihică numită

amoc. În zona tropicaă această boală este dată de cosumul cronic de stupefiante, pe când la noi are cauze milt mai complexe.

Ne place sau nu ne place, dar peste trecutulul nostru recent, cu atâtea violenţe poliice şi cu atâtea tragedii naţionale nu se poate trece cu vederea. Trecutul, mai vechi sau mai nou, trebuie cunoscut întocmai, cu părţile luiodioase, chiar şi cu crimecomise cu bină ştiinţă. În afara acestora s-au produs numeroase realizări, inclusiv luptele ascunse duse în interiorul partidului de înşişi potrivnicii camuflaţi ai comunismului. Toate trebuie consemnate şi cunoscute. Comunismul, deşi şi-a arătat mai ales faţă sa hidoasă, în interiorul lui au acţionat şi ne-comuniştii, atât ca frână faţă de abuzuri, cât şi ca factor benefic, a realizărilor incontestabile la care au contribuit în acel lung interval. De la incompetenţa amestecată cu crima, a celor ridicaţi din straturile cele mai de jos ale societăţii din prima sa fază (din care mulţi veneau din lumea interlopă, iar alţii nu erau români) şi până la reconstrucţia de fond a ţării, realizată de elitele din toate domeniile, s-a realizat un imens şantier naţional comun. E drept că acele realizări tot s-ar fi produs, chiar dacă s-ar fi menţinut capitalismul, dovadă şi mai marile înfăptuiri din acelaşi interval de timp din ţările capitaliste.

În afara realizărilor din infrastructură care pot fi inventariate, până la cele din domeniul suprastructurii, s-au obţinut rezultate notabile, ca de exemplu în domeniul învăţământului, a culturii şi a asitenţei sociale şi sanitare. O parte cu adevărat pozitivă a fost, nu numai lichidarea analfabetismului, ci şi stimularea culturii prin răspândirea cărţii la preţuri modice, a creerii de biblioteci şi a caselor de cultură de la sate, domeniii ce au decăzut aproape brusc în perioada “de tranziţie”, în principal iliesciană.

Trebuie să recunoaştem că în condiţiile de atunci s-au obţinut realizări pozitive şi pe plan politic extern, în care fostul prim-ministru de atunci, Ion Gheorghe Maurer, alături de miniştri de externe, Corneliu Mănescu şi □tefan Andrei, au avut, de asemenea, un rol esenţial. Dacă în partea doua a regimului comunist (cu excepţia ultimului deceniu) am trăit un comunism cu o faţă mai umană, perioada de început (1945-1962) a reprezent o orânduire extrem de greu de suportat, aproape ca un sclavagism dur. Era monstruozitatea comunismului stalinist..

Şeful statului, dl Traian Băsescu şi-a încheiat expunerea din camerele reunite ale Parlamentului, într-un vacarm mai mult decât penibil şi greu de suportat ce nu poate fi etichetat decât ca degradant şi ruşinos pentru o ţară.civilizată. În Parlament nu s-a auzit decât o gălăgie infernală care a precedat şi a durat pe tot parcursul expunerii, zgomot provocat şi de către sutele de tineri PRM-işti răspândiţi, îndeoesebi la balcoane, aduşi cu camioanele de peste tot din ţară. Dacă nu ar fi existat microfoanele protejate în apropierea gurii preşeditelui, care i-au înregistrat direct cuvintele, nimeni nu ar fi înţeles ce spune. D-sa şi-a încheiat expunerea prin cuvintele că acel comunism a fost un regim ilegal şi criminal, afirmaţie ce i-a înfuriat şi mai mult pe unii care, în acel for naţional suprem se declarau iubitori de ţară, motiv pentru care au organizat în parlament acea împotrivire. Dar oare cum altfel ar putea fi etichetat un regim care a promovat atătea atrocităţile ce nu pot fi contestate..

Acest proces nu va fi un revers al proceselor comuniste inumane şi discreționare desfăşurate în anii 1945-1960 când fruntaşii Partidelor Istorice, dar şi unii membrii mai marcanți, şi nu numai ei, au fst condamnați la temniță grea pe zeci de ani de închisoare, unde au fost înfometați, batjocuriți şi torturați, având ca unic scop: de a fi exterminați, iar familiile timorate trăiau înspăimântate şi chiar terorizate. Procesul Comunismului trebuie să fie şi să rămână un document istoric grăitor. Cel mai real şi mai documentat al istoriografiei româneşti, iar pe deasupra, el trebuie să aibă şi un substrat moral. El nu va avea nici un inculpat fizic în boxe (ca imaginea lui Băsescu de după gratii de pe panoul purtat de dl C.V. Tudor), ci doar, cel mult câteva nominalizări, tot pe bază de documente. Vor trebui însă scoase la lumină ororile la care s-a recurs, mai ales a celor din perioada stalinistă, dar toate aceasta nu le stabilim noi. Acea carte neagră a comunismului va conține, fortuit, şi file albe ce încă trebuie cunoscute şi recunoscute. Acele pagini pe care le ptem numii reale "file aurii" ale comunismului, la care au contribuit în primul rând ne-comuniştii sau cei cu suflet necomunist, care, dacă n-ar fi existat, poate că n-am mai fi existat nici noi astăzi ca țară.

Cei care au trăit din plin perioada interbelică, apoi ambele forme de comunissm (stalinist şi ceauşist), ca şi postceauşismul iliescian, sunt în măsură să le vadă rezultatele comparativ, ca privite dintr-un singur unghi. Procesul comunismului trebuie să rămână o acțiune deschisă care să fie mereu adăugit cu alte şi alte documente pe măsura descoperirii lor, deşi aunt ținute ascunse cu strâşnicie. Cine consideră procesul comunismului ca pe o inutilitate sau o duşmănie asupra societății, nu poate fi considerat a fi un cetățean român adevărat. Noi trebuie să ne cunoaştem trecutul după cum a fost el, cu bune şi cu rele, căci doar astfel ne vom putea lumina paşii asupra viitorului.

d). **Reconcilierea națională**

Moto: Cum e conducerea, aşa e şi rânduiala. *(Proverb popular)*

Armonia în țară trebuie să devină cea mai importantă prioritate a României. Deşi de la căderea comunismului trăim într-o aprigă duşmănie internă, nu mai putem continua pe această cale. Astăzi parcă am fi o țară de apucați, O țară de posedați. O țară de smințiți. O țară de needucați. Soluția finală, adică obiectivul nostru prioritar pe termen mediu nu poate fi altul decât cel care a fost aplicat la sfârşitul războiului civil din Spania din 1939, căci istoria lor de atunci se repetă în mare parte astăzi şi la noi. Ca bilanț, țara noastră a pierdut incomparabil mai mult decât spaniolii în urma tragicului lor război civil. Dar cel mai mare merit al "călăului fascist Franco" a fost că Spania nu a intrat în cel de al doilea război mondial distrugător, rămânând neutră, ceea ce a reprezentat o extrem de mare realizare pentru o țară atât de mare şi de strategică cum a fost Spania în timpul crâncenului război mondial. Un alt mare merit al "călăului" a fost reconciliereanațională şi instalarea unui regim politic stabil.

Astăzi, în România nu avem o altă cale decât ştergerea cu buretele a vrajbei naționale, dar nu înainte de acea spovedanie fără patrafir şi fără jurământ strâmb. Să le

cerem în scris şi pe cuvânt de onoare, politicienilor şi oamenilor de afaceri păpuşari şi scamatori politici şi economici, de destăinuire, atât a trecutului lor, cât şi a averilor pe care le posedă, precum şi pe ce cale au fost dobândite. Onoarea în țară să fie ridicată la rang de sfințenie. Crimele împotriva umanității şi chiar cele de tipul mineriadelor, trebuie să rămână imprescriptibile moral, atâta timp cât va exista neamul românesc. Multora ar putea să le fie ruşine de trecutul lor şi chiar să ridice capul în societate, după fărădelegile pe care le-au săvârşit, nu să ajungem ca tomai ei să fie cei care să ne sfideze. Dar aceasta, ei nu o vor face, dar să le-o cerem, iar ei să refuze, căci şi acesta încă este un răspuns şi încă unul concludent. În acest fel trebuie înțeleasă lustrația şi nu în sens de răzbunare şi de pedepsire. Dar ei nu posedă acest sentiment, căci la ei nu există acea noblețe sufletească a. recunoaşterii greşelilor față de propriul popor. În afară de neocomunismul pe care l-au instaurat, (în mare parte mai rău decât comunismul ceauşist), au "reuşit" să dezbine poporul în două Românii care, nu numai că se învrăjbesc aprig între ele, dar ne nimicim reciproc energiile prin acțiuni sterile de autouzură sufletească, în schimb au dat cale liberă la hoție şi necinste, toate desfăşurate "sub acoperire legislativă". Legile au fost alcătuite în aşa fel ca fărădelegile să poată fi ascunse în spatele paravanului democrației şi a falsului liberalism. Şi toate acestea se petrec deliberat, nu numai din incompetența conducătorilor, ci mai ales prin cointeresarea "oligarhiei politice" față de profit pe orice cale imorală sau amorală. Au existat câteva lozinci demagogice de fațadă, lansate ca nişte fumigene în numele patriotismului şi a reconcililierii naționale, dar fruntaşii politici ai acelor partide s-au dovedit lipsiți de patriotism autentic. Aceştia, conştienți că acest deziderat ar trebui să impună şi unele măsuri de reformă structurală în interiorul serviciilor statului, ar fi fos obligat să renunțe la unele beneficii imediate, dar pe care nu erau dispuşi să le facă. Mimând limbajul suro-mut, nu se poate realiza un discurs coerent, căci nici un surd nu este atât de tare de urechi decât cel care nu vrea să audă.

6. Numai prin noi înşine ne putem salva ca popor

Moto: Ce vrei să fi ? Vreau să fiu eu însumi. Dincolo de asta nu pot fi nimic. *(Lucian Blaga)*

Este de neconceput să fie învins un popor care a dat naştere unor eroi ca Horia, Acesta, după ce a ajuns – mergând de patru ori pe jos din Albacul Munților Apuseni până la Viena pentru a duce tratative cu împăratul Austro-Ungariei în limba germană – dar, văzându-se înşelat, şi-a asumat răspunderea să ducă lupta iobagilor contra armatei naționale cu arme rudimentare cu țărani neinstruiți. Când i-au fost zdrobite oasele pe roată pentru pedepsire, n-a scos nici un geamăt (după cum o atestă documentele oficiale ale vremii). A luptat în calitate de țăran luminat, atât cu mintea cât şi cu hotărârea., asemenea lui decebal sau a orcărui mare general Nu poate fi înfrânt un popor care a avut un domnitor cum a fost Constantin Brâncoveanuu care a preferat să-şi pună capul pe

butuc pentru a-i fi retezat, împreună cu a celor patru băieţi ai săi (Matei, Radu, Ştefan şi Constantin) şi a ginerelui său, Ienache Văcărescu, fără să renunţe la demnitatea şi credinţa naţională. Dar, în afara acestui gen de eroi avem şi o altă categorie de oameni, ca ţăranul Badea Cârţan care căra în traista sa cărţi din Ţara Românească pe care le căra în spate de peste munţii, dar nu pentru a face comerţ, ci pentru confraţii săi aflaţi atunci în ţară străină (în Transsilvania), pentru a avea hrană întelectuală şi sufletească. Tot el a luat iniţiativa să meargă pe jos la Roma pentru a vedea cu ochii lui Columna lui Traian. Locuitorii Cetăţii Eterne l-au identidicat cu dacii ciopliţi în piatră pe Columnă. Nu poate fi desfiinţat un popor care a rezistat în Transilvania la deznaţionalizare dură timp de un mileniu, iar în Basarabiaia şi Bucovina de Nord timp de două secole de umiliri şi deportări, cu scopul de a nu fi lichidaţi ca neam. Dar câte mii de victime şi-au găsit sfârşitul în suferinţă şi batjocură, în perioada comunismului stalinist, în lagăre şi închisori, cu scop de exterminare. Nu poate fi înfrânt un popor căruia Providenţa i-a dăruit in geniu literar de talia lui Eminescu a cărui strofe şi chiar singur vers sau chiar jumătate de vers se strecoară în suflet şi te pătrunde, transpunându-te într-o lume de înţelepciune, de basm, de sensibilitate sau de erou.

Şi iată că recent eram pe cale să ne destrămăm prin revenirea la neocomunism, când puteam şi aveam condiţii optime să ne impunem în lume. La ce au mai folosit toate acele jertfe şi atâtea alte sute de mii de vieţi nimicite în închisorile comuniste, în afara celor cunoscute şi, mai ales necunoscute, când suntem trădaţi chiar de către "ai noştri"? Oare nu a fost ceva în neregulă în legătură cu ceea ce s-a petrecut cu noi ? Oare nu e ceva putred în ţara noastră? Să nu fie nimeni răspunzător de halul în care am fost aduşi ? Dacă în comunism aceasta ne-a fost soarta, în postcomunisn noi am fost pentru a doua oară bătuţi de soartă şi chiar retrogradaţi de istorie

*

Prin ce acţiuni specifice nouă, inteligente, cutezătoare şi aplicabile ar avea şanse România să se evidenţieze ca ţară de elită în lume ? Imitându-i doar pe străinii care o duc bine şi care şi-au format o cultură şi o educaţie de secole? Parţial da, dar nu este suficient şi n-ar fi relevant. Aşteptând ajutor aşa zis "dezinteresat" de la străini ca ei să ne salveze ? Nici atât. Din contra. Alţii, dacă ar putea, ne-ar conduce spre dislocare şi la desfiinţare, căutând ca toate valorile noastre profesionale autohtone să plece din ţară la ei, unde îi plătesc bine; îndeosebi tineretul creator, împreună cu "pietrele grele" ale culturii noastre. Aceasta este o manieră pusă deja în aplicare şi care fincţionează demult şi din plin în România.

Răspunsul la această întrebare.este altul. Este unul ferm şi categoric: ne-am putea salva şi lansa ca popor, în principal prin noi înşine ! Filosoful nostru de recunoaştere internaţională, Mircea Eliade, este de părere că românii, ca şi alte popoare care vor să devină ele însele, trebuie să-şi redescopere spiritualitatea arhaică, fie şi primitivă, sub care se ascund propriile origini autentice. Fiecare popor din lume îşi are propria sa psihologie, prpria sa personalitate care este etno-psihologia sa, căci tocmai în aceasta constă frumuseţea, poezia şi forţa(vitalitatea) fiecărui popor. Poporul român o are pe a lui, dar aceasta trebuie scoasă la iveală şi fructificată. România nu va putea concura cu

ţări în domenii în care acestea au o experienţă îndelungată, chiar dacă le cumpărăm tehnologia, ci numai în domenii în care suntem unicate. Să exploatăm, să stilizăm şi să scoatem în evidenţă frumosul şi valorosul intrinsec pe care l-au creat antecesorii noştrii. Dar întâi să căutăm să le înţelegem. Să le pătrundem. prin ceea ce am fost şi am moştenit de la ei. Să purificăm seva noastră. Dar pentru aceasta trebuie ca şi noi să ne revenim în fire. Să credem în noi şi în puterile noastre şi să trecem la treabă. Să trecem la acţiune în toate domeniile artistice. Să dovedim ceea ce suntem şi ce putem să fim. Dar trebuie să începem renunţând la rivalităţile stupide şi la ţâfnele noastre care ne descalifică. Să ţinem mai mult la "ţinuta noastră" de oameni demni şi la poporul nostru pe care să căutăm să-l educăm. Să ni-l cizelăm. Numai dacă ne vom respecta mai mult pe noi vom putea fi respectaţi de altii. Dar nu prin infatuare şi aroganţă – ca până în prezent – ci prin mai multă moderaţie, seriozitate, corectitudine şi… "autocenzură". În caz contrar, vom fi cel mult toleraţi în Uniunea Europeană, dar ca o naţiune periferică, plină de indivizi dubioşi ce trebuie sa fie suspectaţi şi chiar ţinuţi la distanţă. Dacă refuzăm să fim educaţi, riscăm să fim expulzaţi de la ei. Ţinuţi "sub lupă" . Altfel spus, vom fi "monitorizaţi", iar când se va ivi ocazia, vom fi – încet dar sigur – marginalizaţi. Europa are nevoie de parteneri adevăraţi, harnici, cinstiţi şi pe care se poate conta. Noi nu trebuie să fim nişte milogi ajunşi la "mărinimia lor avară", ci partenerii lor egali, adică concurenţi reali. În caz contrar ni se vor pune atâtea piedici până când ne vor fugi din ţară care încotro insăşi valorile, zicând că nu-i de trăit aici, deşi avem o ţară mândră şi binecuvântată de Pronia Cerească. Avem una din ţările cele mai frumoase şi – încă – cele mai bogate din lume. Îar în acest caz de ce să o părăsim şi să trăim între străini, căci odată dislocaţi e mai greu să te întorci, mai ales dacă s-au născut şi copii. Vom fi oare mai fericiţi la ei unde vom primi o ciozvârtă în plus ? S-a şi început părăsirea ţării pentru ca alţii, hapsâni, să ne ia locul ca să ne conducă şi să ne exploateze, căci a mai rămas încă destul de cărat de la noi. Dar dacă încă nu ne merge bine astăzi, trebuie ca tot noi să facem ca să ne meargă bine mâine, căci se poate. Şi am putea-o face fără să miorlăim şi să arătăm cu degetul ca şi copii răzgâiaţi că ceilalţi sunt vinovaţi şi nu noi, derbedeii. La autovictimizare ne pricepem, dar refuzăm să ne privim şi în oglindă ca să ne vedem cât de jalnic arătăm. Dacă am fi obiectivi, ne-am speria de noi, dar nu numai cum ne arată oglinda, ci cum ne comportăm în lume, inclusiv în ţară la noi. Geografic, România este amplasată – zicem noi – prea la est faţă de vest şi prea spre vest faţă de est, în loc să considerăm această poziţie intermediară ca pe una avantajoasă, de legătură, chiar strategică şi pe care să o transformăm într-un real avantaj.

*

Tradiţiile noastre, care sunt adevăratele noastre valori naţionale, create cu migală şi sensibilitate de înaintaşii noştri le lăsăm să se degradeze şi chiar să dispară deoarece, nu numai că nu ştim să le conservăm, dar nici măcar să le înţelegem. Din câte am reţinut, Ministrul Învăţământului şi Culturii din vremea lui Ana Pauker, Constanţa Crăciun, a refuzat donaţia lui Brâncuşi lăsată prin testament Statului Român de a prelua noi toate operele sale, motivând că "sunt decadente". Noi nu ştim să ni le apreciem, să ni le valorificăm cu cinstire şi mândrie naţională. Pe cele pe care le mai

avem le lăsăm să se degradeze. Nu mai departe decât şindrilele de pe casele ţărăneşt din muzeul satului şi de peste tot, ca de pe bisericile cu turle ţuguiate din Nordul Transilvaniei, sunt lăsate să putrezească fără să fie protejate măcar prin stropire cu pompa cu un strat de ulei ars provenit de la milioanele de automobile care ne poluează şi ne mănâncă sănătatea. Spre deosebire de alţii, noi nu ni le punem în valoare.. Deşi am avut o avansată cultură a lemnului şi a vieţii rurale, noi ne dezicem de ele. Meşterii lemnari din zona carpatică a Transilvaniei construiau în centrul satului sau pe vârf de deal, câte o biserică cu turlă ascuţită. Trebuie să ştim că asemenea bisericuţă are o mai mare valoare decât una, fie şi arătoasă din piatră şi doar snobismul din noi face să o dărâmăm pe cea de lemn, în loc să o conservăm, cu tot primitivismul ei aparent. Artizanii din zona moldovenească au ridicat în schimb biserici sub formă de corabie (de navă care să-i mântuiască de la naufragiile vieţii), biserici pe care le-au pictat, instinctual, în exterior şi interior, fără să ştie ce patrimoniu valoros ne lasă. În satele mai ferite din calea invaziilor, sătenii şi-au construit gospodării cu cerdacuri şi porţi artistic meşteşugite, sculptate în lemn de esenţă tare, precum şi unelte de apreciabilă valoare utilitară şi artistică. Noi le lăsăm acum pradă cariilor şi putrezirii

Sufletul poporului român este conţinut în creaţiile sale, iar acest suflet trebuie scos în evidenţă. Sufletul meşterului Manole este zidit în pereţii acelei mănăstiri în care a pus suflet. În dăruirea lui pentru meseria pe care o practica. Legendă nu e zidirea propriei soţii între zidurile mănăstirii, ci faptul că li s-au demontat schelele.

Ne-am mai creat o artă populară extrem de variată şi de valoroare artistică, cea a portului popular, a cojocăritului, a ţesăturilor, a pictării de icoane pe sticlă şi pe lemn, a olăritului, a interioarelor de locuinţe, broderiile populare etc. pe care acum le lăsăm să fie roase de molii şi de carii, fără să le păstrăm măcar modelele originale. Iia românească avea o recunoaştere internaţională. Să ne gândim numai cât am fi astăzi de păgubiţi dacă iniţiative ca ale lui Dimitrie Gusti, cu tenacitatea şi creaţia sa genial inspirară a muzeului satului din Bucureşt, dar şi a altora, ca cea din Dumbrava Sibiului, cea de lângă pădurea Hoia de la Cluj etc. şi altele a căror iniţiative le-au tot fost descurajate punându-li-se mereu piedici din partea unor concepţii retrograde. Mai toţi, oricât s-au străduit, au trecut în anonimat, căci noi – gândesc unii – …trebuie să ne modernizăm…" ca să fim în rând cu lumea". Dacă nu eşti în stare să faci tu, nu te opune să facă altul. Putem fi în rând cu lumea şi chiar mai apreciaţi dacă rămânem pe mai departe tot noi înşine. Unde s-au mai văzut astăzi asemenea iniţiative care să-şi poată duce la împlinire iniţiativa ? Astăzi, în schimb flueră vântul sălbatic a pagubă în sălile noastre ultraluxoase de la Cameră şi Senat din lipsă de cvorum (din cauza absenţei "aleşilor poporului", care s-au transformat într-o înjosire naţională), iar din cei puţini prezenţi, jumătate dorm, vorbesc la telefon sau citesc presa de afaceri. Aleşii noştri absenteişti lipsesc de la datorie asemenea elevilor chiulangii care fug de la ore. Iată cine ne sunt aleşii şi reprezentanţii naţionali ! Prin sistemul de vot uninominal, cetăţenii îşi vor alege reprezentanţii, iar prin sistemul de alegeri pe liste, mafioţii se aleg şi se sprilină între ei. Ei se enervează şi fac urât dacă li se reaminteşte de cifra fatidică de 322, deşi aceasta e o tristă realitate. Iată de ce votul uninominal ne este atât de necesar, ca ploaia pentru vegetaţie. Oricâtă îngăduinţă am

manifesta şi oricâte explicaţii am aduce, dar colportarea acelei adunături de iresponsabili, nu poate fi îngăduită de istorie şi acceptată de istorie.

Ceea ce etalăm pe canalele televizoarelor în legătură cu folclorul nu reprezintă decât improvizaţii, amatorisme şi chiar nepricepere şi kici. Competentul critic de artă, Cristian Chizbăşan ne atenţiona cu îngăduinţa înţelegătoare: "Nimeni nu scapă de kitsch, pentru că absolut toţi oamenii trec şi prin momente de mediocritate, de lene, prostie şi indolenţă, dar trebuie să ne revenim şi să ne exorcizăm prin autoironie şi autocritică, sesizându-le şi indreptându-ne." Cheltuiam în schimb bani din Bancorex ca să construim o imitaţie de turn Eifel şi alte asemenea bâlciuri şi kiciuri în plin Bărăgan. Aşa se întâmplă când banii sunt lăsaţi pe mâna risipitoare a agiamiilor. Astăzi lăsăm să se caricaturizeze chiar şi dansurile şi cântele populare, amestecându-le cu manele ţigăneşti şi cu influenţe anglo-saxone şi negroide: "Chestiunea de căpetenie pentru istoria şi continuitatea de dezvoltare a acestei ţări este ca elementul românesc să rămâie cel dominant, ca el să dea tiparul acestei forme de stat, ca limba lui, înclinările lui oneste şi generoase, bunul lui simţ, cu-n cuvânt, geniul lui, să rămână pe viitor norma de dezvoltare a ţării şi să pătrundă pururea această dezvoltare". *(Mihai Eminescu)*

*

Din nou vin cu întrebarea**: *prin ce ar avea România prilejul ca totuşi să se impună în Europa şi în lume mărindu-şi pe merit bunăstarea materială şi prestigiul*** **?** Aceasta nu este o întrebare retorică cum s-ar părea la prima vedere, ci una a cărui răspuns este: unic şi ferm: "**princeea ce avem noi fie la vedere, fie intrinsec (adică, chiar ceea ce nu se evidenţiază la prima vedere).** Adică ceea ce a scos la iveală Brâncuşi, inclusiv ce a ascuns el în sufletul său. Avem ce cu ce să ne impunem dacă ştim să le punem în valoare. În primul rând prin seriozitatea, inventivitatea şi hărnicia noastră şi apoi prin exploatarea resurselor de care mai dispunem, prin revenirea la trecut. Prin conservatorism artistic. Prin arta sătească pe care să o înobilăm şi să o valorificăm în stare autentică şi pe care să ne-o îmbogăţim şi să ne-o rafinăm, dar într-o stare cât mai pură. Am putea valorifica, ceea ce ne-au lăsat ca moştenire strămunii noştri pe care însă îi subestimăm din cauza superficialităţii, a infatuării şi a "analfabetismului" nostru în etnografie; a lipsei de preocupare în această direcţie. Ni se pare că apropierea de autentic ar face…."să mirosim a stână". Ne-am putea valida prin ceea ce s-a creat la sate, căci am dus, timp de milenii, aproape în totalitate, o viaţă rurală, dar profundă, plină de tradiţii şi de dor, pe care poate că alte popoare din prejma noastră n-au trăit-o cu atâta intensitate. Chiar şi negrii africani s-a văzut ce artă autentică posedă. Chiar şi de la desenele rupeste te poţi inspira, căci au ceva nativ ascuns în ele, fără a vorbi de căte comori autenice s-ar purea descoperi pri decinderi dese la muzeul satului. Eu am avut şansa să trăiesc în copilărie şi tineeţe întens la ţară şi m-am convins că ţăranii au avut profunzimea lor sufletească, mai pură şi mai veritabilă decât ne-o închipuim. Noi n-am fost venetici. Noi am fost pereni de milenii, deşi ne-am amestecat cu felurite popoare. Avem datoria să ne scoatem trecutul la lumină, că şi el "aur poartă", cel puţin atâta timp cât se mai află câte ceva în "lada de zestre" la care unele familii ţin şi pe care o mai păstrează, dar care începe să prindă mucegai şi că

fie mâncate de carii şi de molii. Pe acstea să le primenim cu aer curat şi miros de busuioc sau de flori delevănțică. Toate aceste variațiuni pe felurite teme, trebuie puse pe note muzicale sau lucrări plastice şi elaborate simfonic sau artistic pentru a le scoate în evidență valoarea pe care o ascund.

Luați ca exemplu un autentic pieptar bărbătesc îmblănit, lucrat în Maramureş din zona Vişeului de unde mă trag şi comparați-l cu imitațiile de pieptare din postav sau din pânză peste care au fost cusuți, aproape la întâmplare, ciucuri multicolori, apărând cu el pe scenă zicând că e folclor. În curând se va ajunge ca aceste veşminte să fie confecționate din hârtie creponată. Cine mai crede sau se lasă împresiomat de asemenea spectacol de vodevil ? Din exponatele de astăzi aproape că nu rezultă decât improvizația, sfidarea, nepriceperea prezentatorilor şi kiciul. Noi nu-i putem "îmbrobodi" (păcăli) pe alții şi nu ne putem păcăli nici pe noi. Cine apreciază frumosul, apreciază autenticul. Înzorzonarea la întâmplare poate merge pentru pomul de Crăciun, dar nu pentru portul popular unde trebuie respectate anumumite reguli. Chiar şi Pomul de Crăciun a ajuns acum un chici, construit din tevi de oțel, flancat de panouri metalice şi de mii de becuri multicolore, spunând că respectăm o tradiție. Numai ceea ce este original va avea apreciere şi căutare în lume. România se va putea impune, dar nu fandosindu-se prin imitații ce nu ni se potrivesc, ci doar prin stilizarea autenticului. Şi toate acestea, până când nu va fi prea târziu! Până când nu se va irosi această mare avuție națională, căci nici chiar lemnul luat ca model nu are nici durata şi nici rezistența pietrei şi a bronzului prelucrate în cetate. La muzeul Țăranului Român din Bucureşti, şoseaua Kiseleff, ar fi de dorit să fie trimise şi centralizate fotografii şi albume, chiar piese originale de compnente vestimentare sau de artă tradițională şi să se alcătuiască acolo o astfel de "bibliotecă" de exponate, înainte ca aceste valori să încapă pe mâinile unor "nepoți" care să nu le cunoască rostul. şi valoarea.

*

. Pentru a nu ne contamina cu feluriți "viruşi străini", trebuie să se introducă un embago sever față de tendințele de amestecătură a stilurilor fanteziste, antistilistice, căci ne putem moderniza fără a ne degrada pe noi, ci prin a ne purifica stilurile, extrăgândule esența, ca şi unele fabrici de parfumuri care extrag mirosurile din petale de trandafiri sau din alte flori intens mirositoare. Contaminarea cu aşa zise "creații" lipsite de autentic, lasă sechele deadreptul mutilante asupra personalității noastre ca popor.

Fondul nostru etnografic este bogat dar nu ştim să-l valorifcăm. Să-l scoatem la lumină. Noi, văzând pe ce mâini stângi şi gândiri bonte am încăput pentru fructificarea acestor valori, dovedim că.nu avem un orizont etnografic, o gândire deschisă şi cu adevărat… "gânditoare".. Ceea ce facem este doar formal, pentru a ne achita de o atribuție superficial înțeleasă. Ne lăsăm invadați de felurite amestecuri şi improvizații care ne transformă țara într-un talmeş-balmeş, în loc să ne restrângem în jurul unor modele prototip pe care să le standardizăm, să le stilizăm şi să le multiplicăm. Ministerul Culturii (dar nu numai), ar trebui să dețină şi un departament competent care să îmbogățească şi să supervizeze etnografia. Mi-l amintesc pe dl Ministru al Culturii, Adrian Iorgulescu când îşi petrecea vacanța de vară la stațiunea Cheia când avea 7-10

ani. Spre seară, stăteam în sala de spetacole a taberei, aflată goală unde îşi exersa mâinile cu măiestrie la pianul aflat pe scenă, iar de atunci i-am urmărit evoluţia. Apropiindu-mă de scenă, ţin minte că-mi venea să-i spun că oricât de mare muzicolog va ajunge în viaţă, să nu omită să să compună şi o rapsodie şi poate o suită de dansuri populare, deşi tru aceasta trebuie să te naşti cu o vână de ţăran pe care nu o are orice muzicolig. Rapsodiile şi dansurile populare stilizate sunt goluri muzicate ce trebuie îmbogăţite. .Este o veche obsesie a mea, mai ales dacă ne-am compara cu cele ungureşti devenite atât de celebre în lume. Pe orice român trebuie să-l doară nivelul artistic mai puţin concurenţial în care se află România, explicabil prin decăderea morală în care a ajuns. Cu Căluşarii şi cu suita de dansuri de genul "Fetele de la Căpâlna", s-ar putea ieşi în turneu pentru a ne face cunoscut folclorul. La fel şi cu corurile populare ale compozitorilor noştrii ardeleni, trăitori călare pe cele două veacuri româneşti de aur, 1800 şi 1900 .

România …. "cu. românismul" nostru caricaturizat, se află sub a doua invazie barbară", dar mult mai dăunătoare şi mai nimicitoare decât a hunilor, tătarilor şi a altor lifte care, după cum au venit, au şi plecat. Dar acele popoare au avut decenţa şi nu s-au amestecat în autenticul nostru pe care l-au lăsat să rămână "în legea lui". Dar de această ultimă invazie de stiluri şi mai ales de "anti-stiluri", trebuie şi putem să ne apărăm astăzi singuri prin legi pe care autorităţile noastre să le aplice cu severitate şi să nu admită abateri prin comisioane primite, îndeosebi la construcţiile rurale, fie din nepricepere fie din dezinteres, fie pentru profit. Aici se potriveşte cel mai bine lozinca: "Nu ne vindem ţara", dar ne-o lăsăm năpădită prin delăsare, ca o grădină invadată de buruieni, dar şi destatuete viu colorate de pitici din ipsos şi de globuri multicolor înfipte în ţăruşi vopsiţi strident ca să atragă atenţia cine suntem. În felul acesta, cu adevărat ne degradăm şi ne vindem ţara. Dar ceea ce este şi mai trist e faptul că vedem în satele din jurul Bucureştilor, case în a căror pereţi au fost aplicate sticle viu colorate şi cu pereţii vopsiţi multicor, pentru a se întrece cu ale altor vecini cu "inovaţii" şi mai deşuchiate, şi toate acestea cu scopul de a-i impresiona pe străinii ce mişună prin acea zonă. Dar aceştia nu pot decât să ne compătimească şi să ne considere ţigani.

Numai dacă ne vom păstra şi ne vom dezvolta puritatea şi specificul naţional, vom putea deveni "cineva în lume" şi vom putea fi respectaţi şi apreciaţi. Amestecul deavalma de influenţe străine reprezintă o adevărată implozie naţională, o autodinamizare din interior, extrem de păguboasă. Aceste amestecuri, chiar dacă le-ar putea lua ochii unor nepricepuţii, trebuie să avem în vedere că nu sunt ale noastre şi că ne scad în loc să ne ridice. Prin asemenea improvizaţii iresponsabile oare nu ne batjocurim pe noi ? Locuitorii din satele în care portul popular unic în lume era tradiţional până îin urmă cu puţine decenii şi la care astăzi localnicii au renunţat să-l mai poarte (fie că posesorul este sau nu este şcolit), să-l imbrace măcar dumineca când se merge la biserică sau când iese să se intâlnească cu confraţii săi. Renunţarea aproape bruscă la portul popular care era aproape generalizat, reprezintă o imensă pierdere naţională, la care ar trebui să se revină măcar parţial. Pe măsură ce va fi recuperat parţial, răspândirea lui va creşte.

Fig. 6/D: Segment de climat arhaic sătesc. "Eternitate" total dispărută, la care trebuie să revenim, dar cultivat. Cu rafinament. (Asemenea documente trebuie salvate de la nimicire şi dirijate la Muzeul Țăranului ca act patriotic autentic)

Fig. 6/B: Părinții mei ca tineri intelectuai în deceniul ’20 din seclul trecut, ieşiți dumineca la plimbare pe străzile Vişeului

Noi românii suferim de un complex de inferioritate că specificul nostru național n-ar fi la înălțime şi că arta şi cultura noastră nu sunt destul de elevate. Trebuie ca poporul, chiar cel de jos, să demonstreze… “celor de sus”, contrarul Dar acest specific nu trebuie să se reducă ca exprimare doar la forme festive, ci să îmbrace forme autentice, fireşti, de masă, după cum era îmbrăcată populația noastră dooar în urmă cu trei-patru decenii, inainte de a ne fi… “modernizat”.

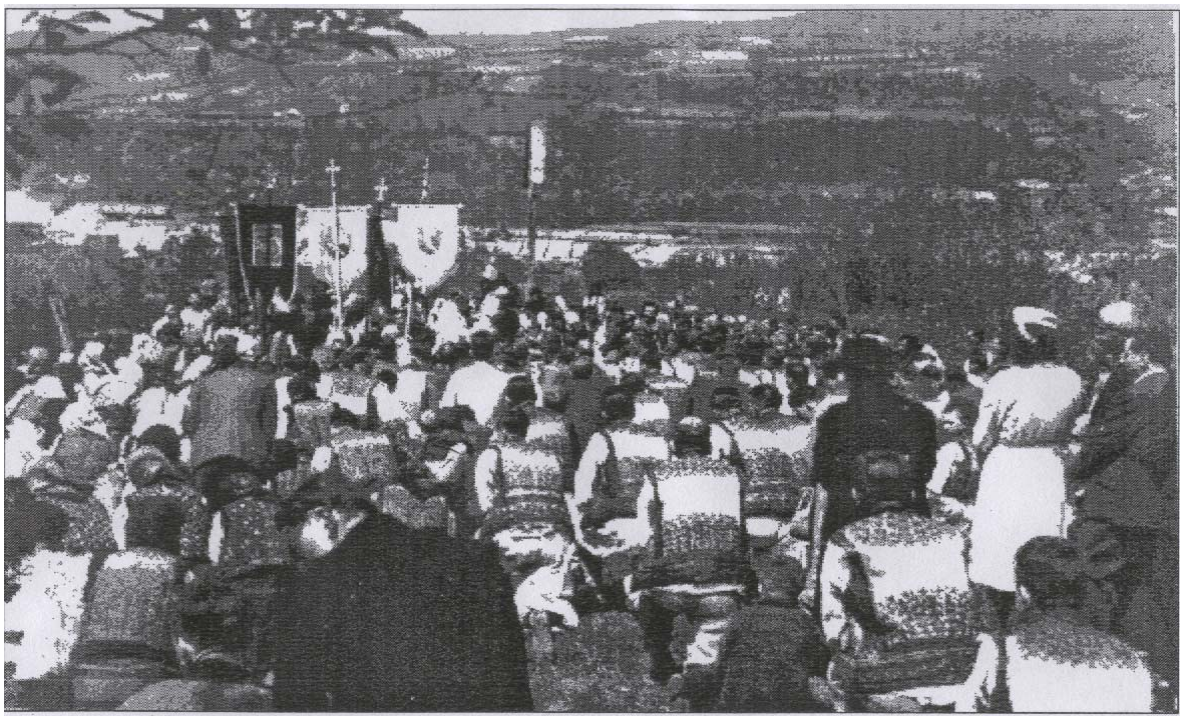

Fig.6/C. Avem cu ce să ne mândrim. Fotografie autentică efectuată in timpul ocupației maghiare a Ardealului de Nord, în cimitirul bisericii din Vişeul de Sus cu ocazia pomenirii morților. In dreapta fotografiei, mama (în alb, alături de doi frați ai ei (Vasile şi Petru) şi a unei verişoare îmbrăcată în haine închise. (Să spună cineva că aceasta n-a reprezentat o comoară națională autentică)

*

Am trăit un adevărat şoc de mândrie națională când, pe vremea "hulitului", am văzut în câteva vitrine de lux din mai multe orașe mari europene, covoare (tip persan), etalate ca un val marin pe tot spațiul larg al vitrinei pe care scria cu litere mari: "Romania". Intram în magazin pentru a mă informa, prefăcându-mă că sunt cumpărător şi constatam că țara noastră figurează la concurență egală în vânzare, cu covoarele din Siria, Turcia, Tunis, Maroc sau Persia (Şiraz, Ispahan, Tebriz, Buhara etc.) Acele exponate româneşti aveau căutare bună căci occidentalilor le plăcea stilul şi modelele noastre mai apropiate de natură şi mai pe gusturile lor. Deci, dacă suntem puşi pe treabă şi vrem, putem să şi realizam. Am demonstrat-o, dar am abandonat-o la prima noastră…."sperietură". Căci la revoluție ne-am spriat (sau mai bine zis, am fost speriați şi "am chiar făcut pe noi… bărbăteşte". Bărbații scoțieni se mândresc cu fustele şi cântecele lor cântate din cimpoi şi defilează astfel cu ocazia festivităților, demonstrând că nu sunt englezi ci scoțieni. Noi, teribilii, să ne fi pierdut instictul de a ne exprima identitatea ? De ce nu şi-au pierdut-o indienii, pakistanezii, popoarele arabe şi cele din jurul Mării Caspice, care se mândresc cu turbanul, mult mai greu de asamblat decât purtatul unei

şepci sau berete. Dar ei se mândresc şi cu tradiţiile lor deoarece acestea îi reprezintă, le asigură personalitatea şi vor să se afirme, să nu se piardă în neantul omenirii depersonificate.

Pe lângă Muzeul Ţăranului Român şi al Muzeului Satului ar trebui să se creeze cel puţin o Secţie de Etnografie cu dublă subordonare: una faţă de Universitatea de Arhitectură şi Sistematizare şi alta faţă de Universitatea de Arte plastice, ca şi legături strânse cu Muzeul Ţăranului Român şi cu Muzeul Satului. Sculptorii noştri în lemn ar putea lansa în lume chiar şi un stil românesc de sculptură decorativă şi de mobilă rustică românească, după maniera stilului florentin care a cucerit lumea saloanelor, stil care să fie lansat de noi pe piaţa internaţională. În locul chipului şi a labelor de leu din stilul florentin ar putea intra chipul de tânără ţărăncuţă din tablourile lui Grigorescu, din poezia Rodica a lui Alecsandri, sau din cântecul "ţărăncuţă-ţărăncuţă".. Acest chip de femeie cu cosiţe, năframă sau maramă, plin de puritate din portul românesc, ar putea ţine loc de colonade pentru alte componente de salon, sufragerie sau dormitor. Dar pentru aceasta necesită rafinament şi măiestrie. În locul labelor de leu pentru paturile din dormitor, de la dulapuri sau bufete, ar putea fi sculptate, stilizat, opincuţele pe care le-au purtat 90 ţ din populaţia ţării şi de care n-ar trebui să ne fie ruşine. Mama a fost prima generaţie care purta pantofi, iar eu a doua şi nu sunt sigur dacă în coplăria ei nu purta şi ea opincuţe până au dat-o la şcoală. Amintesc că cea mai înaltă distincţie regală a Angliei este ordinul jartierei, înfiinţat în 1348, care îşi are istoricul ei ce nu e deloc de ironizat. Deviza acestui ordin este: *Honnisoit qui mal y pense* (ruşine celui ce gândeşte ceva rău). Pe tăbliile uşilor de la dulapuri să figureze, pe lângă chipul stilizat al ţărăncuţei, alte componente din natură, ca spicele, porumbul, merele, struguri, ghinda, murele şi feluritele frunze, de vie şi de stejar, de paltin.. Dar există şi alte teme tot din modelistica noastră (cocoşul, păunul, pupăza, cucul, porumbelulcu coadă în evantai etc. .

Această lansare să nu se facă nici în pripă, dar nici tergiversându-se prea mult pentru a nu ne-o lua alţii înaainte, mai întreprinzători. Întâi s-ar putea începe prin editarea unor caete cu modele în vederea unor concursuri profund analizate înaintea lansării oficiale, pe baza cărora să se construiască cel puţin două mari combinate de mobilă furnizoare în acest stil, unul în Moldova de Nord (în jurul oraşului Târgu-Neamţ) şi altul în Transilvania de Nord, în zona Lăpuşului. Dacă începutul va fi bun şi va avea succes, s-ar mai putea înfiinţa asemenea combinate în jurul localităţii Câmpulung-Muscel, altul la Copşa Mică sau în Vrancea unde mai există o asemenea tradiţie, dar care agonizează peste tot. Perspective am avea, căci imaginaţia nu ne lipseşte, în schimp ne lipsşte iniţiativa, organizarea şi pornirea la drum care să ne pună pe treabă. Oare să nu se găsească printre noi unii stilizatori, căci românilor le merge mintea şi au inclinaţii artistice ? Dar nu trebuie să ne împrăştiem, ci să ne concentrăm pe câteva obictive ţintă.

Duşmănia dintre noi care se întinde ca pecingină sau, mai corect spus, care ne roade ca un cancer cu metestaze, ne va retrograda, dacă nu ne va chiar extermina. Mi se pare deadreptul de neînţeles că aproape un analfabet ca Ceauşescu a putut avea atâtea iniţiative, curaj şi idei ca să se impună în lume prin atâtea felurite iniţiative, iar noi, cei "supraşcoliţi", posesori de doctorate şi titlri universitare pompoase, ne pricepem mai bine

la şmecherii şi la confruntări păguboase între noi şi la respingere, decât la treabă temeinică ? Să începem cu tradiționalele şcoli de arte şi meserii

7. Construcţii de case tipic româneşti pentru dezvoltarea rurală

Moto: Ce farmec ar mai vea viața mea dacă nu pot să-mi creiez un paradis din propria mea casă ? *(Peter Orlovky)*

Satele noastre nu trebuie neapărat transformate în oraşe cu mahalalele lor. Ele pot deveni reale bijuterii chiar dacă rămân sate. Ele trebuie să fie lăsate să rămână sate, dar să fie ridicat standardul lor de viață. Construcțiile rurale, vor trebui să aibă un rol hotărâtor, îndeosebi pentru viitorul turistic al României care, e cazul să devină una din resursele şi "industriile" noastre principale de venit. In condițiile dezumanizării vieții, ponderea de la oraş se va muta la sat şi de la zgârie nori va fi preferată "casa de pe deal". Noi am fost cel mai "țărănist" stat din Europa şi trebuie să revenim la aceasta, dar cu un nivel de viață ridicat, fără lux ostentativ. Țărani autentici, dar civilizați şi cu bun simț. Cei care preferă zgomotul şi înghesuiala să se mute la oraş.

Fiecare județ şi îndeosebi cele de deal şi de munte trebuie să posede un grup de arhitectî care să se ocupe de stilizarea satelor, iar între ei să se formeze o emulație din care să reiasă frumosul (specificul românesc), cu funcționalul. În prezent, turismul nostru e departe de a deveni concurențial pe plan internațional chiar față de țările vecine, căci se face pe căi forțate, nenaturale, fără să se țină seama de cerintele şi gusturile unei anumite categorii de turişti. .Noi, neavând atuurile istorice şi artistice ale Italiei, Greciei, Franței sau Spaniei, am putea oferi amatorilor un altfel de turism. Unul relaxant. Unul cu adevărat odihnitor, nu încărcat. .După ce turiştii au vizionat şi gustat ceea ce se putea vedea întreant în lume şi s-au distat copios cu zomot (şi poate chiar cu depravare), mulți turişt au nevoie de linişte şi calm, iar această oază unde ar putea-o găsi mai bine decât în zolele noastre subcarpatice, special amenajate în acest scop. Mai există şi categoria creatorilor: scriitori, pictori, sculptori, compozitori, care caută loc de refugiu pentru creație, ca şi categoria vârstei a treia Frumusețile naturaleale ale țării nu sunt aproape deloc exploatate de noi ca buni manageri care să ştie ce să ofere acestor categorii de amatori. Acestea ar putea fi pensiunile familiale, mai intime, de a.atrage acest gen de amatori, deloc neglijabil, ceea ce caută. Adică cei care fug de zgomot şi de tevatură. Există pe lume mulți care iubescdestinderea, iar în România ar putea-o găsi. Pe aceast am deveni un asemenea furnizor de turism.. În caz că nu ne vom stabili pe un sitem anumit turistic practicabil în tot decursul anului, vom fi depăşiți chiar şi de țările învecinate, iar dacă vom fi puțin mai inventivi, vom putea deveni inbatabili, nu numai în zona noastră, ci în lumea întregă. Nici chiar în Elveția şi Austria acest gen de turism nu e total căci se intrică cu tumultul şi zgomotul. . Turismul de astăzi are tendința de a deveni zgomotos şi luxos, iar noi ar trebui să oferim unul discret, intim, relaxant şi familial, care să nu se amestecce cu cel turbulent.

*

În interes național, **noile construcții de case rurale** din unele zone montane şi de deal declarate în acest scop, să nu fie admise în nici un caz., fără adaptarea lor la specificul românesc, la fel cum procedează şi statele arabe şi orientale în general, care acceptă din plin modernitatea, dar numai adaptând-o şi subordonând-o specificului lor, ca şi cum însăşi modernitatea le-ar aparține. În viitor, dacă un cosmonaut dintr-o navă cosmică s-ar catapulta accidental deasupra unor asemenea teritorii ar trebui să-şi dea seama că a aterizat în România, doar conducându-se după stilul caselor şi a portului locuitorilor, fără să întrebe localnicii unde se găseşte. Prin această autoapărare vom fi cu mult mai bine apreciați în exterior.Asemenea aşezăminte ar trebui să câştige, în viitorul apropiat, cât mau mult teren. Nu poate fi conceput un *lobby* mai eficient pentru a convinge opinia publcă străină asupra valorii şi omeniei noastre decât o astfel de ogertă şi nu dezvoltând coceptul Dracula. După alegerea şi omologarea acelor modele de case confortabile şi stilizate şi lansarea lor pe piață sub formă de albume, ne-ar trebuii o legislație care să îngrădească ametecul cu felurite trăznăi antistilistice care ne transformă țara într-un talcioc în care sunt combinate toate genurile discordante, pe primul plan predominând kiciul. La acest capitol, România a devenind un ghiveci pocit ajuns în cel mai prost gust. Prin această manieră ne dezicem categoric de noi înşine. Dacă dorim să ne impunem în lume, trebuie să dovedim că suntem "cineva", începând şi sfârşind tot cu noi ca specific etnic iar aceasta s-o facem până nu va fi prea târziu, exceptând stațiunile deja existente ca turistice Politica etnografică pe care o urmăm în prezent este o adevărată "lepădare de sine" şi elogiere față de ceea ce le aparține altora. Putem devenii chiar mai moderni şi mai interesanți mai ales dacă ne menținem şi ne înobilăm specificul.

Începutul ar putea consta în a lansa pe piață câteva albume cu construcții de artă țărănească şi proiecte de modele cu următoarele exemple de conținut, parțial existente: **Case şi porți țărăneşti, Biserici cu turle țuguiate din Nordul Transilvaniei** (până mai sunt şi câte sunt)**, Biserici pictate în exterior din Bucovina, Modele de troițe cu specific românesc, Încrustații sculpturale româneşti de exterior şi interior.** Toate acestea să fie fotografiate din mai multe poziții, atât în ansamblu, cât şi în detaliu**. Dar înaintea tuturor acestora să primeze modelele confortabile de case rustice cu specific românesc, cu funcționalitate şi confort modern, chiar dacă modelul şi punctul de inspirație ar fi în unele cazuri însăşi muzeul satului. Cula oltenească şi tipul de viă Minovici de la gara Băneasa sau cea construită în fața casei în care s-a născut Ceauşescu ar putea fi alte mosele de urmat.** Abordând această politică, **România ar putea beneficia de subvenții pentru planul național de dezvoltae rurală preconizat cu fonduri din partea Uniunii Europene.** Lista acestor titluri de albume să rămână deschisă pentru specialişti care să le diversifice. Dacă m-aş fi simțit în stare, mi-aş fi luat nepotul, aproape absolvent la arhitectuă şi aş fi plecat cu el la drum, în gen *apostolorum,* ca să imprimăm pe peliculă acele valori, încă existente, dar numai ici şi colo, (fiind înlocuite cu "modernisme", chiar dacă unele reuşesc să le ia ochi înaintea celor autentice. Autenticul nostru, care abia mai "agonizează", trebuie întâi să-l reanimăm, după care să-l valorificăm, după dictonul cărților vechi: "de la lume adunate şi

iarăşi la lume date". Din cauza indisponibilităţii mele legte de vârstă şi de sănatate, a trebuit să abandonez această iniţiativă patriotică şi pasionantă, pe care să o facă alţii, care au asemenea înclinaţii la care să se ataşeze mai mlţi studenţi, arhitecţi, etnografi sau fotografi pasionaţi pentru asemenea acţiuni, dar să nu lăsăm acest valoros tezaur să dispară. Îmnul nostru, "Deşteaptă-te române", implică şi domeniul folcloric, ca şi alte domenii (literar, muzical, plastic etc), dar dacă nu ne vom trezi înainte de a nu se "înnopta deabinelea" (inclusiv şi în sufletele noastre), totul va fi tardiv şi neavenit. Asemenea acţiuni să se extindă în întreaga ţară pe teme cât mai variate. Trebuie să acţionăm înainte de a se fi scurs tot nisipul din clepsidra de sus, păstrându-ne măcar modelele "de arhivă", după care vor trebui omologate, altfel nu vom mai găsi nimic din tot ceea ce am fost şi am avut, transformându-ne poporul într-o populaţie deloc interesantă şi aproape fără identitate, ca şi cum poporul nostru nici n-ar fi trecut prin aceste locuri şi n-ar fi creat ceva autentic pe aici. Toate acestea au fost bogăţii inestimabile, depăşind, asemenea monedelor antice, valoarea lor apusă, dar reînviată sub o altă formă, mult mai valoroasă ca atunci. Chiar şi comorile noastre dacice am ajuns să ni le furăm, după care să le vindem, pentru ca apoi alţii să ni le revândă, tot nouă, dar contra valută forte. Acordăm valoare doar bancnotelor care foşnesc, fără sunet metalic, dar care poartă însemnele dolarului şi ale euro, deşi acele hârtii nu au nici o valoare spirituală intrinsecă.

Legenda spune că Pasărea Fönix a renăscut din propria cenuşă. Ca dovadă că acest mit a existat, o dovedesc însăşi faptele. Popoarele german şi japonez care au pierdut două războaie mondiale consecutive, fiind nimicite şi umilite, au renăscut din propriile lor ruine fumegânde şi din propria lor cenuşă, situându-se adesea înaintea învingătorilor. Ele s-au impus în faţa întregii lumi care astăzi le respectă chiar şi în postura de învinşi. Oare trebuie ca fotografii japonezi să parcurgă aproape jumătate din globul pănântesc ca să ne descopere autenticitatea specificului maramureşan, (astăzi în delăsare şi chiar abandonare), pe care fotografii japonezi să-l popularizeze apoi în America şi peste tot în lume în locul noatru ? Trebuia ca evreul Adrian Costea din Franţa să se deplaseze cu automobilul personal, parcurgând mii de kilometri obositori prin ţară ca să fotografieze comorile naţionale din România – astăzi pe cale de dispariţie – şi să realizeze un album fără pereche pe care să-l difuzeze pe cheltuială proprie, album cum n-a mai avut altul în România, intitulat "Eterna şi fascinanta Românie ? Noi, din proprie iniţiativă, să nu fim în stare să ne valorifică singuri comorile materiale şi spirituale, ca prin ele să ne evidenţiem în lume ?

Concomitent cu cele arătate, **România ar trebui să profite de dărnicia şi frumuseţea zonelor subcarpatice de pe ambii versanţi ai munţilor, ca şi de fascinanţii Munţi Apusen "pe care i-am "degustat" şi** unde încă am trăit un număr important de ani (peste cinci)**.** În toate acele zone, dar nu numai**,** s-ar putea construi aşezăminte în stil rustic, dar cu confort sporit, pentru a oferi amatorilor, "**pensiuni familiale"**din cele mai relaxante, atât pentru creaţie, cât şi pentru destindere; atât pentru amatorii români cât şi pentru străinii veniţi aici, cu sau fără familiile lor, ca să găsască

acele rare oaze de izolare şi de linişte creatoare ce nu se găsesc în vacarmul metropolelor, iar în prezent, nici chiar în insulele aparent izolate din Orientul Îndepărtat sau din Oceania.

Mereu ne tânguim cu lacrimi de crocodil că în unele din satele noastre atât de pitoreşti, de deal şi de de munte, altădară locuite de sute de famili cu gospodării prospere, au mai rămas doar cinci sau zece bătrâni care îşi lasă teritoriile să se degradeze. Familiile plecate în străinătate pentru a-şi agonisi un capital, ar ptea achiziționa asemenea proprități recreative unde să construiască pensiuni familiale care să întreacă cu mult, prin confortul lor, proprietățile individuale sau din blocuri hoteliere aflate în stațiunile înghesuite de la mare sau de la oraşe. Multe familii ar prefera să se izoleze în câte o *"belvedere"* rustică pentru un timp, pentru a scăpa de vacarmul citadin. Această reală "industrie", ne-ar aduce mai multă faimă, mai mult prestigiu, dar şi venituri materiale incomprabil mai consistente decât prin căpşunărit sau alte munci de acest gen, fie şi de chelneri sau de meseriaşi. Banii agonisiți acolo pe acele căi ar reprezenta un capital pentru a înjgheba asemenea pensiuni, cât mai izolate "pe câte un picior de plai", cu atât mai preferate pentru asemenea gen de odihnă. Toate acestea să se facă până când încă nu e mare concurența iar acestea să nu încapă (prin legiferare hotărâtă), pe mâna samsarilor sau străinilor care le vor degrada şi compomite. Din nou o spun că am realiza, incontestabil, o mai bună cunoaştere internațională a României, decât ne fac astăzi bieții aducători de valută chinuită, ce se străduiesc pe meleaguri străine (mulți în calitate de salahori necalificați), pentru ca să crească în țară PIB-ul (Produsul Intern Brut). Aceste pensiuni având un caracter intim, interuman, aproape familial, ar ajunge să fie preferate hotelurilor de lux din marile metropole de patru sau chiar de cinci stele.

Locatarii temporali, ar putea lua, tot aici, lecții de sculptută în lemn sau piatră, lecții de călărie şi plimbări de agrement cu trăsura sau caleaşca, iar iarna, înfofoliți în cergă şi cojoace, plimbări de neuitat cu sania trasă de cai cu zurgălăi sau lecții de ski pentru începători. Cu timpul s-ar putea include pe alocuri şi câte o piscină pentru menținerea tonusului muscular. În afara acestora ar putea fi inventate atâtea alte plăcute şi relaxante modalități de diversificare a timpului lor drămuit (pescuitul, tenisul, patinajul, popicele şi chiar… "munca relaxantă a câmpului")

Gospodinele noastre harnice, ospitaliere şi cu bun gust, sprijinite de soții lor sârguincioşi şi inventivi, ca şi alți memrii din familie, ar putea dezvolta pe această cale, surse de câştig pentru o mare parte din populația țării, cu condiția primordială să se îngrădească în modul cel mai strict "kiciul" şi improvizațiile şi să se respecte, cu maximum de rigurozitate, baremurile etnografice stabilite, ca şi igiena, căci în ceea ce priveşte buna cuviință românul nu duce lipsă dacă nu este provocat şi incitat ca astăzi. Spunând igienă, în afară de curățenia desăvârşită, trebuie să se înțeleagă căile de acces, apa curentă, duşul, inclusiv bideul care va trebui să devină etalonul de măsurare a igienei şi a confortului, chiar dacă acasă nu l-au avut. Lasă să învețe şi de la noi câte ceva. Evident că toate acestea vor trebui precedate de instrctaje, ca toate acestea să se desfăşoare impecabil, pe bază de anumite reguli.

Prin această industrie bine ținută sub control şi tot mai concurențială, am face ca țara să ne fie mai bine cunoscută, mai apreciată în lume şi mai respectată, fără să îinvestim sume propagandistice mari într-un *lobby* de țară mincinos şi destul de ineficient, *lobby* din care să se poată fura fără să se realizeze beneficii morale pe măsură. În plus, ne-am face cunosctă țara prin ceea ce avem mai specific, mai frumos şi mai atrăgător, dar (repet), evitându-se improvizațiile nestandardizate. România ar putea deveni, cu adevărar "grădina Maicii Domnului, totul depinzând insă de "grădinari şi de grădinărese". Punând la punct şi o serie de trasee automobilistice locale, ca şi de drumeție, străinii ar descoperii, nu una, ci mai multe Românii pitoreşti. Străinii înşişi vor deveni cei mai buni propagandişti ai României în privința acestui tip de turism; dar nu numai.

Pensiunile rustice, dacă vor fi bine gândite şi propagate prin albume cu amenajări, reaşezări şi mai ales prin costrucții pentru un asemenea profil, înființându-se în țară şi coli de Arte şi Meserii, unele profilate pe sculptură în lemn, vor deveni surse reale de bunăstare. La intrarea şi ieşirea din toate satele țării şi chiar la răscruci de drumuri, ar trebui să fie împlantată câte o troiță şi să existe în fața a cât mai multor gospodării țărăneşti, porți, cerdacuri sculptate, în interior cu mobilă rustică, iar pe pereți, icoane pictate pe sticlă, troițe de perete şi cusături țărăneşti. Am putea deveni cunoscți pe plan mondial în acest domeniu care este pe cale de dispariție. Învestițiile în asemenea lucrări ar aduce multiple avantaje. Ne-am putea crea şi promova o țară cum alta în lume nu-i".

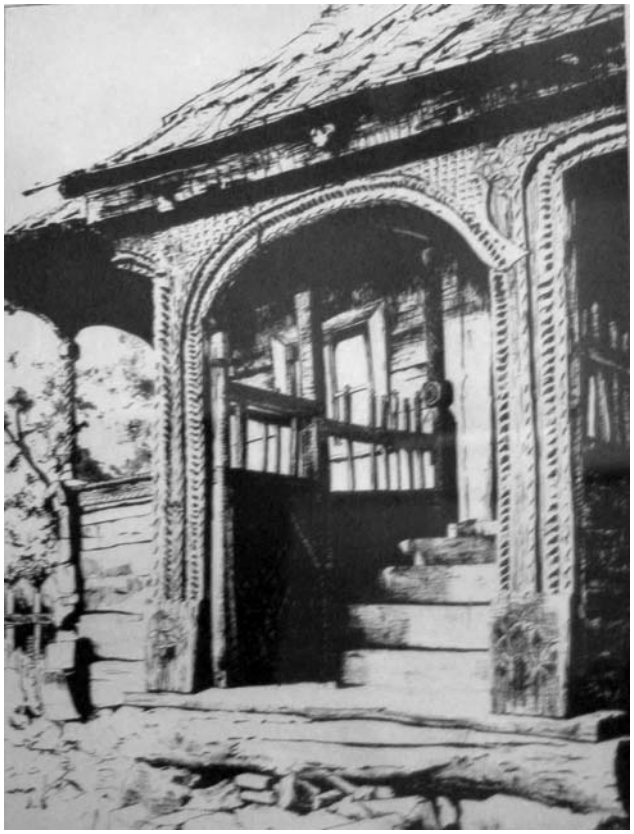

Fig. 6/E: Model de poartă, creație a meşterilor țărani din Maramureş

*

În două cărți destul de voluminoase, aproape gata de dat la tipar, pe care le-am scris în anii imediat după revoluție (“pentru sertar”, nedispunând de altă modalitate), am argumentat asupra acestor valori de mare preț care, din nefericire dispar încet dar sigur. Una din cărți este intitulată: **“Mărturisiri sub patrafir”,** în care am descris, începând cu viața interbelică (deceniul ’20), evoluția României până în zilele de astăzi, iar cealaltă carte, intitulată: “**Proverbe comentate şi necomentate“,** având ca subtitlu: “Luminează-te şi vei fii, voieşte şi vei putea” În amândouă am propus – printre altele – dezvoltarea şi diversificarea arhitecturii, culturii rurale şi a specificului românesc, ca şi neajunsurile ce s-au abătut asupra noastră.

Tpate aceasta ar implica şi creşterea intensivă a nucului, a stejarului şi a pinului, precum şi împădurirea cu perdele de salcâmi în unele zone deşetice. Să ne ferim de oțetar care, deşi are o rată de creştere rapidă, nu este un pom de calitate superioară. România ar putea să si impună prin prelucrarea lemnulu, trăsătură împregnată în structura sa genetică.când eram adolescent hoinăream cu vării mei prin satele maramureşene şi comtemplam inovațiile ieşite din mâinile meşteşugarilor fără şcoală specială, ci doar din

înclinaţiile lor pe care, în loc să stimulăm, le abandonă. Acelaşi lucru l-am constatam şi la locuitorii din Munţii Apuseni şi, bine înţeles că asemenea înclinaţii există peste tot în România. Expresia de "Spaţiu şi de stil mioritic", luate astăzi adesea în derâdere de către unii români fluşturatici (care fac pe teribiloşii), ar trebui să devină embleme naţionale în permanentă dezvoltare.

De pe urma unor asemenea îndeletniciri artizanale şi de pensiuni, paralel cu reţeaua de moteluri şi hoteluri de proporţii moderate, ca şi de arta culinaară, s-ar putea trăi mai bine decât de pe urma vânzării mâinii de lucru pentru străini, care, la timpul lor, au fost binevenite căci "ne-am format mâna" pentru a obţine un randament maxim în domeniul respectiv, schimbându-ne emblema de "ţiganii de români" (sub care suntem astăzi mai bine cunoscuţi în lume), "în harnicii, inventivii şi simpaticii fraţi latini" care însă au avut ce învăţa de la ei ca disciplină a muncii şi cultură generală. După informaţiile ce ne-au parvenit, se pare că suntem bine primiţi acolo, iar pentru cei care ne fac ţara de ocară în străinătate, în primul rând românii ar trebui să fie cei care să găsească ac şi de cojocul acelora care ne-o degradează. Cât mai mulţi români, şcoliţi sau mai puţin şcoliţi, trebuie să le înveţe limba, îndeosebi italiana care este mai uşoară, ceea ce este absolut posibil într-o vacanţă de vară, dacă se aplică un studiu intensiv.

Se ştie că Uniunea Europeană urmăreşte să stimleze prosperitatea satelor. Oare reconstrucţiile unor asemenea sate abandonate astăzi şi transformarea lor în asemenea oaze de încântare şi relaxare, unele cu căi de deschidere spre alte căi de acces, iar altele cu adevărat izolate, precum "casa din pădure" (prevăzută cu sistem de alamă şi cu camere video) n-ar fi oare exemple şi căi de civilizare a satelor faţă de care ar urma să prmim, inclusiv stimulente materiale din fondurile europene în cadrul Planului Naţional de DezvoltareRurală.? Cu timpul, lumea se va sătura dezgomot şi vacarm şi se va convuge că aceasta seamănă mai mult a sălbăticie dcât a civilizaţie. Ponderea de la oraşe se va muta la ţară. De la recordurile de zgârie nori se va prefera casa de pe colină. Noi, românii am fost cel mai "ţărănist" stat din Europa şi trebuie să revenim la vechiul stadiu, căci numai astfel ne vom regăsi. Dar întâi să ne mai civilizăm şi să ne educăm. Aceasta să ne fie prioritatea: suprastructura înaintea chiar a infrastrucurii.

Dacă statul va rămânea "căpos" şi nu va prelua iniţiativa acestor pensiuni rustice – pe care să le amplifice la scara unei adevărate industrii naţionale – ar trebui să o facă iniţiativele particulare autohtone, asemenea unor mandatari de la care se vor contamina şi altii, dar nu prin hoteluri uriaşe şi sfidătoare, construite din beton, fier şi sticlă, cum s-a intenţionat construirea unuia lângă mănăstirea Voroneţ, ceea ce ar fi fost un adevărat sacrilegiu. Aceste aşezăminte trebuie respectat , nu comercializate. Nu trebuie încurajate, decât cel mult motelurile la răscruce de drumuri. Să nu încercăm să imităm maniere comerciale "a la Las Vegas" sau din alte metropole de acel gen. Acum, când ne sunt deschise graniţele, cât mai mulţi locuitori ai unor asemenea zone geografice şi care sunt proprietari de asemenea terenuri ce se vor ridica în curând la sute de dolari metrul patrat, ar trebui să vizitese pe cont propriu sate montane din Elveţia, Austria, Italia etc. pe care să le fotografieze şi să chiar intre în vorbă cu proprietarii. După câteva reuşite particulare,

se va implica şi statul cu investiţii mai consistente. Aceste pensiuni nefiind sezoniere, ci pe toată durata anului, va fi un alt mare avantaj pentru turismul nostru.

8. Asociaţii filantropice ce trebuie organizate şi în Romania

Moto: Cei consideraţi răi nu se nasc totdeauna răi [Ei pot avea un fond sufletesc ales]. *(Teognis)*

România, ca ţară europeană, este rămasă mult în urma standardelor societăţi Europei Unite, inclusiv în domeniul organizaţiilor non-guvernamentale (a ONG-urilor) şi a societăţii civile cu rol educaţional şi filantropic de pe lângă orfelinate, leagăne, creşe, copii ai străzii, case de corecţie, etc. Şi sunt multe din ramurile asistenţelor sociale nemenţionate în care suntem ca şi inexistenţi, iar administraţia rămâne insensibilă la asemenea nevoi naţionale prioritare. O statistică recentă evalua numărul de copii ai străzii numai în Bucureşti, la 2500 de "aurolaci" autentici care trăiesc prin canale, între miasme, alături de şobolani, iar din aceştia, 50ţ sunt analfabeţi. Alte statistici care par mai verosimile spun că numărul lor ar fi dublu. Aceşti copii au ajuns în acest stadiu de decadenţa deoarece au fost lipsiţi de copilărie. Cei mai mulţi provin din familii dezorganizate sau decăzite care preferă să-şi ducă viaţa în aceste condiţii, decât să audă cum se bat părinţii lor sau cum tatăl lor (ba chiar şi mama) îşi beau, nu numai banii, ci şi mintea, iar părinţii lor îi brutalizează. În acest mediu neospitalier şi chiar respingător în care ei se refugiază, dar pe care îl preferă, se simt mai liberi, căci nu sunt obligaţi să fie martori când se bat două nevoi (mama şi tatăl lor). Copilărie ar trebui să însemne tandreţe, duioşie şi iubire, precum şi îndrumare spre cinste şi omenie din partea părinţilor şi a societăţii. Unii din aceşti copii, ajunşi la adolescenţă sau la maturitate se trezesc infractori gata calificaţi.

Fig. 8/A: Scenă cutremurătoare, refăcuta după periodicul *Dilema* din noiembrie 2006: copii ai străzii numiți aurolaci deoarece inhalează un drog industrial toxic, ilariant, ce produce obişnuință.

Dar nu statistica ar trebui să ne impresioneze, ci realitatea crudă, că cei mai mulți copii din România trăiesc ca şi cum n-ar avea părinți care să-i îndrume cu adevărat, deşi, scriptic, îi au. Dar numai scriptic. De aceea, aceştia preferă să se refugieze de proprii părinți. Acestia sunt, fie incompetenți, fie prea ocupați cu felurite treburi şi lăsați de capul lor, mulți trecând inițial prin etapa de copii ai străzii. Copiiilor, trăind într-un asemenea climat, li se transformă inima tandră de copil, într-o inimă de iască, ca cea care creşte parazitar pe copaci, însuşinuşi apucături primitive. Şi ne mirăm de ce societatea este pe alocuri atât de decăzută.

Alte categorii de tineri se pot "mândri" cu titulatura că sunt "băieți de cartier", iar la un alt pol, alții se mândresc că fac parte din "copiii de bani gata". Dar atât unii, cât şi alții, deşi au casa şi masa asigurate (unii chiar din belsug), nu se poate spune că duc o viață familială normală de copii şi de adolescenți cu un grad de sensibilitate şi de colaborare familială. Ca şi copiii străzii, mulți din copiii care duc o viață de huzur, viața lor este golită de conținut înălțător, de adevărată trăire. Sufletul lor seamănă cu un castel arătos, dar nelocuit şi nemobilat, cu pereții netencuiți şi goi sau chiar cu o peşteră locuită de şoareci zburători (de lilieci). . Mulți, deşi sunt înbuibați cu toate bunătățile imaginabile, sunt lăsați ca şi casele fără geamuri în care şuieră vântul. Ei, de asemenea, n-

au avut parte de savoarea zâmbetului şi al mângăierilor materne şi paterne autentice, căci n-au avut de la cine să le primească, părinţii fiind prea ocupaţi, cu treburi personale, copiii alegădu-se cu nişte grimase fugitive în locul unor surâsuri autentice, în schimb, sunt îndopaţi de bani, dar care nu pot înlocui tandreţea.

Trăind aproape de la începutul secolului trecut viaţa autentică de la ţară, am fost impresionat să aud adesea convorbirea tandră dintre ţăran şi vita sa din grajd, ear ea înţelegea această apropiere, deşi nu putea să răspundă. Dar în prezent, chiar şi acolo dispare această coabitare. Aceşti copii, evident că preferă strada şi gaşca în locul insultelor şi "convorbirilor" mitocăneşti dintre mama şi tatăl lor cu absenţa lor totală. Sunt convins că dacă de mici le-ar fi deschis la timp "obloanele sufleteşti" spre a le primeni atmosfera lăuntrică faţă de îmbâcseală, pentru a putea privi şi spre un "peisaj familial senin", mulţi din ei ar deveni receptivi, unii ajungând chiar oameni de cultură, de artă etc. şi nu numai spre binele lor şi a familiei pe care ar întemeia-o, dar şi a societăţii în care vom trăi.

Salariatele de la căminele la care au fost crescuţi unii copii de la creşe, leagăne şi cămine, îşi au şi ele casele cu problemele lor omeneşti în desfăşurare, cu buna sau proasta lor creştere de acasă. Vorbesc ca unul care am avut ocazia să cunosc îndeaproape aceste medii în cadrul atribuţiilor de serviciu. Ele vin aici doar ca salariate, în calitate de "locţiitoare de mame" (dacă se poate spune chiar şi aşa), dar fără o "chemare spirituială nativă", decât întâmplatoare. Unele se achită de această treabă la fel ca taxatoarele de la o parcare auto. Parte din ele se comportă la fel de brutal, inclusiv cu copiii lor de acasă care devin la fel de bădărani. Pe unele, când le văd copiii din creşe, încep să plângă încă de la distanţă**,** îngroziţi că vor fi brutalizaţi, în schimb, când le văd pe altele se bucură căci de pe faţa acestora emană un alt gen de… "unde calorice". În lipsa căldurii sufleteşti, personalitatea acestor copii va deveni una frigidă, chiar duşmănoasă, iar din rândul acestora, ca şi a altora care au avut parte de brutalităţi familiale, se vor recruta violentarii, borfaşii şi boschetarii, precum şi cei care formează lumea interlopă şi a delincvenţilor de mâine.

Numai cine a avut ocazia să urmărească, întâmplător comportarea acestor "aurolaci" cum se manifestă ei în viaţa lor intimă, le poate înţelege apucăturile primitive. Dobândindu-le încredere – ca unul care a fost acceptat să intre în vorbă deschisă cu unii din ei pe motive de prim ajutor medical întâmplător – poate înţelege că cele spuse nu sunt simple vorbe brodite, ci fapte pe care le consider urgenţe şi care n-ar trebui să sufere amânare. Când ai reuşit să obţii favorul ca să pătrunzi printre ei, parcă ai pătruns într-o lume mai rău decât primitivă. Este un climat intermediar, cuprins între o rezervaţie de primate mai evoluate şi de oameni cu comportări atavice, care îţi dau o senzatie de detaşare de lume, ceea ce explică fenomenul că, deşi se duc campanii prin care li se oferă condiţii de tip hotelier, cu paturi curate şi mese asigurate, mediu pe care nu ştiu să-l aprecieze, ei fug de acolo, revenind în mediul lor primitiv. Dacă aş fi persistat să mai stau între ei, poate mă alegeau "sef de haită". Cu toate eforturile binevoitoare întreprinse de stat, cei ajunşi în acest stadiu de comportament sunt foarte greu de adaptat la viaţa pe care noi o numim civilizată, căci ei au fugit de un mediu care îi deranja şi mai mult, dornd să

devină independenți, sfidându-i pe părinții lor decăzuți pe care îi disprețuiau sau chiar îi urau, căci e greu să fi părinte iubit chiar şi de proprii copii, dacă nu ții şi la manierele de om. Dacă vrei să insuflii cuiva maniere, trebuie să o faci în primii săi şapte ani de viață, căci altfel "implantul educaional tardiv" nu face priză. A fi un adevărat părinte este o adevărată artă. A face educație educatorilor nu este o figură de stil, ci o realitate din cele mai serioase.

Stând de vorbă cu ei, dar pentru prea puțin timp, am văzut că sunt incoerenți şi instabili. Unii psihologi ar putea intra printre ei, la fel cum se expun unii ziariști în teatrele de luptă – poate chiar mai greu – atrăgându-i pe unii şefi din asemenea găşti ca să facă parte din formații lăudabile, oferindu-le, cu tact şi perseverență, opțiuni mai tentante. Dacă ar exista cât mai multe femei (dar şi bărbați), cu înclinații filantropice, ar putea să se mândrească (în intimitatea lor sufletească), cu recompensa că au îndreptat spre bine pașii, măcar ai câte unui grup resrâns de potențiali infractori, convingându-i şi deschizându-le farmecul adevăratei trăiri.

În profesia pe care am exercitat-o mi-a fost dat să disting nu numai numeroase familii mizere şi decăzute, dar şi numeroase familii simple, dar pline de noblețe. Primele ar putea (printr-un aport social) să se "umanizeze" şi chiar să devină persoane onorabile. La fel mi s-a dat să văd familii cu pretenții, care îşi borbeau birjăreşte. (Rog să mă ierte majoritatea birjarilor pe care i-am jignit).

În iunie 1940, când s-a anunțat raptul Basarabiei şi Bucovinei de Nord, sute de mii de cetățeni au fost nevoiți să fugă din calea invadatorilor cu doar ce aveau pe ei sau cu ce puteau duce cu mâinile. Ca elev adolescent, am fost mobilizat la Cluj să adun de la locuitori, îmbrăcăminte, utilaj moale şi de uz casnic. Ne-au trebuit căruțe, ca să colectăm doar dint-un sector limitat de oraş, atât era de înclinată populația să le vină în ajutor. Astăzi, când lumea este mai înstărită, la un asemenea semnal de ajutorare a populației nevoiaşe, cred s-ar putea recolta camioane de bunuri, dar ar trebui să existe organizații care să asigure depozitarea şi distribuirea acelor bunuri.

*

Astăzi, după intrarea României în Uniunea Europeană, trăim (sau ar trebui să trăim) momente de mândrie națională în care țara ar putea fi stimulată să se îndrepte pe un făgaş al civilizației, al unei reale culturi, a cinstei, a curățeniei fizice şi sufleteşti, a unei mai bune educații şi a eliminării dintre noi a urei, a necinstei şi –.poate – a vulgarității. Acest ultim deziderat ar putea deveni mai greu, căci aici ar trebui implicați şi unii şefi (şi şefe din interiorul partidelor), parlamentari şi chiar profesori univessitari). Dar nimic din toate acestea nu se va putea realiza fără aportul unor organizați nepartinice şi nonguvernamentale (încă fictive), predominant feministe cum ar fi (printre altele): **Asociația Filantropică a Femeilor din România (AFFR), Asociația pentru Emanciparea Femeilor din România (AEFR), Asociație pentru Educația Mamelor şi a viitoarelor mame din România (AEMVR), Asociația de Conservare Etnografică şi a Specificului Românsc (ACESR)** etc. Aici nu vorbesc de organizațiile de promovarea unor talente şi înclinații meşteşugăreşti (gospodărie, croitorie, împletituri, sculptră, artă naivă şi chiar "cameriste") care existau din plin în perioada interbelică, față de care am

decăzut. Organizaţiile non-guvernamentale existente **(ONG-**urile**)**, nu trebuie să fie politizate. Cele înfiripate n-au ajuns să fie destul de bine închegate pe plan naţional, deşi potenţialul feminin ne este reprezentat de jumătate din populaţia ţării. Acestea ar trebui să-şi poată spune cuvântul influenţând, nu numai Opinia Publică din România, ci şi Parlamentul, Executivul şi mai ales mass-media prin atâtea jurnaliste cu asemenea vocaţie, dar nebăgate în seamă. Dar, remarc că organizaţiile de femei s-au constituit sectar, pe partide politice, din care vor rezulta alte rivalităţi ce vor duce la alte dezbinări, în loc ca ele să se organizeze pe preocupări comune, apoi pe localităţi şi pe sectoare, cu scopul de a le creşte eficienţa prin unirea forţelor.

Aproape seară de seară privesc programul condus pe canalul **b1 TV** de dl Radu Moraru care îmi încântă sufletul văzând atâta curaj, dragoste de ţară şi luptă pentru adevăr. Din acest punct de vedere şi-a câştigat rangul de erou, căci şi cei vii pot accede la acest nobil titlul. Remarc că şi pe alte canale se văd asemenea iniţiative, spre deosebire de altele în care se desfăşoară pe mai departe programe desprinse ca din "Azilul de noapte" a lui Gorki. Se conturează luări de poziţie. ceea ce e dătător de speranţe. Ceva prinde contur în România. Ceea ce e trist e faptul că însăşi finanţatorul acelui canal (b1 TV), dl Irinel Columbeanu îşi iroseşte capacităţile finaniare pe nişte programe care, pe lângă faptul că sunt anoste, sunt şi sfidătoare la adresa societăţii româneşti (a societăţii de jos). Sperăm însă că soţia sa, Monica, după ce va mai prinde chiag, va pune piciorul în prag şi va schimba cursul lucrurilor într-o direcţie din care să profite şi ţara, de exemplu prin înfiinţarea unei fundaţii naţionale ca cele citate mai sus. În caz contrar, chiar şi din acel cuplu răsfăţa iniţial de public, nu va mai evolua "mişto" şi ar fi păcat să nu evolueze ca o reală celebritate

În ţimpul studenţiei mele, preoţimea (ortodoxă şi greco-catolică), organiza la Cluj asociaţii filantropice care se întreceau reciproc. Ele descindeau prin intermediul nostru, în familii şi colectivităţi care se întreceau între ele în emulaţie. Mărturisesc că am făcut patrte din amândouă confesiunile, făcând chiar legătura între ele cu succes.

Am fost deadreptul uimit să costat deosebirea de emancipare şi siguranţa de sine între nivelul ţărăncii maramureşene din perioada interbelică a adolescenţei mele şi a celei de astăzi, fondul sufletesc rămânând – îmi place să cred – acelaşi. Astăzi stau şi privesc cu admiraţie când reporterii care se deplasează la sate şi stau de vorbă cu ţărănci bătrâne, să constat ce judecată politică şi gândire chibzuită posedă, poate mai sinceră şi mai autentică decât la cele cu multă carte, iar acest fapt ne dă speanţe. Fără să urmărim să fie instaurată feminocraţia, dar femeile ar putea avea o contribuţie mai hotărâtoare în emanciparea societăţii noastre care nu este nici pe departe valorificat. Ele i-ar putea sustrage pe soţii şi copiii lor mai mari să o răreasă din mediul bufetelor, al cârciumilor, al discotecilor şi al jocurilor de noroc şi să fie canalizaţi pe un tărâm cultural dar numai cu mult tact şi diplomaţie, statul punând în locul acelor stabilimente, altceva mai bun în loc. Înainte de toate, statul ar trebui să scadă drastic sursa acestora, punandu-le impozitări mai mari acelor proprietari. Dar pentru această extrem de grea misiune, trebuie ca însăşi concepţiile femeilor şi ale statului despre educaţie să se schimbe. Să-şi modifice strategia

de gândire de până atunci, femeile să-şi ia rolul lor social în serios. Căci de femeie depinde în cea mai mare măsură coeziunea şi armonia familiei, prefăcându-se că nu ia în seamă "nimicurile" cărora ar fi mai bine să nu le acorde importanţă. Să le treacă cu vederea. Să nu-şi pună mintea înfruntându-se cu soţii lor pentru orice fleacuri. Femeile să evite să devină fătiş… "dresoare", căci chiar şi un elefant poate fi condus cu un fir de păr din pieptănătura ei, dacă există tact, înţelepciune şi finețe. Dar… "elefantul" trebuie să simtă că în spatele lui există dragoste, nu numai ton poruncitor şi corp contondent care să-l doară. Nici unii, nici alţii nu trebuie să simtă că li se porunceşte. O femeie il poate conduce pe bărbat chiar şi …ascultându-l, sau dându-i imprsia că-l ascultă cu docilitate, influenţându-l.

Pe de altă parte, statul trebuie să organizeze structuri naţionale în care să fie cuprinse mase de tineret care să prefere să activeze în interiorul unor asemenea organizaţii de creaţie şi manifestare culturală, în locul grupărilor "băieţilor de cartier" sau a "animatoarelor" de la discoteci. Dar această temă aparţine unui alt domeniu şi mai complex, cel al educaţiei naţionale.

*

Activitatea unor astfel de asociaţii ar.putea avea rezultate sociale deadreptul miraculoase. Acest drum a fost deja bătătorit în unele ţări din Vestul Europei. La noi e aproape neatins. Nouă ne-ar reveni doar misiunea de a-l copia. şi a-l aplica înţelept. Dar nu ca o constrângere ci ca un voluntariat aducător de satisfacţii. Enumăr succint câteva din aceste preocupări care să cuprindă **azilele de bâtrâni, creşele de copii abandonaţi, copiii străzii, familiile cu probleme sociale speciale (violenţe familiale, abandonul şcolar, persoanele handicapate, familiile decăzute, familiile neajutorate, alcoolismul etc.).** Din toate acestea derivă tragedii familiale şi, implicitnaţionale.

Asociaţiile ar trebui să dispună în primul rând de un capital uman caritabil calificat şi de calitate, precum şi de mai multe surse de finanţare, predominant sponsorizări. Ca să facem loc tineretului ca să nu intre în şomaj, noi comitem marea greşeală că "ne descotorosim" de aceste ajutoare umane valoroase trăgându-le pe linie moartă, după care nu ne mai interesează soarta lor, în loc să veden în ele o altă latură la fel de valoroasă.. Doar cu ajutorul activ al femeilor şi al pensionarilor valizi vom reuşi să mai facem câte ceva în asistenţa socială, iar ţara va izbuti să regenereze societatea demoralizată de astăzi. Exisră atâţia pensionari şi pensionare cu putere de muncă care sunt traşi pe linie moartă ca unele vagoae care aşteaptă să fie casate. Ei, care au fost obişnuiţi cu munca şi activitatea, sufera văzându-se inutili soccietăţii. Se demoralizează acasă unde mulţi din ei nu-şi găsesc nici locul, nici rostul. Bărbaţii se satură şi de jocul de table sau de şah de la intrarea în bloc, iar femeile, de croşetat sau de dat dispoziţii acasă.. Foşti profesori de limba română, de istorie, de geogragie, de arte (şi nu numai), s-ar deplasa la cămine de bătrâni, la cămine de handicalaţi, la case de corecţie etc.unde ar fi aşteptaţi, măcar odată pe săptămană, cu deosebit interes. de către locatarii acestor triste aşezăminte cărora le-ar aduce un suflu tonifiant care ar deveni reciproc. Nici un om valid, cu putere şi dragoste de muncă n-ar trebui iroisit, ci valorificat. Iar acest program pus în

aplicare, ar avea ca rezultat un real miracol național, dar şi unul benefic personal, pensionarul găsindu-şi o ocupație utilă căreia să i sedăruiască.

Viitorul societății umane evoluează spre îmbătrânire. Peste puține decenii populația se va dubla cu bătrâni, dar aceştia trebuie valorificați, dar şi recuperați până la ultimul om. Această vârstă se aseamănă cu crizantemele de toamnă târzie care rămân nereu înfloritoare până vine zăpada care le acoperă, deşi în viața lor activă au îndeplinit alte roluri.

Bătrânii ar mai trebui să aibă conştiința că sunt utili familiei carea îi aparțin. Chiar dacă nu sunt solicitați în mod expres, ei au datoria să se ofere în această activitate deficitară,. mai ales că se întâlnesc cele două exreme" bunicii cu nepoții, care au primit de la natură o atracție, poate mai stransă chiar decât între părinți şi copii. Acest important tezaur natural este astăzi prea ouțin fructificat. Deşi dictonul că: "Țara care n-are bătrâni, să-i cumpere", face parte din contextul unei povestiri, el conține un înțelept adevăr pe care mulți tineri tați nu l-au pătruns şi chiar îl nesocotesc sau îl disprețuiesc. Nici executivul singur, nici societatea civilă, nici biserica şi nici mass-media nu vor putea coordona această acțiune, ci doar individul cu răspundere în asociere. Dar cine să preia asemenea inițiative a cărei conducere e aproape la fel de greu de condus ca a unui guvern condus competent şi eficient ? Nimeni alții (sau altele) decât colectivele, asociațiile de *ONG*-uri coordonate de organizații profilate pe acest gen de muncă. Dar, din păcate, asociatiile de femei sunt organizate astăzi să lucreze sectar, pe partide politice.. Să nu aibă România asemenea capacități, instrumente şi inițiative.? Să nu fie România capabilă să le pună în mişcare ?. Nu nominalizez aici şi acum, , dar am în vedere câteva nume de femei care ar putea realiza adevărate minuni în acest domeniu. Citez pe Maurice de Flenny care spunea: "Femeia este făcută spre a îngriji: ea excelează în anumite treburi. Femeile sunt mai perseverente, mai exacte, mai atente, mai răbdătoare şi mai blânde cu bolnavul şi – în general – cu toți cei care suferă. Ele umanizează şi animează rigiditatea spitalului şi a aşezământuli respectiv cu mai multă dulceață, cu ceva mai multă duioşie".

9. Sănătatea în România a fost adusă pe targă pentru a putea fi salvată

Moto: Domnul Traian Băsescu este prmul preşedinte de țară pe care l-am operat, dar pentru noi, fiecare pacient este un preşedinte. (K*nor Emgelbert, chirurg la Viena,luna mai 2006)*

Sub acest titlu general voi desfăşura defalcat opt subtitlui legate de problemele asistenței medicale din România pe care le-am trăit din plin timp de peste şase decenii, atât ca medic practician, cât şi ca medic care a lucrat direct timp de trei decenii în administrația sanitară, iar în ultima perioadă ca observator față de ceea ce s-a petrecur şi se petrece astăzi în acest domeniu de suprastructură. Recunosc că este un domeniu mai

restrâns, deşi sănătatea e cea mai valoroasă din toate avuţiile. Când n-o ai îţi dai seama de importanţa ei. Din acest motiv acest domeniu trebuie cunoscut şi dezbătut public şi trecut prin toate filtrele populaţiei, mai ales că expunerile pe care le voi desfăşura în cele opt subtitlui va fi vorba nu numai de "**Igiena naţiunii**", dar şi de implicaţii economice şi ideologice.

a). Necesitatea înlocuirii vechii legislaţii sanitare, depăşite şi supuse fraudării

Moto: Un medic care nu vindecă decât opt bolnavi din zece, înseamnă că este un medic prost, căci şapte bolnavi din zece se vindecă de la sine. *(Proverb chinez)*

In urmă cu vrea doi-trei ani s-a încins pe plan naţional o aprigă şi penibilă dispună pe tema sistemului de ocrotire a sănătăţii în România, controversă la care a participat cu încrâncenare aproape toată suflarea românească. Unii înţelegeau dedesupturile problemei, alţii nu aveau habar de ele, dar cu toţii se implicau vehement în discuţii, devenind nervoşi, vociferând congestionaţi la faţă. Urmăream cu tristeţe agitaţia intens mediarizată, dar mai ales politizată şi parcă asistam, dar nu la o confruntare publică de idei, ci la o panică colectivă. Pentru mine, care am lucrat efectiv peste 40 de ani în domeniul sanitar, ocupând felurite funcţii, din care unele administrative, mi se părea că asist aproape la o iminenţă de război civil. S-a încins o îndârjită înfruntare, ca între două grupe rivale de suporterii pe un stadion. Vedeam că peste 90ţ din cei care se agitau habar nu aveau la ce se implică şi care era substratul pentru care s-a ajuns, pe alocuri, la o adevărată ţiganiadă verbală. Deasupra argumentelor invocate, predomina orientarea politică. Vociferările începeau de la potentaţii reţelei sanitare şi politice din ambele tabere, continuau cu crainicii, mediatorii şi comentatorii şi ajungeau la discuţii stradale. Din participanţi nu lipseau lucrătorii din mass-media, din care nu toţi au sesizat de la ce s-a pornit şi unde se voia să se ajungă. Cei mai nedumeriţi se dovedeau amărâţii de bolnavi, aproape leşinaţi din sălile de aştepare aglomerate ale policlinicilor sau de la cozile de medicamente. Certurile aveau loc deasupra capetelor lor, la fel cum se ceartă părinţii spre durerea copiilor. Realitatea era că în acest scandal devenit public se dezbătea un sistem sanitar păgubos, ineficient şi perdant de ani de zile, ce trebuia neapărat înlocuit cu altul. Unii se pronunţau în favoarea menţinerii vechiului sistem (cei mai mulţi), iar alţii (mai convinşi de necesitatea schimbătii), pledau în favoarea reformelor.

"În sinea mea" de observator, am luat partea celor care au propus schimbarea, fiind convins că această reformă va trebui să treacă peste mai multe etape ce vor suferii ajustări din mers şi care trebuie să iasă total din sectorul îngust al politicului şi să devină o problemă de economie naţională. Domnul ministru Nicolăescu, pentru a duce la îndeplinire această reformă, trebuia lăsat să-şi pună în aplicare programul care trebuia să devină o operă naţională, cum vor trebuii să devină, tot opere naţionale, şi cele din justiţie, agricultură, administraţie, învăţământ, cultură, ştiinţă, industrie, mass-media etc.

Cu toţii vrem binele şi progresul naţiunii şi nu "ţiganiade naţionale" ca cele din zilele noastre. Lucrurile s-au mai clarificat dar, din păcate, problema a rămas tot politizată. La o asemenea acţiune nu se pleacă cu intransigenţe. Prea s-au confruntat două voinţe de cremene care se considerau inbatabile. Erau două săbii care îşi revendicau teaca, iar din disputa lor, chiar dacă nu rezultau morţi şi răniţi, rezultau nervi şi insulte cu care se umplea câmpul de luptă al combatanţilor. În fond, situaţia este destul de simplă. Carul încărcat trebuie tras şi pus să meargă, fie hăis, fie cea, iar această comandă o înţelegeu mai bine componentele care trăgeau jugul.

Dacă dorim să fim obiectivi, va trebui să recunoaştem că prin vechiul sistem se putea scurge şi sustragea o mare parte din banii alocaţi pentru sănătatea populaţiei. Mare parte din aceşti bani – căci erau apreciabil de mulţi – puteau fi deviaţi spre buzunarele avide ale multor interesaţi, statul devenind o vacă bună de muls, numai că "laptele" care revenea pentru bolnavi se dădea doar cu biberonul pe jumătate gol. Ceea ce rămânea din alocaţia unităţilor sanitare era distribuit pentru întreţinerea spitalelor, hrana bolnavilor, cumpărarea de medicamente şi de aparatură medicală etc. Dar foarte multe spitale erau gospodărite incompetent şi chiar vicios de către directorii şi "administratorii" aflaţi la conducerile spitalelor. În loc ca aceşti bani să fie drămuiţi după criterii riguros chibzuite, erau "administraţi" în profitul acelora care le distribuiau, că "cine-mparte, farte-şi face". Ceea ce este şi mai trist e faptul că populaţia ţării a fost intenţionat dezinfrmatmată asupra vechiului sistem, trecând acum în banca acuzatorilor, în timp ce foştii profitori erau consideraţi victime ale "relei" reformei propuse.

Abordez această problemă într-o dublă calitate. În primul rând ca fost director de spital unificat pe un întreg sector al capitalei în care sistemul cu paturi era combinat atunci (ca peste tot în tară), cu asistenţa medicală ambulatorie. Anterior cu câţiva ani am răspuns în provincie de asistenţa medicală ambulatorie rurală pe un întins raion din Munţii Apuseni (raionul Brad) unde mă deplasam cu felurite mijloace de transport pentru ca toate unităţile să fie corect dotate. (cu bicicleta, călare, cu autostopul etc.)

Fig. 9/A: Deplasarea mea ca medic de teren în satele Buceş, Blăjeni şi După Piatră, ce ţineau de tutela spitalului unificat Brad.

Din capul locului trebuie să recunoaştem că unul din adevăraţii bolnavi ai ţării înainte de această reformă a fost vechiul sistem sanitar aflat în stare falimentară şi aproape de agonie. Trebuiau aduse schimbări radicale ce urmau să fie incluse în noul sistem de legiferare. Cu scopul de a perpetua vechiul sistem, susţinătorii lui căutau să demonstreze publicului că reforma preconizată este inadecvată şi, în consecinţă, vechiul sistem trebuia menţinut. Or, boala lui a fost atât de gravă încât vindecarea nu se putea face decât printr-o reformă medicală radicală, echivalentă cu o operaţie pe cord deschis, chiar dacă va trebui pusă în aplicare în etape, aducându-i-se şi amendamente de îmbunătăţire pe parcursul funcţionării. La acea reformă trebuie să participe cât mai mulţi factori de bună credinţă şi cu competenţă şi nu să i se opună cu atâta înverşunare. Rezultatele obţinute (dacă au fost bune sau rele), trebuie evaluate în timp, nu renunţându-se la ele după primele dificultăţi întâmpinate din start, după cum s-a vrut. Duşmanii înverşunaţi ai reformei susţineau că marele bolnav este însăşi noua reformă în frunte cu ministul Nicolăescu, la ambi trebuind să se renunţe. Ceea ce mi s-a părut ulterior de neînţeles a fost faptul că însuşi ministrul reformator l-a găsit bolnav pe preşedintele ţării

(?). Ce să mai creadă poporul despre elitele sale executive subordonate politicului ? Vechii reprezentanţi erau de acord (în vorbire) cu revizuirea legislaţiei în vigoare (?), cu condiţia să nu se modifice esenţialul, adică să nu le fie atinse interesele unora sau ale altora

Constatam cu îngrijorare câte piedici se puneau la început noului ministru care – independent de apartenenţa politică – era de bună intenţie, şi, deşi nu era medic, ci economist, gândea însă reforma sub un aspect managerial, luându-se în considerare şi preţul de cost al medicamentelor. Ceilalţi, care erau pentru blocarea reformei sanitare, cu scopul de a o compromite încă înainte de a fi verificată, au transformat concepţia de fond dându-i o culoare politică cu scopul de a-i favoriza pe profitorii sistemului (fabrici de medicamente, de aparatură şi de instrumentar medical), ca şi pentru a-i ocroti pe cei care mediază şi decid, adeseori fără competenţă, la achiziţionarea acestora. Cei care, prin această reformă au fost atinşi în interese, ripostează cu vehemenţă învinuindu-i pe "hoţii de păgubiţi" (adică pe contribuabili şi pe bolnavi), că nu vor să se mai lase buzunăriţi.

În domeniul sanitar (ca şi în toate domeniile lăsate să se desfăşoare de capil lor), există numeroase căi prin care se pot sustrage direct – dar mai ales pe căi ocolite – bunuri şi sume considerabile de bani sau avantaje dirijate spre beneficul celor din filieră, iar în cazul sanitar, a celor care… "veghează" asupra sănătăţii populaţiei. De exemplu, fabricile de medicamente sunt într-o concurenţă acerbă între ele. Acestea fac oferte conducerilor spitalelor acordându-le comisioane substanţiale pentru a fi preferate faţă de altele, dar cu aceleaşi rezultat terapeutic, însă la preţuri mai scăzute. Populaţia ar trebui să cunoască acest mecanism, dar nu înainte de a şti că nu numai preţul de vânzare al medicamentului este indicatorul eficacităţii şi calităţii lui, ci şi reclama pe care şi-o permit să o facă unele întreprinderi furnizoare. Trebuie să se mai ştie că cei care apreciază astăzi preţul şi calitatea medicamentelor trebuie să fie arbitrii economici competenţi în gestionarea banilor şi nu ünii interesaţi la câştig., luând în considerare şi preţul lor de cost, cu scopul de a se evita crizele periodice în aprovizionarea şi decontarea farmaciilor.

Cu ocazia noilor legi sanitare, unii **directori de spitale** au intrat în panică fiind ameninţaţi să-şi piardă funcţia şi, odată cu ea, privilegiile de acest gen pe care le-au avut. Dacă toate acele cereri de dotare şi de aprovizionare ar reveni unui colectiv de conducere ales şi o coordonare cu adevărat managerială şi "la vedere", pe bază de decizii colective bine justificate, ce rost ar mai avea ocuparea funcţiei de director suprem de către aşa numită "autoritate profesională" care nu poate aborda toate amănuntele administratuve. ? Abia acum încep să înţeleg centralismul atât de aprig apărat de dl Sorin Oprescu. care se considera o victimă politică persecutată pe nedrept de noua putere. Să ne amintim de argumentele sale de atunci. D-sa, în perioada când scriam iniţial aceste rânduri, îmbina *fifty-fifty* profesia cu politicul fiind o persoană decizională în ambele funcţii. Era parlamentar în Senatul României, iar, concomitent era şi director la două din cele mai mari şi mai prestigioase spitale din Bucureşti (Spitalul Universitar, subordonat Ministerului Sănătăţii şi Spitalului Elias, subordonat Academiei Române). Este şi profesor universitar care trebuie să ţină cursuri, atât studenţilor cât şi medicilor veniţi la

specializare şi perfecţionare în marele centru universitar, cursuri ce trebuie pregătite în prealabil în linişte, cu ultimele noutăţi ştiinţifice. Dar mai este chirurg (adică profesionist) care trebuie să opereze, presupun, cazuri din cele mai grele faţă de care trebuie să aibă o mare capacitate de concentrare, fiind vorba de viaţa bolnavilor. Pe de altă parte atunci era şi un foarte important om politic (preşedintele filialei PSD pentru Bucureşti, dar nu numai). Mai este şi menbru în Colegiul Medicilor, iar o mare parte din timp şi-o petrece dând interviuri şi participând la dezbateri televizate pentru a-şi susţine partidul pe care îl apără prin funcţiiile şi autoritatea sa importantă … "medicală". D-sa îl contesta vehement pe ministrul sănătăţii, (cel decis să introducă reforma), pe care îl considera … "bolnavul numărul unu al ţării", motiv pentru care propunea să fie destituit din funcţie ca incompetent.

Domnul profesor Sorin Oprescu ar rămâne, pe merit, în instoria medicinei româneşti ca o mare personalitare dacă, la nivelul capacităţilor sale multidimensionale, în loc de susţinerea unei politici îndoielnice manageriale şi politice, ar aborda, profitând de inteligenţa şi influenţa pe care le deţine, să se ocupe (sau chiar să se consacre) "**igienei naţiunii**. care astăzi este cu adevărat bolnavă, dar căreia i-ar putea aduce un adevărat aport profesional. **Adevăraţii inamici ai ţării sunt: promiscuitatea generalizată şi lipsa profilaxiei (prevenirea) pe plan naţional.** Domnia sa fiind chirurg, ştie ce însemnează a tăia în carne vie, evident, sub anestezie. Mă minunez şi de faptul că o minte atât penetrantă şi de elastică cum este cea pe care o posedă dl Sorin Oprescu, poate servi o cauză, atât politică cât şi administrativă, ambele atât de inconsistente şi chiar păguboase pentru poporul român căruia – totuşi – îi aparţine. Dar aceasta nu este treaba mea, ci a d-sale. Iar asemenea d-sale sunt atâtea alte mii de personalitaţi de toate profesiile, aparţinând PSD care au fost la fel de derutate de o propagandă tip Iliescu-Geoană-Năstase. Aici nu mă refer la oamenii de rând din întreaga ţară pe care îi mai poţi convinge cu vorbe goale, ci la cei "cu multă carte" care s-ar cuveni să deţină o judecată mai lucidă, mai perspicace, mai analitică şi cu ceva mai mult sentiment patriotic. Aceştia ar trebui să vadă viitorul ţării mai în perspectivă, ca şi prin dezastrele comise în trecut. şi să nu le vadă numai prin interes personal şi simpatie politică. Dar, pentru a beneficia de favoruri şi de alte interese, mulţi s-au dedicat trup şi suflet pentru o cauză politică care are la activul ei fraude, acţiuni scandaloase şi minciuna. Cum se va putea duce lupta împotriva corupţiei şi pentru instaurarea adevărului în ţară fără a se pune capăt clanurilor de interese. Manifestând compasiune faţă de cei care ne-au sărăcit ţara, mulţi din ei devin complici indirecţi cu infractorii.

La fel ca în selectarea sorturilor de medicamente, acelaşi lucru se întâmplă şi cu achiziţionarea de aparatură medicală costisitoare, fără ca aceasta să fie trebuincioasă în toate cazurile. Mare parte din această aparatură zăcea, nici măcar să fi fost dezambalată, în zeci de beciuri mucezite şi igrasioase ale spitalelor din ţară unde se degrada, trăindu-şi traiul eficienţei în locuri necorespunşătoare. . Pentru ca populaţia să se convingă de asemenea abuzuri, ar fi trebuit popularizată drastic risipa de aparatură costisitoare şi performantă, dar total nefolosiă, ca de exemplu la unele penitenciare unde nu exista nici personalul adecvat, nici condiţii de aplicare a investigaţiilor şi nici chiar

bolnavi care să necesite asemenea investigaţii. Alte unităţi mari (care le-ar fi putut utiliza) nu dispuneau însă de asemenea utilaje din lipsă de bani. Halal de o asemenea gospodărire lipsită de răspundere, unde nu ştia stânga ce făcea dreapta ! Asemenea exemple de proastă gospodărire ar putea continua peste tot în ţară dacă s-ar efectua verificări, dar nu numai controale formale şi bine "acoperite". Cât despre tragerea la răspundere a vinovaţilor, acest fenomen este inexistent în România… ţara depăşirii tuturor limitelor legale în ceea ce privesc abuzurile.

b). Cine este mai indicat să administreze cu eficienţă un spital ?

Moto: Orice "de ce" are un răspuns, "pentru că". *(Shakespeare)*

Răspunsul la această întrebare nu este unic deoarece totul depinde de caliatea omului învestit sau a oamenilor aflaţi la conducerea unui spital sau a oricărui gen de instituţie ce ţine de executiv sau de un alt for. Aforismul că omul este cel care sfinţeşte locul este confirmat de realitate ca o axiomă. Un adevărat scandal s-a dezlănţuit şi cu ocazia introducerii noii legi sanitare, inclusiv pe această temă, vedere care trebuie să aducă un alt mod de a concepe funcţionarea reţelei sanitare: una colectivă. Spre deosebire de alte instituţii, întrebarea ce se punea era dacă în fruntea conducerii unui mare spital trebuie să se afle o autoritate profesională (de exemplu profesorul universitar sau şeful de secţie al celui mai important sector medical, sau să fie doar un bun administrator? Un bun şi corect gospodar ?

La începutul deceniului '60, pe când eram doar asistent universitar la Spitalul Sfânta Maria din Bucureşti (fost Grivița Roşie), directorul "autoritate" al spitalului, era profesorul Tiberiu Spârchez, un excelent profesionist şi om corect şi de suflet. D-sa a fost învestit ca director tot pe baza aceloraşi criterii, ca să fie o autoritate reprezentativă. El întenţiona însă să se dedice (după cum era şi firesc) învăţământului, cercetării ştiinţifice şi dotării cu aparatură medicală performantă pentru secţia sa, preocupări trebuincioase atât pentru asistenţa medicală, cât şi tematecii de cercetare cu care se afla în colaborare cu clinici de peste hotare. Vrând să se degajeze de corvoada administrativă, mi-a făcut propunerea să preiau eu funcţia de director, mai ales că în acea vreme spitalul era "unificat", adică avea în subordine nu numai asistenţa medicală cu paturi, ci şi reţeaua sanitară din tot raionul care deţinea două mari policlinici, 20 de circumscripţii medicale de adulţi şi tot atâtea de copii, dispensare anti tbc, reţeaua de combatere antiveneriană, creşele şi căminele de copii etc. toate trebuind să fie îndrumate şi dotate de conducerea unică a spitalului. De acest imens sector al oraşului ţineau şi suburbiile bucureştene, Bucureştii Noi, dămăroaia Chitila, Băneasa, Mogoşoaia, Chiajna etc.. Eu, fiind tânăr pe vreme aceea şi plin de elan, mi-am luat rolul în serios, având şi experienţa precedentă căci la spitalul din Brad-Hunedoara (de unde proveneam), am fost director adjunct, funcţie căreia îi revenea tocmai asistenţa ambulatorie a întregului raion de dimensiunea cel puţin a unei treimi de judeţ.

Accpetând să preiau această nouă funcție (mai ales din condescendență pentru profesor), m-am înhămat la o corvoadă care (trebuie să recunosc) mă sustrăgea extrem de mult pe linie profesională, deşi până spre prânz lucram efectiv la patul bolnavului. Este firesc că nu poți servi conştiincios şi în egală măsură doi stăpâni, ambii extrem de pretenționoşi. Primul, care implică, pe de o parte îngrijirea cu acuratețe a bolnavului, inclusiv componenta de cercetere ştiințifică, iar cel de al dolea, componenta administrativă care e o funție aproape exclusiv managerială. Profesorul nu putea să ducă această muncă, lăsându-i pe cei din subordine să ducă la îndeplinire acele atribuții adminisrative, având încredere în ei, neputându-i controla. Dar ei nu-şi desfăşurau activitatea dezinteresat şi nici nu depuneau elan, funcții din care dobândeau avantaje materiale fără scrupule. De exemplu, pentru a mă avea… "la mână", chiar din primele zile de la preluarea funcției de director, m-au cadorisit acasă, în timp ce eu eram la spital, cu o sacoşă doldora de peşte proaspăt şi o tavă mare de prăjituri produse la cofetăria spitalului, bolnavii fiind prejudiciați în acea zi de acel produs. (□i în câte alte zile nu se repeta acest fenomen în afara mea ?) Sosit acasă, le-am telefonat să vină urgent să-şi ridice marfa pentru a nu se altera de sâmbătă până luni, iar în ziua de lucru următoare am prelucrat maniera cazului în amfiteatru cu toți salariații. Dar întreaga administrație colcăia în asemenea afaceri (de altfel de toți ştiute), dar nimeni nu îndrăznea să zică ceva, temându-se de urmări.

Dar nu numai din asemenea furtişaguri se înfrupta o întreagă rețea, căci existau şi alte domenii colaterale. Evident că pe toți aceia mi i-am făcut duşmani, săpând intens la debarcarea mea prin toate lucrăturile inventate, persoana mea fiindu-le incomodă, invocând că nu aş aplica "corect" legislația…!, etc. (S-a văzut că pritr-un asemenea "argument" poți ataca pe oricine, inclusiv pe şeful statului). Dând aceste exemple voiam să arăt de ce ne mergea rău şi pe atunci când doar se sustrăgea, dar nu se fura ca în zilele tranziției când se putea fura nu numai cu sacoşa, ci chiar şi cu camionul. Cineva trebuia să se găsească să pună piciorul în prag. Banii țării trebuie bine drămuiți, indiferent de regimul aflat la putere (comunist sau capitalist) căci infracțiunea e tot înfracțiune, iar furtul e tot furt. Cei care nu cunosc problemele pe care nu le-au trăit… dar "pe viu", să nu arunce nici cu invective inventate, nici să le sară în apărarea celor care le comit, căci săvârşesc şi ei un act indirect de sabotare a banului public şi – implicit – banul țării.

Ministrul Sănătății de atunci, profesorul Voinea Marinescu, unul din cei mai eficienți miniştri ai vremii, voind să se convingă personal asupra adevărului în legătură cu furibundele reclamații ce curgeau la Minister împotriva mea din partea acelor deranjați (dar pe care nu-i lăsam să se desfăşoare după placul lor), s-a deplasat personal şi inopinat ca să facă personal ancheta. Cu ocazia aceasta s-a putut convinge pe concret ce am realizat într-un timp scurt, nu numai în spital, dar şi în teritoriu, atât pe linie de infrastrucură, cât şi de suprastructură medicală, ceea ce nu s-a realizat în anii anteriori. Deşi ministrul nu a auzit până atunci de mine decât numai de rău (din reclamații), dar pe baza celor concluzionate personal, m-a dat ca exemplu de eficiență. Pe baza celor realizate, tot el m-a propus să fac parte ca secretar coordonator în comisia condusă de profesorul Maurer (fratele primului ministru de atunci, Ioan Gheorghe Maurer şi de

renumitul arhitect Moşinschi), comisie ce s-a deplasat în trei ţări din vestul Europei în care au fost construite spitale moderne şi de mari dimensiuni. La baza documentaţiei aduse a stat construirea Spitalului Universitar din Bucureşti unde, ulterior, a fost numit ca dublu director, dl prof. dr. Sorin Oprescu. (Spitalul Minicipal şi, concomitent, Spitalul Elias)

Fig. 9/B: Arhitectul Moşinchi (stânga), o arhitectă, profesorul medic Maurer (fratele primului ministru Ion-Gheorghe Maurer la mijloc) şi subsemnatul, într-o delegaţie oficială de documentare în trei ţări din vestul Europei unde au fost construite mari spitale, în vederea construirii Spitalului Universitar din Bucuresti.

N-am scris toate acestra pentru a mă evidenţia (căci la vârsta mea de 84 de ani nu urmăresc interese personale, decât binele ţării pe care îl am sădit în sânge din pruncie, dar pentru că am abordat în articolul precedent despe acel scandal naţional, am adus acest exemplu, avându-l mai la îndemână. Scandalul pentru punerea în aplicare a legii sanitare nu a plecat oare de la beneficiile (uneori deadreptul scandaloase) pe care le încasează o anumită tagmă medicală?

c) Ciubuc sau simplă recunoştinţă liberconsimţită ?

Moto: Bolnavii pot ierta multe, dar lipsa de interes din partea medicului, nu. *(J. B. Wilson)*

Populaţia trăeşte cu impresia că sectorul sanitar este o instituţie ce trebuie să se bucure de întâietate şi privilegii aproape asemănătoare cu cele faţă de biserică, cu toate că în ambele domenii ar mai încăpea multe lucruri de făţuit. Opinia publică nutreşte o deosebită consideraţie (poate pe alocuri mai puţin meritată) faţă de personalul medical, iar acesta, sesizând sentimentul de supunere, se poartă câteodată distant şi chiar arogant faţă de bolnav căruia nu-i acordă suficientă atenţie, unitatea de măsură şi indicatorul sensibilităţii devenind adeseori ciubucul. Populaţia nu-i cunoaşte îndeajuns deficienţele, decât pe cele flagrante şi foarte expuse la vedere, de exemplu determinarea nepretinsă oficial a bolnavului să se prezinte la medic cu o recompensă consistentă, dinainte gândită**,** chiar dacă nu are de unde să ofere întregii filiere prin care trece, temându-se că, în cazul în care nu va corespunde exigenţelor unora, va fi neglijat sau prost tratat**.** Temerea o fi reală sau o idee preconcepută ? De aceea, **c**unoscând faptul că în mâinile şi "gesticulaţia" personalului medical se află însăşi viţile lor, unii fac eforturi chiar peste posibilităţile lor pentru a face faţă aşteptărilor acelora. E drept că medicii şi cei din personalul sanitar nu cer şi nici nu pretnd, decât rareori făţiş, ci doar lasă să se înţeleaga că… "e cazul" ca pacienţii "să se simtă" din proprie iniţiativă. In caz contrar reiese că tu, bolnavule, eşti "de neam prost" E aproape o regulă că după ce a fost depăşită această procedură, atitudinea să se schimbe radical.

Statisttici internaţionale de dată recentă (decembrie 2007) arată că România este cea mai coruptă ţară din Europa şi că unu din trei români au dat bacşiş. Aceasta nu demonstrează că ceilalţi doi din trei s-au abţinut de la această uzanţă, ci faptul că n-au fost puşi în situaţia să o facă, altfel o faceau şi ei.

De când m-am pensionat (în 1991) – şi nemaifiind …"stăpân pe situaţie" în spital – am fost internat (ca simplu pacient) în patru spitale, atât pentru un infarct sever, cât şi pentru urgenţe chirurgicale pe abdomen care au urmat infarctului. Poate că nu aş fi înţeles mecanismul ciubucurilor spitaliceşti dacă n-aş fi fost eu participant repetat la ele Din primele clipe ale internării, în fiecare din spitale (poate mai puţin cel de cariologie Fundeni de atunci), subiectul dominant de discuţie, auzit în salon la bolnavii spitalizaţi înaintea mea era să afle care este "cursul pieţii" ofertelor pentru a corespunde pretenţiilor zilei. În zadar se spune că este vorba doar de o exprimare liber consimţită în care bolnavul îşi demonstrează doar recunoştinţa din ceea ce… "îi prisoseşte", dar acestă afirmaţie nu e decât un basm. Ar fi bine să fie aşa, dar este altfel. "Bursa" care funcţiona pe vremea lui Ceauşescu s-a schimbat radical. Pe atunci exista un numitor comun căruia nu-i puteam spune sărăcie, ci "uniformitate", dar astăzi, deosebirea de la sărac la bogat a sărit de la dimensiunile unui ciot de porumb secerat, la un stâlp de telegraf sau şi mai mult. Cu acei "avuţi", pentru care milioanele în bani vechi nu contau, nu poţi concura, iar personalul medical s-a adaptat la dimensiunile celor avuţi. Medicii se mulţumeau pe

vremea lui Ceauşescu cu un pachet de cafea sau cu o găină tăiată, luată din bătătură, în timp ce astăzi darea de mână a pacienţilor s-a diversificat. Pentru unii pacienţi, un cadou mărinimos nu se simte, în schimb pentru alţii, o spitalizare devine o problemă care crează un adevărat crater de bombă în bugetul familial.

Recunosc că aici ating o problemă delicată care nu-mi este uşor să o abordez, mai ales în calitate de medic care s-ar părea că-şi trădează breasla, dar problema nu poate fi lăsată fără finalizare, fiind o deficienţă de ordin naţional. Susţinându-mi confraţii, i-aş constrânge pe cei amărâţi care sunt majoritari în ţară să facă eforturi materiale peste puterile lor. Oricât m-am străduit să cunosc dedesupturile acestei probleme în Franţa în deceniul ’60, nu am izbutit să dibui o asemenea cutumă acolo, căci nu exista, deşi am căutat-o, ceea ce dovedeşte că pe alte meleaguri se trăeşte diferit. Ciubucul din Europa este un obicei balcanic înrădăcinat, deşi s-ar putea conviețui şi fără ea. Mi se va răsounde că salariile diferă. Este adevărat, dar să nu uităm că şi în partea opusă sectorului medical sărăcia este şi mai mare. Adevărul este că suntem un alt popor care ne menţinem unele mentalităţi balcanice, de aceea Petre Ţuţea situează (cam plastic), Balcanii că se află… la“curul Europei”.

Aici nu mă refer nici la unele “atenţii nevinovate” sau la aşa zisele “recuoştinţe suportabile”, acordate de amărâţii de bolnavi care, pe lângă că suferă ca bolnavi, trebuie să facă faţă, pe lângă “fiscul” din spital, şi sacrificii materiale suplimentare de pe urma cărora se resimt şi cei de acasă. Dacă salariile personalului spitalicesc nu sunt mari, nu trebuie să destabilizăm şi mai mult această balanţă, accentuând sărăcia la domiciliul bolnavilor. Să nu fiu rău înţeles. Aş fi de acord chiar şi cu aşa zisa “atenţie”, dar nu cu “birul” ce trebuie să fie plătit prin pretenţiile lacome ce depăşesc măsura unora din cei care deţin atât pâinea cât şi cuţitul sănătăţii bolnavilor. Pentru o categorie de pacienţi acest bir pare bagatel, pe când la alţii, care vor să se alinieze standardelor celor avuţi, este un tribut deosebit de împovărător. Mulţi bolnavi îşi vând televizorul sau animalele mari care le asigură existenţa pentru a corespunde aşteptărilor, iar alţii fac împrumuturi la bănci, deşi, după onorarul încasat nu puţini bolnavi sunt abandonaţi, după cum mi s-a întamplat şi mie după ce tainul care a fost încasat. Dacă mi s-ar cere dovezi concrete, nu le-aş putea oferi căci nu am dovezi contabile sau înregistrate pe peliculă şi chiar dacă le-aş avea, m-aş abţine să le dau de teama tapajului şi chiar a represariilor. Mare parte din cititori o pot confirma căci nici ei nu îndrăznesc să o facă.

Din cele evaluate de mine, cred că bursa ciubucurilor ce rulează într-un an în reţeaua sanitară se ridică la colosala sumă de un miliard de dolari. Chiar dacă am afişa pe toţi pereţii unitaăilor sanitare atenţionări, ca pe vremuri la frizerii:” Nu primim bacşiş” (înţelegăndu-se: ”…decât atenţii grase”), tot n-ar dispărea această meteahnă din balcanismul nostru înrădăcinat. Cele din domeniul juridic pare a fi tot pe aproape (dacă nu chiar mult mai mari). Dar crede cineva că situaţia din învăţământ esta cu mult mai roză sau inexistentă şi că între dascăli şi învăţăcei nu există cam aceeaşi interrelaţie ? E drept că poate nu la acelaşi nivel. Nu mă refer întratât la serviciile pe care le acordă unii părinţii şcolilor aflate în dificultate, (ceea ce s-ar putea trece cu vederea pentru moment,

fiind făcute pentru binele obştesc). Mă refer cu precădere la promovarea unor examene ale studenţilor şi mai ales la efectuarea lucrărilor de diplomă Cele din domeniul aministrativ nu pot să le evaluez. Aici "paleta" (evantaiul) sunt însă foarte largi. Pe linie administrativă am în vedere serviciile, şi mai ales la "comisioanele" vărsate pentru obţinerea contractelor (aprobări de construcţii, cumpărări de terenuri, favoritisme pentru felurite lucrări scoase la licitaţie, eliberări de certificate nedrepte etc.), pentru care sunt oferite sume considerabile.

Şi toate acestea se petrec într-o ţară în care trăiesc nişte amărâţi de cetăţeni pe care vrem să-i aducem la acelaşi "numitor comun" în ce priveşte galantoneria cu cei avuţi. Dar acestea nu pot dispărea, fiind menţinute de cei pentru care milioane în lei vechi nu reprezintă nici cât un simplu bacşis. Crede cineva că genţile pline de valută la care a făcut referire preşedintele ţării cu Alro-Slatina au fost simple născociri ce trebuie sancţionate pe motivul că au fost exprimate ? Nicidecum

Legat de asemenea exemple trăite din domeniul sanitar, în zadar s-a indignat doamna judecător Viorica Costiniu, preşedinta Asociaţiei Magistraţilor din România (AMR), care s-a scandalizat (adunând peste o mie de semnături de protest din partea confraţilor d-sale), că jdecătorilor le-a fost "lezată onoarea", când unii din ei au fost catalogaţi corupţi, ameninţând şeful statului cu destituirea (încă înainte de înscenarea ce i s-a făcut cu ocaria consultării naţionale), că a cutezat să facă asemenea afirmaţii "jignitoare, dar fără ca preşedintele ţării să aducă …dovezi concrete". După semnale pe care nu le pot dovedi (dar pe care îndrăznesc să le semnalez), gura căscată şi flămândă a justiţiei înghiţea la fel de multă… "răsplată" ca o "gaură neagră astronomică", fiind cel mai bine camuflată pentru a apărea "imaculată" ca o fecioară. După câte ştiu ca profan în domeniu, faptele şi funcţiile de la sine înţelese şi care sunt evidente nu necesită să fie probate. Nu aş fi adus acest exemplu pentru a nu o discredita pe d-na Costiniu, dar dacă acel prim protest nu ar fi fost respins de Inalta Curte de Casaţie şi Justiţie, ar fi urmat – încă de pe atunci – formalităţile de destituire a Preşedinelui ţării pentru această "insultă nedreaptă", învinuire ce ar fi fost aplicată înainte de cea aşa zisa "încălcare a constituţiei". Dar n-a trecut mult şi au venit alţii, cu alte asemenea… dovezi tot "de necontestat" a căror ridicol revoltător şi ruşinos va rămâne în istorie. Sunt convins că cei care se indignează cel mai tare sunt cei mai corupţi. În cazul medicinei, cei care beneficiază cel mai mult de pe urma foloaselor necuvenite sunt cei lipsiţi de scrupule faţă de asemenea procedee care ar fi cazul să scadă drastic. (Dacă nu chiar să dispară)

În legătură cu "dovezile concrete", doresc să dau un exemplu de pe vremea adolescenţei mele, exemplu ce se comenta în presă, legat de un caz de dovadă insuficientă de probe la un proces de divorţ în care soţul "încornurat", surprinzâdu-şi personal soţia în pat cu un altul, o acuza de adulter. Dovada a fost respinsă de judecătorul mituit, ca nefiind concludentă, căci pentru ca acuzaţia să fie admisă ar fi fost necesă proba cu traversarea unei sfori între învinuiţi, ce trebuia să se împiedice de un obiect care ar fi blocat-o în trecerea ei. de la creştet la tălpi. Poate chiar şi atunci s-ar fi pretis prezenţa martorilor care să fi asistat la "săvârşirea faptului" sau s-ar fi găsit chiar şi atunci… "vicii de formă" ?.

Acuza d-nei Constiniu e ca şi cum o personalitate medicală cu funcţie importantă în reţeaua sanitară, colectând mai multe mii de semnături de la medicii indigaţi că au fost insultaţi de învinuire falsă, m-ar acuza că mi-am insultat confraţii pe nedrept. Faptul nefiind …"dovedit" prin probe, confraţii au fost jigniţi pentru învinuire de nedreaptă luare sau de beneficii necuvenite. Or, este cunoscut cât e de greu de adus dovezi concrete când toată lumea e convinsă că în ambele sectoare (şi nu numai în acestea), se petrec aemenea practici. Cum ne vom putea debarasa de asemenea "uzanţe naţionale tradiţionale" când însăşi şeful statului a fost supus procedurilor de desituirea când el însuşi depune toate eforturile de respectare a legilor şi de stârpire a corupţiei. Pentru a nu fi pasibil de a fi dat în judecată şi la plata de despăgubiri morale şi judecătoreşti, sunt determinat să mă autodenunţ dându-mă ca exemplu negativ pentru că eu însumi (cel care îndrăznesc să vorbesc), am acceptat pe vremuri asemenea …ciubucuri. Deşi eram unul care le aduceam haine şi lenjerie bolnavilor săraci, iar altora le plăteam biletul de tren pentru a putea reveni spre a nu întrerupe tratamentul început, în zadar am încercat să-l refuz pe un oier din Mărginime (zona de sud a Transilvaniei) ca să primesc un drob de brânză sau pe un pescar din Deltă să-mi lase un borcănel de icre de crap, că ei mi le-au lăsat acasă şi au plecat, întorcându-mi spatele. Eram convins că nici unul din aceşti pacienţi n-a depus un efort material pentru achiziţionarea acelelor bunuri, în schimb au putut evalua beneficiul profesional, devotamentul şi competenţa de care s-au bucurat în timpul spitalizărilor, după ce s-au externat. Alta este însă ca bolnavul să facă eforturi materiale sau financiare pentru a-i satura pe cei nesătui şi care sunt numeroşi şi au ales aceste profesii pentru a trăi cât mai înbelşugat.

Nu protestele de indignare vor rezolva penibila problemă a corupţiei din ţara noastră (care s-a dovedit a fi un năravnaţional puternic… "implementat"), ci schimbarea mentalităţilor înrădăcinate şi nu numai, iar aceasta necesită măsuri reale şi concrete exercitate în timp pentru schimbare a mentalităţii balcanice, mai puţin penale şi mai mult habituale, la care să se implice atât tagma medicală însăsi, alături de opinia publică, cât şi cea din sectorul juridic şi funcţionăresc, dar şi atâtea alte sectoare de activitate. Cercurile vicioase trebuie întrerupte. La nevoie, chiar retezate. Prin acţiuni ca cele de destituire a Preşedintelui Statului care a îndrăznit să afirme că există corupţie în România şi interese de grup, nu o vom putea eradica, ci chiar o vom încuraja şi perpetua.

În ce priveşte ascutltarea telefoanelor care a revoltat multă lume, îndrăznesc să spun că numai acelora le este frică de ascultarea lor, care se simt vinovaţi. Pe mine şi nici pe 99 ţ din cetăţeni nu-i deranjează asemenea ascultări cât timp ele contribuie la siguranţa statului şi la descoperirea infracţiunilor.

d) Asistența medicală în mediul rural şi zonele deficitare

Moto: Să nu-ți stabileşti domiciliul într-o localitate fără medic. *(Aforism indian)*

Legat de legea sanitară despre care spuneam că este de departe mai bună decât precedenta, dar fiind şi aceasta perfectibilă, întrucât mereu vor apărea probleme noi, imprevizibile, căci ea trebuie să meargă în pas cu vremea şi cu condițiile în continuă schimbare. Am fi ipocriți dacă am spune că nu avem destule deficiențe în acest sector, iar acestea se află în deosebi în mediul rural şi sărăcăcios unde, pe alocuri, parcă am trăi în plin Ev Mediu. La nivel de suprastructură medicală, adică acolo unde "ne-am cam făcut destul de lăudabil "plinul", cu alte cuvinte, acolo unde profesionistul poate obține randament maxim (clinici şi spitale mari), noi neglijăm sectorul rural, pensionându-i prematur pe medici, fără să-i valorificăm până când sunt valizi, trăgându-i pe linie moartă .Rețeaua sanitară ar câştiga enorm de mult de pe urma pensionabililor dacă ar putea fi reangajați în alte funcții tangente, iar ei ar simți o revigorare profisională dacă s-ar apela la cei valizi şi dornici să mai activeze. Ca să nu folosesc termenul de a doua lor tinerețe, ei ar sălta tocmai sectorul cel mai rămas în urmă ca standard de viață. Comitem o gravă greşeală față de politica sanitară pensionându-i pe toți, când unii mai sunt apți pentru exercitarea meseriei medicale atât de disproporționat repartizaă la țară şi în târguri periferice, față de oraşele mari unde – se spune – că anumite posturi… "bănuase" ajung să fie cumpărate pe valută. Satul este extrem de mult rămas în urmă ca nivel igienico-sanitar. Pe alocuri se trăeşte (cum am mai spus) ca în evul mediu târziu. . Ridicarea sectorului rural ar trebui să devină o prioritate națională ce trebuie mult mai sprijinită decât până în prezent, nu numai din punct de vedere agricol, ci şi din punct de vedere sanitar şi cultural.. Acolo se simte mare nevoie de creşterea nivelului cultural şi sportiv, dar mai ales sanitar. adică de cultură şi de igienă, după aforismul latin: "Minte sănoasă într-un corp sănătos" *(Mens sana în corpore sano)*. Mai ales cele două extreme de vârstă, pe de oparte medicul pediatru şi cel şcolar, iar pe de alta, gerontologia, adică vârsta brâneții căreia ar trebui să i se acorde o mai mare importanță. Pe bătrâni încă trebuie să-I considerăm ca pe copiii noştri mai ales că sunt înțelepți. Pe măsura creşterii facilităților tehnice şi a nivelului de trai, durata de viață a omului creşte, iar populația îmbătrâneşte. Cu excepția unor boli intempestive ale senectuții, ca boala Altzheimer, demența senilă etc. omul se menține în putere şi continuă să dea randament în familie şi societate încă timp de mulți ani după vârsta oficială a pensionării. Randamentul acestora nu trebuie irosit, ci fructificat atât pentru familie şi societate, cât şi pentru menținerea tonusului fizico-psihic al pensionarului. Un om, care timp de o viață a fost dinamic, oprindu-i-se activităție, începe să decadă fizic. Acest lucru pot să-l confirme cei care au suferit o fractură şi au avut membrul respectiv imobilizat câteva săptămâni în gips, necesitând săptămâni de exerciții de recuperare căci nu s-a recurs la folosirea acelui organ. . La fel se întâmplă şi cu pensionarii care se instalează în fotoliu adormind cu ziarul în mână şi vegetând..Ei se transformă, după cum spune o vorbă cinică, …"într-o legumă"

Recent, pe lângă atâtea măsuri de îndreptare bine venite a multor deficienţe şi nereguli din reţeaua sanitară, a fost introdusă şi prevederea extrem de drastică, care, mai mult dezavantajează decât aduce servicii populaţiei şi medicinei şi anume, pensionarea femeilor la vârsta de 57 de ani, iar a bărbaţilor la 62, cu scopul de a face loc cadrelor medicale tinere. Această categorie profesională experimentată de specialişti şi confirmată de realizări, reprezintă însă o forţă ce nu este îngăduit să fie irosită, ci mai bine drămuit fiecare cadru medical încă 10 sau chia 15 ani, iar acest lucru este valabil nu numai în sectorul medical, ci şi didactic, administrativ etc. Acum, când ne plângem de lipsa forţei de muncă şi când ne pleacă din ţară cadrele calificate, o creţere de cel puţin 10-15 ţ a acestui personal prin pensionabili, ar reprezenta o economie la avutul naţional. Pe de altă parte, odată pensionaţi, ei se descalifică, pe lângă faptul că se demoralizează la o vârstă creativă. Ei nu-şi mai găsesc nici locul, nici rostul în societate. Nici un om apt, ajuns la vârsta treia nu trebuie irosit. În zilele noastre, birourile care se ocupă de personal trebuie să aibă un rol ştiinţific de analiză socială, combinat cu încadrarea în muncă.

În prezent asistenţa medicală de la ţară este jalnică. Se moare cu zile aproape ca în Evul Mediu, iar în ce priveşte igiena, murdăria colcăie pe alocuri devenind adevărate medii de cultură bacteriană şi pericol de epidemi care explodează periodic, mult mai des decât suntem informaţi noi că a apărut o epidemie digestivă la o tabără şcolară sau la o nuntă. Oamenii, nefiind educaţi, nu se spală şi nici nu au condiţii create de igienizare. “Neigienizat ” rămâne şi mediul din jurul lor. Statutul medicului de ţară trebuie să difere de cel “de cabinet de consultaţii” de la oraş. El trebuie orientat prioritar, prin cursuri de instruire axate, pe educaţia sanitară şi pe munca de teren. Viaţa igienico-sanitară ar trebui să facă un salt calitativ vizibil şi radical în timp scurt. Introducerea unei asemenea legi ar putea intra în vigoare rapid, cu condiţia ca votanţii (parlamentarii), să nu chiulească de la sesiuni. Mulţi medici pensionaţi care şi-au dobândit în decursul practicii lor de peste trei decenii o bună experienţă medicală şi care şi-au păstrat vigoarea şi dragostea de meserie, ar putea ocupa o activitate de cel puţin o jumătate de normă, poate neimpozabilă (ei fiind pensionabili), pe care să o desfăşoare în mediul rural sau semiurban. Ei ar putea locui acolo, iar acolo unde încă nu sunt create condiţii, să se deplaseze de trei ori pe săptămână, asigurându-se nu numai activitate de asistenţă medicală, dar – în egală măsură – şi la culturalizarea sătenilor, mai ales odată cu intrarea noastră în Europa, ca stat civilizat (?), ca să nu fim daţi permanent ca exemplu negativ şi în acest domeniu.. În comunităţile de ţigani, unde familiile îşi duc zilele în totală promiscuitate (ca în epoca primitivă sau chiar mai rău.), organizaţiile lor ar putea să-şi aducă aportul, nu numai criticând că oficialităţile nu au grijă de ei. Oare câţi medici romi ar fi dispuşi să se angajeze la un asemenea apostolat ? Cred ca nici unul.

În vederea realizării acestui deziderat sunt necesare două categorii de stimulente. Pe de o parte să fie cointerest medicul (care se speră că este un bun profesionist), iar pe de altă parte să dispună de o bază materială (un dispensar medical cu locuinţă şi dotat cu mobilier, instrumentrar şi personal medicalcal). Construirea unor asemenea dispensare cu locuinţă inclusă s-ar putea realiza şi prin ajutor provenit de la Uniunea Europeană.

Având în vedere faptul că măsura de asigurare a asistenței medicale a zonelor deficitare este luată la sfârşit, şi nu la început de carieră, deci atunci când viața familială a medicilor este deja bine conturată şi consolidată, unii pensionari ar putea şă-şi ofere serviciile în posturile medicale vacante care ar putea echivala cu un gen de "casă temporară de odihnă la țară", chiar şi pentru întreaga familie, pentru a nu face permanent naveta care este destul de incomodă şi de obositoare. Repartizarea acestor locuințe s-ar putea face după regulele preoțeşti după pensionarea parohului. Ele ar reprezenta chiar tentații pentru personalul medical, cu condiția ca primăriile să fie preocupate de această latură eficentă de creştere a nivelului de civilizație la sate. Dacă în trecut, stagiul obligator de trei ani la țară era un jug greu de dus de către tinerii în formare, această modalitate devine benefică ambelor părți.

După cum ne este cunoscut tuturor, pe vremea studenției mele din perioada comunismului stalinist), a fost pusă în aplicare acea lege deadreptul draconică şi totuşi nu îndeajuns de eficientă. Legea avea numeroase scăderi şi chiar multiple neajunsuri. Trebuia asigurată asistența medicală a fiecărui sat al țării, fie şi de munte greu accesibil şi de întins pe văi şi dealuri de mulți kilometri, fără să mai luăm în considerare calitatea medicală oferită, îndoielnică, a absolvenților lipsindu-le experiența practică, chiar dacă teoretic cei mai mulți erau destul de bine pregătiți Ea urmărea să asigure asistența medicală (fie şi rudimentară) şi de prevenire a bolilor prin campanii de vaccinări şi mai ales a educației sanitare. Întenția n-a fost rea, dar avea şi dureroase neajunsuri care, astăzi ar putea fi evitate. Ca unul care am trecut prin această grea încercare la o vârstă când trebuia să continui să mă formez profesional sub îndrumarea medicilor experimentați, după principiul: "bate fierul până-i cald", proaspeții absolvenți, lipsiți de experiență, eram rupți prea curând de patul bolnavului, deşi în fața noastră se iveau cazuri grele de rezolvat. Mare parte din acei tineri ajungeau să rămână blocați până la pensionare în văgăuna în care au primit reparizarea şi unde se descalificau şi mai mult profesional, decât atunci când au plecat singuri la drum. Legislația prevedea că dacă nu aduceai "om în loc", nu puteai pleca de acolo, iar pe acest om de unde să-l iei ? Cei mai mulți din cei dislocați prea de timpuriu la țară, nu numai că se plafonau profesional, dar li se schimba chiar şi destinul social, care, dacă nu le-ar fi fost blocat, putea fi unul strălucit. Trebuie să recunoaştem că în medicină absolventul abia a fost înțărcat de la "țâța facultății" absolvite, când abia a trecut la "alimentația completă", el rămânând din acest punct de vedere, tot "un papă lapte". Catedrele de profil, aparent neatrăgătoare, dar cu tineri studenți amatori pentru a se consacra acelor specialități, nu puteau nici ele să-şi împrospăteze "pepiniera de cadre" cu viitori cercetători (disciplinele preclinice, disciplinele de igienă, medicina legală etc.) iar astfel cercetarea rămânea şi ea mult în urmă.

De aceea, îmi iau permisiunea să atrag atenția asupra consecințelor negative ale pensionărilor forțate atâta timp cât mediul cel mai deficitar este lăsat de izbelişte, mediu în care trăeşte aproape jumătate din populația țării. Acest sector trebuie ajutat să se ridice, să se emancipeze şi să prospere, iar dispensarul medical poate deveni un asemenea apostolat, alături de biserică, de şcoală, de casa de cultură şi de primărie. Cine altcineva

ar putea scoate mai eficient acest sector din promiscuitate, decât un medic conştiincios ? În rândurile acelor tineri medici smulşi prea de timpuriu de la *alma mater* (mama care te hrăneşte), să se introducă o parte din aceşti pensionabili experimentaţii care vor şti să facă o treabă bună acolo unde se află germenii şi lăstarii pepinierei de regenerare naţională: satul ce trebuie să reprezinte totuşi "eternitatea.naţională"

Pe de altă parte, la ţară, în locul unor măsuri hotărâte de emancipare rurală, astăzi se îngăduie, ca sub ochii noştri tembeli, miopi şi iresponsabili, să crească numărului de bufete, de discoteci şi de jocuri mecanice care le înghit bani şi le viciază sufletele de a nu mai fi nici ţărani, nici cu adevărat intelectuali ci, cel mult un fel de "ghiveci ţărănesc". Toate aceste tentaţii diabolice ar trebui reduse drastic la minimum şi înlocuite şi infiltrate cu un alt gen de preocupări superioare de viaţă, fără să se renunţe la buna dispoziţie. De ce să se încurajeze cârciumarii şi corupătorii ?. Concomitent cu creşterea nivelului de asistenţă sanitară, să crească numărul de case de cultură, de biblioteci, precum şi cele de agrement cultivat. (formaţiuni teatrale locale, formaţiuni corale, folclorice, artizanale, întreceri sportive etc.)

În condiţiile de astăzi, fiecare sat ar trebui să posede un gen de vilişoară prototip care să aibă la parter, pe lângă cabinetul de consultaţii, un mic laborator pentru urgenţe, ca şi o cameră-staţionar de supraveghere a bolnavului până la sosirea ambulanţei. Locuinţa medicului să fie la etaj. În afara acesteia să existe – în mod obligator – în fiecare sat o baie comunală (la fel cum şi-a dorit-o pentru români transilvăneni) Avram Iancu pe timpul ocupaţiei maghiare. Acestea să rămână tot sub vizorul cabinetului medical.al primăriei.

Să se inerzică cârciuma şi dicoteca în satele în care nu există baie comunală dispensar medical adecvat şi o casă de cultură..

Pentru ca acest sistem să funcţioneze cât mai eficient, ar fi (poate) necesar să se se creieze în cadrul Ministerului Sănătăţii un departament care să se ocupe exclusiv de sectorul deficitar (legislaţie, ocupare de posturi, construcţii, putându-se obţine reale miracole în acest domeniu dacă va deveni funcţional. Numai cu sfaturi, indicaţii şi teoretizare nu vom obţine nimic. Casele de cultuă, băile comunale şi asemenea măsuri ar putea fi considerate începutul emancipării ruralăe. Trebuie să recunoaştem că România e rămasă mult în urmă în acest domeniu pe plan european, iar medicii pensionabili care s-ar oferi pentru asemenea posturi sunt medici cu multă experienţă în domeniu şi cu concepţii deja formate în domeniul sanitar, având deja şi cariera aproape încheiată. Un medic experimentat şi bun manager, ar putea revoluţiona noul său loc de muncă: mediul rural sau semiurban. Ar putea crea adevărate miracole după modelul nuvelei "Popa Tanda" a lui Slavici. Medicul ar intra de drept în consiliul de conducere al primăriilor unde ar avea un cuvânt esenţial şi competent de spus.

e). Barem minimal de cunoştinţe practice pe care trebuie să le posede un absolvent în medicină

Moto: Oare câţi medici nu se consideră satisfăcuţi cu atâta cât ştiu, fără ca ignoranţa lor să-i neliniştească ? *(R. Leriche)*

Repartizarea la viitorul loc de muncă a proaspeţilor absolvenţi se făcea pe vremea comunismului pe baza unui principiu aparent obiectiv, dar cu efecte deadreptul negative, chiar tragice pentru cei asupra cui se aplica, sistem pe care eram hotărât să-l înlocuiesc pe baza funcţiei pe care o ocupam în Ministerul Învăţământului şi pe care îi rog pe onoraţii cititori să o judece cu severitate, indiferent dacă sunt medici sau se conduc după bunul lor simţ de cetăţeni. Repartizarea la locul de muncă se făcea pe un criteriu aparent obiectiv şi drept. Dar numai în aparenţă. Baza de repartizare era media generală descrescândă pe ţară a tuturor absolvenţilor celor cinci Universităţi de Medicină existente din acea vreme. Toţi absolvenţii erau convocaţi în aceeaşi zi în cele cinci amfiteatre ale Centrelor Universitare existente, unde, pe un panou erau proiectate posturile vacante oferite de Ministerul Sănătăţii ca să fie ocupate. Evident că posturile cele mai bine cotate erau ocupate primele de către cei care deţneau media generală cea mai mare pe cei şase ani de facultate. Acele oferte prioritare dispăreau încă din primele ore.

Pentru absolvenţii cu mediile cele mai mici şi care erau cel mai slab pregătiţi profesional şi cei mai delăsători în însuşirea cunoştinţelor şi tehnicilor medicale, rămâneau posturile cele mai prost plasate geografic, adică satele cele mai sărace, mai departe de calea ferată, de şoselele principale, care nu aveau poate nici măcar poştă, în afară de un magazin mixt, de un post de jandarmi şi o cârciumă. Acestea mai erau situate la mare distanţă de alte unităţi spitaliceşti care le-ar fi putut veni în ajutor în caz de urgenţe. Multe sate nu aveau nici măcar dispensare medicale decât improvizaţii în case ţărăneşti, total neadecvate şi, cu atât mai puţin, nu erau încadrate cu personal sanitar ajutător, absolut indispensabil. In unele circumscripţii, chiar dacă, scriptic şi teoretic, exista medic, acesta fiind slab pregătit profesional, mureau bolnavii cu zile din cauza deficitarei sale pregătiri profesionale.

Ocupând (conjunctural) funcţia de director al Direcţiei de Invăţamânt Superior Medical din Ministerul Învăţământului şi cunoscând din practică aceste grave deficienţe, am fost decis să modific fundamental această stare inacceptabilă de lucruri. Dar pentru aceasta trebuia schimbat radical însăşi fondul învăţământului clinic, adiă planurile de învăţământ din ultimii trei ani de facultate, ceea ce presupunea o muncă de Sisif mitologic ajuns în infern unde era pedepsit să ridice un bloc de piatră până în vârful unui deal, iar odată ajuns el se rostogolea la vale. Sazna mea era să mă lupt cu morile de

vânt.sau cu zmeii. Şi cine erau acei zmei ? Erau medici profesori universitari cu funţii de miniştrii şi miniştrii adjuncţi, academicieni, oameni politici cu influenţă şi autoritate politică, dar care erau şi cadre didactice în învăţământul universitar medical. Planurile de învăţământ cuprindeau pe atunci peste 50 de discipline, ceea ce era excesiv de mult pentru studenţi. Din acestea unele reprezentau doar capitole desprinse din disciplinele de bază pe care le transformau în discipline de sine stătătoare. De exemplu inframicrobiologia şi parazitologia erau desprinse, figurând ca două discipline independente din complexul de microbiologie. Endocrinologia, balneo-fizio-terapia şi bolile de nurtiţie apăreau discipline separate, deşi toate aparţineau medicinei interne etc. Toate aceste anexe erau conduse însă de "granguri" medicali care ocupau şi funcţii politice. Deşi conţinutul disciplinelor mici era restrâns, materiile conduse de ei dobândeau pondere egală cu disciplinele de bază, aproape ca a medicinei interne, a chirurgiei, a pediatriei, a ginecologiei sau a bolilor înfecţioase, care erau prezentate studenţilor tot sub formă de demonstraţii la care studenţii nu participau ca activitate fizică ci ca privitori laterali la demonstraţii teoretizate, ca şi la oftalmologie, O.R.L., dermatologie, stomatologie etc. Pe deasupra, acele discipline mici erau încărcate de ore disproporţionate, cu scopul de a se justifica personalul didactic şi "normele didactice" (cursuri, lucrări practice) ale acestora.

Prin noul sistem pe care l-am introdus, numit **Externat generalizat,** studenenţii anului patru, cinci şi şase, repartizaţi pe şase semeste, lucrau efectiv timp de minimum patru ore pe zi la patul bolnavului (de la ora 8 la 12), unde li se repartizau în îngrijire efectivă în anumite spitale din centrul universitar respectiv, câte cinci paturi de student şi unde aveau răspundere directă la îngrijirea lui (primirea şi examinarea bolnavului, întocmirea foii de observaţie, evoluţia bolii, recoltarea de produse biologice, însoţirea bolnavului la consulturile de la alte specialităţi, alplicarea tratamentelor etc). Cursurile la aceste discipline erau ţinute în aceeaşi unitate, începând cu orele 12 şi un sfert. iar cursurile şi demonstraţiile la disciplinele necuprinse în acest sistem, se făceau după amiaza prin demonstraţii În unităţile în care noul sistem era riguros aplicat, rezultatele practice erau apreciate de studenţi şi de cadrele didactice. Dar mai erau şi unităţi în care sistemul era aplicat de mântuială, fiind chiar boicotat. Alte detalii sper că nu e cazul să enumăr.

Modificarea vechiului sistem necesita însă elaborarea unei Hotărâri a Consiliului de Miniştrii (HCM), iar pentru aceasta trebuia adusă o expunere de motive convingătoare, bazată pe o documentaţie cu argumente puternice, pe care să o înţeleagă şi să o adopte şi cei din afara sistemului sanitar. In acest scop, în ultima zi a Examenului de Stat (astăzi, susţinerea lucrării de diplomă), absolvenţii erau rugaţi să completeze cu sinceritate o fişă "nenominalizată" cu întrebi ţintă în care să răspundă unui chestionar cu date cât mai apropiate cu realitatea, fişă pe care o reproduc după o fotocopie originală păstrată. Pe calea aceasta au fost totalizate circa o mie de chestionare provenite din cele cinci centre de medicină din ţară, comparabile între ele. Experţii care le-au analizat au confirmat acurateţea celor declarate în acele fişe. Rezultatul a fost deplorabil. El ilustra cât erau de slab pregătiţi o parte din absolvenţi (şi nu puţini), care n-au făcut în cei şase ani de

facultate nici o injecție, nici un pansament, n-au asistat la nici o operație, n-au văzut o naştere etc.şi întreg acest grupaj de neconceput pentru un absolvent în medicină care primea diploma de liberă practică, apărea la unii "medici" cărora le erau încredințate "salvare de vieți" ale oamenilor din mediul rural. Întreaga documentație despre care vorbesc, sper că se află, atât în detalii, cât şi sub formă de concluzii statistice, deşi pe atunci nu era încă inventat nici computerul şi nici sondajele de opinie.

Dar în loc ca sistemul să se fi consolidat, la scurt timp după plecarea mea destul de forțată (descotorisire de mine de către directorul general al cadrelor, dl Aurelan Bondrea) din Minister, totul s-a năruit. Totul a revenit la vechea formă. inițială. Au învins interesele retrograde care aveau la bază – şi pe atunci ca şi astăzi – interese personale şi de grup...

Redau în continuare o astfel de foaie (față şi profil), xeroxată după original, fişe completate de către absolvenții tuturor celor cinci Universități de Medicină din țară (Bucureşti, Cluj, Iaşi, Târgu Mureş şi Timişoara), în ultima lor zi de Ezamen de Sta). Acestea echivalau mai mult decât un sondaj de opinie ce se practică astăzi şi cărora li se acordă un indice de eroare de maximum 3ț.

C H E S T I O N A R

I.M.F. ..... Facultatea(secţia) .....Data.....

FISELE SINT ANONIME

In dorinţa de îmbunătăţi continuu procesul de învăţămînt la facultăţile de medicină,în vederea unei pregătiri profesionale temeinice a medicilor din ţara noastră,vă rugăm să daţi sprijinul Dvs. Ministerului Invăţămîntului, răspunzînd prin cifre cît mai reale la chestionarul de mai jos.

De asemenea,prin observaţiile şi sugestiile Dvs.puteţi fi de un real folos,contribuind la luarea celor mai bune măsuri în viitor.(Cifrele se vor indica cu aproximaţie acolo unde nu se poate da numărul exact).

I.- Probleme medico-chirurgicale.

1./ Cîte injecţii s.c. şi i.m. aţi executat în decursul stagiului..... 2./ Idem i.v. sau recoltări de sînge..... 3./ Determinări de grup sanguin..... 4./ Chimisme gastrice..... 5./ Tubaje duodenale..... 6./ Puncţii pleurale..... 7./ Puncţii abdominale..... 8./ Puncţii rahidiene..... 9./Sondaje vezicale..... lo./ Tuşeuri rectale..... 11./ Recoltări de secreţii faringiene ..... 12./ Coproculturi ..... 13./ Cîte pansamente aţi executat individual ..... 14./ Abcese sau flegmoane deschise personal..... 15./ Imobilizări de fracturi..... 16./ Aparate gipsate aplicate..... 17./ Participări la intervenţii chirurgicale..... 18./ Biopsii recoltate .....

II.- Probleme obstetricale şi ginecologice.

1./ Tuşeuri vaginale..... 2./ Naşteri asistate..... 3./Cordoane ombilicale tăiate personal..... 4./ Diagnostice de prezentare şi de poziţie fetală..... 5./ Frotiuri vaginale..... 6./Cont[illegible]ale uterine sau întreruperi de sarcină efectuate.....

III.- Probleme de laborator

1./ Cîte analize de urină aţi executat singur..... 2./Hemograme .... 3./ V.S.H. .... 4./ Examene coprologice pentru ouă de paraziţi..... 5./ Reacţii chimice pentru hemoragii oculte ..... 6./ La cîte autopsii aţi participat .....

adresa internet: www.putred.ro, adresa e-mail: alexandru.vilcu@gmail.com

IV.- Probleme sanitaro-antiepidemice.

1./ Cîte I.D.R. aţi făcut .... 2./ Cîte aţi citit .... 3./Vaccinări B.C.G..... 4./ Vaccinări antivariolice .... 5./ Anchete epidemiologice .... 6./ Recoltări de apă .... 7./ Probe de alimente .... 8./ Dezinfecţii în focar .... 9./ Dezinfecţii de fîntîni .....

V.- Eficienţa stagiului de vară de circumscripţie (anul V) foarte bun, bun, relativ, ineficient.

VI. 1./ Ce capitole sau discipline consideraţi că au fost făcute prea amplu în timpul facultăţii .....
.....
.....
.....
.....

2./ Ce capitole sau discipline au fost dezvoltate insuficient .....
.....
.....

VII.- Dacă vă consideraţi pregătit pentru :

1./ urgenţele medicale (da, nu, relativ)
2./ urgenţele chirurgicale (da, nu, relativ)
3./ urgenţele obstetricale (da, nu, relativ)
4./ urgenţele în pediatrie (da, nu, relativ)

VIII.- Alte observaţii şi propuneri (în legătură cu examenele în general, examenul de stat, orariile, manualele, internatul, stagieratul, etc.) .....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

f). Invățământul postuniversitar în România

Moto: Înaceastă frumoasă meserie care este medicina, rămânem tineri atâta vreme cât ştim să-i fim studenți pe tot decursul profesiei, *(L. D. Genns)*

Medicina, ca de altfel orice disciplină, mai ales teoretică, dar şi de îndemânare şi de manualitate se învață şi se exersează întreaga viață. Această profesie poate fi asemănată cu o rachetă în mai multe trepte îndereptată spre o țintă, iar spre acel parcurs traectoria ei trebuie mereu corectată, iar racheta mereu propulasată. Cine abandonează studiile medicale odată cu obținerea calificării, se autodescalifică. Îşi va practica meseria doar pe bază de rutină, asemenea unui meseriaş, plafonându-se. Numai roboții, dar nu şi specialiştii şi "căutătorii" se opresc la un anumit stadiu al meşteşugului lor. În timp ce un meşteşugar, prin practica pe care o îndeplineşte, îşi completează îndemânarea, un medic care nu caută să se mai informeze, devine curând depăşit de evoluția profesiei, căci ştiința medicală progresează cu fiecare an şi chiar mai rapid. A fi medic, înseamnă a fi un permanent student căutător, iar această calitate de şcolar te menține să fii veşnic tânăr prin aceea că trebuie să fii mereu informat şi activ; împrospătat, ca un nou buletin informațional.

Cu cât medicul va citi mai mult, cu cât va fi abonat la reviste de specialitate de profil (româneşti şi străine) şi cu cât va participa la cât mai multe întruniri medicale din specialitatea sa şi va urma mai multe cursuri monotematice sau de împrospătare, cu atât se va putea mândri înlăuntrul sufletului său cu mai multe vieți de bieți pacienți salvate. Dacă în tehnologie se admit – chiar şi oficial – rebuturile, în medicină ele echivalează cu tragedii, iar în acest domeniu e vorba nu numai de infirmități lăsate, dar şi de vieți de om pierdute şi de orfani, de văduve sau de văduvi şi de multe ființe îndurerate sau rămase pe drumuri. O greşeală de diagnostic poate să echivalexe cu nedeschiderea unei paraşute. O țară în care sistemul postuniversitar, luat global, dar mai ales cel medical este neglijat, reprezintă o condamnare la retrogradare. De aceea, acest tip de învățământ trebuie permanent stimulat, actualizat.şi promovat.

*

În ultima zi a anului 1969 m-am întors din Franța de la cel de al doilea stagiu de instruire de specialitate – numit pe atunci, schimb de experiență – dar care nu s-a redus numai la atât, ci am urmărit îndeaproape şi pe concret cum se desfăşoară învățământul studențesc şi postuniversitar la ei. În primele zile ale anului 1970 m-am prezentat la post, la directorul general de personal (considerat pe atunci " sef suprem de cadre"), la tovarăşul Aurelian Bondrea, astăzi rectorul Universității private Spiru Haret. Pe vremea aceea, funcția sa politică avea o mare putere de decizie, putând-o depăşi din acest punct de vedere chiar şi pe cea de ministru (în ceea ce privea încadrările, avansările şi destituirile de personal în întreaga ierarhie didactică sau în funcțile de conducere (decani, rectori), deoarece pe atunci… "cadrele"… hotărau totul. Nu pot să-i reproşez că ar fi dus o politică de cadre în care să fi aplicat în mod stângist lupta de clasă, decât că se lăsa sedus şi impresionat de aparențe, mai ales față de cei care îl flatau (aşa numiții lingăi). El

considera că gradul didactic atins prioritar (fără să importe cum îl obținea). Că acesta valorează mai mult decât rezultatele şi eficienţa servicului efectuat. Din acest punct de vedere nu cred că a fost un antevăzător în sensul în care să intuiască sau să discearnă cum trebuie efectuat saltul calitativ şi scopul urmărit pe termen lung. Altfel spus, "nu era un gânditor" ci un robot. În medicină se lăsa furat de funcţiile ocupate de unii şi de alţii sau de demagogia acestora, fără să înţelegă în ce constă (de exemplu), înbunătăţirea calităţii învăţământului medical pe care trebuia să-l promoveze, după cum o făcea, mai tăcut şi mai din umbră subalternul său Ghiţescu care gândea lucrurie în perspectivă, ducând o reală politică de promovare a calităţii învăţământului superior, pe bază de intuiţie şi de bun simţ. .

La sosirea mea în ţară l-am informat că nu intenţionez să rămân salariat permanent în Ministerul Învăţământului unde m-aş fi plafonat, mai ales atunci când m-am întors de la un nou stagiu efectuat în străinătate (unde, pot spune că "am tras tare"), ci voiam să mi se dea ocazia să urmăresc în mod oficial două obiective: modul prin care să se consolideze externatul generalizat (abia "pus pe roate") şi felul în care se pune în aplicare noul regulament al învăţământului medical postuniversitar. Cu această ocazie tovarăşul Bondrea mi-a făcut cunoscut că între timp am fost eliberat din serviciu, iar în locul meu a fost numit un cadru universitar cu grad înalt, care va decide cum va trebui să evolueze, pe viitor, strategia în învăţământul superior medical. I-am mărturisit că prin eliberare mi se face un real serviciu, putându-mă consacra în mod exclusiv profesiei pe care o iubesc, fără să mai lucrez concomitent în două domenii diferite, iar urmaşul meu cu grad didactic atât de înalt ar trebui doar să perfecteze externatul generalizat şi să aplice regulamentul învăţământul medical postuniversitar,.deja avansat. Menţionez că la data revoluţiei din 1989 deţineam acelaşi grad didactic, ca şi domnul fost preşedinte al ţării, Emil Constantinescu, ca şi actualul preşedinte al Uniunii scriitorilor, Nicolae Manolescu, ca fostul consilier prezidenţial Zoe Petre şi mulţi alţii, iar eu nu voiam să forţez nota din motive etice. Mai precizez că anterior (cu un an-doi) am şters cu mâna mea din Statul de Invăţământ propunerea Rectoratului ca să fiu nominalizat pe un post superior în vederea ţinerii concursului, iar aceasta am făcut-o pentru a nu se interpreta că am profitat de poziţia pe care o deţineam în minister. La puţini ani de la întoarecerea mea mi-a fost tipătită o carte fundamentală care, alături de "Tratatul de Hematologie" la care eram coautor, au figurat printre cele două cărţi de specialitate recent apărute româneşti pentru candidaţii la examenele de specialişti sau la primariat în desfăşurare, în afara cărţilor editate de dl Emil Popescu plecat de mai mulţi ani din ţară. .

M-am peezentat şi la cel care a fost nominalizat în locul meu, pledând cauza arătată mai sus, dar care m-a primit tăios şi distant, (crezând poate că doresc să-mi reiau locul), răspunzându-mi că el ştie ce are de făcut după ce totul va fi revizuit din ceea ce am lăsat. În încercarea de a aduce unele explicaţii şi precizări am constatat că era departe de a cunoaşte profunzimea problemelor în care am lucrat cu dăruire timp de peste zece ani.. Am urmărit din exterior evoluţia acestora, dar amândouă au fost abandonate. În zadar am căutat să-i explic că nu sunt interesat de vechiul post, ci de împortanţa şi punerea în aplicare a celor două "Hotărâri" care vor contribui cu adevărat la buna

pregăire, atât a studenților, viitori medici, cât şi a medicilor practicieni din întreaga țară, dar în zadar. Am plecat întristat, deşi trebuia să fiu bucuros pentru binele ce mi s-a făcut, cunoscând cât de greu se pun în mişcare lucurile.

De la acea convorbire de clarificare au trecut peste 35 de ani, timp în care am practicat nestingherit exclusiv meducina până la pensionare, perioadă în care mă interesam de cei doi "lăstari" ai mei care au fost lăsați să crească la întâmplare, fără să fie ajustați şi chiar "altoiți" cu idei noi. De altfel, unul din ei s-a şi uscat (externatul generalizat), din el nerămânâd nimic, dar sper că Învățământul Medical Postuniversitar, astăzi, în epoca computerilor, a cunosct un salt, unul pe măsură, fiind şi el de maximă importanță.

În prezent este absolut necesar să se țină o legătură continuă şi centralizată între specialiştii tuturor profilurilor medicale care au urmat cursuri de specializare, de perfecționare în centrul universitar respectiv sau prin care se urmăreşte abordarea unor tematici de cercetare sau de eradicare a unor maladi pe plan național. Fiecare medic, fie generalist, fie în specialitatea sa îngustă, să fie cuprins în programul național în care să-şi aducă contribuția sa bine precizată. Printre variate forme de instruire postuniversitară va trebui să figureze şi instructajul în vederea abordării unor teme de studiu a unor maladii cuprinse pentru a fi eradicate pe plan național. Ar trebui să se țină un contact permanent, sub formă de dispecerat, cu toți medicii de familie, care să fie arondați pe centre universitare. Fiecare medic, fie generalist, fie în în specialitatea sa îngustă, să fie cuprins în programul național în care să-şi aducă contribuția sa bine precizată. Printre variate forme de instruire postuniversitară va trebui să figureze şi instructajul în vederea abordării unor teme de studiu a unor maladii cuprinse pentru eradicare pe plan național. O line de BLOG de internet ar fi absolut necesată pentri rețea şi învățământul postuniversitar.

Tot pe această cale ar trebui să se aibă în veddere şi eradicarea unor boli genetice, ceea ce ar reprezenta nu numai un deziderat, ci o necesitate națională. Menționez numai din fostul meu domeniu de specialitate, hematologia, câteva maladii generatoare de tragedii individuale şi familiale ca talasemia, sferocitoza şi hemofilia). Toate acestea nu se pot efectua decât prin programe naționale şi internaționale, cu condiția ca rețeaua să fie cât mai funcțională. În acest domeniu ar trebui să ne afiliem la programe internaționale la care ne-am putea aduce contribuții, ieşind astfel din permanentul nostru anonimat care, pe hărți, se exprimă prin "pete albe", la fel ca după căderea de pe ziduri a plăcilor de faianță sau a mozaicului.. La strigătele repetate, alături de regretatul cercetător Bratu de la Centrul de Hematologie de atunci, aş fi curios să ştiu ce progrese s-au făcut în domeniuul eradicării câtorva boli genetice în care România s-ar putea situa pe plan fruntaş (deşi astăzi cred că a rămas tot codaşă). .Dacă pe atunci ne găseam în domeniul "aselenizării" în care Jules verne a scris cartea "De la pământ la lună", astăzi ne află în stadiul realei aselenizări când s-ar putea realiza reale progrese Serviciul de Statistică şi Planificare din Ministerul Sănătății ar trebui revigorat, amplificat şi condus de o echipă cu aspirații îndrăznețe.

*

După revoluție am constatat ascensiunea deadreptul "arteziană" a d-lui Bondrea care a devenit rectorul Universității "**private"** Spiru Haret. În prezent duce o campanie susținută pentru extinderea învățământului privat unde, recunosc că este un bun manager. Dar atât ! Răspândește pe toate căile argunetul că în USA predomină universitățile particulare, dar uită că țara noatră e cel puți de zece ori mai mică și de mai mult de o sută de ori mai săracă decât USA, încât cele două forme de învățământ nu pot evolua paralel și simetric în aceste țări. Dar influența d-lui Bondrea a ajuns atât de mare încât la 26.11.06 a susținut în Parlamentul României propunerea de reformare a legislației privind Învățământul Superior prin extinderea învățământului particular. În condițiile țării noastre unde s-au triplat universitățile de stat fără să putem merge în paralel cu baza materială și asigurarea cu personal autohton de înaltă calficare, noi căutăm "să explodăm" suplimentar învățământul superior, aflat încă cu atâtea deficiențe, extinzându-l și prin învățământul particular.

Doresc să evit a intra în polemică cu dl Bondrea în a cărui vederi nu am avut și nu am încredere. Sunt convins că, fie și pentru aceste afirmații, va trece la contra ofensuvă. Aștept s-o facă căci tot nu mai contează pentru mine astăzi acesat lucru. Ctitorii vor aprecia. Aici mi-am exprimat doar o părere, iar cine vrea s-o ia în seamă s-o facă, iar cine este de altă părere, s-o aplice pe a sa. Nu sunt nici împtriva Universităților private, dar m-am convind că acestea reprezintă o mare sursă de venituri, fără ca ele să fie nici indispensabile și nici superioare celor de stat. Dacă în condițiile țării noastre, învățământul de stat se lasă depășit de cel particular, înseamnă că e ceva putred în învățământul de stat, ca și în România. Prin menținerea și extinderea lor se urmărește, în principal, îmbogățirea facilă, atât de la cei ce.. "au de unde, să dea", cât și de la cei ce n-au, dar sunt constrânși s-o facă. Candidați care nu reușesc la concursurile de admitere în üniversitățile de stat, îi vezi intrați la universitățile particulare unde obțin mai ușor diplomele de adsolvire, unele pe căi îndoielnice. În acest domeniu încă ar trebui instalată ordinea.

*

Recunosc că ceea ca am scris îndeosebi sub acesr subtitlu a fost plictisitor pentre cititorii din afara medicinei, fată de care îmi cer scuze, dar ele nu puteau fi evitate, căci sunt probleme de interes comun. De altfel, cartea nu este una de beletristiă ci pur politică care va stârni polemici dure. Scriind-o, eu am ieșit din tranșeia mea și am trecut la asalt unde știam că mă așteapă rafale directe și încrucișate, din care unele mă vor nimeri, dar cele mai multe vor șuiera pe lână urechile mele izbind-se în cască și în vesta protectoare de otel. .

g). Excesul de medicamente poate fi la fel de dăunător ca şi lipsa lor.

Moto: Nici o moarte fără bănuială, *(Concepţie a medicilor legişti; vezi iatrogen)*

Aici fac – poate – o afirmaţie cam "îndrăzneaţă", dar asupa căreia trebuie să se reflecteze în primul rând din partea bolnavii care consumă medicamente. Menţiunea o recomand să fie luată în consideraţie cu anumită reţinere şi apoi individualizată de la caz la caz, nu în mod rigid, adică să nu cădem în cealaltă extremă. Evident că cele mai multe medicamente au un efect benefic asupra bolnavilor în procesul de vindecare, dar trebuie avută în vedere şi premiza că aproape toate medicamentele au şi un efect toxic dacă se aplică în doză mare, devenind adevărare otrăvuri. La fel se întâmplă şi dacă sunt subdozate (exemplu antibioticele), când efectul lor poate fi nul sau transformat în alt gen de nocivitate. La doze prea mici, microbii "se vaccinează" la efectul lor, devenind rezistenţi faţă de efectul lor. Pe de altă parte, multitudinea medicamentelor pe care bolnavii le consumă (uneori "cu pumnul"), în mod sigur unele "se bat cap în cap" în ce priveşte efectul lor. Ar fi bine dacă ele doar s-ar anihila ca efect, dar, din contra, unele din ele se potenţează, dând efecte adverse, adică pe dos de cele urmărite. Farmaceutica este oştiintă care trebuie experimentată.

Prima lege în medicină, ce datează de mii de ani, este: *Primum non nocere, deinde salutare.* În traducere din latină: "Întâi să nu-i dăunezi (bolnavului) şi doar apoi să-l ajuţi" Aici nu mă voi referi (de data aceasta), la unele manevre fizice dăunătoare de aşa zis ajutor acordat bolnavului ridicându-l în picioare când e căzut la pământ, când îi accentuăm fracturile deschizându-le prin schijele osoase (fracturi deschise), ci doar la aplicarea unor medicamente care ar putea să strice în loc să ajute. Medicaţia adecvată este o mare artă. Terapeutica este o ştiinţă ce trebuie învăţată ca şi cântatul la vioară pe note, nu după ureche sau după inspiraţie.

Cred cu toată convingerea în unele medicamente care au salvat şi vor mai salva milioane de vieţi, dar există şi riscul învers. De aceea cred şi în pericolul excesului de combinaţii de medicamente. Populaţia nici nu-şi dă seama cât rău poate proveni de la excesul de medicaţie şi câtă lume, chiar dacă nu moare din această cauză, o poate duce din ce în ce mai rău.

În prezent, populaţia a intrat într-un imperativ şi o panică naţională faţă de gratuitatea unor medicamente. Ea înţelege că trebuie să plece acasă de la farmaciile cu gratuităţi medicamentoase, având plasa plină de medicamente şi cu satisfacţia că se va face bine cu cât consumă mai multe. Multă lume nu înţelege că în plasa respectivă poate căra o altă boală pe care nu o avea până atunci. Atât medicamentul ales, cât şi doza lui urebuie judicios gândite.

Despre bolile de care bolnavii poate că nici nu au auauzi şi asupra căreia s-au făcut şi se vor mai face studii, este **iatrogenia.** (Cuvântul iatros, în limba greacă înseamnă medic). Este vorba pe de o parte de boli provoate de medic, prin greşeli de diagnostic din cauza superficialităţii, din nepricepere sau din indicaţii terapeutice greşite.

i, din păcate, există mii de astfel de cazuri în care bolnavii mor când mai au zile multe

de trăit. Pe de altă parte e vorba de asortarea medicației care să se "asorteze", la fel ca vestimentaia

Studiile ce se fac astăzi asupra medicamentelor înainte de a fi lansate pe piață, au ca lot de comparație procedeul placebo, adică folosirea unei substanțe martor cu efect inactiv, lipsitae de efectele active ale medicamentului experimentat. Astăzi este legiferat că numai la jumătate din pacienții asupra căuia se testează un nou produs farmaceutic să aibă un efect cu adevărat real. Celeilalte jumătăți din cazurile testate i se dă apă sau un produs doar cu gustul medicamentului experimentat, fără ca persoanele aflate în experiment să ştie aceasa. După un timp se urmăresc efectele când mulți bolnavi din categoria placebo susțin că se simt mai bine, iar acest fenomen se explică exclusiv pe bază psihică, de autosugestie.

Concluzia pe care putem să o tragem încă de pe acum este impresia multor bolnavi că e bun doar medicul care recomană o listă de medicalente scrisă pe ambele fețe ale rețetei. şi nu cel care recomandă medicamente mai puține dar cu țintă fixă şi care nu produc efecte adverse.

S-a putut constata ce dezastre au decurs când bolnavii s-au tratat singuri cu sub dozele insuficiente de antibiotice sau sulfamide, când germenii patogeni au rezistat acelor doze scăzute când microbii s-au "autovaccinat" față de ele, boala devenind rezistentă față de ele. Ori administrezi antibiotice în doza şi perioada necesară ca să omori germenii patogeni, ori nu te afli în treabă.

Cu titlu de bolnav priceput că se autotratează, relatez un singur caz din sutele întâlnite, când un bolnav mi se lăuda că se simte sănătos consumând de ani de zile o singură tabletă de sulfamidă dimunețа la sculare. (care, credea el că îl apără de infecții) N-am reuşit să-l coning că greşeşte, cu toate explicațiile aduse, astfel încât l-am lăsat să… moară prost, în speranța că din simplă prostie nu se prea moare.

Voi relata un caz mai recent despre o rudă apropiată care era destul de echilibrată cu sănătatea, dar care a început să slăbească fizic, dar mai ales în puteri, având amețeli când se deplasa. Numeroşii medici pe care i-a consultat nu-şi explicau această stare, mai ales că analizele erau bune. Examinând-o, n-am avut nici un merit decât că din cele 5 sau 6 medicamente am scos două şi – ca prin miracol – s-a făcut bine.

Personal, simțeam că mă simt tot mai epuizat de puteri, obosind la cel mai mic sfort – (e mult spus "efort") – urmând însă conțiincios medicația prescrisă de alții fată de care nu m-am amestecat nici măcar ca medic. Rezultatul complexului de medicamente a fost că-mi presimțeam sfârşitul pe care mi l-am evaluat în zile sau cel mult în puține săptămâni. Fără să fi renunțat total la medicație, dar, din fost pacient, am redeveni medic pe piele proptie şi parcă întrevăd unele semne de ameliorare, iar de atunci a mai trecut ceva timp, dar rămâne de văzut ce-mi va oferi viitorul apropiat.

La cele arătate mai doresc să adaug că există şi o serie de indivizi care fac pe bolnavii, cerând prescrieri de medicamente pe care nu le consumă şi pe care le comercializează altora la preț redus (ei dobândindu-le gratuit). Îi asigur pe cititori că n-a existat nici un fel de aranjament între mine şi Ministerul Sănătății de astăzi cu care nici nu mă cunoosc. Ceea ce am relatat au fost constatări, dorind să atrag atenția bolnavilor că

există şi asmenea incidenţe, căci cxistă şi reacţii adverse faţă de unele medicamente, mai ales când se iau prea multe şi deodată. Cine doreşte să le aplice, s-o facă dacă crede, iar cine nu ţine seama de recomandarea mea, o face pe cont propriu.

O altă eroare pe care o comit unii bolnavi este renunţarea aproape la orice altă medicaţie în schimbul consumului fără discernământ de ceaiuri cumpărate de pe tarabele, din piețe, având încredere în acstea. i mai periculoase sunt combinaţiile recomandate de feluriți vraci care nici nu ajută, dar de regulă întârzie tratarea bolii de bază.

Independent de medicaţia folosită, îmi iau permisiunea să fac câtev recomandi, mai ales pentru oamenii sănătoşi. De exemplu consulul, incluziv în anotimpul rece, până la un litru de lichide (apă sau ceai banal), ingerat în prima jumătate a zilei (pentru a nu întrerupe somnul), căci procesele biologice din organism au loc prin intermediul apei, iar ele trebuie să fie ajutate.

Toată lumea ştie că viaţa sedentară e dăunătoare, recomandând mişcarea sub felurite forme. Cea mai completă formă de mişcare este gimnastica , iar dacă aceasta nu se efectuează, să se aplice umblatul pe jos sau bicileta. Când nici pentru aceste nu sunt condţii, cei care au puţină curte să iasă la plivit cu o custură ruginiă, apecânduse să îndepărteze buruienile de lână garduri sau cărare, căci pe lângă efectul estetic al mediumui în care trăesc, vor ieşi la aer sau în natură, ceea ce reprexintă o altă formă de împrospătare, nu numai fixică, ci şi psihică. Un mijloc de împiedicare a îmbătrânirii este, incontestabil, vibromasajul cu condiţia să fie aplicat constant în tot decursul anului, odată sau de două ori pe zi câte 10-15 minute, chiar şi peste îmbrăcăminte. Vibraţiile traversează întregul corp (muculatură, organe). Pe lângă intensificarea circulaţiei, alungă chiar şi depunerile colesterolului pe vasele sanguine, căci vibraţiile ajung chiar şi la nivelul *vasa vasorul* (capilartlor care irigă venele, dar mai ales aterele).

h). Astrologi medicali plătiţi din banii de asigurări de sănătate.

Moto: Lăsaţi să domine întunericul în sufletul omenilor şi vor veni stafiile care îi vor gâtui. *(Nicolae Iorga)*

În numărul 5313 al cotidianuli Româia Liberă a apărut cu titlul de mai sus un articol semnat de dr. Mihai Băcanu. Profit de abordările mele de mai sus, inclusiv de cel aflal la limitele psihologice ale normalului, ca să-l închei cu câteva concluzii ce pot decurge de pe urma unor breşe legislative (permisibile şi chiar forţate) şi de credulitatea noastră omenească care este uşor de păcălit. Nu intenţionez să duc luptă directă cu aceşti "vraci" care profită de naivitatea şi credulitatea populaţiei, în mare măsură nemulţumite de rezultatele medicale clasice pe care le considără prea lente în secolul vitezei, aplicate bolnavilor. Ei doresc să obţină rezultate rapide şi radicale, recurgând la felurite manopere neconfirmate însă de practică. Nimic rău pânăla un punct, dar există şi soluţii "terapeutice" recomandate de "iluştrii necunoscuţi", dintre care unii se nimeresc a fi

deadreptul şarlatani şi escroci care nu numai că ne jecmănesc cu inovaţiile lor mincinoase, dar ceea ce este cu adevărat grav şi periculos, e că aduc prejuiii decisive, chiar criminale, în evoluţia bolnavilor disperaţi. Se cunoaşte că medicina şi – în general terapeutica – îşi au limitele lor şi că nu există "elixirul vieţii al alchimiştilor, adică medicamentul care să fie panaceu universal, adică metodă radicală care să vindece orice boală. Poţi fi rege, papă, şef de stat sau medic profesor universitar, că tot mori când se depăşesc anumite limite biologice umane. Tot sectretul medicinii constă ca medicul să fie cât mai bine instruit profesional şi să nu fie pripit în sstabilirea diagnosticului "fulger". Este mai bună prudenţa, adică să nu se hazardeze în a da verdicte sigure şi fără o marjă de reţinere.. În ceea privesc leacurile paramedicale dau un singur exemplu. Mulţi bolnavi care suferă de cancer sau de alte boli cu scadenţă biologică limitată, pierd timpul preţios şi decisiv urmând tratamente empirice, când cei mai mulţi ar fi putut beneficia de medicaţia clasică dacă af fi urmat la timp tratamentele verificate. Din practica personală am văzut prea nomeroase cazuri de adevărate crime în care bolnavilor cu zile de trăit le-au fost irosite tocmai acele şanse reale dacă ar fi fost aplicate la timp util.

In afara metodelor medicale clasice, au mai fost acceptate oficial şi alte cinci specialităţi complementare: acupunctura, homeopatia, fitoterapia, prescopunctura şi gemoterapia (de ultimele două nu am cunoştintă ca să mă pronunţ pro sau contra. Nu am nimic împotriva lor. Bolnavii înşişi trebuie să se pronunţe asupra efectelor acestora. Dar iată că prin aprobarea apărută în Monitorul Oficial nr. 305, a mai fost publicată o lege iniţiată de preşedintele Comisiei de Sănătate din Camera Deputaţilor, dr.Mircea Ifrim, lege care permite şi alte activităţi de medicină complementară care le suplimentează pe cele deja existente, ca bioelectromagnetice şi energetice, cristaloterapia, tratamente cu lumină naturală şi artificială şi alte asemenea practici naturiste. Culmea este că aceste "noi specialităţi" le vor putea practica persoane din afara corpului medical (agonomi, jurişti, ingineri metalurgişti etc, care le-au propus).

În perioada comunistă a existat un asemenea iniţiator şi lansator de vraci inculţi şi străini de specialitatea medicală, autor care nu se mulţumea să rămână un binecunoscut, apreciat şi valoros literat şi promotor al artei şi culturii de masă, dar care, în dorinţa lui de afirmare fără limite, a trimis indirect la groapă numeroşi bolnavi care mai aveau zile de trăit, prin intermediul unor şarlatani medicali în care a crezut. De asemenea, la sfaturile sale a fost detituit unul din cei mai competenţi miniştrii ai sănătăţii. Ar fi bine ca toatele merile valori săsi respecte limitele.

Când eram student în mdicină în unul din ultimii ani la Cluj, (între anii 1944 şi 1950), am căutat să fac un experiment personal. Pentru a nu părea că sunt un şarlatan, experimentul l-am testat printre colegi,.pentru a le demontra apoi "cu glas tare" până unde poate merge credibilitatea, chiar şi printre intelectuali… "de clasă". Într-o pauză dintre cursuri, când am fost adunaţi mai mulţi colegi în campusul nostru al clinicilor, le-am propus colegilor să stea careva în faţa mea ca să-i descriu caracterul pe baza unei capacităţi de introspecţie, pe baza trăsăturilor şi expresiei feţei. Din grupul de colege s-a despris la repezeală una mai curioasă faţă de spusele mele, ceilalţi arătându-se curioşi ce va urma. După terminările expunerilor mele, aproape instantaneu s-a format coadă în

jurul meu cu amatori, fete şi băieţi, dornici de a se autocunoaşte şi ei, făcându-mi o reclamă involuntară de care nu ştiam cum să mă debarasez. Asaltul colegilor a continuat şi a doua zi – căci mi-a mers vestea – deşi căutam să-i conving că descrierile caracterului lor nu au nici o bază ştiinţifică şi se întemeiază exclusiv pe intuiţie şi păreri personale făcute asupra colegilor din grupă, cele spuse de mine fiind doar impresii personale subiective, completate şi de expresia aprobativă sau neaprobativă, abia schiţată pe faţa expozantului în timp ce îi vorbeam. Este firesc că până la acea vârstă să se imprime pe fizionomia noastră caracterul pe care nu-l putem ascunde, în zadar ne punem masca, căci anumite nuanţe de fond nu se pot şterge. Ele răzbat când faţa devine mobilă. Numai la figurile de ceară şi în cele statice din fotografii se produc instantanee. Când un subiect îi pozează uni pictor, pe lângă faptul că îşi cunoaşte modelul, acesta, în zadar încearcă să-şi ascundă unele trăsături, mai mult le scoate în evidenă, cu condiţia ca pictorul să fie şi un bun psiholog şi in mare artist. Dar reclama neitenţionată mi s-a răspândit aproape cu iuţeala sunetului, chiar şi în zilele următoare, trebuia să mă lupt contra… "celebrităţii mele",. căutând să le demonstrez că orice aş spune despre caracterul lor, cu doar puţină perspicacitate psihologică, pot fi crezut, iar dacă nu-i cunoşteam în prealabil pe cei testaţi, îmi erau suficiente câteva fraze de convorbire care precedau testul. Dar chiar empirică, citirea mea după expresia şi trăsăturile feţii era mai cinstită decât cititul în palmă, în zaţul de cafea sau datul în bobi. Dintr-o idee ce voiam sa fie un experiment personal, mi s-a întâmplat ceva asemănător regelui Midas din mitologie, pe care zeii voind să-l pedepsească, făcând să-i crească urechi de măgar. El le-a ascuns sub o beretă, iar acest secret nu-l cunoştea decât frizerul său. Dar el neputând păstra secretul, l-a digulgat într-o mică groapă pe care a săpat-o la marginea unei bălţi pline de trestii. Acestea, la bătaia vântului au răspândit secretul în lumea largă. Pe asemenea credulitate fragilă se bazează şi escrocii… "reali" din toate domeniile.

10. O istorie eroică a Maramureşului, necunoscută de cei mai mulţi români

Moto: Cât îi Maramureşu' nu-i fecior ca io şi tu *(Cântec popular ce poate fi considerat un adevărat imn local maramureşan)*

Maramureşul istoric, adică vechiul Maramureş (nu cel având capitala la Baia Mare şi extins ulterior până spre judeţul Satu-Mare, ci cel care avea capitala la Sighet), reprezinta o unitate geografică unitară, străbătută şi împărţit în două părti inegale de către râul Tisa izvorât din munţii Bucovinei de Nord. Nu voi vorbi decât tangenţial de Maramureşul de la nord de Tisa care nu ne-a aparţinut. În perioada interbelică România se mărginea la nord-vest cu Cehoslovacia şi cu Polonia, iar la vest, cu Ungaria. Înainte de primul război mondial, teritoriul de nord al Maramureşului, era locuit, în principal, de slovaci, cehi, ruteni, români, unguri şi evrei, iar la sud, Maramureşul "istoric", era locuit aproape în exclusivitate de români. Ca orice teritoriu de graniţă, existau şi în partea sudică a Tisei câteva sate locuite de ruteni. Aceştia, la instalarea comunismului, incitaţi

de trupele sovietice de ocupaţie, au adus multe şi mari neajunsuri românilor. Rutenii, împreună cu locuitorii unguri şi evrei din Maramureş, au dat (chiar şi ulterior), cel mai mare număr de securişi, dar nu numai pe plan local, ci şi naţional, deşi reprezentau o minoritate. Ei urmăreau cu insistenţă ca întregul Maramureş, inclusiv cel de la sud de Tisa (în proporţie de peste 90 ţ românesc), să fie anexat la Uniunea Sovietică. Asupra acelui trist episod, aproape cu desăvârşire ţinut secret faţă de poporul român şi de restul lumii, voi căuta să spun câteva cuvinte disparate, urmând ca istoricii şi martorii oculari care mai sunt supravieţuitori, să aducă completări, înainte de a se şterge complet din conştiinţele noastre..

*

Înainte de construirea liniei ferate Salva-Vişeu care făcea legătura între judetul Maramureş şi judeţul Bistriţa-Năsăud (deci cu Transilvania şi restul ţării), lucrare de anvergură începută în anii 1945/46, părinţii mei, pentru a ajunge în Maramureşul din care au plecat în 1930, trebuia să parcurgă cu trenul de la Cluj, o lungă şi ocolită cale. Întâi trebuiau să ajungă cu trenul la Oradea, iar de acolo, la nord de Satu-Mare, trenul pătrundea în Ungaria şi Cehoslovacia, până la Sighet. Atât în copilărie, cât şi în adolescenţă, an de an am parcurs cu părinţii acest drum. Trenul accelerat traversa în viteză şi fără oprire prin Ungaria, fiecare uşă a vogoanelor fiind păzită de grăniceri înarmaţi. Era interzisă chiar şi deschiderea geamurilor vagoanelor, deşi existau numeroase cazuri în care unii călători săreau din trenul în plină ziteză, mulţi pierzându-şi viaţa prin acea tentativă extrem de periculoasă.

Pe parcursul Cehoslovaciei trenul se pare că avea un regim de mers mai relaxat. El făcea chiar şi opriri, probabil datorită “Micii Antante” stabilite între România, Cehoslovacia şi Iugoslavia. Cu cât ne apropiam de Sighet, constatam cu bucurie că prin gările în care oprea trenul, auzeam vorbindu-se tot mai des româneşte în acelaşi grai cu al fraţilor români din dreapta Tisei, iar ţăranii erau îmbrăcaţi cu acelaşi tip de straie cu ai celor din satele noastre. Trenul, traversând satele româneşti, casele erau construite în acelaşi stil, iar în depărtare se zărea câte o biserică de lemn cu turnul ţuguiat, la fel ca cele de pe valea Izei. La Sighet, în afară de podul de cale ferată exista şi un pod pietonal pe care îl traversau zi de zi numeroşi elevi români ce urmau şcoala la Liceul Dragoş Vodă din Sighet, căci şcoala primară o urmau pe atunci local tot în limba română . Acei elevi au devenit după război, foştii mei colegi la Facultatea de Medicină (ca şi de la alte facultăţi), dar, de data aceasta ca refugiaţi.. Pe atunci Sighetul, aflat aproape la confluenţa a patru ţări, era un oraş cochet şi înfloritor. Era o adevărată perlă a nordului ţări. Fiind oraş de graniţă, comerţul transnaţional era destul de tolerat, ceea ce îl făcea să să fie parcurs în toate direcţiile acelor ţări rivreane, a căror ferment principal era evreimea. Urbanistica oraşului Sighet s-a transformat radical după al doilea război mondial, clădirile semănând astăzi cu nişte cazărmi – numite pe atuci “bloace”.

*

Dar încă nu se terminase cel de al doilea război mondial când, România fiind între timp sub ocupaţia Armatelor Sovietice, în Maramureşul istoric creştea tot mai mult agitaţia şi spaima în legătură cu ameninţarea de alipire la Uniunea Sovietică a întregului

Maramureş istoric. Ruşii, după ce ne-au anexat Basarabia şi Bucovina de Nord, inclusiv ţinutul Herţa – care nu le-a aparţinut niciodată în decursul istoriei – ajunsese acum să se învecineze direct cu Ungaria. Acest lucru a fost posibil prin anexarea de la Polonia a circa o treime din teritoriul ei estic, dându-i-se în schimb acelaşi teritoriu anexat de la Germania, iar de la Cehoslovciacia a fost anexată – tot "de bună voie" – aşa zisa Ucraina Subcarpatică. Anexările nu s-ar fi limitat la atât căci Uniunea Sovietcă presa să anexeze întregul Maramureş, iar graniţa să o mute de pe firavul râu Tisa, dealungul crestei de munţi vulcanici: Oaş, Gutin, Ţibleş, iar mai departe, dealungul crestei muntoase: Pietrosul, până la Inău. Graniţa de nord a României urma să se stabilească la confluenţa cu judeţul Bistriţa-Năsăud.. Această ultimă creastă de munţi era reprezentată de un şir de piscuri ce depăşesc de opt ori înălţimea de 2.000 de meri şi doar de două ori cobora uşor sub 1.800 de metri. Deci un teritoriu "uşor de apărat de ruşi" la nivelul "Cortinei de fier" pe care urmau să o coboare.

Locuitorii "Maramureşului. istoric" reprezintă o entitate etnică bine închegată de oameni dârji, cinstiţi şi muncitori şi păstrători ai tradiţiilor milenare. Peste ei s-au infiltrat câteva etnii şi semiţii ce se pierdeau în masa de băştinaşi, ca: rutenii, ungurii, evreii şi alte câteva naţionalităţi conlocuitoare disparate. Nemţii, cunoscuţi sub apelativul de ţipţeri, proveneau din Boemia, fiind colonizaţi în Vişeul de Sus unde s-au impus datorită calităţii lor de meşteşugari harnici şi cinstiţi, trăind în relaţii amicale cu românii. .

Ruşii, aflându-se în apogeul expansiunii lor…"spre Berlin", au urmărit ca întreg acel întins şi istorc teritoriu românesc să le fie "dăruit de bunăvoie", invocându-se că populaţia însăşi doreşte această anexare. In acest scop, îndeosebi locuitorii ucraineni minoritari au alcătuit un artificial "Comitet al Poporului" care, prin reprezentanţii săi care, mergând din sat în sat căutau să adune, dar fără succes, semnături sub ameninţare şi măsuri represive în vederea anexării Maramureşului la Uniunea Sovietică, ţinând locuitorii într-o cumplită tensiune psihică, profitând de faptul că întreaga ţară era ocupată de trupele ruseşti, pacea nefiind încheiată, războiul continuând încă un număr de luni. Politica internă şi externă era subordonată sovieticilor. Prefectul român al Maramureşului, Iulian Chita a fost înlocuit cu un Ucrainean, Ivan Odoviciuc. Populaţia era strânsă în jurul regelui Mihai ce sinboliza unica unitate naţională, care acolo se manifesta chiar mai intens decât la Bucureşti.. Prima acţiune a regimului Gheorghiu-Dej–Ana Pauker, era să preia siguranţa statului şi armata prin care să se poată pune stâpânire pe intreaga putere.. Tot "o donaţie trădătoare " a regimului pro sovietic de atunci a fost şi cedarea Insulei Şerpilor, care, în pofida dimensiunilor ei reduse de stâncă şi de punct strategic, reprezenta şi o mare bogăţie în zăcăminte de petrol în circumferinţa solului ei şi o oarecare prioritate asupra braţului dunărean Chilia .

Încă de la începutul lunii februarie 1945 (războiul terminându-se la 9 mai a aceluiaşi an), în toate localităţile maramureşene mişunau acele înverşunate grupări pro sovietice. După plecarea acestora, drept răspuns, locuitori au început să se organizeze pentru a se opune prin toate puterile lor acelui demers de trădare naţională. În toate localităţile se organizau, nu numai planuri de rezistenţă, ci mai ales pregătiri minuţioase pentru apărare, care au culminat prin acel istoric mare marş din 4–5 martie, când mii de

locuitori din toate localităţile Maramuresului, disciplinaţi şi bine organizaţi, s-au deplasat la Sighet, după cum voi arăta mai departe. Întreaga populaţie românească din Maramureş era ferm hotărâtă să-şi apere integritatea teritorială, inclusiv pe calea armelor. Vestea anexării Maramureşului la Rusia Sovietică s-a răspândit asemenea unui curent electric care "i-a pus în priză" pe toţi locuitorii, oferindu-se să-l apere cu mic cu mare, de la ţărani, la intelectuali şi de la bătrâni la tineri, alăturându-se chiar şi adolescenţii.

Mişcarea de rezistenţă a pornit din localitatea Borşa, situată sub muntele Pietrosu' şi trecătoarea Prislop dinspre Bucovina. Conducătorul fizic şi susţinătorul moral a fost primarul comunei, **Gavrilă Mihai Ştrifundă**, ales de mai multe ori primar, inclusiv pe timpul ocupaţiei maghiare în urma diktatului de la Viena.

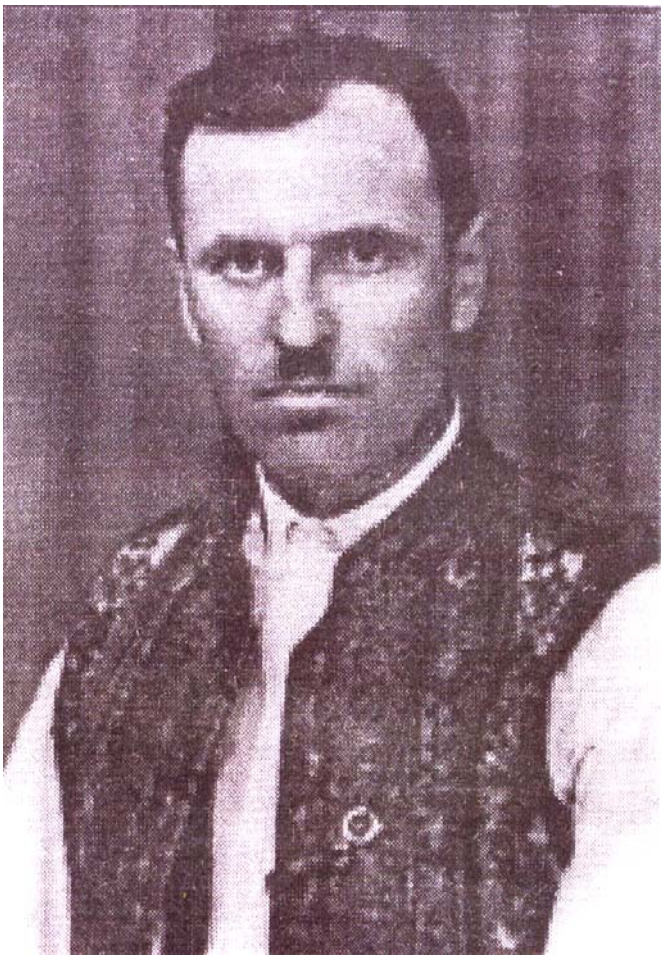

Fig. 10/A:Portretul bravului primar din localitatea Borşa, Gavrilă Mihai Ştrifundă

Vestea anexării Maramureşului la Rusia Sovietică a provocat o reacţie de indignare colecivă. printre locuitorii întregului Maramureş. Momemtul de apliecare a planului a fost o adunare istorică la Borşa pe la sfârşitul lunii februarie 1945 în care s-au

pus bazele strategiei de apărare a acelui judeţ ameninţat cu pierderea lui definitivă. La această adunare au participat personalităţile din toate localităţile din Maramureş. În luările de cuvânt, primarul le-a spus participanţilor (printre altele): "Ne aflăm într-un moment de răscruce în care se pune întrebarea dacă noi, maramureşenii vom mai putea fi pe mai departe români liberi sau nu vom mai fi deloc. Depinde numai de noi, cei de aici, dacă vom şti să ne păstrăm limba, credinţa şi tradiţiile strămoşeşti; dacă neamul românesc din Maramureş va mai putea să trăiască liber ca români, ori vom muri tot ca români. (…). Poate să se mai găsească printre noi şi câte un Iuda care să vrea să ne vândă, dar oamenii adevăraţi de pe văile Iza, Vişeu, Mara, Cosău şi Tisa, ca şi sighetenii, nu cred că-s de acord cu acel "Comitet al Poporuli" de anexare. Noi nu vrem vărsare de sânge, dar dacă va fi musai, vom lupta pentru drepturile noastre De astăzi trebuie să ne considerăm cu toţii mobilizaţi pentru marşul şi armata noastră civilă din jurul său.. Şi acum, băieţi, la treabă şi Doamne ajută !".

Acţiunea eroică, pregătită la Borşa, am preluat-o din mai multe surse, unele directe (verbale) şi altele scrise.. Am cules informaţii, pe de o parte de la profesorul Nicoară Timiş din Baia Mare, participant la acţiunea de apărare a Maramureşului. Voi reda o seamă de pasaje din articolul său apărut în cartea intitulată: " Maramureş, vatră de istorie milenară", scoasă la Editura Dragoş Vodă din Cluj-Napoca, în 1997. Ample informaţi directe asupra acelei vibrante mişcări le-am primut de la soţul unei verişoare primare, soţia lui Mihai Măciucă. El a fost ales primar în localitatea mea natală, Vişeul de Sus, deşi era născut în comuna Remeţ, situată pe malul stâng al Tisei, fuzionată astăzi cu localitatea Săpânţa (renumită prin cimitirul ei folcloric). Satul Remeţ din care provenea soţul verişoarei mele era locuit în mare parte de ruteni, el însuşindu-şi astfel şi limba rusă, ceea ce i-a prins bine primarului Măciucă şi românilor încolonaţi pentru a-şi apăra teritorul când au dus tratative cu autorităţile ruseşti de la Sighet, putându-se evita ca acţiunea întreprinsă să se finalizeze cu o adevărată baie de sânge. Întrunirile premergătoare de la Vişeu (cea mai importantă localitate după Sighet), au avut loc în casa patriotului medic Dan. În casa acestuia au avut loc multiple întruniri la care, în afara familie doctorului, au participat toţi românii, chiar dacă ulterior s-au certat că unii sunt ortodocşi sau greco-catolici, că sunt ţănişti sau liberali etc. Prrintre participanţi îi citez pe primarul Mihai Măciucă, avocatul Gavrilă Năsoi, preotul Vasile Andreica, Ioan Grad şi numeroşi alţii.

Îată alte câteva consemnări ale istoricului Nicoară Timiş care a participat direct la întreaga acţiune:

"Am cunoscut un om. Un mare om. Pe legendarul primar al localităţii Borşa. Gavrilă Ştrifundă. Foarte rar se nasc asemenea oameni. El provenea dintr-o familie de ţărani de viţă nobilă, fiind şi el ţăran. Un ţăran înzestrat cu minte ageră, cu mare prestanţă şi demnitate. Era un om de statură înaltă, foarte vânjos, cu un corp atletic, bine legat, cu o putere fizică de temut, curajos şi hotărât. Era iubitor de adevăr şi de dreptate. Un patriot înflăcărat, dar bun prieten cu cei de altă naţie pe care îi respecta dacă erau corecţi Era mereu ales primar. Ştia ca nimeni altul să facă dreptate. Să-i apere pe cei năpăstuiţi. Când regimul horthist, după ce a perindat câţiva primari de naţionalitate maghiară, nici unul nu

a rezistat în Borşa, încât s-a văzut nevoit să ţină seama de respectul şi autoritatea de care se bucura fostul primar, apelând la el să preia din nou funţia de primar al localităţii.

Între timp pregătirile pentru marele marş continuau cu tot mai multă intensitate şi hotărâre. Pe lângă alte puneri la punct a fost pregătit chiar şi un program militar de mânuire a armelor. Trebuia organizată şi o armată instruită. Un grup de oameni cunoscători în materie de arme au primit misiunea ca, în mare secret, să adune arme de pe trecătoarea Prislop unde, în urmă cu puţine luni, au fost duse lupte aprige. Foarte repede s-au adunat 4 tunuri de munte, 6 mitraliere, 18 puşti mitraliere, puşti şi arme automate, grenade ofensive şi defensive, muniţii şi alt echipament militar. Cei aproape 2500 de voluntari din primul eşalon au fost împărţiţi pe grupe de arme, iar tineretul era instruit pentru mânuirea armelor. Cei tineri care încă nu au făcut armata urmau să facă instrucţie sub comanda gradaţilor, la armele la care va fi nevoie. A fost întocmită o listă cu toţi gradaţii şi cu toate armele la care au servit. Era nevoie de multă ordine şi de multă disciplină. A fost formată o ambulanţă sanitară. Au fost luaţi în evidenţă 1200 de cai, aproape 500 de perechi de boi, care de cărat pentru transportul muniţiilor şi a alimentelor.. A fost formată o ambulanţă sanitară.

S-a luat hotărârea ca în a doua duminecă de la marea adunarea populară de la Borşa să se pornească spre Sighet De pe toate văile Maramureşului, urmau să se întâlnească cu toţii la Podul Cislei. Şi coloana a pornit în marele marş spre Sighetul Marmaţiei. Primarul Găvrilă Ştrifundă a încălecat pe cal ca un voevod de legendă, pornind în fruntea coloanei, secundat de adjuncţii săi care încă trebuie cinstiţi, ca şi tribunii lui Avram Iancu în urmă cu aproape două secole înainte. În fruntea coloanei, doi călăreţi purtau tricolorul românesc şi drapelul roşu sovietic. După ei urmau călăreţi cu tablourile lui Stalin, cel al mareşalul sovietic Voroşilov şi a ministrului de eterne de tristă amintire, Molotov.. Tot în fruntea coloanei era purtat i portretul regelui Mihai, simbolul unităţii şi rezistenţei naţionale. Regele în funcţiune era cel care întruchipa unitatea naţională ce insufla eroism. De asemenea, coloana avea în frunte preoţi, prapori bisericeşti şi icoane pentru a se demonstra că acţiunea are intenţii paşnice. După cei peste 200 de călăreţi urmau grupele de oameni pe genuri de arme. Tineri şi oameni în vârstă erau încinşi cu benzi de cartuşe şi grenade. Alţi vârstnici purtau pistoalele automate sub sumane. Coloana uriaşă se încheia cu carele încărcate cu muniţii şi alimente păzite de peste 200 de oameni înarmaţi. Răsuna mereu cântecul “Deşteaptă-te române” care era reluat când coloana trecea prin centrul localităţilor Moisei, Săcel, Sălişte, Dragomireşti, Cuhea, Şieu, Rozavlea, Strâmtura, Bârsana. Din fiecare sat s-au alăturat alte grupuri de oameni. . Tot Maramureşul era în fierbere.. Mîhai Măciucă, care în multe etape l-a secundat pe primarul din Borşa, mi-a povestit că acesta, aflat călare, privind de la înălţimea dealurilor coloana căreia nu i se vedea nici începutul nici sfârşitul, se întreba cine o fi ajuns el ? Să aibă oare o misiune ca a lui Avram Iancu ? Era însă conştient de răspunderea ce şi-a asumat-o şi pe care voia să o ducă cu bine la sfârşit fără vărsare de sânge, nefiind interesat de soarta lui, ci numai a oamenilor şi a destinului istoric al judeţului, dar nu a existat o altă cale decât una de fermitate.

Plecată dumică 4 martie, luni dimineața coloana, după ce a parcurs 70-80 de kilometri, poposea între hotarul ce desparte localitatea Onceşti de Vadul Izei. În fața lor se aflau, pe poziții de aşteptare, militarii Armatei Roşii. La primul contact, ruşii au deschis focul, lăsând mai mulți morți cu scop de intimidare. Din Armata Roşie s-a desprins un înalt ofițer sovietic însoțit de alți militari. Văzând în fruntea coloanei drapelele sovietic şi român, precum şi portretele lui Stalin, Voroşilov şi Molotov, ofițerul sovietic l-a salutat pe conductorul românilor şi a acceptat să intre la discuții cu el. De ambele părți existau translatori. Ofițelul rus a încercat să-l intimideze pe conducătorul Ştrifundă, dar acesta, cu mult calm şi demnitate, i-a răspuns argumentat, prin intermediul primarului din Vişeu, Mihai Măciucă care ştia ruseşte, că nu poate fi vorba de o răscoală armată îndreptată împotriva unei armate… "eliberatoare", aşa cum nici militarii din fața noastră nu sunt puşi să facă măcel împotriva unor oameni care îi respectă. Noi nu cerem decât să ne fie restabilite drepturile. S-a ajuns la întelegerea ca o delegație restrâsă să ajungă la comandamentul rusesc din interior ca să negocieze. De acolo,.doleanțele românilor urmau să fie transmise la Moscova, iar în termen de trei zile să primească răspunsul, timp în care românii opozanți urmau să se întoarcă acasă. In cursul acestor zile a fost reinstalat prefectul român şi înlocuit între timp cu ucraineanul Odoviciuc. Acestea au fost unele din primele cereri solicitate.

*

Această îndrăzneață opoziție, deşi s-a soldat cu o considerabilă realizare şi anume: menținerea pe mai departe a Maramureşului istoric, pe cale de a fi pierdut prin anexare la Uniunea Sovietică, în granițele sale firești. Dar acțiunea plină de eroism a fost greu plătită ulterior, nu numai din partea inițiatorilor ei, dar şi de toți locuitorii Maramureşului care au fost supuşi unor acte de pedepsire şi de răzbunare, îndeosebi asupra fruntaşilor (profesori, învățători, preoți, jurişti, medici, meseriaşi, țărani fruntaşi). Represiunea a durat timp de aproape doi ani (martie 1944–octombrie 1945). Sute de locuitori au fost arestați şi duşi la Uigorod, în Ucraina, unde au fost torturați şi batjocuriți (Ioan Bilțu-Dăncuş, Iuliu Epure, Gavril Godja, Emil Vălean, juristul Gheorghe Oros din Săpânța (rudă şi el cu noi) şi mulți alții. Unii din ei nemai întorcându-se. la familiile lor. În acel interval, peste noapte firmele şi indicatoarele care erau scrise în limba română au dispărut, fiind înlocuite cu altele în limbile rusă şi maghiară, vechiul liceu Dragoş Vodă din Sighet a fost evacuat peste noapte Primarul Ştrifundă, la început a luat calea codrului, neputând fi prins căci locuitorii l-au ocrotit, asigurându-i adăpost şi hrană. În cele din urmă, singur s-a predat securității ca să-i scutească pe locuitori să suporte permanentele căutări şi şicane. El a fost întemnițat la închisoarea din Botoşani unde a şi decedat în anul 1961. Existau suspiciuni că atât el cât şi alți deținuți au fost lichidați de cei care au preluat puterea în România de atunci Fiica sa Lucreția Titircă a primit permisiunea să-i aducă rămăşițele pământești. la Borşa. Pe crucea sa de mormânt a scris cuvintele: "Tatălui meu, neînfricat român. În 1945 te-ai avântat cu tot poporu-n iureş ca să fim şi azi în Maramureş. Fiica ta Lucreția".

Profesorul Timiş propunea ca acel mare bărbat merită să fie cinstit de întregul Maramureş, iar noi spunem: "de țara întreagă" Astfel, prin autoritateaa Societății

Culturale “Pro Maramureş Dragoş Vodă”, din Cluj, ca semn de omagiu să figureze câte o stradă cu numele său la Sighet şi la Borşa. Pe locul de la Podul Cislei din Borşa, unde s-a aflat casa de lemn a lui Toader Spăretu din pridvorul căreia a răsunat glasul lui Ştrifundă care spunea: “Vom străpunge chiar şi muntele Pietrosul dacă va fi nevoie ca să ne păstrăm Maramureşu’…”.Pe acel loc istoric să i se ridice acelui erou legendar o statuie. Şcoala din Poiana-Borşa să-i poarte numele, iar în faţa şcolii să i se instaleze un bust.

*

Între timp se ştie ce a urmat cu biata noastră ţară, Rmânia, ocupată timp de aproape 50 de ani de regimul comunist care, printre alte neajunsuri a introdus prigoana şi dezbinarea în ţară. Populaţia dârză din norul Transilvaniei a fost momită cu felurite tentaţii, cedând câte puţin la tradiţiile strămoşeşti, recurgând-se la arma demoralizării care este arma cea mai periculosă exercitată asupra unui vechi şi brav neam. Urâtele năravuri comuniste s-au întins asupra întregii ţări, infiltraţie ce n-a menajat nici zona nordică a ţării noastre la care mă gândesc cu respect şi chiar cu sfinţenie. Acolo m-am născut, ea m-a modelat şi voi continua să o cistesc fiindu-i recunoscător pentru bazele pe care le-a sădit în mine. Revin la exprimarea eroului naţional Gavrilă Mihai trifundă care a recunoscut chiar şi în acele momente eroice, hotărâtoare de menţinere a Maramureşului istoric în vechile noastre graniţe, că “se va găsi şi printre noi căte un Iuda care să ne trădeze sau să ne abată de la firea noastră, dar aceştia trebuie depistaţi, izolaţi şi îndepărtaţi dintre noi. Cumnatul meu, Mihai Măciucă, rugat să relateze amănunte din acele zile, ne-a scris o scrisoare (pe care o păstrez) şi care se încheie astfel: “Eu am scris încă în anii trecuţi despre acest episod istoric prea puţin cunoscut de conducerea de la Bucureşti, dar aşa de mult m-a supărat faptul că românii l-au votat pe Iliescu încât am zis că nu mă mai interesează nimic. Nu ştiu dacă am să mai pot reveni să pregătesc memoriul început”. Intre timp şi Mihai Măciucă a murit ducând cu el, la fel ca alţii, atâtea file de istorie.

*

Sciind cu mândrie despre acest eroic episod al istoriei maramureşenilor, nu se poate să nu-l legăm de un altul, la fel de brav, petrecut în cealaltă extremitate a ţării, în Transnistria. Este vorba de eroismul grupului Ilaşcu şi ai celor cinci confraţi ai săi judecaţi şi condamnaţi la moarte. La presiunea opiniei publice mondiale, pedeapsa le-a fost comutată la 15 ani închisoare pe care au ispăşit-o. În pofida deosebirilor de conduită faţă de manierele divergente de a se comporta a d-lui Vadim Tudor, recunosc atitudinea sa meritorie faţă de grupul Ilaşcu. Întreaga populaţie românească trebuie să ştie că în pofida rusificării intense, Transnistria a fost un pământ neaoş românesc. Nu în zadar sovieticii, în intenţia de a crea o Republică Moldovenească rusofonă, au început cu Transnistria pe care ei înşişi au numit-o Republica Moldovenesca. Ei se supără astăzi când spunem că acel teritoriu a fost cândva locuit în majoritate de români şi încă din cei mai gospodari şi din cei mai autentici. Oare Ţinutul Herrţa din nordul Molduvei, răpit în 1940 odată cu Basarabia şi Nordul Bucovinei şi care n-a fost niciodată pământ rusesc, cu ce drept ne-a fost răpit, în afară de dreptul celui mai puternic ? Un alt exemplu despre neomenia rusească este şi tezurul românesc confiscat cu valorile pe care le deţinea

România încă înainte de primul război mondial (bijuterii, tablouri şi piese istorice de patrimoniu etc.) este sechestrat la ei, cei care deţin valori de sute de ori mai bogaate decât valorile noastre care, pentru noi au şi o valoare spirituală.

Cu tristeţe o spun că noi romanii nu ştim să ne cinstim îndeajuns bravii oameni pe care i-am avut şi pe care îi mai avem. Ştim doar să-i batjocurim, invocând felurite găselniţe şi chiar să-i ucidem fizic sau moraliceşte. Privitor la cele arătate, eu, care nu sunt istoric ci doar un maramureşan care îşi venerează locul de naştere care m-a format, împreună cu oamenii ei minunaţi, iar aceasta îmi ajunge.ca să nu rân pasiv atunci când mi se iveşte ocazia, ca unele evenimente să nu le las să se volatilizeze, cum a fost rezistenţă noastră antisovietică din munţi Carpaţi şi nici chiar legământul din "Piaţa Universităţii" de la Bucureşti la care participam. Rezistenţele noastre să nu dispară ca şi cum nici n-au fost. Cea mai mare parte din martorii participanţi la aceele dârze evenimente petrecute înainte cu peste 60 de ani, nu mai sunt astăzi în viaţă, dar ei ne-au lăsat o vrednică moştenire. Ecoul lor trebuie să persiste cât timp va exista neamul românesc. Trebuie să se ştie de toată lumea că acele rezistenţe n-au fost doar lupte anticomuniste, ci aprige opoziţii pentru independenţă naţională şi libertate de gândire. Istoricii de astăzi, împreună cu cei care mai posedă mărturii asupra acelor evenimente, au datoria morală să scoată neîntârziat o lucrare documentară care să fie răspândită în toată ţara, ca tot românul, cu mic cu mare, să înţeleagă că printre români …"Eroi au fost, eroi sunt încă…". După cum în perioada "post-paşoptistă", românii au avut moralul să-l cânte pe Avram Iancu, deşi trăiau în ţară străină, noi, cei se astăzi ştim doar să ne îngropăm trecutul. Trebuie să demonstrăm lumii că nu suntem doar o populaţie de delăsători şi de vicleni, ci un popor demn, muncitor şi serios ce trebuie să se impună, dar numai prin oameni capabili care să aibă vrere să ne conducă. Ceea ce am făcut eu aici este doar o atenţionare modestă din partea unui maramureşan neprofesionist.

11.Ce se întâmplă cu "Catedrala Mântuirii Neamului" ?

Moto: Dacă biserica ar dispărea din istorie, istoria nu ar avea oameni. Ar dispărea şi omul. *(Petre Ţuţea)*

După atâtea amânări, schimbări de locaţie şi de planuri arhitecturale, este cazul să se procedeze la o revizuire temeinică şi competentă a întregii problematici privitoare la construirea Catedralei Mânuirii Neamului. Iniţial, construcţia ei a fost propusă de primul patriarh al României, Miron Crustea, încă la începutul decenilui '20 al secolului trecut, curând după Întregirea Naţională. La realizarea acestui aşezământ nu au ce căuta nici rivalităţile şi nici finalizarea ei precipitată pentru a o vedea odată ridicată. Această catedrală ar fi de dorit să figureze printre cele mai reprezentative zece edificii bisericeşti din Europa şi să fie amplasată într-un loc naţional central. Ea trebuie să devină mândrie naţională şi însăşi un simbol care să reprezinte însăşi România. Dar înainte de a ne hotărî

pentru forma finală este firesc să avem în față mai multe variante de amplasare şi de arhitectură care să corespundă mai multor criterii şi exigențe. In stadiul actual şi – poate definitiv – Patriarhia va rămâne pe loc, în mijlocul acelor vechi, valoroasele şi sfintele aşezăminte de circa 10-12 locații bisericeşti care o.înconjoară.

1. Prima fază, ar urma să înceapă cu amenajarea pe creştetul colinei Patriarhiei din centrul Capitalei, a unei împunătoare biserici în stil nord transilvănean cu turn țuguiat, amplasată în locul actualei clopotnițe, Transilvania fiind leagănul poporului român. Această biserica ar putea atinge înălțimea de 50 de metri, la care se vor mai adăuga alți circa 20 de metri ce coboară în trepte line până la luciul apei Dâmbovița. Turnul ei ascuțit, aproape ca a unui i obelisc, având şindrila poleită cu foițe de aur, ar semăna în lumina soarelui, iar seara, în lumina reflectoarelor, cu flăcările unui rug aprins îndreptat spre cer. Actuala clopotniță ar urma să fie mutată câțiva metri alături, pe vechiul ei amplasament. Din această poziție extrem de favorizată pentru un locaş sfânt, "va binecuvânta" vasta Piață a Unirii, la fel cum o face Catedrala *Sacré Coeur* care binecuvintează Parisul sau cum o face statuia lui Hristos care binecuvinteaxă fosta capitală a Braziliei, Rio de Janeiro. În pofida circulației intense, biserica va fi total ferită de vacarmul pieții, iar pe deasupra va dispune de un confortabil lărgământ de desfăşurare a unor mari praznice, ca şi de o scurgere rapidă a mulțimii adunate, Piața Unirii fiind principalul nod de întretăiere a tuturor tipurilor de mijloace de locomoție din Bucureşti

Fig 11/A: Prototip de biseriă cu turn ascuțit din nordul Transilvaniei.

2. În ceea ce priveşte grandioasa Catedrală prevăzută să fie construtruită în spatele Parlamentului, va trebui revăzută, amplasarea ei fiind prea marginală. În eventualitatea în care viitoarea capitală va fi mutată în Transilvania, construirea ei va trebui regândită şi sub acest aspect. Să ne ferim ca noua catedrală să semene, prin grandoare şi înfățișare, cu

un siloz, ci să căutam să devină o construcție care să figureze printre marile şi originalele zece catedrale ale Europei. Mausoleul Taj Mahal din vechea capitală a Indiei, Acra, nu a ajuns celebru, ocupând ca ierarhie locul întâi în lume printre "minunile lumii" (în afara celor antice), dar nu prin monumentalotate, ci prin stilul, arta şi finețea lui. Ca unul care am fost prezent în 1934 la sfințirea catedralei ortodoxe din Cluj (la care a partipat şi regele țării cu prințul moştenitor al tronului, viitorul rege Mihai, împreună cu Guvernul şi o parte din parlamentari), țin minte că a fost pubicat în presa de atunci, prototipul unei alte catedrale prevăzuă să fie ridicată pe acel loc, construcție foarte arătoasă şi de dimensiuni mai mari decât actuala catedrală dar, din lipsă de fondurii, a fost acceptată constrirea celei existente astăzi. Aş sugera ca acel model revăzut şi actualizat sau combinat, să fie amplasat în viitoarea capitală Transilvană, odată cu construcția acesteia. Ea trebuie să ne reprezinte cu adevărat ca țară cu specificul ei etnic propriu.

Elementul, cu adevărat specific, dar şi îndrăzneț pentru construcția (definitivă sau provizorie) pe Dealul Mitropoliei a viitoarei Patriarhii, ar fi turla țuguiată de care vorbeam. Corpul clădirii să imite elementul pictural din exterior al bisericilor din Nordul Moldovei (tip Voroneț) dar, în loc de picturi să se aplice mozaicul, astfel ca biserica să strălucească de departe. Dar toate aceste trăsături, ca şi altele, să fie definitivate în cadrul unui proiect ce nu poate fi decât rezultatul cooperării unei echipe de specialişti (arhitecți, constructori, etnologi şi plasticieni în arta bisericească). Elementul specific românesc trebuie însă să reprezinte dominanta construcției noastre. Catedrale bizantine, gotice, baroce sau cele în stil original, ca cea din Barcelona a lui Gaudi sau a lui Corbusier în Franța, care au sfidat stilurile de până atunci, s-au tot construit în Europa şi în lume, dar un model ca cel elaborat după geniul meşteşugarilor populari români va reprezenta o piesă de referință a autenticului stil românesc.

Când vor exista bani mai mulți s-ar putea proceda la o mişcare de translație a actualei Patriarhii, astfel ca fatadele celor două construcții de valoare istorică şi ediltară (Patriarhia actuală şi Sfantul Sinod) să fie aşezate față în față.

Mai nou, odată cu creşterea vertiginoasă a românilor plecați la muncă în străinătate sau din alte motive, în Italia, Spania, Portugalia, Germania, Franța, Canada, America Latină, USA etc,), cetățenilor care duc dorul românismului, s-ar cuveni să li se construiască câte o biserică şi o casă de cultură, dar nu de orice fel, ci în stilul celei descrise mai sus. Aceste construții prototip, care să aibă în fața intrării şi o troiță, tot în stil românesc, să fie construite, (pe cât posibil) în țară, cu piese disparate şi doar montate la față locului. Ele, pe lângă efectul lor evlavios, vor avea şi un rol propagandistic de adevărați mesajeri ai României peste tot în lume unde vor exista comunități de români După primele astfel de construcții pe plan mondial, numărul acestor edificii va putea creşte în funție de numărul românilor aflați în străinătate. .

12. Sunt oare actualii liberali adevăţaţii urmaşii ai "Dinastiei Brătienilor"?

Moto: Fii liberal sau conservator [fii comunist sau ce-oi mai fi], dar crede in Patrie. *(Bogdan Petriceicu Haşdeu)*

Din nefericire răspunsul la întrebarea din titlu, pare să fie unul negativ, iar la această înrebare tranşantă să răsundă cu obiectivitate opinia publică din ceea ce constată personal şi nu autorul cărţii care ar putea fi subiectiv. Oare ce a dus la această ruptură între două partide înfrăţite care a alcătuit alanţa D.A.? Cine s-a făcut vinovat de actuala criză politică din România cu consecinţe atât de negative în toate sectoarele ? Nu putea fi ea evitată ? În interesul PNL, ar fi în interesul partidului şi al ţării să se trezească inainte de toamna lui 2008 şi să nu mizeze pe cacialma. Aroganţa ar putea să-i coste scump.

Trebuie să recunoaştem cu mândrie că în bună parte, multe din realizările decisive ale istoriei României moderne au fost efectuate de "Dinastia Brătienilor". Ion I.C. Brătianu a avut in rol determinant la intrea României în primul război mondial alături de Puterile Centrale, în noapte de 15/16 august 1916, determinându-l pe regele Ferdinand să dea ordin pentru trecerea Carpaţilor. Un alt rol decisiv a fost de a impune puterilor aliate de participarea României la Conferinţa de Pace de la Paris alături de celelalte state învingătoare . Dar – cu tristeţe trebuie să o spun – că PNL-ul de astăzi nu seamănă cu cel care "s-a reorganizat" după revoluţia decembristă. Partidul Liberal de astăzi a fost altoit chiar şi cu crengi de mere pădureţe, pe lângă cele de bază de soi, dar crengile pădureţe, fiind mai viguroase, le-au dominat pe celelalte. După revoluţie, acea politică cu adevarat naţională, în loc să se consolideze, membrii infiltraţi au întors armele împotriva propriilor aliaţi

Partidele istorice care se aflau la concurenţă constructivă în perioada interbelică erau – în principal – PNL şi PNŢ, ambele având merite şi antecedente istorice de valoare, deşi fiecare le deţinea în alt domeniu şi pe care le-au dobândit pe altă cale. Ca program naţional, amândouă erau partide complementare şi alternative. Fiecare căuta în acea vreme să dea ţării ceea ce putea oferi mai bun. La realizarea şi apoi la consolidarea României Mari, aceste partide erau prioritare faţă de altele mai mici.

Imediat după război şi odată cu instalarea comunismului, partidele istorice au fost desfiinţate, iar fruntaşii lor au fost supuşi unui regim de exterminare. Dar, când se spera după revoluie să se revină la normalitate, s-a întâmplat un alt fenomen. Liberalii au revenit la viaţă, dar, fie că se certau între ei pentru prioritate între rivalităţi sectare, fie că unelteau împotriva altor partide, tot istorice, pentru a ieşi ei la suprafaţă. Unii, prin comportarea lor arogantă, mimând că aduc servicii partidului, au adus deservicii ţarii.

De la revoluţia postdecembristă, istoria Partidului Naţional Liberal a avut o traiectorie sinuoasă, de slalom mărunt. Actorii actuali ai acelor vechi opere istorice se desfăşurau după un alt scenariu, cu un alt "joc de scenă", dar mai ales un alt joc… "de picioare", de parcă nu erau pe scenă , ci "în ring". Deşi doctrinar susţin că nu s-ar fi schimbat, noii săi regizori şi actori au recurs la o altă punere în scenă a piesei pe care o

interpretau. Liderii lor o ţineau într-o continuă contestare şi vrajbă: PNL-Câmpeanu, PNL-Aripa Tânără, PNL-93, PNL-Brătianu, PNL-CD (fidel Convenţiei Democrate a lui Cerveni), etc. Acuzele, excluderile din partid şi disidenţele reprezentau o practică postdecembristă a acestui fost mare partid.istoric care, în loc să crească, continuă să se tot erodeze. Aceştia, în ansamblul lor, n-au reuşit să convingă cu adevărat opinia publică că ar fi oameni cu adevărat mari.Cu adevărat "Brătieni".

*

În perioada interbelică viaţa politică a României a cunoscut o amplă efervescenţă în toate domeniile de activitate şi la toate nivelele, stare ce se întindea de la intelectualii de la vârf, până în mediul sătesc, fie şi în cel mai îndepărtat sat. Conştiinţa naţională şi politică era vie peste tot. Am trăit-o şi am simţit-o deşi nu eram încă nici adolescent. Dorinţa de emancipare şi de progres a poporului răzbătea chiar şi la nivel aparent primitiv, începând de la nordul ţării, din Maramureşul interbelic proaspăt revenit la Patria Mamă, până la extrema cealaltă, în sud, aproape de Lunca Dunării, ca şi de la est la vest. Ţara era cuprinsă de o vie efervescenţă: de la întrunirile intelectualilor, până la discuţiile sătenilor care făceau politică, desrisă şi de Marin Preda la potcovăria (Poiana) lui Iocan din romanul Moromeţii, ca şi la alte sute de asemenea întruniri săteşti. La asemenea "dezbateri populare", ca şi la altele culte, am asistat pasionat şi eu, copil şi adolescent, cu extrem de mult interes, până la izbucnirea războiul când Ardealul de Nord a fost ocupat de o ţară străină. Generaţia noastră de copii şi tineret eram ochi şi urechi la discuţiile seniorilor. Urmăream judecata logică a ţăranilor ca şi cum ar fi fost a unor parlamentari, mai responsabili decât a parlamentarilor chiulangii de astăzi. Simţeam că sub toate acele discuţii bine intenţionate, se urnărea progresul ţării, indiferent de la ce nivelul se pleca. Pentru mine, ele reflectau două lucruri: pe de o parte nivelul civic şi politic, de loc de neglijat al populaţiei (deşi pe atunci nu exista televiziune şi abia se înfiripa radio-ul), iar pe de altă parte demonstra existenţa conştiinţei naţionale şi un imbold de emancipare a tuturor românilor, pe toate planurile. Încă pe vremea vârstei când învăţam poezia "Căţeluş cu părul creţ" (spre sfârşitul deceniului '20), am învăţat de la servitoarea noastră analfabetă o parodie de poezie politică pe care şi-a însuşit-o şi ea şi pe care o redau pentru a arăta până la ce nivel a pătruns politicul în conştiinţa poporului:

"Averscu frige pere [cartofi]; vine Iorga şi le cere;
Averescu nu se-ndură; vine Iorga şi le fură".

Atât Iorga cât şi Averescu fiind o prioadă şefi de guvern, acele versuri simple, nu numai că rimau, dar aveau şi un substat politic autentic şi subtil, răstălmăcit de ţărani, căruia abia mai târziu le-am înteles semnificaţia. Noi şcolarii, încă din primele clasele gimnaziale citeam asiduu zialele stimulându-ne între noi şi eram la curent cu poliica şi politicienii, poate mai intens decât mulţi studenţi de astăzi, dar discuţiile le duceam între noi fără duşmănie interpartinică şi nici chiar interetnică între români, unguri, evrei, germani, ruşi, bulgari etc. Aceste etnii erau pe atunci numeroase în România Mare şi, deşi existau greutăţi materiale, până la izbucnirea războiului domnea mai multă toleranţă şi înţelegere intre etniile diferite, decât între românii de astăzi între ei. Între politicieni nu

exista duşmănia viscerală şi intoleranţa de astăzi. Excepţie făcea numai Partidul Comunist, dominat total de stăinii duşmănoşi ţării, dar care era complet izolat, cu excepţia răuvoitorilor ţării. Celelalte partide urmăreau progresul ţării, fiecare grupare după percepţiile proprii, iar pentru aceasta, cu toţii se bucurau de consideraţia populaţiei. Scopul românilor de atnci nu era – ca acuma – îmbogăţirea rapidă şi cu orice preţ, ci dedicarea muncii lor pentru binele naţional. Politicienii adesea îşi consumau averea personală ca să poată realiza emanciparea ţării. Şi o făcrau cu pasiune şi dăruire.

Dar, odată cu declanşarea războiului şi ciopârţirea ţării, atmosfera a început să se strice. Chiar să se otrăvească, mai ales prin radicalizare politică când a început şi nesocotirea relaţiilor interumane. Până atunci aceste relaţii se bucurau de mult mai mult respect reciproc decât astăzi. Tradiţia nu se reducea numai la exprimarea cu dăruire şi convingere a datinilor şi îmbrăcarea cu mândrie a portului popular, ci şi prin conduita şi respectul uman personal şi interuman, în centrul căreia se afla cinstea şi onoarea. Comportamentul omului conta mai mult decât rangul său social. Vorba spusă era respectată. În prezent, societatea parcă e fugărită de la spate cu biciul de către hăitaşi angajaţi.

13. Încrucişare politică dintre ţapul de bere şi capra de tăiat lemne

(Acuplări politice neviabile şi forţate)

Moto: Cei care pot face ceva pe plan local, dar privesc mizeria cu indiferenţă, sunt cele mai detestabile făpturi. *(Coehlo)*

Există şi acuplări (împerecheri) nefireşti pe lume. i încă numeroase, dar nu în lumea animală ci numai în lumea umană. Unele din ele sunt deadreptul nişte aberaţii nefireşt şi totuşi se fac, deşi sunt incompatibile, atât moral, cât şi politic. . În lumea animalăele sunt neviabile, în afara celor care se calchează, de exemplu la cabaline între cal şi măgar, iar la feline, între leu şi tigru. În lumea umană nu există combinaţii biologice compatibile decât între rase diferite sau între vârste extreme, de exemplu când fata abia a devenit fecundă, iar de la "fosila de soţ" abia s-au recoltat în eprubetă ultimii spermatozoizi care mai mişcau, pentru a o fecundata pe masa ginecologică. În societatea umană însă, combinaţiile intre partide au fost împinse până la ilogic şi la absurd. Dar toate aceste combinaţii şi aranjamente, .nu se poate să nu aibă repercursiuni negative, chiar dezastruoase pentru ţară. În cazul alianţelor politice forţate de la noi – provocate de interese care au la bază aranjamente politico-financiare – depăşesc cu mult teatrul absurdului a lui Eugen Ionescu. Ele se vor răzbuna grav, dar nu asupra celor care le aranjează, ci asupra bietei ţări şi a populaţiei ei. Oare cât timp – noi populaţia – va trebui să tot tăcem, lăsându-ne îmbrobodiţi de aceşti falsificatori ai firescului ?

Chiar dacă asemenea mariaje ar putea părea fanteziste (ca cel din acest titlu), ele îşi au echivalentele în viaţa socială pe care o trăim, devenind la fel de nefireşti pe cât sunt

de absurde. După cum, orice cununie trebuie să aibă naşi, în cazul celor enunţate în titlu, naşii – deşi pare cam sinistru – au fost limba de ghete (încălţătorul) şi ochiul de găină de la degetul mic al piciorului. De altfel s-a şi văzut în cântecele de pahar că: "Nu s-a pomenit, dar este...este". i chiar este ! Dar ceeea ce a rezultat din aceste faimoase alianţe care, transpuse în ecuaţii sau grupaje de majuscule, duc la următoarele combinaţii: PSD-PNL-UDMR-PC –PRM şi PIN, precum şi altele cu câteva partide minuscule, dar băgărețe, cu speranţa că vor deveni mari şi falnice.

Fig. 13/A: Reprezentare a unei alianţe între trei partide.

*

Uitându-mă la televizor, am senzaţia – când văd expresiile dezlănţuite ale unora din fruntaşii politici şi ale unor personalităţi de presă, că văd figuri apocaliptice, mai ales

când fac ca să dispară sonorul. Adică arătări agitate gata de încăerări. Acei "actori" de serial interpretează rolul de "Toţi împotriva tuturor".

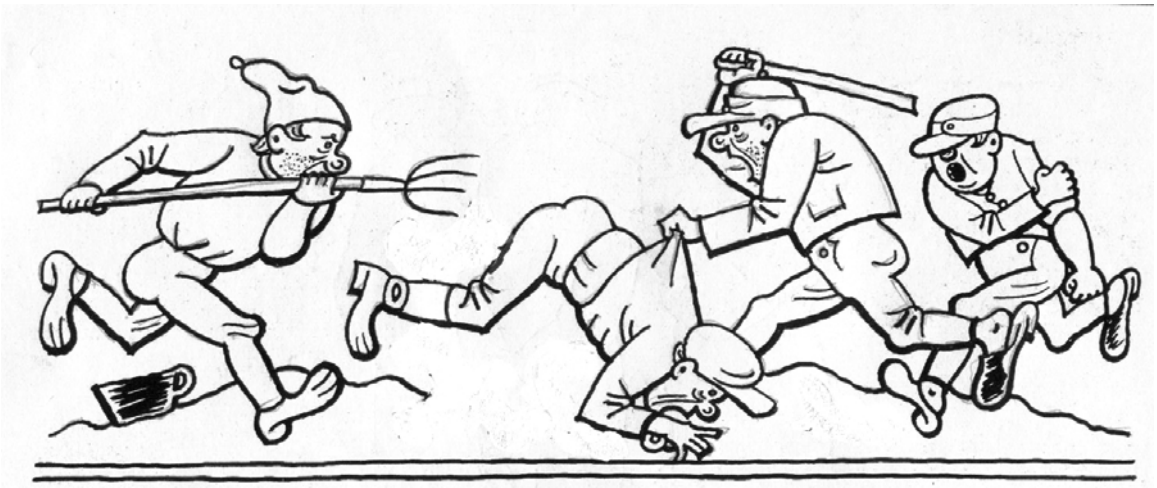

Fig. 13/B: Aceeaşi alianţă văzută din alt unghi de obervaţie.

Atâta timp cât aceste arătări nu se dezlănţuie, au figuri inexpresive, statice, ca de stop cadru, la fel ca la muzeul cu figuri de ceară, dar în scurtrt tmp se însufleţesc şi încep să se certe şi să se insulte, reluând scene ce se repetă pe micile ecrane seară de seară. Înainte chiar de a deschide gura, ştim ce inepţii vor spune. Sunt variaţiuni şi reluări neconvingătoare pe acelaşi subiect. Într-un asemenea climat mă întreb de ce reprezentanţii de la PD-L, mai participă la aceste dezbateri prin care se compromit participând într-un asemenea anturaj. Participarea ca actori într-un asemenea teatru al absurdului, în loc să fie convingător are efectul de a-i stresa pe cei care îl privesc şi îi chiar nevrozează. Oare acest climat ne lipsea în zilele noastre ?. Aceasta este binefacerea pe care ne-o oferă politicienii ţării şi canalele de televiziune, ca să ne îmbolăvească de aceste boli neuro-psihice, mai rău chiar decât suntem ? Nici un medicament din farmacii nu ne va mai putea vindeca de această nouă boală care este tembelizarea societăţii. Pe fondul acesta de stres naţional se localizează mai uşor alte boli organice, cum sunt bolile cardio-vasvilare, predispoziţiile spre hemoragiile cerebrale, spre diabet, dereglări endocrine, boli digestive. şi altele. Aceasta ne lipsea nouă.? Este politica rotirii în jurul cozii. Am dat câteva nume disparate pe parcursul cărţii, din care cititorii vor deduce fondul. Cei de pe micile ecrane sint mulţi şi nelipsiţi, dar, deşi se cramponează astăzi de scaune, la alegerile viitoare, cei mai mulţi vor dispărea ca şi camforul neprotejat care se volatilizează. Aşa bravi cum se arată, vor fi mătuaţi şi luaţi pe faraşul efemerului. şi a inutilului. Să ţinem minte cu toţii că întreg acest *teatru horror* va fi sancţionat de către public cu ocazia alegerilor, căci spectatorii se simt jigniţi să li se tot prezinte scene bufe. Epoca lui Stan şi Bran a trecut chiar şi pentru copii şi adolescenţi. Mulţi telespectatori,

când închid televizorul îşi zic:“Firea-ţi ai dracului de jogodii” Cu ce drept vă tot bateţi joc de noi ? Pe drumul pe care ne ducaţi România va deveni în curând o casă de nebuni. Nu de creşterea alocaţiei de medicamente ducem cea mai mare lipsă, ci de armonie în ţară. Sunteţi nişte instigatori şi răufăcători bine plătiţi! Dovada este lecţia recentă prin neparticiparea la vot la alegerile din 25 decemprie 2007. Chiar şi partidele care au primit un procent ridicat de sufragii, ca PNL, circa 13 ţ şi PSD, 23 ţ, au atârnată deasupra capului lor “sabia lui Damocles”. La viitoarele alegeri vor obţine şi mai puţin dacă nu-şi vor băga mintea la cap. Adică, dacă nu se vor reforma radical. Neparticiparea la vot este un gen de “Revoluţie culturală”, dar de factură inversă decât cea din China. Ar putea fi interpretată şi ca o revoluţie non violentă, ca cea dusă de Gandhi în India.

a). Exponenţi politici la liberali

La polul opus faţă de fosta aripă liberală susţinuta de regretatul Nicolae Cerveni, (PNL-CD), care urmărea să colaboreze sincer şi deschis, de la egal la egal cu toate partidele din Convenţie Democrată (CD) pentru a se ajunge la armonie în ţară, a reapărut un alt liberal bătăios şi infatuat care, între timp a devenit multmiliardar. Este vorba de dl **Dinu Patriciu** (“starostele şi finanţatorul”) care a condus politica liberală, atât dirct cât şi din umbră, în intervalul 2004-2008. Acestuia îi place să facă pe înţelepul, deşi lansează judecăţi dăunătoare, atât pentru parartidul său cât mai ales pentru ţară. Bun manager, dar care este un individ fără scrupule, care se iubeşte pe sine şi aranjamentele sale, mai presus chiar de interesele de partid şi mai ales decât iubirea de ţară. Îi sprijină cu larghеţe pe toţi cei de la care se aşteaptă la contraservicii. Odată ce a fost în stare să sprijine financiar şi logistic însăşi partidul din opoziţie, adică partidul lui Iliescu, Năstase, Geoană, Corlăţan şi a lui Nicolae erban, (partidul mineriadelor şi al delapidării ţării), te poţi aştepta la orice surpriză din partea sa. Mergând în sus (“pe firul apei”), constatăm că de la acest personaj au plecat mai toate uneltirile, ajungându-se la propuneri de încălcări juridice. Judecat după faptele sale, se vede că nu e un personaj liberal real, ci un păpuşar, dacă şi acest gen de actorie de manipulare a păpşilor politice mai poate fi considerată… “artă politică” ?. Dar, până atunci, mai rămâne să se vadă la ce concluzii va ajunge finalizarea anchetelor juridice asupra sa, care se pot finaliza cu surprize. În intervalul 2004-2007, politica românrască a fost dirijată de acest gropar, dar fără să fi fost singurul.

Fig. 13/C: Marele păpuşar care îi joacă pe degete pe politicienii săi

Acest personaj a ajuns să-l joace pe degete chiar şi pe dl preşedinte al partidului şi prim-ministru al ţării şi să declanşeze păguboasa criză politică din România când a fost nimicită: alianţa Dreptate şi Adevăr (Alianţa D.A.). Culmea strâmbătăţii este că nu dl Tăriceanu, cel care a scris biletul de a interveni la tribunal pentru a-l salva pe acel învinuit, a fost cel făcut vinovat, ci tocmai cei care au divulgat existenţa acestei intervenţii, adică dl Băsescu, imputându-i, fie că n-a făcut-o mai demult, fie că a făcut-o. Din nefericire trebuie să o spunem că cel care a sărit în mod făţiş în salvarea celui aflat în anchete penale pentru a-l suspenda din funcţia de preşedinte nu a fost altul decât însăşi d-l Tăriceanu cu garda sa pretoriană largită, iar cuplul care a divulgat această nelegalitate a fost Traian Băsescu-Monica Macovei, ambii propuşi pentru a fi eliminaţi din scena

politică românească , căci fapta lor nu le putea fi iertată. Ea trebuia aspru pedepsită. Dacă nu i-am fi avut pe cei doi, noi l-am fi avut ca preşedinte al tării pe Adrian Năstase & C0.şi n-am fi intrat la 1 ianuarie 2007 în Uniunea Europeană.

Din întreg acest carambol politic profită însă tot vechiul regim postdecembrist, ca şi duşmanii ţării. Iată de ce a căzut "Alanţa D A", deşi în refacerea ei mai crede şi astăzi poporul român, fiind chiar şi astăzi cea mai firească şi mai viabilă pentru viitor, dar cu un alt grupaj de conducători. Independent de această culpă, acel staroste al petrolului, aflat în procese penale alambicate, şi-a trădat propriul partid şi ideologia liberală, chiar din interiorul partidului, subvenţionând partidul cu care aliaţii se aflau în rivalitate. Dl Patriciu s-a opus făţiş şi vehement alianţei liberalilor cu PD pe care a considerat-o neadecvată, în schimb a propus alianţa cu partidul ruşinii, cu partidul celor care au falimentat ţara după revoluţie, cu partidul mineriadelor, a violenţelor şi a fraudelor de proporţii. Alianţa PNL cu PSD a fost recunoscută public "cu propria sa gură" şi în mod repetat, fără să se fi dezis nici o clipă de această anomalie politică. Cu toate acestea, cel cu pricina s-a ales doar cu o atenţionare verbală formală, în schimb au fost excluşi din PNL personalităti competente şi cu merite reale faţă de acel partid şi faţă de ţară, fiind determinate să creeze un alt partid de dreapta care acum se impune. (Partidul Liberal Democrat). Halal politică naţională şi halal de asemenea aranjamente şi politicieni, cu atât mai mult cu cât aparţin fostului partid al Brătienilor.

Faţă de cele afirmate, mă adresez în primul rând aestui personaj, considerat cel mai puternic şi mai versat în inginerii dosariale şi expert în a da în judecată. Versurile prin care mă adresez aparţin lui Coşbuc şi sunt luate din poemul El Zorab, în care arabul se adresează paşei: "Şi-acum mă taie dacă vrei, şi-aruncămă la câini" (Căci eu fiind octogenar de mai mulţi ani, iar viaţa mea fiind extrem de şubredă, nu mai contează faţă de interesele tării). Se vor găsi alţii care să-mi preia ştafeta.

În prezent, România se află într-o criză politică asemănătoare cu cea de pe vremea mineriadelor. Poate chiar mai gravă, căci atunci nu s-a pus problema destituirii şefului statului, ci susţinerea lui, deşi acţiunile preşedintelui de atunci erau cu adevărat "fapte grave" la adresa naţiunii (dacă ar fi să le comparăm cu cele cu care a fost învinuit actualul preşedinte). De la început o spun că nici cei mai mari duşmani ai ţării nu ar fi dus ţara într-o asemenea criză politică în care se află astăzi România. Preşedintele ţării, deşi are cel mai mare merit prin smulgerea ţării din ghiarele oligarhiei politico-finaniare de atunci care ne-a falimentat-o, dar tot el se caută să fie înfăţişat ca cel mai mare duşman al ţării. Aceştia suntem noi, marii şi bravii politicieni români care ştim să ducem ţara de-a rostogolul.. Cei pe care îi nominalizez în continuare nu sunt nici ei urmaşii Brătienilot de ieri. Dar cititorii oare ce cred despre ei, luaţi unul câte unul după cum urmează ?

2). La data de 25 septembrie 2002 m-am deplasat plin de speranţe la unul din sediile PNL pentru a-l întâlni pe dl **Ludovic Orban** spre a-i ofei cartea recent apărută atunci, intitulată "Relaţiile româno-maghiare", apărută la Editura Medicală.. În memoriul meu explicativ de trei pagini condensate care o însoţea, i-am propus să ducem o campanie comună pentru strângerea relaţiilor de prietenie între români şi unguri. Am

considerat că d-sa fiind pe jumătate maghiar, de religie protestantă, iar eu autorul acelei cărți, precum şi faptul că m-am născut şi am trăit în Ardealul de Nord, rămânând acolo inclusiv în perioada ocupației maghiare (urmare Dictatului de la Viena din 1940-44), vom putea alcătui un cuplu care să contribuie la realizarea acelui nobil şi important deziderat național. În memoriu îi scriam că românii sunt dispuşi să şteargă cu buretele tot trecutul îndurat de ei în decursul unui mileniu, pentru a bate palma sincer cu ungurii în scopul unei cooperări frăţeşti în Transilvania.. Deşi l-am mai căutat încă de două ori la sediul său ca să-i cunosc părerea şi să stabilim strategia de colaborare, n-am avut parte să fiu primit, nici să primesc un telefon pentru a ne stabili o întâlnire de lucru pe această nobilă temă. Am abandonat problema amintindu-mi de zâmbetul său ironic care il caracterizează când ştie să fie sarcastic, zâmbet pe care l-am citit pe fața sa de fiecare dată când se lansează în declarații anti Băsescu, anti PLD sau anti P.D. În cele 326 de pagini ale cărții citate n-am scris ceva ofensator la adresa maghiarilor, în afara unor fapte ce nu puteau fi evitate din scriere, tocmai pentru a fi mai convingător în favoarea unei mai bune conviețuiri. Chiar şi acele remarci nu le-am făcut pentru a-i discredita pe maghiarii de astăzi, ci pentru a avea o argumentație de plecare pentru ca ceea ce s-a petrecut de neadmis între noi, să nu se mai repete şi că, nu există nici o altă cale între români şi unguri decât buna lor conviețuire. De altfel însăşi cartea poartă ca moto un citat al lui Avram Iancu emis într-o scrisoare cu ocazia armistițiului încheiat între cele două tabere adverse. (conflict mediat de Bălcescu între Kosuth revoluționar ungur şi Avram Iancu): Iată citatul: “Firea ne-a aşezat în una patrie ca împreună să asudăm cultivând-o şi împreună să gustăm dulceața fructelor ei. Convigeți-vă că între români şi unguri sabia niciodată nu va hotărî”.

Văzând atitudinea d-lui Lodovic Orban, dar şi manifestările sale politice în decursul celor şase ani scurşi de atunci, trag concluzia pe care mi-am exprimat-o şi într-un articol apărut în revista Națiunea nr. 369 din 23-29 augist 2006 intitulat: ”O mână întinsă dar refuzată”. Printre altele, scriam că: “Dl Orban nu poate fi considerat altceva decât ceea ce pare a fi după atitudinile şi manifestările sale, adică “un cal troian infiltrat de maghiarime în masa românească” pe care urmăreşte să o inducă în eroare împreună cu o parte din maghiarimea care nu doreşte nici buna înțelegere între români şi unguri şi nici chiar buna înțelegere între românii aceleiaşi țări, şi chiar coaliții româneşti, împotriva cărora duce o campanie dură de dezbinare”. Altfel de relații au conceput românii entuziaşti în zilele prerevoluției de la Timişoara când s-au coalizat în jurul pastorului (de atunci, devenit spontan episcop), Laszlo Tökés, pentru a-l apăra, dar care a demonstrat că nu urmăreşte buna conviețuire şi frățietatea dintre noi. Cu tristețe trebuie să o spun, inclusiv cu aceată ocazie, că aproape jumătate din maghiarimea din Transilvania, nu numai că nu-i iubeşte pe români, dar îi chiar duşmăneşte. Aceasta, nu pentru faptul că nu se dovedesc a fi buni vecini şi prieteni cu românii alături de care coabitează, ci pentru că se duce o aprigă campanie antiromânească – mai tacită sau mai deschisă, dar permanentă – întreținută din partea unor cercuri influente şovine, chiar dacă o altă jumătate (şi chiar mai mult), ține la români şi ne cosideră parteneri adevărați. Noi românii vom rămânea pe mai departe cu mâna întisă pentru prietenie până când se va decide şi cealaltă jumătate a etniei lor să ne-o întindă, dar nu numai formal şi cu zâmbet prefăcut, ci cu adevărat

prieteneşte. Dl Ludovic Orban, în loc să militeze pentru armonie socială în România, a devenit unul din cei mai aprigi dezbinatori chiar şi între români.

Dat fiind faptul că dl Ludovic Orban este frate cu dl Leonad Orban, propus de Guvernul Tăricianu în înalta funcție de mare demnitar la Bruxelles ("Comisar internațional" cu grad de ministru al Comunității Europene), după ce dl Varujan Vozganian a fost refuzat, ne duce la suspiciunea că ar putea face parte dintr-o încrengătură mai amplă, din care nu lipseşte nici dl Bogdan Olteanu (E o supoziție de pe care ar trebui să se înlăture vălul ținut opac care ascunde unele neclarități). Dl Ludovic Orban, în loc să se ralieze la misiunea fratelui său, Leonard Orban, sapă la temelia bunelor relații interne ce duc spre un haos pe plan intern. Dar se pare că nu-i doare pe aceştia că țara a pornit-o la vale

3). Bogdan Olteanu, preşedintele Parlamentului României, este, toată lumea ştie, nepotul militantei din ilegalitatea comunistă Ghizele Wass, pe care Ceauşescu, pentru a demonstra delegațiilor comuniste străine care ne vizitau țara, era permanent cooptată în acele delegații. Prin aceasta, şeful statului comunist de atunci voia să arate de câtă apreciere se bucură la noi naționalitățile conlocuitoare. Domnul Olteanu este astăzi o personalitate cu rang de al treilea sau al patrulea demnitar în stat, după Preşedintele Statului, Primul Ministru şi Preşedintele Senatului (poate chiar înaintea premierului), finul devenind mai mare în grad decât naşul. Se spune ca este chiar finul Premierului care l-ar fi botezat pe la vârsta de 11 ani. Alții spun că ar fi un om de casă a d-lui Tăriceanu, deşi ar putea fi doar zvonuri. Toate aceste fapte nu le menționez în defavoarea sa, dar prea se acumulează la un sigur partid şi o pereche de oamei. Ar fi mai normal să facă singur lumină. Mă abțin să aduc aici şi alte…"spuse ce se mai spun" în legătură cu această combinație. De aceea, ar fi bine ca singur lumină şi să delege neclarițile în care ele există. . Nu faptul că ar fi nopotul al cui o fi, ci faptul că meține de la aceel nivel atât de înalt, un climat tensionat şi păgubos pentru țară. O fi el dl Olteanu băiat deştept, dar, abia scos oroaspăt din cutie şi ridicat în slăvi, a devenit însă prea înfipt.

4) Despre dl **Crin Antonescu**, un alt personaj de frunte din staful PNL se pot spune multe, dar pentru acest caz special ajung şi mai puține cuvinte căci cele spuse de d-sa personal, sunt mai mult decât edificatoare. Trebuie să recunosc că "îi merge mintea" cu viteză supersonică. Când era mic, presupun că era considerat copil precoce (numit astăzi "copil minune"). Sunt convins că era un gen de "domnul Goe", deoarece la maturitate mi se pare a fi la fel de mofturos, cusurgiu şi plin de el. Puțină reținere (ca să nu spun moderație), i-ar sta mai bine, ca şi altora de la PNL, dar şi de la alte partide, aflați în poziții decizionale. Aceasta, pentru binele țării. Încă de pe vremea când citeam ca elev schița lui Caragiale, intenționam să fac, prin extrapolare pe bază de calcul al probabulităților, portretul domnului Goe pentru când va ajunge… "om mare". Iată-l acum sjuns om format şi realizat "om mare", încât acest portret nu mai trebuie să-l mai fac căci e gata făcut prin forma sub care se prezintă la televizor şi în viața publică. . Acel… "domn Goe din copilărie" nu putea să nu devină o mare personalitate politică cu opinii proprii şi chiar temute de alții. Dar numai într-un anumit tip de regim politic el poate fi

cotat un om politic atât de decisiv. Dar auziți oameni buni până unde poate ajunge tupeul unora, ca cel pe care d-l Băsescu, uitându-i pentru moment numele, l-a numit "domnul cu nume de floare". Acesta se autopropune – nici mai mult nici mai puțin – decât candidat la președinția României. Admițând prin absurd că va fi ales, după cum se arată astăzi, fi-va el oare președintele tuturor românilor ?

5). **Doamna Norica Neculai**. este o persoană inteligentă şi cu orizont politic, dar numai pe o distanță de circa o milă de țărm, după care lucrurile i se ascund după orizont (pământul fiind rotund). Alura sa de astăzi o compar cu ținuta bătăioasă a "paşoptistei" Ana Ipătescu a cărei imagine mi-o înfățisez ieşita în stradă cu două pistoale în mâini, dar astăzi nu ştiu pe cine ar dori să împuşte. (Ba ştiu, dar nu vreau să spun). După d-sa, PNL este singurul partid care poate fi salvatorul României, iar dl Tăriceanu, stegarul acestei acțiuni. Printre alte atribuții de partid, d-na Norica Neculai este preşedinta Organizației de Femei a PNL din România, ceea ce a determinat ca şi alte partide să procedeze la fel, prin imitație. După părerea mea, pentru ca o asemenea organizație atât de necesară țării să dea rezultate pe plan național, ar trebui să fie unitară pe țară, astfel ca prin forțe asociate, să acționese concentric, mai ales că sunt atâtea urgențe pacifiste de realiat în acest domeniu, mult mai importante decât să mențină cu atâta vehemență moralul partidulu şi a d-lui Tăiceanu. Prin energia, combativitatea sa şi cunoaşterea legilor, aş vedea-o în fruntea uneia din organizațiile filantropice ale țării, domeniu în care suntem extrem de deficitari, în loc de prototipul revoluționarei combative.. Mai mult s-ar obține pentru țară printr-o femeie pacifistă, adoptând o cale ponderată şi rațională, decânt prin una atât de inutil combativă. O persoană atât de exigentă ca d-sa, n-ar fi trebuit să-i îngăduie unei persoane străine de senat să se delecteze cu modul cum funcționează sistemul digital de votare, mai ales când parlamentul este susținut doar de 13 ț din opinia publică a țării.

Mai nou, se constată că o altă cometă astrală a apărut pe firmamentul liberal al României. E vorba de d-na Renate Weber care pare a fi un alt personaj combativ feminin care speră că va consolida forțele liberale deja existente.

O altă femeie luptătoare este – incontestabil – dna Daniele Buruiană, pe care, într-o vreme, o compătimeam că iroseşte atâta energie "patriotică" canalizată pentru o cauză echivocă. Alături de doamna Olguța Vasilescu şi cu alte doamne politiciene aflate în tabere averse, ar fi mai bine dacă ar veni şi cu contribuții sociale cu acțiuni pacifiste, căci şi acolo trebuie combativitate Forța intrinsecă a femeilor poate fi considerabilă dacă şi-o dirijeată cu adevărat spre folos obştesc..

6)."Garda Pretoriană" este mult mai numeroasă decât cea pe care o enunț (Varujan Vosganian, Radu Câmpeanu, Puiu Haşoti, Teodor Meleşcanu, Paul Păcuraru, Ioan Ghişe, Dan Radu Rușanu, Andrei Chiliman, Adrian Iorgulescu etc.). La acest lot trebuie asociată şi gruparea de noi miniştrii cooptată recent în guvern. Privindu-i în ansamblu, parcă le lipseşte şi acestora subtilitatea politică.

Mă refer aici în principal la.. D-l **Varujan Vozganian** care aduce reale dezavantaje nu numai partidului său, ci şi etniei sale, umblnd ca un şcolar pârâcios la

felurite foruri ca să-l discrediteze pe Preşedintele ţării după ce l-a pârât la "Comisia Naţională de Discriminare". Românnii au avut bune relaţii de colaborare cu toate etniile, dar faţă de germani şi armeni au nutrit relaţii deosebite de stimă şi apreciere. Dl Vozganian a făcut notă discordantă prin exces de zel faţă de etnia sa plasând acea ţâfnă nelalocul ei. Dragostea nu se obţine cu deasila.

În ceea ce-l priveşte pe **dl Ghişe** nu intenţionam să spun nici un cuvânt despre d-sa intrucât este prea pornit şi pătimaş în ceea ce argumentează, încât nu-l consideram interesant şi obiectiv ca să merite atenţie. Dar iată că totuşi l-am citat.

Dar la liberali, ca şi în partidele mai importante, există şi eşalonul trei din care, mulţi stau în expectativă, sesizând eroarea politică capitală de distrugere a alianţai D.A. şi înlocuirea ei cu "duşmaniada", tot naţională pe care au adoptat-o şi care este atât de păgubitoare pentruRomânia. Sperăm însă că, dacă nu s-au găsit unii din liberalii din vechea gardă, vor vedea mai bine cei cu simţ liberal, consideraţi periferici, care gândesc mai lucid pentru ţară şi nu atât de sectar ca şi cuplul Patriciu-Tăriceanu şi garda lor pretoriană. Aceştia nu îndrăznesc încă să se exprme, de teamă să nu fie şi ei excluşi, dar îşi vor spune cuvântul (în secret), la proximele alegeri. Din cauza "monolitului" liberal imaginat de tandemil Patriciu-Tăriceanu, ţara se află astăzi într-o mare fierbere, iar spiritele au devenit încinse, deşi asemenea stare conflictuală putea – şi chiar trebuia – evitată, căci ar fi fost spre binele ţării, dar interesele materiale şi neprincipialitatea primează şi în cercurile politice. De pe urma acestei "rebeliuni politice" profită din plin rivalii politici ai adevăratei drepte. Aceşti rivali sunt PSD, PRM, PC şi PIN, căci UDMR reprezintă o categorie aparte (aparţinând doar "de complezenţă" uneia sau alteia din grupări). Cetăţenii ţării sunt cei mai mari perdanţi ai acestui conflict inutil, iresponsabil şi extrem de păgubos. Adevăraţii continuatori ai Brătienilor (căci există cu adevărat), sunt eclipsaţi.. Aceştia, ca şi alţii, ar trebui să intuiască adevăratul interes al ţării înaintea interesului sectar şi să ia exemplu, chiar şi de la comunistul Lucreţiu Pătrăşcanu care, deşi comunist convins, a afirmat la Cluj în 1945, cu riscul vieţii sale ameninţate, că înainte de a fi comunist, el se simte român, căci interesul naţional primează. Pe Domniile lor o asemenea atitudine nu-i va costa viaţa, în schimb, prin aportul logic şi curajos pe care l-ar adopta, s-ar putea reinstaura pacea şi echilibrul în viaţa noastră politcă.

7). Domnul Călin Popescu-Tărieanu a fost persoana în care am crezut cu toată convingerea că va fi un mare om politic român, un adevârat continuator al politicii Brătienilor, dar m-am convins că m-am înşelet ca şi atâtea alte milioane de români care şi-au legat speranţe în el. Nu-i putem contesta caltăţile (e deştept, are uzanţa politică, e educat, dar are şi infatuare şi tupeu) ţâfnos. E însă mai mult cu gândire unidirecţionată decât român înţelept, ca să vadă politica ţării în perspectivă. S-a dovedit a fi influenţabil şi materialist, ceea ce este un mare neajuns în viaţa politică a României tocmai când ţara se afla pe calea cea mai profitabilă a alianţelor politice. Vede bine şi s-sa, dar tot numai până la orizontul liberal (dar nu cel al brătienilor), orizont ce se poate zări de la Capul Midia până în zări. Pentru funcţia pe care o deţine îi lipseşte total viziunea globală a unui Cristofor Columb sau Magelan ca să vadă dincolo de zări. Ca semn de slăbiicune în

gândire e şi faptul că şi-a angajar doi sfătuitori străini (unul anerican şi altul eglez), pe care i-a plătit cu sute de mi de dolari şi lite sterline, ca să-I ghicească calea de urmat. Odată ajins în această poziție decisivă, a bulversat şi retrogradat o întregă legislatură politică de patru ani, tranformând țara între-un haos şi scandal româno-român. Nu în zadar țara l-a supranumut Răzgândeanu. Trebuie să recunoaştem că d-sa a ajuns prim-ministru al Ronâniei şi preşedine al marelui partid istoric al Brătienilor prin conjunctură şi prin ajutorul foştilor aliați, iar odată ajuns, a trădat cauza românilor, aducând grave neajunsuri țării, dar şi partidului în care s-au nimerit numeroşi alți infatuați şi purtători de ochelari care nu permit decât vederea unidirecțilnată, fără să-şi vadă prietenii de alături, realii aliați cu care liberalii au plecat la drum. Prin imensa greşeală politică comisă prin distrugerea alianței D.A. şi virajul policicii PNL în tabăra adversarulor politici, militând cu tărie chiar pentru destituirea preşedintelui Băsescu, (căci aşa grăit-a dl Dinu Patriciu), s-a ajuns astăzi că "se joacă fotbal cu țara", dar nu cu fotbalişti calificați ci cu unii de maidan şi cu minge de cârpe. . Se dă cu piciorul în România de la unul la altul. Nici cei mai mari adversari politici ai țării nu puteau comite asemenea erori în serie. Crede dl Tăriceanu că partidul "Național", în fruntea căruia se află, este cu adevărat unul "național" ?. Nicidecum! Mai degrabă unul antinațional. De la dl Iliescu nu putem pretinde să gândească altfel decât ca un comunist înăscut, căci aceasta este structura sa educativă de familie de comunişti autentici, dar de la dl.Tăriceanu, țara se aştepta la o altfel de gândire politică.

. Un mare om politic care a crezut în el fără rezerve şi care l-a venerat până la moarte a fost tatăl său vitreg, Dan Amedeu Lăzărescu. Acesta nu numai că îl iubea ca pe propriul său fiu, cum l-a iubit şi Cezar pe fiul său adoptiv, Brutus (cel care a făcut parte din gruparea care l-a asasinat). Dl Lăzărescu credea că este cu adevărat "un mare cineva". De la masa de lucru al tatălui său vitreg îi privea cu dragoste şi admirație poza de dimensiuni aproape naturale. Chiar dacă tatăl său vitreg a avut şi scăderile sale inerente fiecărui om – dar ele au fost incomparabil mai mici față de realizările sale politice şi istorice – pierderea suferită de România prin moartea sa fiind mult mai mare. El era nu numai un mare liberal, ci un adevărat patriot, un prolific literat şi şi o adevărată enciclopedie istorică, ceea ce, d-l. Tăriceanu este departe de a fi. Tatăl său vitreg a murit "de inimă rea", în plină putere creaoare, batjocurit de către compatrioții săi. Aceştia suntem noi românii care nu putem fi altfel decât ceea demonstrăm că suntem: nişte epigoni nu tocmai demni. Aceasta este semnătura şi cartea noastră de vizită. Nu pot descrie decepția pe care am trăit-o când l-am auzit pe dl Tăriceanu la televiviune zicând: pe un ton răstit: şi încruntat: "Acela n-a fost tatăl meu vitreg; ci doar cel de al doilea soț al mamei mele". Când unii sunt puşi pe treabă, trebuie să li se aplice şi izbitura de grație, fie şi *post mortem*. După aceasta au urmat şi celelate confirmări. Posteritatea va face bilanțul faptelor tuturor, inclusiv neajunsurile create țării.

Iată deci cine sunt cei care vor să reprezinte astăzi "Dinastia Brătienilor" !

b). Exponenți politici la alte partid

Să plecăm de la o afirmație de necontestat din partea d-lui Adrian Păunescu rostită la televiziune, că "trăim vremuri de mare ruşine". Dar oare cui revine cea mai mare răspundere a acestei vinovății ? Nu răspund eu la această întrebare, apelând la opinia publcă să răspundă ea la întrebarea-învinuire. Dl Păunescu aparținând PSD şi va răsunde că vinovați sunt cei care îl susțin pe dl Băsescu. Poate că are dreptate, dar mai bine să mai aşteoăm să urmărim de ce părere este şi popurul.

În toate regimurile corupte funcționează acelaşi mecanism alcătuit din tandemuri organizate, alcătuite din oameni de afaceri (mai mult sau mai puțin ilicite) şi oameni politici, beneficiarii indirecți al celor care îi finanțează. Exemple de tandemuri: Patriciu-Tăriceanu, Iliescu-Geoană, Voiculescu-Andone, Vadim-Bolcaş, Guşă-Lavinia andru, Miuț-Pavelescu etc. Regimul Iliescu a constat dintr-un mare Partid-Stat de, în interiorul cărria se împletea o reală rețea de interese, incluzând filiale "naționale". La căderea regimului Iliescu-Năstase, acest sistem s-a simțit amenințat şi chiar a pierdut teren şi adepți, deşi era aducător de beneficii conssiderabile partidului şi oligarhiei, dar în detrimentul bieților cetățeni.

Partidul Social-Democrat, provenit din acel FSN de tristă amintire, fondat de dl Ion Iliescu (Frontul "Salvării" Naționale) şi preluat ulterior, în polivalență de macromoleculă cu dl Mircea Geoană, avându-l ca preşedinte de onoare tot pe Ion Iliescu. Dar în zadar se încearcă să se facă monolit dint-un partid compomis, alcătuit dintr-un partid de corupți, un partid de imaculați, căci fenomenul e unul "contra naturii", operație ce se întâlneşte şi în chirurgie în cazururi disperate. E ca şi cum ai încerca să faci o virgină dintr-o curvă depravată de bordel, cosându-i franjurile rupte cândva ale fostului ei himen bătătorit. Actualii ei lideri, în loc să facă şi astăzi pe leii, gravi, solemni şi combativi, mai mult ar câştiga dacă şi-ar face *mea culpa* față de națiune şi n-ar încerca să iasă la rampă ca o suită de gladiatori, zicând că s-au reformat, iar acum au devenit alții, nerecunoscând câte nenorociri au adus acestui biet popor român până a scăpat de sub tutela lor. Dar poporul nici acum n-a scăpat în totalitate. La căderea fostului regim, unele din personalitățile din vechiul şi actualizatul PSD (Ion Iliescu, Mircea Geoană, Adrian Năstase, Titus Corlățan, Victor Ponta, Nicolae erban, Eugen Nicolicea, Doru Giugula, şi alte Personalități stafidite), şi-au dezvăluit adevărata lor fațadă exterioară şi interioară, pe care caută mereu să o cosmetizeze. Dar ei, în alianță cu PNL şi cu alte interese financiare, ca PC (nicidecum morale), au reuşit să se ridice, revenind pe prim planul politic şi, bazați inclusiv pe Parlamentul ruşinii naționale, au adus țara în haos şi confuzie politică. Când folosesc această vorbă grea despre Parlamentul României, nu mă refer exclusiv la cei 322 de deputați care au cerut destituirea preşedintelui țării, ci mai ales că aceştia reprezintă şi grosul chiulangiilor care nu-şi fac temele, adică lipsesc de la dezbaterea şi promulgarea legilor față de care suntem în mare întârziere şi pentru care

sunt plătiți boiereşte. Un anonim a spus un trist adevăr, că n-are România atâtea topoare căte cozi de topor avem.

Dacă cu adevărat se vrea să existe în România un partid de stânga (ceea ce ar fi o necesitate de bună funcționalitate politică), ar trebui să se plece de la alți oameni şi nu de la o adunătură de interesați şi de delapidatori. România are neapărată nevoie de un partid socialist autentic care să țină un echilibru față de partidele de dreapta care sunt nevoite să adopte şi componente de stânga în politica lor. Dacă s-ar fi aplicat la vremea sa legea lustrației, dar nu ca pe o sperietoare cu chip de Gorgonă mitologică (Furie cu şerpi în loc de păr), cum le plăcea PSD-iştilor şi PRM-iştilor să înfățişeze lustrația, cu sopul de a îngrozii populația**,** astăzi ne-am fi condus după alte criterii morale**.** Dacă lustrația ar fi fost văzută ca o zeiță a dreptății, a corectitudinei şi a iubirii de țară, s-ar fi obținut un asemenea partid, cum a fost Partidul Socialitit, numit şi el "istoric", a lui Titel Petrescu (mort în închisoare) şi preluat de dl Sergiu Cunescu, dar trădat şi el.. Ne trebuie un alt partid de stânga, cu alți oameni. şi nu cu aceleaşi năravuri fixiste şi doar machiate.

Partidul România Mare, prin politica cazonă pe care a adoptat-o,. prin acea duritate lansată cu scop de a obține adepți cu orice preț, prin ponegririle şi neadevărurile pe care le lansează, demonstrează că este un partid extremist față de care este mai prudent să se manifeste reținere. Defrişarea cu buldozerul se potriveşte în crânguri, dar nu între oameni. Cine mai poate crede că în 48 de ore de la venirea lor la putere, el va lichida corupția. Cu toată credulitatea manifestată de foştii şi actualii simpatizanți, ei se conving în numar tot mai mare că au fost induşi în eroare şi, rând pe rând, se retrag, rărindu-le efectivele. Din circa 20 ț de adepți, câți susține că ar poseda, la viitoarele alegeri (dacă n-ar fi fraudate, după cum spune), a ajuns sub limita de 5 ț a intrării în Parlamentul European. Este un partid exclusivist, răutăcios, duşmănos şi care recurge la minciună exprimată vibrant şi patetic, cu scop de a impresiona. Lansează vorbe mari şi insulte grele. Venirea lui la putere ar duce țara la o implozie din care cu greu şi-ar mai reveni. Cu toții recunoaştem că nu e nimeni perfect şi că toată lumea doreşte fermitate în țară, ca şi respectarea legii şi stârpirea corupției, dar nu denaturand şi supradimensionând faptele. O fi având dl Vadim cultură generală, memorie şi vervă prin care şi-a câştigat popularitate printre creduli şi neexperimentați, dar toate aceste calități şi le anihilează prin excesele la care recurge. Vrea să arate că este bun, milos şi pios şi urmăreşte numai binele țării, dar, prim manierele pe care le-a adoptat, demonstrează că e un om rău, răzbunător, fixist. şi infatuat. Suntem pentru acțiune, dar aceasta să fie constructivă, nu pătimaşă. În cel mai bun caz, unii vor spune că este: "Brânză bună, dar în burduf de câine". Văzând că-i merge, dl vadim Tudor se lansează şi spune bazaconii şi enormități iresponsabile înfăşurându-le într-o glazură ca şi cum a r fi reale. Prin spusele sale perturbă însăşi orânduirea de stat. În loc să fie un element constructiv, d-sa induce în eroare însăşi buna credință a cetățenilor. tiu că va sări la mine şi mă va ataca cu tot arsenalul de care dispune, dar dacă d-sa are dreptul să să vorbească nestengherit, de ce n-aş avea acest drept şi eu sau altii să ne spun părerea ? Fiecare îşi iubeşte patria în felul său. Nu doresc să intru în polemică cu d-sa, dar nu pentru că mi-ar fi teamă, ci pentru că nu-l consider

un partener cu care poți să întreți o discuție. O fi d-sa, ierarhic, al zecelea om în stat, iar eu doar al zece milioanălea, dar nu-l pot considera – ca om – egalul meu în modul de a se comporta.cu competenții săi.

Acest partid mincinos şi dictatorial dispune însă şi de unii oameni cu adevărat de valoare, dar care parcă şi-au pierdut personalitatea. Parcă sunt hipnotizați şi teleghidați. Față de unii intelectuali găsesc oarecari explicații, ca d-l Gheorghe Funar, care deşi avea mulți adepți, tot din cauza exceselor sale, i-a pierdut că n-a ştiut să fie puțin mai pondrat.. Față de alții nu am explicații. E păcat de o valoare ca dl Mihai Ungheanu că s-a angajat la o asemenea cauză care, deşi pare pe alocuri fundamentată, e neadecvat motivată. Țara se tot întreabă cum a fost posibil ca reale personalități politice şi-au putut pierde într-un asemenea grad măsura politică, ca dl Lucian Bolcaş, George Pruteanu, ca şi alții ?. Excesul lor de patriotism al unora parcă ar trebui să dea de bănuit. Înseamnă că e ceva suspect în rândul lor arătându-se atât de… "devotați". Față de inteligența dlui Bolcaş, se deduce că nu poate fi sinceritate în patriotismul pe care îl tot exprimă, dar fără sa poată convinge.

Acel viitor ipotetic partid socialist, curat şi sincer, "pluteşte însă peste tot în România" ca potențial în conştiința oamenilor şi a multor politicieni de valoare cu vederi de stânga, dar condus de cu totul alți protagonişti . În prezent el este deja imprimat în vederile multora, la fel ca hârtia fotografică pe care a fost începută developarea în tava cu revelator şi pe care se aşteaptă să apară imaginea şi chipurile lor pe peliculă, după care să se fixeze.şi în conştiința oamenilor. Eu i-aş vedea pe dl Mihai Unghianu, pe dl Alin Teodorescu, pe dl Bogdan Teodorescu, eventual pe dl Talpeş ca şi pe alții la fel de valoroşi, alcătuind nucleul unui real Partid Socialist sau un PRM reformat. În afara celor citați l-aş mai vedea lider, tot în acest viitor partid socialist, pe dl Cristian Diaconescu, în prezent purtător de cuvânt şi vicepreşedinte PSD, dar acesta, sperăm ca până atunci să nu se irosească reluând vechile şi obsedantele lozinci şi marote răsuflate ale vechii formații. Poate că îi va veni vremea, dar până atunci să-şi păstreze rezerve pe care să nu le irosească servind o cauză pierdută.

Partidul Conservator (PC), a reprezentat tot o mare decepție, populația văzându-l un partid tampon, dar care s-a dovedit un partid înpotmolit, demonetizat şi care pe mulți i-a dezamăgit profund. Cine exagerează şi minte, măcar să o facă cât de cât mai argumentat şi nu sfruntat, căci devine jignitor. Conducătorul suprem al acestui partid, în loc să arbitreze inteligent disputele dintre stânga şi dreapta politică, a trecut deschis la cârma campaniei de destituire a preşdintelui ales al țării, dar nu prin analiză obiectivă, ci prin una pătimaşă. Ar fi avut dreptul să o facă dacă s-ar fi bazat pe probe credibile şi nu pe argumente "de râsul curcilor", cu atât mai mult cu cât marele jurist palamentar, majordomul său, Sergiu Andon, i-a orânduit toate aranjamentele, asemenea unui mareşal de ceremonii Cu…"gargara" nu mai poți obține astăzi mare lucru. Dovadă, dl Dan Voiculescu care, deşi deține trei canale de televiziune, n-a obținut la alegerile din 25 noiembrie 2007 decât 2 ț din sufragii. Populația s-a deşteptat, iar acum sancționează. . i va continua să sancționeze. Ea se freacă la ochi ca să vadă şi mai bine. Dacă dl

Voivulescu era ponderat şi obiectiv, ar fi săltat ştacheta oartidului său printre partidele parlamentare, la fel ca fostul partid PLD.

Dl Dan Voiculescu, pentru ca să contracareze denumirea primită din partea preşedintelui ţării, de Felix Motanul (numele conspirativ de Felix cu care singur a semnat în calitate de fost colaborator), l-a numit pe preşedinte cu simpaticul nume de Pinochio. Se vede că dl Voiculescu nici măcar n-a citit în copilărie cartea lui Carlo Collodi întitulată Pinochio care este un personaj pozitiv care, prin poznele sale copilăreşti pe care şi le recunoştea şi le regreta, a educat multe genereaţii de copii de şcoală şi chiar părinţi. Tatăl lui Pinochio, tâmplarul Geppetto este prototipul educatorului, al adevăratului pedagog şi părinte care, dintr-o bucată inertă de lemn (după cum este un nou născut cu înclinaţii spre ştrengărie), a scos un copil cuminte. Asemenea acelui artizan, dl Voiculescu putea scoate din partidul sau un model de partid tampon. .La fel a procedat un alt "lemnar" (lutier), Stradivarius, care a dat viaţă unei alte bucăţi de lemn a cărui "educator" este însă violonistul. Prin această contracarare cu intenţie de "reciprocitate", nici nu putea să-i aducă un elogiu mai favorabil dlui Băsescu. Regretabil pentru adepţii săi de bună credinţă, dar dl Voiculescu, am impresia că "şi-a mâncat mălaiul" pe linie politică prin acţiuni neinspirate pe linie poltică, fără să fie singurul om politc ajuns în această situaţie. În loc să continue să braveze, mai bine şi-ar recunoaşte falimentul politicii sale şi (fără sai facă pe înteleptul), ar lăsa pe altul să creeze un real partid tampon între stânga şi dreapta, în locul unui partid trădător. La fel ar trebui să rupă cu trecutul şi aşa zisul partid socialit fără să aştepte verdictul nemilos al alegerilor, lansând un S.O.S. disperat.

Păcat că **PNŢ-CD**, partid cu ideologie credibilă şi cu un trecut onorabil, creat de românii de sub dominaţie străină, încă de pe timpul Imperiul Austro-Ungar sub denumirea de Partidul Naţiunal, la care, după Unirea cea Mare, românii din Vechiul Regat s-au asociat prin Patidul Ţărănesc. Dar Partidul, trecând prin atâtea site de morărit, l-au tot erodat, încât unele site s-au spart lăsand să treacă şi tărâţe.şi chiar uruială. Acel mare şi de valoare partid a ajuns astăzi o cenuşreasă politică. Dar din ce cauză ? În interes naţional, el trebuie să renască drept continuator al lui Maniu, Mihalache, Coposu, Raţiu, Ion Diaconescu, Ciuhandru (actualul primar al Timişoarei), precum şi alţii. Dar există unii care îl tot erodează, susţinând că… "îl relansează". In afară de invidia interpartinică cu rol de frână, l-au avut chiar şi unii din conducătorii săi, ca de exemplu actualul secretar şi purtător de cuvânt, Aurelian Pavelescu care, ne este teamă că îl va duce spre dispaiţie totală, deşi dl Miuţ e o persoană bine intenţionată. Nu poţi fi nici partid mare, nici politician mare dacă, în loc de armonie propagi ranchiună în ţară. Păcat că nici după acest ultim Congres ce a avut loc în ianuarie 2007, nu s-a găsit o soluţie mai convingătoare şi mai viabilă de reconstituire. Salvarea PNŢ-CD nu va veni din sprijinul prefăcut dat din partea PNL (nicidecum), deşi a gesticulat în acest sens. Dar PNL nu se va putea salva nici pe sine dacă nu-şi va schimba "gândirea" emisa prin unii oameni consideraţi astăzi a fi "proptele" ale unui zid pe cale să se dărâme.. Salvarea PNŢ-CD trebuie să vină, în principal, de la electoratul înţelept din Transilvania şi Banat care, inexplicabil, în mare

măsură mai sprijină PSD-ul. Aripa "dizidentă" de la Cluj care este tot un "bau-bau" cu un tigru spoit pe un carton, ca să sperie PSD-ul. Fără alianțe, ca de exemplu cu Partidul Noua Generație a dlui Becali şi – eventual – Partidul Socialist Creştin Democrat a dlu Talpeş, sunt excluse şansele de a se salva reciproc. Alianțele trebuie să fie firești şi nu forțate, ca recenta alianță neviabilă, "de dreapta", încheiată între d-nii Emil Constantinescu, dl Tăriceanu şi dl Petre Roman.

PIN (Partidul Inițiativa Națională), înființat şi condus de dl Cozmin Guşă, este, din start condamnat la eşec din cauza politicii sale şerpuitoare, dar şi de dintele încărcat cu venin a d-nei Lavinia andru. Un lider care i-a trădat atât pe unii cât pe adversarii acestora, cu scopul de a se afirma pe sine cu emfază, nu poate aspira la mulți adepți, deşi acesta spune periodic şi câte un adevăr. Păcat de mintea brici a celor doi, dar, pe lângă minte lumea urmăreşte la politicieni şi un dram de ponderație şi de caracter . Deputata Lavinia Sandru, deşi deține şi un debit verbal asemănător cu a d-nei Alina Mungiu (dar care este logică şi documentată), este contracarată de o idee fixă, aceea a urei viscerale înotriva preşedintelui Băsescu (dar nu numai), pe care ține să-l disloce, fără să aibă puterea politică şi morală s-o facă, iar aceasta d-sa nu e în măsură s-o înțleagă.

Cititorii se vor întreba (pe drept cuvânt) de ce nu critic la fel de vehement şi **PD-L-**ul ca şi cum acestea n-ar avea păcatele şi scăderile lor. Ba le au, căci acolo unde conlucrează oameni există şi greşeli, căci nu există om născut perfect pe lume.. Dar atâta timp cât un partid sau o grupare de partide a venit cu un program credibil pe care caută să-l ducă la îndeplinire, mai ales după atâtea eşecuri şi împotriviri, (programul al cărui ax principal a fost lupta contra corupției), nu înțeleg de ce l-aş critica din start şi înainte de a-l vedea lucrând, punându-i felurite obstacole ca să nu-şi poată duce cu bine intențiile. Adversarii acstor grupări caută să-şi ascundă infractorii, să fie mereu scoşi basma curată, iar procurorii de la DNA să fie declarați incompetenți, cerând-se schimbarea lor din funcție. E uşor de vorbit, dar s-a văzut cât de ermetic şi de blindați lucrează grupul de infractori financiari a căror legi le fac tot ei pentru a le apăra necinstea.

Țara noastră, împreună cu partidele ei politice este astăzi ca o navă în plină furtună în care fiecare partid vrea să treacă la timonă; să preia conducerea, dar fiecare spre o altă direcție. Adevărul este că furtuna pe care au dezlănțuit-o se petrece doar într-un pahar cu apă, iar politicienii şi mass-media îi dau dimensiuni de furtună pe ocean, suflând din toate direcțiile cu paiul în pahar. Am avut ocazia să văd filmându-se o luptă navală într-o cadă de bie. Aceasta arăta cu totul diferit pe cran, iar noi privim acele secvențe ca şi cum ar fi *Invincibila armada* şi flota britanică.

14. Ţigani sau rromi ?

Moto: Fiecare popor vrea să fie el însuşi. *(Petre Ţuţea)* [Da, aşa este, fie că e vorba de români sau de ţigani, de germani sau japonezi, dar ei trebuie să caute să se înalţe pe ei înşişi, devenind demni de respectul altora, nu prin inducere în eroare]

Ce găselniţă filologică o mai fi şi asta de rromi cu care i-am cadorisit pe ţigani ca ei să iasă la suprafaţă, iar noi să ne afundăm în umbra lor.? Dacă vor să fie numiţi rromi, să vorbească limba romani şi nu limba română cu care se confundă. În toate ţările din lume ţiganilor li se spune pe numele lor moştenit de nenumărate generaţii, denumire adusă tot de ei încă din Evul Mediu, cu singura excepţie mai nouă din România unde denumirea le-a fost schimbată în mod artificial în 1990, spunându-li-se rromi. Noi, care am făcut această găselniţă, am devenit ţara lor de adopţie. Trebuie să recunoaştem că în numeroase ţări suntem cotaţi "ţiganii de români". Schimabare nefirească de nume de ţigani în rromi, nu este lipsită de consecinţe negative pentru noi. Ea are implicaţii dăunătoare incontestabile aduse românilor, pentru ca ei să arate mai bine. Dacă n-ar exista aceste neajunsuri politice şi de imagine nu ne-ar deranja nici chiar această schimbare atât de arificială şi de forţată. Singuri ei au fost cei care şi-aucompromis etnia prin comportarea lor, în loc să şi-o înalţe prin fapte, iar acum, consecinţa va fi că ne-o compromit şi pe cea de români. Asemănarea de denumire este extrem de apropiată, mai ales că nici noi nu stăm prea bine în lume cu imaginea. Nici una din celelalte popopare nu a acceptat noua lor nomenclatură, decăt că doar moi aproape ne-am unificat cu ei. Numele poate nu ne-ar deranja dacă s-ar comporta civilizat, dar acolo unde invadează teritoriile, lasă prăpăd. Să-şi inventeze orice altă denumire, dar nu una care ne-o compromită şi pe a noastră.

Tot în România, unde ei sunt cei mai numeroşi ca etnie, îşi conservă şi îşi cultivă proastele obiceiuri pe care le etalează şi în străinătate unde au invadat marile metropole ale lumii. Acolo unde se instalează forţat, străinilor li se aduc prejudicii civice pe care nu le cunoşteau înainte (murdărie, promiscuitate, cerşetorie, furt, jafuri şi chiar crime, multe puse tot în contul nostru). În mare parte, din cauza lor, inclusiv românii sunt astăzi expulzaţi din Italia, Spania etc, iar când cetăţenii aud vorbindu-se româneşte (pe stradă, în metrou sau autobuse), sunt nevoiţi să coboare pentru a nu risca să să fie agresaţi. Dacă ar fi cinstiţi cu ei înşişi, şi-ar aprecia etnia şi ar vorbi ţigăneşte, pentru a nu fi confundaţi cu noi, compromiţându-i suplimentar pe români. Chiar şi renumiţii noştrii fotbalişti, cumpăraţi de cluburi italiene sunt astăzi fluieraţi pe stadioane şi chiar îmbrânciţii de colegii lor. Crimele comise asupra românilor devin tot mai numeroase în străinătate. Oare această nouă năpastă naţională ne lipsea nouă când în ţară o ducem atât de prost ca imagine, atât pe plan intern cât şi i extern?

Regimul politic de tranziţie de după revoluţie, pentru a beneficia de două-trei milioane de voturi asigurate (căci cei mai mulţi ţigani autentici din ţară se declară români, deşi simt ţigani), a acceptat acest târg tacit. Suplimentar, tot regimul Iliescu, pentru a

compromite casa regală română (față de care nutreşte o ură viscerală sădită prin educația primită de acasă), a acceptat – tot pentru a le face țiganilor pe plac – două case regale în plină republică (?), plus o casă imperială, cu respectarea şi chiar mediatizarea legilor țigăneşti care vin adesea în contradicție cu legile statului român. Noi n-avem nimic cu tradițiile lor etnice şi nici cu înclinațiile lor profesionale pe care le chiar încurajăm cu condiția să nu se încalce legile şi regulele de conduită de la noi. De ce nu se leapădă de etnia lor nemții, francezii, englezii sau japonezii, care sunt mândrii de obârşia lor pe care o promovează ? Țiganii ar trebui să se străduiască să transforme prostul lor nume, pe care siguri şi l-audefăimat, într-un adevărat renme – dacă ar fi corecți – dar vom ajunge să ne fie compromis şi cel de români, acoperindu-se pe ei prin intermediul nostru. Scoțându-ne pe noi din istorie, ei vor dăinui, devenind chiar populație dominantă în România Ei ştiu cum s-o facă: prim maniera numerică. Înmulțându-se printr-o cotă crescută de proliferare.

Partidul care a pus mâna pe putere în 1989 tot prin maniere forțate, în loc să fi dus o politică de a-i şcolii şi de a-i emancipa; în loc să le fi construit locuințe (cum a procedat Ceauşescu răpândinu- printre români) şi de a-i încadra în muncile lor tradiționale în care au dat dovadă că sunt meşteşugari iscusiți, a permis cerşetoria care s-a extins ca o plagă în aceste vremuri. Din cerşetorie ei au creat o adevărată industrie, alături de hoție şi înşelătorie, deşi toate pârghiile financiare şi de siguranță internă era în mâinile partidului stat. În prezent au invadat nu numai metropolele Europei, ci şi ale lumii, profitând de credulitatea şi cinstea populației invadate cărora le era milă de ei la început. Dar ei, acolo unde se înstalează, nici nu se gândesc să respecte ambiantul pe care îl ocupă, ci îl degradează transformându-l în adevărată groapă de gunoi, iar pe deasupra devin un pericol public, transfotmând localitatea, dintr-o urbie sigură de trăit, în una nesigură,devenind agresivi. Iar acesta pare a fie doar începutul, motiv pentru care, trebuie să recunoaştem, că se justifică măsurile preventive ale autorităților statale de a limita şi a nu se extinde murdăria, cerşetoria şi infracționalitatea. Noi n-ar trebui să ripostăm cu atâta îndârjire când sunt expulxați fără drept de întoarcere înainte de cinci ani de spăşire. Dacă nu vom duce la noi în țară o politică fermă de respectare a legii prin reeducare în tabere de muncă, indiferent cine le comite, noi rămânând toleranți, nu vom contribui la stârpirea fărădelegilor. Nici eu şi nici alții din români nu nutresc nimic rău împotriva țiganilor ca persoane, ci asupra comportării lor antisociale.

*

Timp de mai mulți ani la şcoala primară de la țară am stat în bancă încadrat de doi colegi țigani, din care unul de culoarea tuciului şi cu vorbire sacadată. Am fost aşezat între ei chiar de tata care îmi era învățător. Este ştiut că părinții copiilor sunt întrebați acasă după prima zi de şcoală: “Tu cu cine stai în bancă ?”. Pentru a nu exista impresia de orgoliu prost înțeles, tata a dat acest exemplu educativ, eu devenind bun prieten cu ei, vizitându-i şi la domiciliile lor unde eram foarte bine primit de părinții lor.

Problema țiganilor nu e una nouă. Odată cu slăbirea granițeloe după revoluție, a devenit de notoroitate europeană dispariția lebedelor din bazinele şi lacurile din Austria, pe care le-au consumat în calitate de gâşte. Acesta pare să fi fost începutul şi semalul

internațional pe care l-au tras In prezent problema țiganilor se confundă, aproape până la identificare cu problema românească, iar prin intermediul lor, "ne-am internaționalizat" şi noi. Am început să fim priviți pe plan înternațional ca o populație în care nu se poate avea încredere. Una de care trebie să te fereşti. Să ajungem şi noi ca o populație de grad inferior. Rasa neagră, prin comportarea lor civilizată şi prin integraerea lor în societarea cultă, a ajuns la căutare tocmai prin rezultatele bune pe care îldemonstrează pe toate liniile, intrecându-I în numeroase domenii pe albi. .

Trebuie să recunoaştem că şi între etnia lor şi comportarea unora din români există conexiuni strânse. i noi ne comportăm adeseori ca ei – şi uneori chiar mai rău – căci şi printre țigani se găsesc reale valori profesionale şi morale. Este drept că odată cu deschiderea granițelor ne-au plecat multe elite pe care le regretăm, fiind valoroase pierderi pentru noi, dar, printre ele ne-au plecat şi mulți aventurieri de genul "căutătorilor de aur" (*el dorado,* adică țara imaginară aurită în care nu trebuie să munceşti).Acei aventurieri, văzand că trebuie să respecte o disciplină riguroasă şi să muncească pentru a trăi şi a fi respectat, se apucă de cerşit sau de comis infracțiuni prin care îi compromit. atât pe confații lor români de acolo, dar şi pe noi, cei de acasă

Dar ceea ce am expus nu este o xenofobie antițigănească, ci un încput de campanie de autoapărare şi de încadrare profesională etnică a lor, cu atât mai mult cu cât, fonetc vorbind, puține țări din lume posedă în vorbirea lor litera â (de la români). Acceptarea atât de negândită şi de iresponasbilă la care s-a recurs, situație care crează confuzii atât de tranşante (români şi romi), trebuie reanalizată şi încă urgent şi tranşată într-o formă sau alta. Populația noastră însăşi este derutată şi chiar timorată la pronunția cuvântului de țigan. . O asemenea aprobare nu poate fi dată de un decret, fie şi al Consiliului de Miniştri. sau al Preşedinției. De aceea, ea trebuie adusă în discuție cu titlu de urgențaă în Parlamentul României unde, singuri aleşii poporului ar putea fi, eventual, în măsură să o dezbată, dar nu cu un cvorul grăbit şi plictisit, ca la votarea în vraf, ca atâtor altor legi recente când articolele trec prin camerele reunite doar enunțandu-le din dece în zece, fără nici o observație. În cazul în care se va considera că nici chiar Parlamentul nu este în măsură să ia o astfel de decizie, la proximele alegeri legislative sau prezidențiale să intre ca plebiscit, adică consultare a voinței naționale.

15. Presa, opinia publică şi lecţia dată de către electorat clasei politice prin absenteimul la vot

Moto: Deosebirea dintre informaţie, zvon, bârfă, minciună strategică sau parizană, calomnie, băşcălie iresponsabilă, intoxicare şi scandal, a devenit însesizabilă. *(Andrei Pleşu)*

Nu se mai poate continua să trăim mereu în insulte, acuzări, în falsitate, în neclaritate şi chiar în înşelătorie şi minciună. Nu mai putem trăi atât de urât şi cu atâta nedreptate în jurul nostru ca astăzi în România. Trebuie să căutăm o cale să trăim mai frumos şi mai demn, bazaţi pe dreptate, chiar dacă suntem încă săraci. Am trăit mult prea mult timp, atât în stil cazon, cât şi în stil haotic, fiecare individ acţionând după cum îl tăia capul. Dar şi săraci, exploataţi şi dezonoraţi, într-un mediu viciat, este prea mult pentru existenţa unui popor Trebuie instaurată în ţară mai multă cinste şi onestitate. Nai multă demnitate. În acest scop România are nevoie – în principal – de două lucruri de bază: pe de o parte de clarificări, iar pe de alta de conducători pe măsura funcţiior pe care le ocupă.. Cei care sunt aleşi de popor să fie lăsaţi să-şi poată desfăşura programul neşicanaţi, măcar pe perioada mandatului lor, iar în final să dea seama cum şi-au îndeplinit sarcinilel.

Dar abuzurile şi nedreptăţile ne-au fost şi ne sunt, fie ascunse, fie negate, fie răstălmăcite. Ne place sau nu, dar aflarea adevărului şi instaurarea dreptăţii trebuie să devină principalele noastre scopuri naţionale. Acestea trebuie să devină însăşi obiectivele noastre de viaţă. Acest for de control naţional al dreptăţii, omeniei şi al bunului simţ va supraveghea chiar şi asupra executivului, exprimându-şi cuvântul cu bună intenţie, nepărtinitor şi nepătimaş. Abia atunci se va putea spune că am devenit cu adevărat democraţi şi că trăim într-un stat de drept, nu în unul plin de strâmbătăţi, ca şi cum prin codrii noştrii ar fi bântuit zmeul Strâmbă-Lemne, iar în societate, păpuşarii şi prestidigitatorii, adică jongleria financiară, juridică şi informaţională. Atât înainte cât şi după revoluţie, poporul a rămas un fel de gloată, iar după revoluţie, aceasta a devenit o adunătură învrăjbită, manipulată şi fals informată. Destul am reacţionat la telecomandă. Defăimarea şi minciuna sunt ridicate la rang de conduită naţională. Gura lumii se poate închide prin trei modalităţi: prin argumente logice şi documentate, prin cârpe sau căluş vârâte în gură şi prin reducere la tăcere. Sperăm să nu se ajungă la bulgării de pământ ce cad peste sicriu. Dar şi în acest ultim caz, ecoul bulgărilor continuă să persiste şi chiar să se amplifice. Rezultatul a fost că România, în urma haosului ce s-a creat în ţară cu ocazia acelui tip nefiresc de tranziţie postcomunistă, a ajuns cenuşăreasa şi codaşa Europei. După felul în care ne comportăm, îmi este teamă că acum Comunitatea Eurpopeană regretă că ne-a primit în rândurile ei. Dacă n-am fi intraţi în UE, am fi fost amânaţi *sine die* (fără termen, fără o zi fixă).

a). Presa

Presa, nu numai că se spune, dar se şi confirmă că este a patra putere în stat, după Parlament, Guverm şi Justiţie, informând şi apărând populaţia, asemenea unui sindicat al poporului. Ar trebui să se profite în interes naţional de acest mare privilegiu. Dar presa adeseori mai mult incită publicul decât îl înformmează. Îl chiar provoacă. Menţine un climat încordat care pluteşte permanent în atmoferă. De aceea, trebuie să ne înbunătăţim şi calitatea presei care să fie un observator judicios, corect informat şi nepărtinitor şi, cu atât mai puţin, instigator. Cu totul de acord să fie principială, imparţială şi exigentă , dar în fruntea capacităţilor sale să se simtă şi un climat de calmare a spiritelor, de îndemn la armonie, de optimism şi de speranţă. Să nu dea senzaţia de jandarm cu fluerul la gât, pus să-ţi facă proces verbal de contrvenţie. Ea adesea urmăreşte să-i subordomeze pe unii şefi al statului, mai mult dictându-le (unora), decât să-i sprijine. Frecvent, presa duce bătălii cu unii ‘sus puşi”, deşi sunt puşi pe treabă, făcându-li-se însă “proces de rea. intenţie”. Sunt convins că, mai ales telespectatorii, s-au lămurit cu unii directori de la unele mari cotdiane care, în numele principialităţii, caută “să bage respect” în public, deşi nu cei cu maniere sentenţioase ar trebui sa fie modelele de urmat. Presa, prin reprezentanţii ei, trebuie să fie un exemplu personal, atât prin ţinută imparţială, cât şi prin obiectivitate, prin cultura pe care să o emane şi să se ferească de a deveni pătimaşă.

Ca şi în “crestele noastre de munţi” ale politicii, finanţelor (afaceri), ai ştiinţelor, ai artelor etc.), în ziaristică încă deţinem vârfuri semeţe care, probabil că ar realiza mai mult pe plan obştesc dacă n-ar fi atât de porniţi pe demolare, dacă şi-ar plasa verbul într-o gamă mai ponderată, incluzând şi îndemnuri mai pacifiste într-o lume atât de agitată şi chiar debusolată ca a noastră. De aceea, aş propune ca opinia publică să ia în colimator maniera de lucru a câtorva “piscuri de presă” care, deşi principial au dreprate în ceea ce scriu şi spun, dar mai puţin în maniera lor de lucru. Ei nu trebuie să se facă temuţi, căci România, pe lângă gardieni, trebuie să cultive şi pedagogi de elită, ca şi educatori şi îndrumători. Printre aceste somităţi ale ziaristicii şi ale comentariilor politici îi ctez în acest prim lot de seniorii Cristian Tudor Popescu, Sorin Roşca Stănescu, Valentin Stan, Mircea Badea, Ion Cristoiu, Tudor Toma, Ciutacu, dar şi alţii. Dacă aaceşti titani s-as pune pe mine, m-ar transforma în ceea ce obţineam când eram copil şi puneam pe şina de cale ferată o monedă de un leu şi urmăream rezultatul după cce trecea trenul peste ele. Să nu creadă “Domniile lor” că tot ceea ce spun cu gravitate şi dispreţ la adresa adversarului e considerat de ascultători “literă de evanghelie”. Uneori efectul poate fi chiar invers când se depăşeşte măsura şi se exagerează cu patosul.

*

Condamnat la rangul de ascultător, îmi este deadreptul penibil să ascult cum pronunţă mulţi din ziariştii noştri cuvinte citite în limbi sräine de largă circulaţie, (franceză, germană, italiană, spaniolă). Dacă nu cunosc limba e treaba lor, dar măcar să ştie să citească în acele câteva limbi. Din păcate, aproape o treime din cei ce se autodeclară astăzi cu emfază că sunt mari înţelepţi, nu puţini nu au avut grijă să-şi asigure cultura generală la timpul cuvenit şi nu sunt exigenţi cu ei înşişi. Trântesc şi exprimă

cuvintele şi frazele la fel cum trânteşte zidarul cu mistria mortarul pe zidul de cărămidă. Unii scribi nu se obosesc nici măcar să consulte o enciclopedie pentru a verifica inexactităţile pe care le-au prins din zbor sau "după ureche", dând cititorilor informaţii false. Un asemenea "ziarist" confunda Beirutul din Liban cu Beireuthul lui Wagner din Germania. Alţii confundau greco-catolicii uniţi cu Roma, cu religia protestantă unitariană ungurească în care a fost botezat şi Ludovic Orban. Asemenea exemple de dezinformare culturală le întâlnim aproape zilnic. S-ar părea că mulţi din aceşti ziarişti "chiuleau" de la cursurile de adevărată ziaristică, la fel cum fac astăzi prea mulţi parlamentari care absentează de la dezbateri decisive, dându-se drept prezenţi chiar şi cei care absentează. Asemenea grave erori informative scad nivelul breslei. .

Clubul Român de Presă ar trebui ca, printre preocupările sale să se ocupe şi de ridicarea nivelului de cultură generală şi de conduită a acelei nobile şi apreciate profesii, dar şi de educarea subtilă a poporului care are destule lipsuri, mai ales în educaţie. Presa, prin reprezentanţii ei, trebuie să fie şi un exemplu personal, atât prin ţinută imparţială, cât şi, prin cultura pe care trebuie să o emane şi să se ferească de a deveni pătmaşă, arogându-şi rol de "gardieni cu fluierul la gât**"** care se implică, adeseori penibil, cum s-a întâmplat şi în cazul destituirii preşedintelui ţării, când presa se concura cu partidele politice în căutarea de pricine forţate pentru destituirea sa. Acest for ar fi cazul să se preocupe şi de modul de a conversa cu cetăţenii, indiferent cine sunt aceşti înterlocutori sau intervievaţi şi nu în mod provocator, împingându-i cu tot dinadinsul în felurite capcane, la fel cum procedează braconierii cu vânatul ilicit.

Din câte m-am convis, felul în care mult mediatizata ziaristă Andreia Pană nu a corespuns că ar fi fost nici o rafinată ziaristă şi nici o adevărate doamă, după felul în care s-a adresat şefului statului. S-o spunem deschis. A semănat mai degrabă ca o precupeţă provocatoare, iar pentru a scoate adevărul la iveală, aş dori să se pronunţe opinia publică. De aceea, propun ca nu eu sau dl Cristian Tudor Popescu să fim arbitrii, ci publicul să fie cel care să se pronunţe după reluarea acelei convorbiri la o oră de vârf dinainte anunţată, iar auditoriul să se exprime prin vot da sau prin vot nu. În zadar susţine dl Cristian Tudor Popescu că ziarista Andreia Pană, despre care spunea că a fost "în exerciţiul funcţiuni făcându-şi doar datoria de ziaristă", îi contrazic pe amândoi. În aparenţă, expresia de "ţigancă împţită", *de iure* (de drept), se dezaprobă din principiu, dar având în vedere că exprimarea nu a fost făcută public, ci în context intim, pur familial şi fiind înregistrată accidental, convorbirea *de facto* are cirumstanţe atenuante, deşi *de iure* nu are. Cei care pun întrebări oricui şi, cu atât mai mult şefului statului, fie că este invitat la o întrunire de presă, fie că iese cu soţia la cumpărături ca omul gospodar, dacă sunt cu adevărat oameni de presă, trebuie să fie şi oameni de ţinută. Ei nu trebuie să se adresezze nimănui "ca un mişţocar", ci cu oarecare decenţă şi "la obiect", urmărind să aducă cu adevărat o informaţie suplimentară faţă de ceea ce încă nu se cunoaştea. De aceea , propun ca această partidă să se termină – de data aceasta – prin remiza

. Se vine cu argumentul că persoanele publice nu pot avea viaţă privată nici când se află la baie. Dar să nu uităm că nici ele nu sunt decât oameni şi nu supraomeni sau

roboți. Din păcate, este prea evident că multe asemenrea provocări sunt făcute forțat cu scopulul de a-l discredita cu tot dinadinsul pe preşedinte, oricine ar fi el. I-au mai fost adresate preşedintelui asemenea întrebări provocatoare, fiind determinat să părăsească reuniunea la care s-a dus fără să bănuiască faptul că i se întinde o cursă, fiind provocat intenționat şi chiar jignit. La ce bun aceste încrucişări, dar nu de spade, ci de bâte? Presa nu trebuie să provoace ca să aibă subiecte de senzație, ci să cultive norodul. Când eram la şcoala primară la țară, erau unii copii (mereu aceiaşi !), care veneau cu un băț de acasă având satisfacția sadică să incite câinii din curtea de pe lângă care treceau, ei fiind protejați de gardul despărțitor. Le-am urmărit acestor copii sadici evoluția în timp şi aş putea scrie despre ei, dar la ce bun ?La fel procedează astăzi unii politicieni sau oameni de presă, care mai mult incită cu sadism decât aduc soluții constructive. Oare aceasta trebuie să fie imaginea României ?

Spunand acestea, sunt conştient ce va urma (în cea ce mă priveşte). Va urma ceea ce este inevitabil să mi se întâmple, adică încercarea de storcire a mea ca răzbunare sub talpa unui segment al presei. Dar eu nu am fost un profesionist decât în medicină (hematologie). Eu nu sunt nici literat, nici istoric, nici om politic, ci cel mult un martor ocular care face declarații la ceea ce a participat. Până pe la 13 ani am fost crescut şi am vorbit ca la țară în Ardealul de Nord, inclusiv ca navetist cu trenul în primele clase ginaziale, iar cursul superior de liceu l-am urmat la unicul liceu românesc din tot Ardealul de Nord, dar în care profesorii noştrii erau unguri şi nu numai limba română şi istoria ne erau predate pe dos, aşa încât se vor putea găsi suficiente exemple de exprimare neadmise unuia care îndrăzneşte să şi scrie româneşte. Eu nu scriu ca scriiior, ci ca şi cum aş face un proces verbal de constatare la un accident sau la o încăerare între grupări rivale, ceea ce se şi întâmplă în România de astăzi. Cred că deasupra acestora este mai important mesajul pe care doresc să-l transmit şi intențiile pe care le-am avut în vedere şi doar acestea să-mi fie judecate.

Presa noastră devine adeseori prea țâfnoasă, reacționând cu indignare când cineva îndrăzneşte să fie de altă părere, ca şi cum cineva i-ar fi călcat pe bătătură. Un alt mare neajuns al presei este că trebuie să asculte de patronii avuți care îi ştirbesc din independență, ajungând "sub papucul" unora sau chiar sub cizma strivitoare.a altora.

Datoria noastră, a tuturor cetățenilor țării este să salveze țara de la ruşine şi trivialitate, nu să întrețină gâlceava, inclusiv prin presă şi televiziune, iar acest lucru nu poate fi realizat decât prin coeziune națională, prin calm şi renunțare la învrăjbire intenționată, fără a pleca la drum cu idei preconcepute de care suntem inundați… "până peste poate".

. Presa ar trebui să reprezinte "istoria vieți unui popor". Să devună chiar un fel de catechism național al ziarişticii. Capii unor mari ziare să nu devină nişte cămătari ai presei (cum au mai fost unii şi în trecut). Să reprezinte elitele moralității şi culturii româneşti. Dacă pentru orice profesie se pretinde exigență, pentru mass-media ştacheta de selecție ar trebui să fie la un nivel cât mai ridicat. tacheta să fie trecută, sărindu-se deasupra ei şi nu pe sub ea. Să fii ziarist ar trebui să reprezinte un titlu nobiliar. A fi

ziarist însemna una din funcţiile cele mai pline de obiectivitate, asemenea justiţiei. (dar nu cea de astăzi). Presa să reprezinte un real apostolat al vremurilor noi, cu rol de misionerat. Dar s-a ajuns pe alocuri chiar şi până acolo încât presa să fie chiar un mijloc de şantaj, o sursă de bani, un fel de "mafie exploatatoare" a neregulelor care permite unei alte mafii (cea din mafia mafioţilor), ca să obţină, în paralel, surse de venituri ilicite. **Ar trebui să se infirme prin fapte zvonul că presa ar putea fi cumpărată cu bani sau prin alte bunuri (automobile, calculatoare, comisioane etc.).** Aflându-se în postura de reprezentanţi ai presei, unele ziare îi puteau şantaja pe evazionişti că vor fi divulgaţi, iar ziarele trăgeau foloase chiar înzecite faţă de evaziunea însăşi. Cei luaţi în vizor, pentru a apărea "nevinovaţi", se lăsau exploataţi "cât nu făcea târgul", fiind pusă … "onoarea" acelora în joc. Tot din informaţii din opinia publică aflam că unii ziarişti sunt plătiţi ca să laude, iar alţii sunt mituiţi ca să ponegrească. Aceasta pare a fi o practică, dar nu trebuie să devină o manieră de lucru a Presei Libere. Legat de această denumire, ar fi cazul să se schimbe numele acestei piete căci nu i se mai potriveşte. Dar mai bine să mai aşteptăm puţin pentru a nu comite o altă greşeală.

Pe de altă parte, unii urmăresc să se facă interesanţi şi să frapeze opinia publică, fără să caute să facă societatea să devină mai cinstită şi mai civilizată, după cum ar trebui să fie scopul acetei bresle. Alteori, unii caută să găsească nod în papură, insuflând în cititori şi telespectatori un climat de neîncredere, de indoială, ce crează pesimism şi chiar panică în opinia publică, deşi ar fi mai indicat să se urmărească unitatea naţională şi instalarea unei politici constructive.

Copiii şi tinerii pe care îi educăm vor trage concluzia că numai dacă eşti arţăgos, înfipt şi chiar mojic te poţi impune ca să devi popular şi… "triumfător". Exemplul personal are o mare putere de influenţare. În loc ca mass-media să tempereze tonul – adeseori insultător şi chiar vulgar al unor dezbateri – ea vine să o acompanieze sau chiar să-şi cânte propria partitură de trombonistă. Cred că nu duritatea tonului şi înfăţişarea încruntată şi gravă a unor cuvântători ai presei vor convinge telespectatorii, ci logica ponderată a argumentării, ca şi îndemnul la unitate. E drept că sunt unii ziarişti şi lideri de partide care se pricep "să le-o zică apăsat", aceştia fiind bine cotaţi de public, dar ei oare nu se întreabă din cine este alcătuit acel gen de public şi care este rolul real al propagandei ? Acel public este adesea similar suporterilor care se încaeră pe stadioane, distrug scaunele, se iau la bătaie şi aruncă petarde incendiare. Oare acesta ne este scopul nostru, unul asemănător unor asemenea competiţii ?

Tot în acest scop, cotidianele şi revistele ar trebui să-şi mai primenească activul prin mai mulţi oameni de cultură, prin corespondenţi externi dinamici cu care ziariştii plătiţi să concureze şi astfel publicaţia să mai iasă din stereotip. Dar multor titulari le este teamă că unii ar putea fi depăşiţi calitativ de corespondenţii externi.. Cred că ar fi în folosul ţării dacă în capitală şi provincie s-ar pune la dispoziţia publicului, odată pe săptămână, o pagină care să devină o tribună a opiniei publice, aducânându-se un suflu novator. Chiar şi titlurile presei existente s-ar vinde mai bine în acea zi. **Trebuie să se**

iasă din pădurea adormită, dar bântuită chiar şi de tenebre de care parcă ți-e frică, iar populația să fie trezită să devină mai dinamică, să participe mai mult la viața cetății

. Când presa nu are ce scrie, ea tot trebuie să umple cu texte coloanele paginilor prevăzute, lungind pelteaua sau recurgând la "politica găurilor din șvațăr" care se vând – şi ele – tot "la kilogram", dar găurile sunt umplute cu plumb topit şi evaluate peste greutatea caşcavalului. Ziarele, când nu au ce scrie, recurg la cancanuri sau încep să pompeze aer în baloanele neumflate, ca să nu rămână rubricile goale. În felul acesta, un țânțar firav este tranfomat într-un armăsar înaripat care mănâncă jăratec şi care zboară ca gândul. (dar ca gândurile rele sau asemeni coşmarulilor), căci există şi asemenea gânduri şi vise terifiante în zilele de astăzi. Unii ziariți sunt însă foarte suspicioşi şi excesiv de sensibili. Când îndrăzneşti să spui ceva care le-ar atige orgoliul țâfnos, reacționează la fel ca planta cu numele botanic de *mimoza pudica,* care îşi înclină frunzele la cea mai mică atingere, parcă ruşinată, în timp ce există şi gloabe la care în zadar "bați șeaua" că tot nu pricepe ce ar fi firesc să priceapă..Dar, la fel ca la rodeo, rişti să fi trântit la pământ, chiar şi de acea gloabă, rupându-ți chiar vertebrele de la şira spinării.

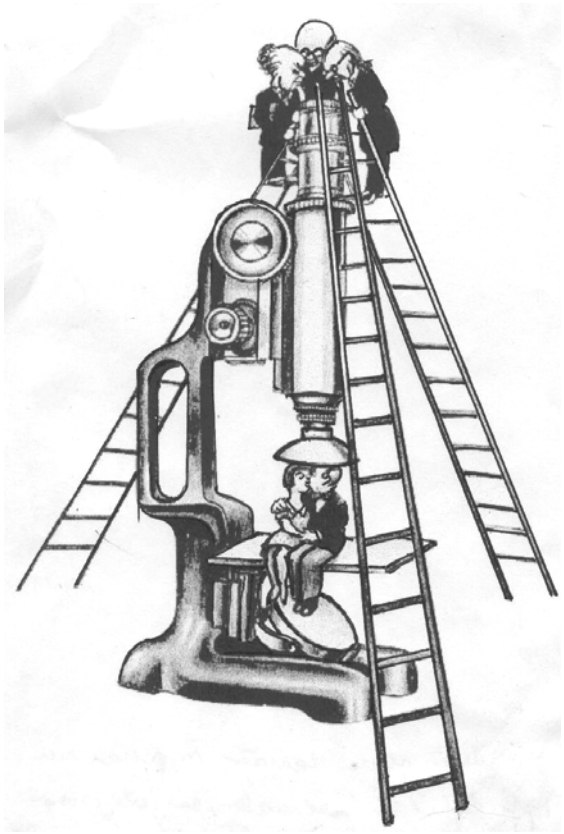

Fig, 15/A: Dacă ştirea lansată în presă nu este destul de şocantă, ea este pusă sub lupă sau chiar la microscop pentru a i se da proporțiile unui mare eveniment, chiar dacă este unul de de scandal.

Apariția d-lui Robert Turcescu în seara zilei de 27 aprilie 2005 în care interloctorul era reprezentat de un scaun gol, mi s-a părut o idee deadreptul inspirată, asemănătoare cu piesa de teatru "Scaunele" a lui Eugen Ionescu, în care scena se umplea cu scaune goale cu care s-a dialogat pe rând, dar ele reprezentau persoane reale cu diferite mentalități cu care gazdele întreținеau conversații. În locul unui unic interlocutor, d-l Turcescu a dialogat la telefon cu circa zece persoane care au căutată să dea un răspuns la o întrebare enunțată, opinii ce veneau din întreaga țară, de la profesii, funcții şi vârste diferite. A fost o demonstrație vie prin care şi alegătorul felurit, aparent anonim, işi exprima părerea în auzul întregii țări. Asemenea inițiative, pe subiecte dinainte anunțate, vor creşte interesul, audiența şi emulația ascultătorilor, demonstrându-se că presa devine cu adevărat liberă şi eficientă.

b). Opinia publică

Opinia publică reprezintă astăzi – din păcate – marea mută a societății noastre. Ea însă nu tace, ci, prin climatul ce i s-a creat, este doar redusă la tăcere. Putem spune că e pusă "cu botul pe labe". Din această poziție, ea poate să vocifereze. (Spunând aceasta, nu mă gândesc la stilul de vociferaree în care s-a citit în Parlament Procesul Comunismului).

Opinia publică trebuie să devină un supervizor, un gen de Tribunal Popular paralel care să urmărească modul cum funcționează organele executivului. Un gen de reală "Curte cu Juri" de dimensiuni naționale.. Paralel cu presa, cât mai mulți cetățeni ai țării trebuie să se implice în treburile "Cetății lor" prin ceea ce se simt mai competenți. Să căutăm să arătăm că la noi în țară domneşte cu adevat "Puterea Poporului", adică democrația şi nu bunul plac şi arbitrariul.

Dacă despre presă se spune că esta a patra putere în stat, opinia publică ar fi cazul să devină a cincea putere. Astăzi ea este o cenuşăreasă dar, la fel ca în poveste, ea trebuie să devină o prințesă. În România, fenomenul de supunere slugarnică se manifestă mult mai pronunțat decât în alte țări, căci la noi ea nu prea are căi explicite de exprimare. Dar până când trebuie să tot tăcem în fața atâtor tipuri de gardieni şi de *bodyguadrs* cu maniere şi tehnici de a închide gura. Se tot spune că noi, poporul, reprezentăm țara, dar acest slogan… "decât o poveste, nu-i". Fără implicare prin împuterniciții noştri direcți, prin care să fim cât mai bine reprezentați, ca de exemplu Societetea Civilă, Grupul de Dialog Social sau Pro-Democrația, Alianța Civică, un eventual Sindicat al Opiniei Publice etc. care să susțină interesele cetățenilor față de abuzuri, nu vom obține nimic eficient. Vom rămâne doar figuranți ca cei filmați în marile bătălii proectate pe ecranele largi şi pline de fast, dar care doar…fură ochii. Vom bate mereu pasul pe loc şi vom repeta scenarii după scenarii, dar fără substanță reală. Se impune nu numai să nu tăcem, ci să ne implicăm,

mai ales că la noi, mai totul e pe dos şi chiar strâmb. Suntem ţara în care numai în inaparenţele nesemnificative se mai petrece câte ceva la suprafaţă, marile manevre se petrece în subteran, la întuneric, ascunse în galerii săpate şi în labirinturi, acolo unde nu poate pătrunde nici lumina, nici justiţia, nici forţele de ordine şi nici DNA ci, cel mult aurolacii pe care nimeni nu-i bagă în seamă

Dar pentru a dezlega misterele labirinturilor ne trebuie o zeitate de tipul Ariadnei din mitologie care să arunce ghemul care să se desşire şi prin care să încercăm să ne decurcăm chiar şi în întunecimea canalelor arborescente. Fiecare labirint are numeroase căi de pătrundere, căci scopul scuză mijloacele. A încercat mult bălăcărita doamnă Monica Macovei, fostul ministru de justiţie, îndepărtată cu huidueli tocmai în momentul în care a prins capătul de fir pentru a se putea ajunge la miezul problemei. Oricât s-ar încerca prin felurite tertipuri să fie pusă la zidul infamiei, dacă nu era ea, România n-ar fi îndeplinit normele de intrare în Uniunea Europeană. Prin tentativa sa bine intenţionată, s-a încercat să fie lapidată (ucisă, dar nu cu pietre, ci asemenea preşedintelui ţării). PRM, în funte cu dl Vadim Tudur au pus deja, atât pentru ea, cât şi pentru preşedintele ţării, piatra de temelie a unei închisori în care primii ocupanţi vor fi aceştia, dar nu numai ei, căci lista e lungă, aceştia fiind consideraţi "duşmani" cei mai aprigi… ai poporului român.

c). Lecţia dată de absenteismul la vot

O lege aplicabilă în foarte multe domenii, atât umaniste, cât şi tehnice, spune că "Acumulările cantitative (mereu şi mereu aceleaşi, până la saturaţie), duc la salturi calitative" (adică la mutaţii, la revoluţii). Este legea prea plinului. Legea refuzului de a mai acumula. Duc la respingere. Acelaşi lucru s-a întamplat şi cu poporul român la revoluţia postdecembristă. El a crezut la început în regimul "Salvării Naţiomale" a d-lui Iliescu, dovadă alegerea sa în "Dumineca Orbului" cnd poporul credul l-a votat "orbeşte" în proporţie de peste 85 ţ. La proximele alegeri din 2008 raportul, probabil că se va inversa .După atâţia ani de speranţe deşarte, poporul a început să se convingă că ceea ce s-a petrecut în România a fost o minciună şi o înşelătorie ce s-a prelungit până în zilele noastre când poporul s-a săturat de atâta vorbărie şi de gâlceavă. Poporul, scârbit, a întors spatele întregii clase politice prin absenteism la vot, dar fără să se tragă concluzia greşită că nu-l interesează politica. Ba îl interesează, chiar mai mult decât până acum, dar nu acecet gen de politică sălbatică şi degradantă. El cere o reformată politică construită pe muncă şi pe corectitudine, nu una construită pe îmbogăţire rapidă prin delapidare şi pe ascunderea adevărului. Poporul nu este împotriva îmbogăţirilor, dar totul să se petreacă la vedere. Participarea atât de slabă la vot (circa un sfert din populaţie), a fost doar începutul avertismentelor, căci participarea slabă la vot urmărea tocmai să demonstreze: dezgustul faţă de clasa politică. i s-a reuşit să o confirme. De acum înainte va urma esenţialul căci adevărata revoluţie din România n-a avut loc la 22 decembrie 1989 şi că ea abia de acum trebuie să înceapă. În acel interval poporul a tot încasat lovituri, umiliri şi exploatări, dar pe care nu le mai poate îndura. Acel sfert din populaţie care a participat la vot a fost doar o delegaţie mixtă de avertizare, dar furnalul revoluţionar continuă să fiarbă

în interiorul societății, după care coținutul lui incandescent va fi turnat în formațiuni de partide, după care siglele acestora se vor solidifica.

Declarațiile din mass-media ale unor așa numite "somități politice" care au făcut campania pentru destituirea preşedintelui țării, ca Mircea Geoană, Dan Voiculescu, Sergiu Andon,. Vadim Tudor, Bolcaş, Tăriceanu, Ion Iliescu, Ludovic Orban, Dinu Patriciu, Adrian Năstase, Titus Colățean, erban Nicolae şi alții, trebuie culese pe toate cu grijă, cu penseta, deşi ele au fost azvârlite cu furca şi iarăşi la lume date pentreu a putea spune: iată cine ne-au fost patrioții. Cuvintele mele mai aspre, cuprinse în această carte sunt de departe mai blânde decât o pagină de a lor. Afirmațiile lor trebuie să apară într-o antologie intitulată: " iraguri de perle şi de diamante negre".dar perlele au fost formate în sere de crescut ceapa ciorii şi cucută, iar diamentele negre au fost izvorâte din cerul gurii negre a multora din progeniturile alor noştri. . Deşi au fost grăite "în limba română, dar o românească (mai decăzută decât cea birjărească") – cu care alte generații sperăm că nu se vor mai întâlni, căci asemenea expresii triviale şi ilogice e greu de găsi, toate adunate la un loc.Ele au fost considerate drept "argumente politice" pentru a convinge populația. Dar populația s-a convins de contrarul. Un loc fruntaş în această antologie trebuie rezermat d-ui Vadim Tudor, cel puțin de la revoluție încoace când a gândit şi creat mai mult disparat decât comasat. Acea antologie document, cu afirmațiile şi scrierile lansate nu numai cu scopul demiterii preşedintelui țării, va deveni o carte bumerang, autodefăimatoare, unicat, mai compromițătoare decât orice altă scriere imaginabilă în defavoarea opozanților preşdintelui tării şi a unor fruntaşi politici. Lasă să vadă lumea "cine ne sunt visătorii".

Oare cei care finanțează aceste canale nu se gândesc că aberațiile exprimate în acel teatru al absurdului, fiind eternizate pe peliculă. vor fi reluate, chiar şi după moartea finanțatorilor şi a actorilor ?. Cei care vor vedea peliculele, nu vor râde, cum se râde copios în comediile lui Caragiale, ci vor fi cuprinşi de milă şi de dezgust față de acea societatate de batjocură, iar pe deaspra decăzută moral. Lumea îi va judeca, dar într-o altă calitate decât cea oficială de astăzi, când unii sunt chiar preamăriți. Personajele din piesele lui Caragiale măcar erau decente. Ele îi ironizau, dar nu-şi terfeleau adversarii. Cei de astăzi nu sunt altceva decât ceea ce singuri dovedesc că sunt, căci aceasta este structura partidelor din care sunt alcătuite. .Nu putem trage o altă concluzie decât că noi, românii …"am putea să ne ruşinăm ca națiune, pretins civilizată, având asemenea specimene caricaturale care ne conduc. Ei se comportă asemenea calului lipsit de jenă după ce răstoarnă căruța, întorcând capul să vadă, total nepăsător şi inconştient față de ceea ce s-a petrecut, văzând lume adunată. Aceştia nici măcar nu se sinchisesc de răul pe care-l produc.țării prin încăpățânarea lor, căci le lipseşte discernământul (ca să nu spun, bunul simț). Iar noi, privitorii, ne degradăm până întracolo încât unii îi chiar venerază pe o parte din ei. Vai de bietele şi adevăratele inimi cernite ale acestui popor martirizat care a încăput pe mâinile unor asemenea intriganți. Bruxelles-ul şi Srasbourg-ul stau şi ne privesc şi se întreabă cu nedumerire: ce pacoste a dat şi peste ei (nu numai peste noi), prin acceptarea noastră ca parteneri europeni egali. Daca ceea ce am spus li se pare prea dur, să dea cu mine de pământ demonstrând contrarul. Iar acum să ne apucă de disecat:

De la revoluție încoace ni se tot cânta "Deşteaptă-te Romane", dar acest imn național mobilizator ni se cântă sub formă de "cântec de leagăn" Sub formă de adormit populația demoralizată, fără intenția de a ne deştepta din somnul cel frate cu moartea. Partidul stat era bucuros că noi continuăm să dormim, iar dacă mai sforăim, era cu atât mai bine, căci sforăitul nu e vociferarea de care se tem, ci semn că dormim adânc. Dar atât de mult au întins coarda încât s-a rupt, alarma s-a declanşat, iar poporul s-a trezit deabinelea. Morarul se trezeşte, dar nu atunci când moara macină cu gzomot, ci atunci când se opreşte din măcinat.

Toate partidele au de tras învățăminte de la lecția primită de neparticiparea la vot din partea electoratului din dumineca acelui recent scrutin dublu tematic. Adevărul e că nici unul din partide nu trebuie să jubileze, nici cei care, aparent, au fost într-un oarecare câştig electoral. Au şi ei de tras învățăminte şi concluzii de avertizare, căci scorurile de astăzi se pot răsturna, câştigătorii relativi putând deveni mâine perdanți. Totul va depinde de acum înainte de strategia ce se va adopta la cele două feluri de alegeri din 2008 (locale şi legislative). Alegerile viitoare nu mai pot să se bazeze pe minciună, demagogie şi promisiuni gratuite, dar nerealizabile ca până în prezent, ci pe respectarea strictă a angajamentelor, în caz contrar, aleşii să poată fi revocați chiar şi pe parcursul mandatului lor. Acel an va fi cu adevărat anul de cotitură, anul decisiv pentru viitorul României de mâine când, spre deosebire de absența la vot din 2007, participarea în 2008 va trebui să devină masivă. Poporul să-şi spună cu adevărat doleanțele. Să ne pregătim de pe acum pentru acel an de reală de cotitură națională postdecembristă. După alegeri se va vedea că sistemul ticăloşit a fost chiar mai ticălos decât decât s-a spus. Alegerile care vor urma vor risipi efectul fumigenelor împrăştiate asupra României.

Viitorii reprezentanți trebuie să fie de pe acum cunoscuți de alegători pentru ca alegătorii înşişi, mai competenți decât cei care au alcătuit diainte liste de parlamentari, să poată fi verificați cântăriți şi, în fața cărora vor trebui să dea socoteală. Ei nu trebuie să fie doar populari (cântăreți, fotbalişti, actori, sau guralivi). Acestora, din motive de deontologie profesională, ar trebui să li se interzică participarea la candidatură, chiar dacă sunt populari, ei nefiind profesionişti.în viitoarea Românie care va alcătui legislația. În viitor nu mai are ce căuta nici dictatura banului, nici a pumnului şi nici a aşilor care au excelat în insulte, ci a competenței şi a moralității. Sub acest aspect candidaturile ar trebui să fie cunoscute şi popularizate de pe acum. Ei vor trebui să asculte doleanțele cetățenilor, cărora să nu le facă promisiuni hazardate care nu au acoperire. În cazul în care nu candidează independent, cei propuşi de partide pentru vot uninominal se vor cosulta cu centrul dacă li se pot asigura alegătorilor promisiunile la care se angajează. Partidele, în nici un caz să nu vină cu liste dinainte fabricate căci aceasta ar compromite orice fel de speranță de reuşită a acestui nou sistem de alegere. Doar cei competenți şi capabili trebuie să ne reprezinte. Se va vedea că începând de a doua zi de la acele alegeri, societatea va şi începe să se schimbe, cu condiția ca alegătorii să participe masiv la vot, dar nu ca un robot, ci cu responsabilutate. Trebuie să recunoaştem că nici acest sistem de alegere nu este unul desăvârşit, dar este cu câteva clase superior sistemului pe bază de liste. El se va îmbunătăți pe parcurs când se vor constata lacunele ce vor trebui îndreptate.

Astăzi, noi construim România de mâine, căci cea de astzi este o adevărată ruşine. Pentru cel puțin un deceniu sau două de experimentare, acest sistem trebuie să devină unic valabil. Singur uninominalul şi răspunderea legată de locul de candidatură şi de oameni ne poate da speranțe că nu vom mai fi înşelați. şi nu vor avea loc arangamente şi interese meschine de grup ca pă în prezent. Criticarea excesivă, încă din start, a sistemului de vot uninomonal denotă frică şi chiar panica multor partide politice. Adversarii sistemului preferă sisteme confuze în care se pot comite felurite anjamnecinstite.

16. Corupția în România

Moto: E hoț cel ce fură, dar şi cel ce-i ține sacul. *(Zicătoare populară)*

Incompetența conducătorilor, jaful la scară națională şi creşterea infracționalității sintetizează mai unitar perioada postdecembristă care, de bine-rău cum a mers în perioadada de înflorire a ceauşimului, la revoluție totul s-a năruit în derizoriu ca după un dezastruos cutremur de pământ. În tranziție, în primul rând a fost devalorizat leul în mod brutal, alături de stoparea producției şi a construcțiilor, apoi. pensionările forțate, pentru a da impresia că la noi şomajul e redus, deşi pemsionarii depăşeau cu mult populața activă.extrem de mult restrânsă.

Dar ceea ce am enumerat atât de fugitiv a reprezentat doar unele din cauzele dezechilibrului şi a haosului economic instalat în perioada postdecembristă i mai dezastruoasă a fost închiderea ochilor, dar nu numai la furt, cât mai ales la jaf şi prăpăd față de economia generală. Toate acumulările agonisite cu greu şi cu chibzuință în trecutul regim au fost pierdute şi extrem de multe familii au devenit muritoare de foame prin devalorizarea leului. Cu banii cu care puteai cumpăra un automobil, abia puteai aduce acasă o sacoşă cu alimente pentru câteva zile În mod paralel a înflorit vertiginos corupția căreia i s-a dat undă verde chiar şi pe culoarea roşie şi fără interdicție de viteză. Cele două extreme economice: sărăcia la scară globală şi opulența la celălalt pol, se distanțau progresiv. Una se afunda, iar cealaltă se înălța. Cine s-ar fi gândit în ceasurile tensionate ale revoluției la paradoxul că însăşi ceauşismul, din perioada sa de prosperitate va ajunge să fie regretat de o mare parte din populație, şi încă după o scurtă perioadă după ce acesta a fost ciuruit de gloanțe pentru acuze nereale.? Iar cei care îl regretau n-au fost beneficiarii regimului, ci înşişi opozanții lui cei mai înverşunați. . Cel puțin pe atunci domnea o oarecare ordine socială, infracționalitatea era mai bine ținută sub control, .iar frigiderele – totuşi – nu erau goale.

Jaful a început încă din primele ore de la plecarea elicopterului cu cuplul prezidențial, prin devalizarea la vedere a reşedințelor foştilor conducători dislocați, dar nu întratât prin iuțeala de mână binecunoscută a țiganilor. Acțiune aseasta devenind

secundară; ea a urmat abia în etapa următoare. Jaful inițial a început prin contribuția celor aflați la menținerea pazei şi protecției care se găsea atunci "pe față". Acel jaf a fost urmat de avalanşa de decrete date pentru a crea impresie populară că "deacum în colo s-a instalat democrația in România", iar cuplul trebuie pedepsit exemplar chiar şi post mortem, inclusiv pe această cale. Securiştii care revizuiau inventarele noii democrații, s-au reprofilat în "redistribuirea bunului poporului" acumulat cu atâtea sacrificii populare. Noua simbioză a funcționat ca un tandem, adică asemenea unei biciclete cu un singur ghidon, dar cu mai mule şezuturi şi pedalatori.

Prea mulți arivişti, demagogi şi asa zişi "revoluționari" au ieşit la suprafață pozând în imaculați ca florile de nufăr. În viața de toate zilele, spre a nu fi recunoscuți. cine sunt cu adevărat, mulți din cei cățărați în funcții profitabile s-au travestit, ca la bal mascat în cu totul altceva decât ceea ce le arăta travestiul. Unii cu maniere de infractori au fost numiți diriguitori de instituții şi chiae de bănci, deşi li s-ar fi potrivit mai degrabă hainele vărgate de puşcăriaşi. Cei puşi pe căpătuială rapidă şi rentabilă au devenit personalități politice. Liber-cugetători declarați (în fond atei militanți), pentru a face impresie, se prefăccau a fi fețe pioase, sărutând icoane şi moaşte şi făcând cruci cu gesturi largi şi teatrale, declarând că țin post, iar poporul de bună intenție îi chiar credea. Prefăcuții şi falşii, sub masca zâmbetului, a vorbelor mari şi a aparențelor înşelătoare, n-au urmărit să promoveze pe bază de competență, ci ponegrindu-i pe alții. Scopul lor nu a fost interesul țării, ci interesul clanului, ca să ajungă sau să se mențină la putere pentru a se îmbogăți sau a ocupa funcții de demnitari.

Furtul se desfâşura pe două căi paralele. Unul la nivel banditesc comis, predominant prin violență, aplicat mai mult de către cei din lumea interlopă şi altul la nivel statal, efectuat de jefuitorii cu gulere albe cu ştaif care acționau în calitate de onorabili cu acte în regulă. Cei din prima categorie se înmulțeau, luând proporții îngrijrătoare, extinzându-se viguros şi la sate. Amândouă categoriile erau la concurență, dar eficiența şi randamentul celor cu gulere albe era de departe mai în avantaj, căci acesta opera şi sub protecția justiției şi a legislației. Jaful național s-a desfăşurat "ştiințic". El a fost imaginat, organizat, susținut şi ocrotit de stat. Pentru România, acest sistem a funcționat atât de jos în sus, cât şi de sus în jos. La aceste proporții, acest tip de jaf a devenit o specialitate postdecembristă. El a luat o amploare rapidă şi generalizată. Era deajuns să fi un derbedeu cu tupeu, care nu trebuia să reprezinți mai mult decât ca fost şef de "Aprozar" (aprovizionarea cu zarzavate), sau chiar un infractor de rând ca să te trezeşti mare politician sau şef de întreprindere. Chiar dacă aveai în trecut condamnări de drept comun, puteai deveni o personalitate în noua societare în plinăînflorire. Dau doar doar două nume despre care nu cunosc detalii (şi care trebuie verificate), dar să-i auzim pe ei cum se dezvinovățesc, căci explicații indignate este exclus să nu găsească. i ca acestea sunt multe. Unul este dl Gelu Voican-Voiculescu (cioclul cuplului Ceauşescu), ajuns prim-vice-primministru în guvernul Roman, iar al doilea Dan Iosif, ajuns consilier al preşedintelui statului, dl Ion Iliescu. Cel de al doilea tocmai murise recent de tânăr de cancer pulmonar (fiind un mare fumător). Înaintea revoluției acesta aparținea lumii interlope a Bucureştilor unde cei de teapa lui îl cunoşteau sub numele de Ioşca. Sicriul lui

a fost depus în holul senatuli unde a devenit şi senator şi deputat şi unde fostul şef al statului, Ion Iliescu a venit să-i aducă un ultim omagiu, împreeună cu alte somităţi ale acelui partid. Acest personaj, devenit imprtant om politic post revoluţionar, declara textual că în peroada comunistă, viaţa lui era cârciuma, femeile şi lăutarii, iar câştigurile erau aproape în exclusivitate ilicite (jocuri de noroc, vânzare de valută etc.).

Drept justificare pentru nimicirea de către noua conducere a vechiului sistem economic, că nu este bun şi că trebuie înlocuit urgent cu altul capitalist, s-a plecat de la unele premize prin care se încerca inducerea în eroare a populaţie. Acele măsuri pripite şi ilogice erau extrem de păguboase. Pe de o parte se spunea că averile agonisite în sistemul comunist (complexe animaliere, mari silozuri etc) trebuie înlocuite cu parcele individuale. O fermă de porci cu mii de capete, a dispărut aproape în în totalitatein tmp record invocându-se că au fost date indicaţii de lichidare pentru o altă ţară.. Ţărănimea devenise prea săracă pentru ca marile ferme să poată fi făcute rentabile, încât au încăput pe mâna unor rentieri negospodari care se căpătuiau. în interes propriu. Pe de altă parte se susţinea că industria noastă este o mare acumulare de fier vechi ce trebuie demontată şi dată la topit. S-a mai lansat şi minciuna că acste indicaţii ne-au fost impuse de forurile stăine sub formă de constrângeri. Marile combinate industriale au fost iniţial dispersate în zeci de societăţi comerciale cu nenumăraţi directori şi secetrare ce-şi fixau salarii de câte douăzeci de ori mai mari decât salarul mediu pe economie şi chiar mai mult. Aceste societăţi acumulau însă în scurt timp datorii de mii de miliarde de lei, datorii ce erau, fie iertate, fie că dădeau falimente în serie, dar cu profituri pentru ei. Peste fosta noastră industre, acum în agonie şi chiar făcută neînsufleţită, au năpăit hrăpăreţi cu funcţii politice: parlamentari, “personalităţi” din poliţie, justiţie, vamă, precum şi neaveniţi, ca să se înfrupte din ceea ce a rămas nefurat. Ideea principală nu a fost de a produce bunăstare, ci de a demonta şi fura. În aceea perioadă de “început entuziast de democraţie”, ideea de bază era de a te căpătuii căci nimeni nu trebuia să dea socoteală nimănui. Doar un lucru se cerea: să contribui cât mai substanţial la susţinerea partidului-stat. Ţăranul, inventiv şi poet, a inventat, legat de această conjunctură, o strigătură: “Fă-mă mamă ce n-am fost: poliţai şi şef de post”. La aceste funcţii se mai adăugau cele ale vameşilor, atât la “intrate cât mai ales la ieşite”, care le depăşea pe toate celelalte.

S-a spus că Ceauşescu voia să fugă şi să ducă cu el în străinăte milioane sau chiar miliarde de dolari. Dacă cu adevărat au existat acei bani, ei au fost (după toată probabilitatea), distribuiţi între cei care deţineau secretele conturilor sale. S-a crezut că dacă cel ucis va fi ciuruit cu cele 600 de cartuşe de război, iar consoarta sa cu 700, totul va fi redus la tăcere. Odată înlăturat obstacolul, se urmărea să se schimbe doar formal firma politică, dar să nu se modifice mai nimic, rezultatul fiind să se consolideze noul aranjament al structurii statale. Dar pentru a avea cale liberă la aceste afaceri de anvergură, populaţia trebuia dezbinată şi chiar să se urasăcă şi să se încaere unii cu alţii, recurgându-se la “mânia muncitorească” izvorâtă din lupta de clasă şi reînvierea furiei faţă de clasa “duşmănoasă”, mentalitate vie atunci (şi chiar şi astăzi în unele cercuri) în rândul celor crescuţi şi îndoctrinaţi în ideologia proletară.

Industria, în loc să fi fost reprofilată treptat spre mica industrie (de electrocasnice, ustensile, piese anexe pentru subansambluri speciale etc.) şi spre ramuri competitive, a fost dată la fier vechi, în cârdăşie cu profitorii de chilipiruri din ţară şi din străinătate. Societăţile colectoare private primeau aşa zisul "fier vechi" provenit, nu numai din fabricile creatoare de alte maşini, ci şi din capacele de fontă de la gurile de vizitare ale canalizării oraşelor, din capacele conductelor de gaze, şi chiar şi din parapetele de fontă artistic turnate de meşterii fostului regim dealungul cheiului Dâmboviţei. Pe lângă desfiinţarea ansamblurilor industriei grele, a urmat demontarea nejustificată a unor linii de cale ferată (producându-se sticăciuni de zeci şi chiar sute de ori mai mari decât venitul provenit din fierul topit). Cei care le achiziţionau cunoşteau acest neajuns, dar la acestea s-a adăugat materialul furat din cablurile de cupru ale firelor de înaltă tensiun, cei care le achiziţionau fiind mituiţi ca să le primească. Privatizările care au urmat se soldau cu comisioane ce depăşeau beneficiul preluat de stat. Şantiere aflate în stare de desfăşurare şi chiar aproape de terminare la revoluţie (încărcate de utilaje şi materiale de construcţii ce conţineau averi naţionale de multe miliarde de dolari), au fost lăsate să se degradeze, de unde au fost furate de cei care n-aveau cum să le folosească raţional. Locuinţele aflate "în roşu" erau demontate cărămidă cu cărămidă şi aduse în stare de ruină, după ce li se scoteau uşile, geamurile, ţiglele şi instalaţiile sanitare.

Ţara noastră, considerată înainte de război grânarul Europei, importa grâu din cauaza deficitului de apă în anii secetoşi, căci sistemul de irigaţii devenise nefuncţonal. Importam şi mai importăm mălai şi chiar borş în pungi din Ungaria, sare din Polonia, iaurt din Bulgaria, roşii din Olanda şi păsări tăiate din SUA şi din Asia de sud-es, iar ca o tristă concluzie, în Romania laptele, chiar şi astăzi se vinde cel mai scump din toată Europa, în schimb îl vintem în ambalaje arătoase care costă mult mai mult decât conţinutul lor, deşi acesta se aruncă după consum. Gospodăriile agricole şi fermele zootehnice, care erau funcţionale la revoluţie, s-au desfiinţat de la o zi la alta, fără ca nimeni să mai întrebe sau să fie întrebat că se înfruptă din ele, ca şi cum ar fi fost bunul lor de o veşnicie. Organele de poliţie, de justiţie şi cele vamale s-au transformat, şi ele, în organe înfracţionale, conlucrând şi sprijinindu-i pe cei care perforau conductele de transportat combustibil lichid sau cu cei care defrişau pădurile. Lemnul, în loc să fie prelucrat ca materie finită, se tăia masiv şi se exporta ca materie primă extrem de ieftină (ca lemn de foc), deşi era de calitate superioară. Zonele despădurite făceau ca terenurile "s-o ia la vale" cu case cu tot.

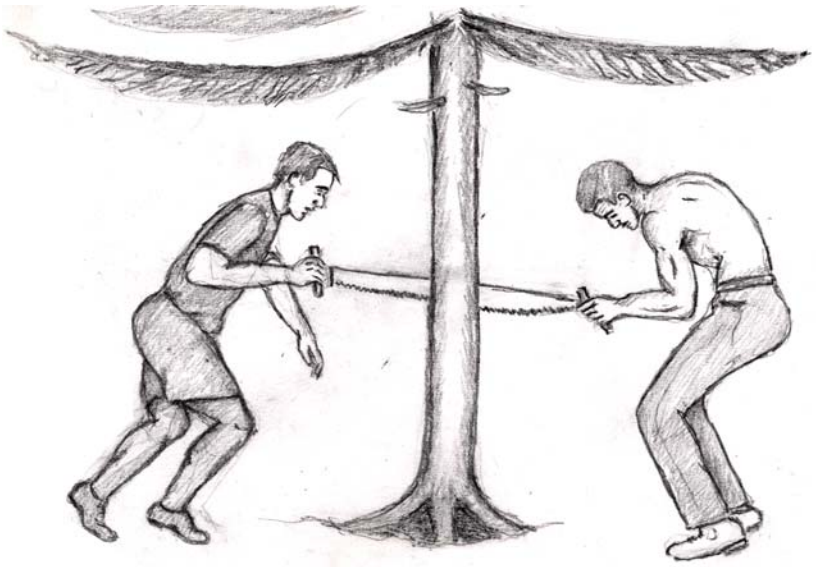

Fig. 16/A. Jefuitorii de păduri aflați în tandem. Cei care ne defrişau pădurile îşi împărțeau beneficiul cu pădurarii şi jandarmii *(fifty-fift)*. Să tot serveşti statul în asemenea condiții.

. Se fura, nu numai din buzunarele trecătorilor, fiind tăiate curelele genților femeilor. Erau buzunăriți copiii din şcoli, iar fetițelor li se smulgeau "pe viu" cerceii din urechi, tot în amiaza mare pe stradă. Se furau animalele din grajduri, din cocine şi cotețe, de la puținii săteni bătrâni şi săraci rămaşi la țară. Pentru a le feri de furt, bătrânii dormeau cu ele în case.

Corupția s-a extins ca un pârjol devastator Dar jaful cel mare – cel în mod diabolic chibzuit – a fost cel de la nivelul băncilor şi a caselor de asigurare în urma cărora sute de mii de pensionari care au muncit şi agonisit o viață întreagă, au devenit cerşetori peste noapte, mulți ajungând să-şi pună capăt zilelor, căci inflația creştea într-un an cu 300 ț Grupările politice care s-au succedat revoluției au falimentat țara – fie din incompetență administrativă, fie din gangsterism, fie din combinația amânduora – proporțional cu perioada lor de deținere a Puterii. Prețurile mărfurilor erau lăsate să crească galopant astfel ca sărăcimea a ajuns să sărăcească şi mai mult, devenind muritoare de foame. Persoane onorabile, în vârstă, femei sau bărbați, ajngeau să cerşească copleşite de durere şi de disperare, pe la uşile magazinelor.

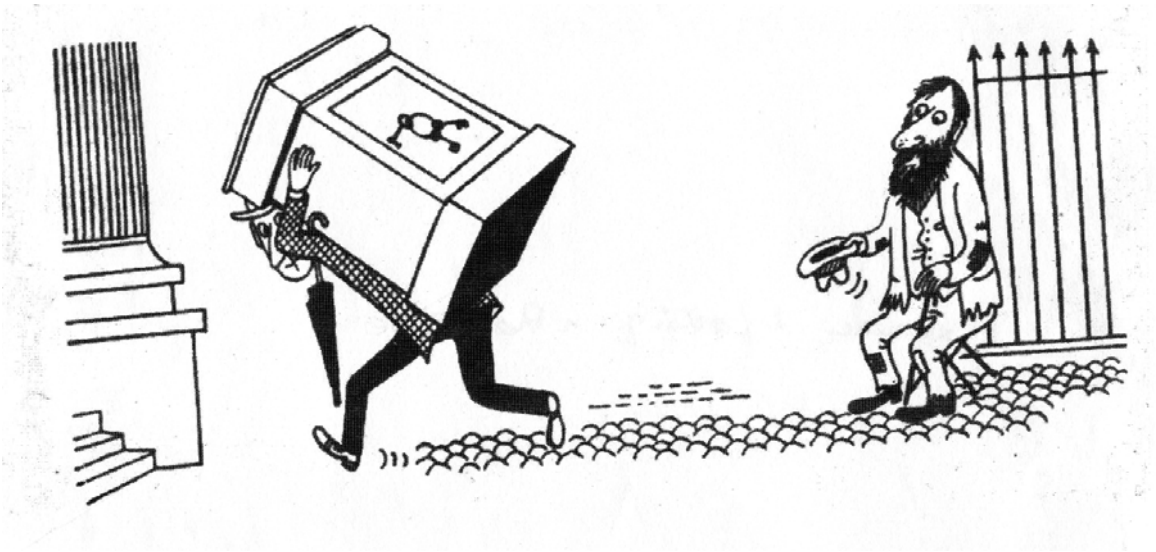

Fig. 16/C. Cele două extreme ale societății noastre din prima fază a democrației

Iată deci peste ce patrona acel nou regim al tranziției a cărui şef suprem era marele om politic şi gospodar, Ion Iliescu. Am arătat succint câteva instantaneie a acelor ani, greu de crezut că s-au putut petrece, deşi ceea ce am înfățisat nu a reprezentat nici 10 ț din realitate.

Infatuații Puterii susțineau ulterior cu dispreț şi aroganță că tot răul vine exclusiv de la "dezastruoasa moştenire" a Convenției Democrate şi că doar cei care au deținut puterea în cele două etape, timp de peste zece ani, sunt singurii care au mai făcut ceva bun şi cu folos pentru țară şi mai pot să o salveze… "pe mai departe", de la dezastrul moştenit. Aceştia se puteau menține însă la Putere bazându-se exclusiv pe furnizorii de resurse valutare, numiți "baroni locali" şi înavuțiți (ciocoi de tip nou), tagmă care a devenit o nouă "putere nobiliară" emanată, în bună parte, din urmaşii puterii proletare şi chiar a unor infractori de drept comun. Acel grup restrâns deține o putere financiară, politică şi administrativă considerabilă, iar grosul populației era condus ca o turmă sau cireadă de către aceşti "păstori", ajutați de dulăi bine dresați (foşti torționari şi securiți din acelaşi domeniu). Unii rămaşi şi astăzi în funcții.

Acumularea acestei mari forțe politice şi financiare a putut avea loc prin mințirea fără scrupule a poporului supus unui adevărat bombardament dezinformațional. Bietul popor naiv i-a crezut, mai ales în primii ani când au indus în eroare poporul cu presa, radioul şi mai ales cu televizorul controlat (şi în mare parte condus şi astăzi) de acel "organ de comando" bine instrumentat.

Tuturor acestor calamități nu li se va putea pune capăt decât prin mână forte. Prin hotărâre şi intransigență, ceea ce nu înseamnă reinstalarea dictaturii, ci domnia legii, în egală măsură pentru toți ceiățenii. În România, mafia adevărată este alcătuită (după cum am mai spus), din două categorii de hoți: marii angrosişti, care fură statul cu milioanele

de dolari cu acte în regulă, (de pe urma cărora sărăceşte poporul) şi alţii care ne fură băgându-şi direct mâna în buzunarele noastre, dar nu ca hoţii de buzunare, ci în micile noastre drepturi fireşti şi venituri care ne îngăduie să subzistăm. Pe această cale a bacşisului, suntem mai păgubiţi decât de pe urma borfaşilor cu cazier.

Fig 16/B: Ne trişăm şi chiar ne furăm unii pe alţii zâmbindu-ne galeş în faţă. Un alt gen de lanţ al slăbiciunilor din vasta încrengătură. Cu lanţul cel greu este legat însă poporul.

Prin dispoziţiile luate atunci, Parchetul Naţional Anticorupţie (PNA, astăzi Departamentul DNA), urma să nu se mai ocupe decât de marii piraţi la vedere, de cei a căror furturi depăşesc un milion de dolari sau chiar mai mult. Dar şi de data aceasta legea e doar scriptică pentru ei.. Nu mă refer la cei ce trag la cântar în pieţe sau la cei care au turnat apă în vin sau în lapte. Mă refer la delapidatorii aparent generoşi, purtători de cămaşă albă şi cravată, parfumaţi şi cu păul vopsit, care abuzează de puterea pe care o deţin căci dispun de bani şi de rang. Ei sunt directori generali, mari acţionari, directori de firme fantomă etc. Aceştia nu trebuie să fie neapărat "baroni locali", deşi au căile deschise, la fel ca uşile anumitor oficii care se deschid automat încă de la distanţă, chiar dacă pentru alţii uşile sunt zăvorâte. Acestora li se dă cale liberă căci sunt consideraţi persoane onorabile, deşi şi-au făcut averile tot prin fraude şi abuzuri. Ei umblă cu zâmbetul pe buze, susţinând fals că "au încredere în justiţia română" şi caută să dea impresia că sunt cei mai cumsecade şi mai bine voitori, dar numai până în momentul când cineva îndrăzneşte să se lege de ei. În asemenea împrejurări, ei devin duri, sfidători, ţipă şi insultă şi sunt porniţi să le ceară daune morale de la cei ce-şi manifestă nemulţumirea sau îşi caută dreptatea prin echitate şi bun simţ sau caută să-i demaşte. Aceşti infatuaţi, odată ce dispun de bani şi de influenţă, îşi pot permite orice. Iar de asemenea specimene este plină ţara. Mişună în jurul nostru şi nimeni nu îndrăzneşte să se atingă de ei întrucât poporul se comportă faţă de această tagmă ocrotită ca un popor de slugi căruia îi este frică de stăpân. Legile noastre sunt făcute să-i apere pe aceştia şi să-i scape cu adevărat

de la urmări în caz că ar ajunge sub vizor. Altfel nu s-ar explica cum pot să ajungă în timp scurt mari învestitori, să-şi construiască palate şi să domine societatea. Tolerându-i, oare vom realiza democraţia şi ne va merge mai bine ? Nicidecum ! De aceea, împotriva acestora trebuie dusă o luptă deschisă ca şi împotriva marilor rechini, căci aparţin tot răpitorilor. Unii înghit întreprinderea, banca şi terenurile cu tot ce se află în ele.

Societatea trebuie să procedeze faţă de aceşti samsari moderni după cum a procedat Isus, curăţând intrările în templu de prezenţa lor, chiar dacă şi-au construit templele lor aparte. În acest scop, poporul de rând trebuie să dispună de mai multe căi de a controla şi de a-şi exercita puterea şi prin mai multe posibilităţi de a-şi exprima cuvântul şi de a le demasca abuzurile. Ajunge că am fost până acum o masă de manevră inertă; o gloată obedientă. Cititorii trebuie să înţeleagă că poporul nu e argatul, ci stăpânul acestei ţări.

În zadar vorbim, criticăm sau ne tâmguim, dar corupţia şi hoţia continuă să prospere şi să fie chiar la mare înflorire. Deşi actualii stăpâni ai ţării vor să arare că sefii ei sunt oameni cinstiţi şi – pe deasupra – din oameni pioşi, tot mai puţini sunt cei care ii cred. Cu toţii se arată sărutând feluritele racle de sfinte moaşte în multiple oraşe ale ţării. Mai nou, aceşti prefăcuţi au avut reruşinarea să se îmbrace, în scop propagandistic, chiar şi în haine naţionale, când apar la televizor, deşi ei nu le-au îmbrăcat până atunci nici timp de o oră în toată existenţa lor anterioară. Iar poporul poate că îi chiar crede. Suntem, după cum se spune, o ţară coruptă, dar alcătuită numai de oameni cinstiţi, o ţară săracă, deşi are mulţi miliardari, o ţară tristă dar plină de veselie, o ţară ironică şi cu mulţi zeflemişti faţă de probleme serioase, însă nu lipsiţi de sadism. Sondajele de opinie ne oferă adesea concluzii surpriză, tocmai pe dos, deoarece şi opinia publică e imprevizibilă căci şi ea se lasă luată de val. (Ca să nu spun cât este de manipulabilă.).

La revoluţie, când populaţia era ocupată cu manifestaţiile din Piaţa Victoriei, din Piaţa Universităţii, cu mineriadele etc., mafia a înfiinţat faimoasele SRL-uri, (Societate cu Regie Limitată) făcând împrumuturi la bănci, organiza reţele de contrabandă, spăla bani murdari, etc..” Întreabă oare cineva de ce nu pot fi prinşi acei mari corupţi ? Există un răspuns şi pentru aceasta. Fiindcă, de fapt, ei nu mai există. Ei apar astăzi ca mari oameni de afaceri, miniştrii, senatori sau deputaţi, sponsori de campanii electorale, fondatori de fundaţii, ctitori de biserici sau sponsori de orfelinate”. *(Ioan Groşan)*

În această scurtă schiţă cu referire la corupţie, n-am relatat nici 1 ţ din prăpădul comis de aceştia încă din primele ore după desprinderea elicopterului cu cuplul Ceauşestilor de pe sediul Comitetului Central al Partidului Comunist. Nu este nici noutate, nici exagerare afirmaţia că tranziţia şi politica cuplului Iliescu-Roman a pus bazele marelui dezastru naţional care s-a instalat în România şi a cărui consecinţe trebuie să le suportăm chiar după 18 ani grei scurşi de atunci şi va mai trebui să-i mai îndurăm. Ceea ce s-a statornicit atunci va fi greu de adus pe făgaş normal, căci fostul regim, nu numai că a moştenit adepţi, dar şi-a creat prozeliţi.îndârjiţi. Cetăţenii ţării trebuie să fie convinşi că drumul pe care am mers a fost un drum al hoţiilor şi al urii dintre români şi că

acest drum trebuie să fie direcționat spre un alt făgaş, cel al muncii cinstite şi al armoniei în țară. Dar controlul popular şi alungarea oligarhilor nu poate fi realizată decât prin unitate națională.

17. Conducători de partide şi de stat; lupta pentru putere

Moto: "Eu mă rog din adâncul sufletului lui Dumnezeu să aşeze la conducerea destinelor neamului românesc oameni cu suflet, oameni cu conştiință, oameni cu dragoste adevărată pentru adevăr, pentru frumos, pentru bine, pentru neam, pentru umanitate". *(Onisifor Ghibu)*

Să fii întâiul om într-o țară nu e numai o mare onoare, ci mai ales o extrem de mare asumare a răspunderii pe care puțini din cei care ocupă acest rang sunt conştienți de îndatoririle politice, economice, istorice şi morale pe care le are țara. Puțini sunt conştienți de importanța hotărâtoare a destinelor țării pe care trebuie să le atingă în timpul guvernării lor. Alegeri prezidențiale am avut în 1992, în 1996, în 2000 şi 2004. Mă voi referii doar la cele La alegerile prezidențiale din 1996 au fost 12 candidati, din care circa jumătate au fost adevărați figuranți (ca să nu mă exprim şi mai negativ). Mai presus de îndatorirea politică care este şi o îndatorire morală – chiar sfântă – mulți ajunşi într-o asemenea funcție simt însă o sete nemărginită de putere şi ascund în ei un scop nestăpânit, adesea contrar intereselor țării. Deşi cei mai muulți nu mor nici de deşteptăciune, cu toate că fac pe înțelepții şi pe teribilii, nu vor nici să țină seama de îndemnurile altora, chiar daca fac pe bonomii şi pe altruiştii căutând prin felurite fațade să inducă în eroare populația. Mulți sunt stăpâniți de anumite idei fixe care sunt contrare intereselor naționale. Ei vor să pună în aplicare vrerea lor îngustă şi adesea în contradicție cu interesele naționale.

Când eram adolescent la țară, am cunoscut chiar şi servitori care dormeau în grajd alături de vite, dar care îşi întrețineau "dormitorul" comun la fel ca pe un salon. Eu aveam multe de învățat şi de la asemenea oameni cu bun simț şi cu judecată matură .Țăranii nu-i spunneau grajdului grajd, ci poiată. Am tras concluzia că deținem un potențial valoric viguros pe care ne vom putea baza şi în care putem spera, dar avem şi multe lepădături în *hihh-life* (societatea sus pusă) care îl trag la fund chiar şi pe înotătorul bun, atârnându-I pietre de moară, împiedecându-l să se desfăşoare. .

Dar românii n-au fost învredniciți să aibă parte, măcar în ultimele două decenii decisive de conducători vrednici. Cei mai mulți din ei n-au fost nici înțelepți, nici clarvăzători, nici pe care să-i intereseze nevoile şi perspectivele neamului, ceea este crucial pentru popor. Ei au pus interesele clanului lor înaintea interesului țării. Au fost egoişti, infatuați, fără orizont deschis pentru țară, cum au fost Iliescu, Roman, Constantinescu, Năstase, Gioana, Tăriceanu, care au aparținut acelei categorii de conducători nepotriviți funcției, ca să nu-i citez şi pe "aghiotanții" lor cu care s-au înconjurat. Nu am plecat cu idei prefabricate şi fixiste. Sunt în orice moment înclinat şi

chiar dornic să-mi le schimb impresiile cu altele, cu condiţia să mi se demonstreze contrarul. Dar nu cu vorbe, ci cu fapte concrete şi voi recunoaşte că am greşit. De altfel, istoria, cea care trebuie să fie legată la ochi, va fi cea va da verdictul asupra adevărului, deşi se caută ascunderea documentelor, după cum s-a încercat de atâtea ori negarea şi dispariţia lor. Întreb opinia publică dacă nu era cazul ca unii din ei să fi fost luaţi pe făraş şi îndepărtaţi încă din timp. Oare n-ar fi fost ţara mai în câştig şi puşi alţi în locul lor, mai deschişi la cap şi mai întreprinzători. ?

Aici putem aduce două exemple simple, dar elocvente. Amândoi conducătorii de stat fiind electricieni, având cel mult cu studii medii. Unul a fost autohton şi negativ, Gheorghiu-Dej, care a admis începutul răstignirii României pe Golgota pătimirii noastre şi altul polonez, pozitiv, Lech Walessa. Pentru a fi bun în acest grad suprem, ocupanţii trebuie să-şi apere poporul de la suferinţă, dar Gheorgiu-Dej, nu numai că nu l-a apăra, dar l-a crucificat. Aici, ori eşti un om luminat, clarvăzător şi mai ales bun patriot, care să se identifice cu interesele neamului, de pe urma cărora să prospere un întreg popor şi un destin naţional, ori, din cauza incompetenţelor, ţara va acumula eşec după eşec. Fiecare acţiune asumată, fiecare gest greşit, capătă – de la acest nivel – dimensiuni exponenţiale, fie benefice, fie dezastruoase.

Puterea care s-a autoinstalat la revoluţia decembristă a preluat – în prima ei fază – multe maniere din ceea ce a fost rău în perioada comunistă dejistă, fără să facă trecerea şi joncţiurea trptată cu ceea care urma să se instaleze. În loc să fi adus o locomotvă capitalistă la mărfarul comunist sau în loc să fi trecut mărfarul economiei cumuniste prin macazul spre orânduirea capitalistă, ei au deraiat trenul comunist ajuns cu roţile în sus. În aceste condiţii neaveniţii l-au golit de bunuri după bunl plac a celor aflaţi pe fază, iar fierăriavagoanelor, inclusiv locomotiva, au dat-o la fier vchi.

Pentru a-şi menţine efectivul, şi-au păstrat vehile maniere de lucru. S-a ajuns până acolo încât s-au organizat echipe furioase de comando care au descins la tipografiile partidelor istorice pe care le-au devastat. Literile din plumb ale presei de atunci au fost azvârlite care încotro, iar altele amestecate între ele, astfel ca tipografiile să nu poată fi funcţionale perioade lungi de timp, ca de exemplu la România Liberă, Dreptatea, Expres, Baricada etc. Ca şi cum n-ar fi fost destul, a urmat o avalanşă de denigrări în presa postdecembristă prin care populaţia a fost indusă în eroare prin aceleaşi maniere dure pe care le-a folosit şi regimul comunist.din perioada cea mai neagră a sa, cea stalinistă. Să nu se spună că noua conducere instalată nu a avut impicaţii adânci cu aceste acţiuni sau că n-a putut stăvili acea ”mânie proletară”. În alte cărţi am adus exemple concrete despre asemenea acţiuni. A urmat apoi un regim arogant şi discreţionar care a împărţit cetăţenii României în prieteni şi duşmani, iar România, în două departamente distincte, unul ”nobiliar” , adică “cei ce-şi iubeau ţara” şi “un ţarc” tot mai izolat al duşmanilor ţării. Consecinţa a fost că Puterea, fără să-şi dea seama de ceea ce va urma, s-a tot distanţat de popor. Dar poporul care, iniţial a fost indus în eroare, a început, încet (mult prea încet), să se lumineze şi să judece cu tot mai multă obiectivitate în spre ce direcţie se îndreaptă lucrurile, până când a început să-şi spună cuvântul. Recunosc că în acea vreme, dl Cristian Tudor Popescu a avut un rol important pentru a-l înlătura pe directorul

postdecembrist al influentului cotidian România Liberă, dl. Darie Novăceanu, unul din cei mai devotați gardieni-şefi ai scrisului, ataşați lui Ion Iliescu şi gândirii sale în perioada celei mai negre perioade a postdecembrismului.

*

Mulți conducători de puteri statale au ajuns în poziții înalte prin bravuri rămase în istorie delungul mileniilor, datorită hotărârii şi intuiției lor strategice (Alexandru Macedon, Hanibal, Atila, Ginghis-Han, Napoleon). Alții au intrat în istorie prin crime fratricide sau prin crime împotriva umanității, ca Ivan cel Groaznic, Hitler, Stalin, Pol Pot, Gheorghiu-Dej, ca şi atâția alții, la scară mai mare sau mai mică. O altă parte a intrat în istorie printr-o conjunctură de moment, în spatele promovării lor urmărindu-se interese din partea unora şi altora, care nu aveau un alt om în loc de arătat lublic pentru acel moment, dar pe care – considerau ei – că îl vor putea manipula în calitate de *jolly-jokr\er*. Din cauza capacității sau incapacității conducătorilor, unele popoare au atins apogeul, iar altele au ieşit definitiv din istorie sau sunt pe cale să iasă dacă poporul nu se trezeşte la timp şi-i va lăsa doar de capul lor, cum a fost şi cazul României contemporane. Este greu de confirmat sau de infirmat aforismul că fiecare țară îşi are conducătorii pe care îi merită, căci România n-a meritat să aibă asemenea cinducători necorespunzători. Au existat popoare care s-au degradat prin propriile sale produse, ca şi popoare înălțate de conducători de neamuri străine. Este însă dovedit că mulți conducători şi-au menținut puterea prin teroare exercitată prin intermediul unui organ represiv extins până la ultimul cetățean.

La unul din capetele istoriei noastre bi-milenare ne putem mândri cu doi titani care au pus bazele acelei puteri militare şi politice ale timpilui: Dacia. Aceştia au fost Burebista şi Decebal. Primul a unificat, în jurul anilor 50 î.Hr. formațiunile care aveau la bază unitatea etnică, lingvistică şi culturală, iar Decebal (80-106 d. Hr.) a consolidat puterea Daciei antice, purtând trei războaie grele împotriva imensei forțe "mondiale" de atunci, Imperiul Roman, (în 91, 101-102 şi 105-106). Când Decebal a văzut că țara sa este înfrântă şi nu mai are scăpare, el, neputând suporta umilirea şi pierderea libertății țării sale, şi-a înfipt singur pumnalul în inimă, decât să se lase capturat şi umilit

La capătul proximal al istoriei noastre, alți doi bărbați controversați: Ion Antonescu şi Nicolae Ceauşescu au continuat să ne scrie istoria. Primul a fost etichetat "criminal de război", condamnat la moarte şi executat, iar al doilea, care inițial a fost numit cel mai iubit fiu al poporului şi aclamat peste tot cu osanale, la căderea sa a fost numit "odiosul". El a murit tot prin condamnare la moarte, hotărâtă chiar de foştii săi oameni apropiați. De altfel trădarea a intervenit de multe ori la scrierea istoriei fiecărei țări, inclusiv a noastră. Este prea devreme să se rămână pentru amândoi la aceleaşi vechi epitete. Din capul locului, trebuie să spunem că amândoi au ținut, pentru perioade variabile, "frâiele țării" în condiții, pe cât de grele, pe atât de diferite. Unul, timp de 4 ani, (1940-44), după ce a preluat o țară crunt ciopârțită din trei direcții, aproape copleşită de refugiați şi pe cale de a ajunge la haos național. În starea disperată în care s-a ajuns, România s-a angajat într-un război extrem de distrugător şi aventurist, dar la care s-a angajat cu scopul de a-şi redobândi (direct şi… indirect) teritoriile.. Celălalt conducător,

un comunist convins, dar patriot adevărat, a condus ţara timp de 25 de ani (1965-89), după ce ţara ne-a fost îngenuncheată de comunismul stalinist de care căutam – pe cât era posibil în acea vreme – să ne desprindem, dar nu în condiţiile în care ar fi aspirat poporul.

Amândoi au avut scăderi şi merite şi amândoi şi-au încheiat activitatea de conducători de stat în faţa plutonului de execuţie, sentinţă pe care au primit-o amândoi în mod demn. Doar trecerea timpului, schimbarea conjuncturilor politice şi ştergerea patimilor ce domină încă societatea, îi vor plasa cu imparţialitate pe locurile ce li se cuvin. Aceştia suntem noi românii. Nu numai nişte imprevizibili, dar şi un amestec de exaltaţi (mai bine zis de "apucaţi"), dar cu trăsături de sentimentalişti miorlăiţi. .

Doi au fost şi conducătorii de stat ai României secolului al XX-lea care au înfiinţat, la un interval de câte jumătate de secol, câte un "Front salvator", unul pentru "Renaşterea" şi altul pentru "Salvarea" Naţională a României. Primul a fost regele Carol al II-lea, care, în 1938 a desfiinţat Parlamentul în plină monarhie constituţională, înlocuind insă Constituţia ţării şi înfiinţând dictatura intitulată **"Frontul Renaşterii Naţionale".** Cel de al doilea a fost Ion Iliescu care, în 1989, la căderea altei dictaturi, a înfiinţat **"Frontul Salvării Naţionale",** înlocuiund şi el constituţia. Analiştii politici vor face câte o paralelă obiectivă, atât în legătură cu ce au urmărit cele două Fronturi, cât şi despre "personalitatea" celor doi şefi de stat care voiau să construiască o ţară nouă după vederile pătimaşe al fiecăruia. Fiecare în parte a tăinuit câte un secret personal, dar care nu era şi cel al voinţei naţionale. Un lucru poate fi spus de pe acum, că pe timpul amânduora au înflorit clanurile şi corupţia.

Despre fostul nostru conducător de stat, domnul **Ion Iliescu**, este şi va rămâne un personaj despre care istoria va trebui să plece de la premisa de cât bine şi cât rău a făcut pentru ţară. Dar, de pe acum putem spune că a început-o dezastruos, tocmai când România se afla în culmea admiraţiei lumii întregi, iar poporul se aştepta la o altă orientare. România a ratat atunci un moment istoric decisiv în evoluţia sa. In timp ce eram înscrişi pe o traectorie istorică ascendentă, d-l Iliescu trebuia doar să o continue sau, cel mult să o propulseze printr-o nouă treaptă. Dar a făcut un viraj brusc şi prost inspirat spre stânga, chemând muncitorii din uzine să i se alăture, încât, din poziţia spre zenit a României, am fost trântiţi la pământ în groapa de gunoi a lumii, acoperiţi de ruşine şi dispreţ, tocmai din partea ţărilor lumii care ne priveau cu admiraţie.

La căderea comunismului, societatea trebuia condusă într-o altă direcţie şi spre o altă mentalitate, una deschisă spre adevărata democraţie, nu spre una haotică şi incitată la învrăjbirea propriului popor. Aceasta ar fi însemnat marea artă a noului conducător ales. Dar, prin inducerea în eroare a populaţie – obţinând o adeziune în proporţie de 85 ţ din votanţi – acesta, nu numai că ne-a dezamăgit, dar ne-a produs un imens rău istoric, echivalent cu un dezastru, dar nu natural, ci artificial, politic, ceea ce a fost şi mai rău. Un singur fapt formal cred că e elocvent pentru a ne explica atitudinea.. Pe timpul atâtor ani ai preşedenţiei sale nici nu a vrut să audă de începerea "Procesului Comunismului în România", fie fie şi printr-un act simbolic de condamnare, când

mândreţea culturii, a economiei şi a politicii noastre au fost decapitate. Prin acel proces, nicidecum nu s-ar fi urmărit, după cum nici acum nu se urmăresc răzbunări şi "tăiere de capete", ci doar o rescriere obiectivă a faptelor pe bază exclusiv de documente. Dar pentru elucidarea tuturor acelor tragedii ale istoriei, ar fi trebuit să-i permită conştiinţa şi structura sa sufletească ca să o facă.

Domnul fost Preşedinte al ţăii timp de peste zece ani (plus influenţa politică covârşitoare a altor 5-6 ani pe care o are chiar şi în prezent), va trece în istorie (după cum este şi firesc), dar după toată probabilitatea, ca o reală calamir\tate naţională. Una este să -ţi duci la îndeplinire mandatul "cu glorie deplină!…", văzând cum se înalţă steaua destinului tău şi a ţării, alături de Ionel I C. Brătianu, Alexandru Ioan Cuza, Maniu, regele Carol I sau Coposu şi Ion Raţiu şi alta, după ieşirea ta din scenă când vei ajunge la judecata urmaşilor care vor cântări realizările şi erorile cu imparţialitate, deşi multe din documente sunt tăinuite. Ajutându-ne să desluşim adevărurile, oare n-am fi mai câştigaţi – atât el cât şi noi ca ţara – dacă şi-ar pune pe creştet patrafirul nepreoţesc al înţelepciunii şi ar avea un moment de sinceritate, identificându-se cu interesul naţional, căci cine se tot explică prin declaraţii şi prin cărţi scrise, se şi acuză. Pare clar că pentru dl Iliescu, idealul vieţii sale era Internaţionala Comunistă. Ar fi mai apreciat dacă ar recunoaşte-o. În zadar va nega, dar toate acţiunile sale confirmă acest lucru până la ultima picătură de sânge care curge prin capilarele sale şi care îi irigă cea mai periferică celulă. Ar fi mai apreciat dacă ar recunoaşte că a fost şi a rămas un comunist. Istoria zilelor noastre încă nu s-a conturat. Viitorul va fi adevăratul judecător şi arbitru, nu răstălmăcirile unora şi altora. Ajutându-ne să le elucidăm şi-ar asigura în istorie măcar un loc de "comunist cinstit".– (şi nu sloganul răsuflat de sărac şi cinstit) – ceea ce este foarte mult pentru un om adevărat. În caz contrar este previzibil modul în care "scribii" îi vor tălmăci anii în care a dominat politica României într-o perioadă atât de decisivă pentru istoria şi evoluţia ei, nai ales după o perioadă atât de grea pentru România. Ca o concluzie, orice cititor, în calitate de cetăţean şi de patriot, trebuie să răspundă în sinea lui, dacă politica aplicată de dl Iliescu ne-a retrogradat sau a făcut să salte istoria noastră ? În ce a constat "Salvarea Naţională", domnule Iliescu ? Cele 5-6 cărţi "justificative" ale dlui Iliescu (inclusiv cele care vor urma), nu vor trece ca documente, nici măcar în bibliografia ce se va scrie despre d-l Iliescu, decât faptele şi rezultatele, dar nu cele vorbite, ci cele trăite şi pătimite. Din punctul de vedere al unora din noi, dl Iliescu a trădat atât comunismul, cât şi interesele României.

Petru cel Mare al ruşilor (1682-1721), a fost un ţar clarvăzător şi extrem de bun organizator. Un vizionar. Datorită lui Rusia a realizat deschidere la Marea Baltică pe care nu o deţinea atunci şi deci spre Europa, mutând chiar şi capitala ţării la Petersburg (cum o va face probabil şi dl.Băsescu, mutând capitala României în Transilvania) Ca îndrăzneală şi sfidare de concepţii învechite, ţarul a venit într-o zi cu foarfeca şi le-a taiat bărbile boierilor, ca semn de renunţare la concepţiile lor închistate în gândire. Marele ţar l-a avut ca sfetnic pe Dimitrie Cantemir. Deşi domnii Iliescu, Năstase, Gioană, Tăriceanu, Orban, Ghişe etc. etc. nu au bărbi, dar au rămas tot nişte închistaţi, deşi nouă ne trebuia

deschidere şi armonie. Noi trebuie să ne deschidem obloanele bătute în cuie, dar nu renunţând la tradiţii, ci la conservatorismul păgubos. Cel retrograd.

*

Unele fapte tardive ale unor foşti conducători de ţară sau de guverne confirmă că în interioul sufletului lor mocnea, deşi tardiv, un sentment patriotic real. Gheorghiu-Dej, şi Petru Groza, după ce au adus cel mai mare rău poporului român, fiind înghiţiţi de val prin înfiinţarea şi menţinerea timp de 15 ani a lagărelor de exterminare staliniste pe pământul României, atunci când şi-au dat seama de nenorocirea provocată (reprezentând o adevărată deschidere a cutiei Pandorei româneşti), au căutat să dreagă câte ceva din dezastrul provocat. Au luat în al 12-leq ceas câteva măsuri de a reechilibra situaţia. Gheorghiu-Dej, care a permis comiterea atâtor crime antinaţionale, alături de banda lui de monştrii, (istoricii care îi vor scrie "la rece" biografia pe bază de documente, atâta timp cât încă mai există şi martori oculari şi până când nu e prea târziu), vor trebui să ia în considerare şi câteva acţiuni colaterale, aparent secundare. . În ceea ce-l priveşte pe Groza, acesta nu le-a comis într-atât direct, cât prin ricoşare Groza, după ce a adus "groaza" în ţară (după cum era etichetat pe atunci), a căutat să mai atenuieze din răul provocat prin acţiuni mai mult disparate..

Nu putem ascunde nici faptul că pe la sfârşitul deceniului patruzeci şi începutul deceniului cincizeci, elementul evreiesc era infiltrat în toate activităţile vieţii noastre de stat, de departe dominant. Acest lucru să fi fost un lucru pozitiv sau negativ ? Răspunsul obiectiv şi cinstit este de da şi de nu. Mă voi referi aici doar la latura pozitivă. Trebuie să recunoaştem şi faptul că fără acest aport tehnic al lor, aplicat cu sinceritate, devotament şi acurateţe, sistemul s-a putut pune în aplicare fără zdruncinături de anvergură ca un sistem comunist funcţional care, dacă ar fi încăput exclusiv pe mâinile românilor s-ar fi făcut cu poticneli şi ar fi ieşit şifonat. El nu ar fi fost făcut funcţional, dar nu din incapacitate, ci din lipsă de prea mare convingere (şi chiar competenţă). Românii l-ar fi bălmăjit. L-ar fi încurcat şi chiar sabotat. Evreii preluând iniţiativele, l-au făcut să devină funcţional, eficient şi rentabil, dar în limitele stricte ale comunismului. (Ceea ce spun aici nu are nici o legătură cu Gulagul românesc). Dar Gheorghiu-Dej şi Petre Groza, când şi-au dat seama că elementul românesc din instituţii a devenit mai puţin semnificativ, se pare că tot de la cei doi ar fi plecat iniţiativa să se facă o infuzue de element românesc pe la mijlocul deceniului cincizeci în toate instituţiile, iniţiativă pe care a completat-o ulterior Ceauşescu.

18. <u>Cât bine şi cât rău a produs Ion Iliescu pentru România ?</u>)

<u>Moto:</u> Pentru mari probleme trebuie mari oameni *(Victor Hugo)*

Cazul Ion Iliescu este prea important pentru istoria României pentru a nu-i acorda un spaţiu şi o analiză mai amplă, căci a eclipsat politica României în momente de răscruce istorică. Mă fac, poate, chiar şi "avocat al diavolului" cu scopul ca alţii să-l

scoată, nu nulai basma curată, ci chiar un mare om politic. Să-l judece poporul, ca şi pe Băsescu, dar nu în maniera în care a fost judecat Moţoc sau Ceauşescu, ci cu calm şi obiectivitate.

Caut să fac o expunere sumară de motivaţii despre cât bine şi cât rău a provocat d-l Ion Iliescu pentru România în cei 18 ani cât timp a fost, fie şeful statului român, (marea majoritate a intervalului), fie personalitatea politică foarte influentă din România în acest interval. Bine înţeles că acest eseu va trebui rescris de alţii, dar nu în vederile generaluli Chiţac care ar scrie faptele exact pe dos. Fără să fiu nici procuror, nici acuzator public, întrebările pe care le pun şi la care tot eu caut să răspund în mod provizoriu, sunt exclusiv în calitate de umil cetăţean român anonim care deţine (printre atâtea milioane de alţi cetăţeni la fel de anonimi) acest drept, mai ales că le-am cules diect în caltate de trăitor al acelor evenimente.

După unele păreri (şi nu puţine), Ion Iliescu ar fi fost un mare om politic, deşi, după mine, a fost un mare eşec naţional. Cu adevărat voi fi fericit dacă mă voi fi înşelat în ceea ce afirm, iar odată cu mine, milioane de români, să-şi regândească părerrile în funcţie de ceea ce au trăit (dacă le-au trăit şi cunoscut faptele "fierbinţi"), faţă de ceea ce au constatat şi faţă de ceea ce s-au aşteptat. Voi recunoaşte şi eu că m-am înşelat, dacă se vor găsi argumente. N-am plecat la acest drum spinos şi chiar tragic, cu idei preconcepute, ci cu cele mai bune speranţei. Iniţial aş fi dorit ca acest om să rămână în istorie ca una din marile noastre personalităţi, dar – din nefericire – m-am convins că n-a fost un om mare care să fi făcut bine Poporului Romănn. In prima sa fază el a minţiţ cu ştiinţă poporul, iar ceea ce este mai tragic, a f-I cu bună ştiinţă pri limbajul să de lemn. Doresc să-mi fie destrămate, una câte una din învinuiri, iar statuia de bronz a lui Ion Ilescu să fie aşezată pe soclul rămas gol a lui Lenin în Piaţa Scânteii. Pentru moment mă aflu desculţ pe drumul apărării sale, pe un grohotiş spinos, unde aştept să mi se ofere încălţăminte dacă va fi cazul.

Dacă ar fi fost un om cu adevat mare şi un bun patriot, nu s-ar fi războit cu poporul, ci ar fi instalat unitatea şi armonia în ţară, iar dacă ar fi fost o minte înzestrată şi cu orizont penetrant, şi-ar fi luat în serios rolul de conducător şi n-ar fi permis altora instalarea haosului şi delapidării ţării până în prag de falimentare. Dacă n-ar fi existat opoziţa care să sune goarna de deşteptare, România s-ar fi văzut ieşită de pe carosabil cu roţile sus.

a). Feeria primelor ore ale revoluţiei

La 1 decembrie 1918, data făuririi României întregite, poporului .român, atât de oropsit până atunci de istorie, i s-a ivit dintrodată ocazia de a se afirma. De a demonstra lumii şi istoriei cine este şi ce poate fi atunci când îşi ia destinele în proprriile mâini, cu propriile gândiri şi propriile trăir, fără a mai fi vasal. Între popor şi populaţie era un singur gând şi o singură dorinţă. La fel şi la 22 decembrie 1989, când poporul ar fi putut scăpa de subordonarea ruso-comunistă, având ocazia de a deveni – în sfârşit – "el însuşi", a fost instaurat în ţară neocomunismul, o formă de comunism perfid şi

exploatator, cu două fețe, asemănător cu comunismul doctrinar, dur şi agresiv. La 22 decembrie 1989 noi singuri, după ce am scăpat de un rău, a urmat un altul şi mai greu. Am intrat la alți stăpâni, mai dezorganizați şi mai hapsâni: proprii ciocoi. Acele două mari "ore astrale" ar fi reprezentat momente de salt calitativ pentru România, dar nu s-a putut profita decât de prima etapă, cea din 1918, devenind cu adevat nostalgici după perioada irosită. Poporului român în ansamblul său i s-a tăiat elanul. Parcă ar fi primit clasica comandă militară de "Înapoi ! Rupeți rândurile".

În decembrie 1989 i s-a ivit României, fiind aproape servită pe tavă, o şansă de excepție în istoria ei de după făurirea României Mari, mai semnificativă poate decât cum a fost pentru germani dărâmarea zidului Berlinului. Dar la 22 decembrie 1989, când ne-am acoperit de admirația lumii întregi, a fost adus în fruntea țării un comunist "pur sânge", deghizat însă în democrat. Dar nu faptul că a fost comunist i-a deranjat pe români, căci românii l-au primit inițial cu entuziasm, ci faptul că n-a fost omul potrivit momentului şi intereselor naționale. S-a dovedit a fi omul care i-a înşelat pe români. Acea ocazie de reală Salvare Națională a României în care poporul a crezut, a fost, nu numai irosită, dar ceea ce părea să devină o faptă măreață, o glorie națională, a fost transformată într-o ruşine oribilă, într-o dezonoare ce se încearcă acum să fie răstălmăciită. Dl Ion Iliescu ar fi avut atunci ocazia de a face din România nu numai o mândrie istorică, ci chiar o mândrie europeană, iar el ar fi fost transformat într-un mare om de stat român, unul din cei mai mari pe care i-a avut istoria românilor, dacă ar fi rămas la acel viraj de 180 de grade realizat de popor. Dar chiar s-a împotrit cu neînțeleasă tenacitate împtriva lui.

În euforia ei de atunci, când cel care scrie a fost "la locul faptei" (Piața Palatului), populația nu şi-a dat seama că la o asemenea schimbare istorică trebuie să urmeze oameni noi şi nu oameni dubioşi din eşalonul doi. şi următoarele ai comunismului militant. Trebuia să domine o altă mentalitate care să pună bazele unei țări noi, aşezată pe omenie, înțelegere, dreptate, muncă şi devotament, fără să existe răzbunări şi "reglări de conturi".

În euforia generală de la 22 decembrie 1989, populația capitalei, ieşită cu mic cu mare în stradă, radia de fericire. Se îmbrățişa, deşi trecătorii nu se cunoşteau unii cu alții. Cu toții aveau ceva în comun. Era o zi istorică unică, decisă să făurească o nouă Românie. Era o reală "Unire-n cuget şi simțiri". O persoană necunoscută din mulțme, văzându-mă extaziat şi buimăcit, m-a îmbrățişat spontan cu lacrimi în ochi, iar eu îl băteam pe spate.cu acelaşi sentiment. Iată deci care a fost atmosfera generală atunci. Peste jumătate din entuziaştii prezenți în Piața Revoluției presupun că erau, ca şi mine, foşti membrii ai aşa zisului partid comunist, dar care au năpârlit de vechiul lor corset care a plesnit spontan şi s-au văzut eliberați de cingătorile prestațiilor impuse cu deasila. Acei foşti deținători ai carnetului roşu (grosul lor), parcă erau mai împinşi să iasă în stradă, fericiți că au scăpat de prefăcătorie, decât populația blazată în timpul regimului apus, care parcă nu era în stare nici măcar să se bucure îndeajuns după ce şi-au pierdut apropiații şi bunurile. Această mobilizare spontană se explica prin faptul că nu mai erau obligați să joace teatru într-un scenariu şi roluri în care nu credeau, dar trebuia să-l joace căci le

erau distribuite, la fel ca în actorie când ţi se distribuie roluri negative pe care trebuie să le interpretezi autentic. Ţara trebuia – cum-necum – să avanseze, dar acest fenomen e mai greu de înţeles pentru unii de la prima vedere. După ani de umilinţe, a fost o zi de orgoliu naţional şi un început de alt mod de a gândi şi de a vedea viitorul. Atunci exista însufleţire care – din nefericire – acum nu mai există, iar cu blazare nu se poate construi, stare în care ne aflăm şi astăzi. După primul an de neocomunism, ţara apărea ca după o viitură naţională, ca după un cutremul devastator.

Circulând, aproape năuc, ca şi cum aş fi plutit pe o pernă de aer prin marea Piaţă a fostului Palat Regal, m-am apropiat cu emoţie şi cu lacrimi în ochi de statuia lui Eminescu din faţa Ateneului şi am început să vorbesc cu poetul, neputându-mi stăpânii lacrimile şi sentimentele de mândrie naţională. În faţa personalităţii, fie şi statuare a lui Eminescu, am avut o tresărire naţională. Simţeam nevoia să-mi descarc sufletul în faţa cuiva, tocmai de pe un loc istoric. În singurătatea mea (deşi piaţa era plină), nu puteam găsi un interlocutor mai apropiat stării mele sufleteşti de atunci şi mândriei naţionale. Lumii din jur, aflată şi ea în acelaşi gen de transă şi aşteptare încordată plină de speranţă, nu i se părea aceasta un fapt nefiresc. Îi spuneam lui Eminescu că visul său şi al Naţiunii Române – în sfârşit – ni s-a împlinit şi, după expresia fizionomiei sale imprimată de genialul nostru sculptor Gheorghe Anghel pe care îl cunoşteam, mi se părea că înţelege ce-i spuneam şi că e şi el fericit, ca şi poporul român în care credea. Parcă îşi recitea mulţimii propria poezie destament, Doina

La plecarea elicopterului cu cuplul Ceauşeştilor, populaţia Capitalei, ca şi a întregii ţări, parcă aştepta un alt zumzet care să ia locul celui de motor: o melodie ca cea a Imnului Europei, ca cea compusă de Beethoven în finalul Simfoniei a IX-a pe versurile lui Schiller, prin care era aşteptată să descindă şi să fie aclamată Zeiţa Victoriei şi a bunei înţelegeri şi pe pământul României oropsite. Dar "lunetişti" (din vechiul sau noul regim) au ochit şi au rănit o aripă a acelei păsări măiestre care a avut curajul să se înalţe în slăvi deasupra României. Ea stă şi acum rănită, înfiptă jumătate în pământ. În momentul în care era pe cale să se ridice, a fost din nou doborâtă.. Acelui zumzet de elicopter i-a urmat unul ucigător de rafale de mitralieră, ucigându-se inutil români cu români.

În locul acelui atât de aşteptat "marş triumfal" a fost pregătită o altă paradă în care păşea triumfător tovarăşul Ion Iliescu, însoţit de tovarăşul Petre Roman, de Gelu Voican-Voiculescu şi de alţi ocazionali ai revoluţiei pe care nu-i mai enumăr. Artizanul şi maestrul de cermonii era domnul Silviu Brucan. La început el decidea totul. Işi luase misiunea de înţelept şi substanţă cenuşie a revoluţiei. Presupun că el i-a scos de la naftalină pe amândoi şi i-a învestit să conducă "destinele României". Această troică a decis şi lichidarea rapidă a cuplului Ceauşescu care cunoştea prea multe din culisele politice interne şi externe care i-ar fi pus în încurcătură, ca să nu spun, între corzile ringului. Acel trio lega şi dezlega la început nodurile reţelelei de uneltiri politice şi financiare româneşti" ce se consideră şi astăzi moştenitor de drept la conducerea ţării. După dl Ion Cristoiu, la baza înlăturării cuplului Ceauşescu a stat mafia din eşalonul doi şi trei, lacome după averile acumulate prin strângerea curelei populaţiei Ei s-au grăbit să lichideze cuplul înainte chiar de a lăsa să treacă prima zi de Crăciun, iar dacă filmul cu

procesul şi execuţia Ceaueşeştilor n-ar fi fost furat şi vândut unei televiziuni străine, am fi fost lipsiţi şi de această ruşinoasă mărturie, ca atâtea altele care s-au mai petrecut. La această înlăturare grăbita au contribuit mai mulţi factori, dar elementul principal a fost acel grup interesat şi bine informat care a alcătuit nucleul oligarhiei care a urmat şi care se mai menţine. La fel cum au deschis graniţele la revoluţie, aducându-ni-se pagube politice şi economice, s-au deschis şi căile spre jaf naţional printr-un regim haotic în care ordinea de zi era: să se descurce fiecare după cum concepe, fiindu-i lăsată cale liberă de demontare a sistemului precedent prin care să se poată profita individual şi în grup, cu condiţia ca cei care furau "să cotizeze". Şi, cu cât cotizau mai mult, cu atât erau mai bine văzuţi şi mai sus plasaţi.

Starea de euforie reală nu a durat – din nefericire – decât câteva ore adevărate. Ar fi fost prea frumos să se fi menţinut. Pe acel soare arzător în plină iarnă, asemănător unei zile luminoase de solstiţiu de primăvară, nimeni nu bănuia că această vreme prevestea să degenereze într-o aprigă răsturnare de situaţie, cu de zece ori mai mulţi morţi, răniţi şi considerabile pagube materiale faţă de pre-zilele căderii comunismului şi fuga Ceauşeştilor. Vechile structuri comuniste s-au repliat făcându-se doar o rocadă neocomunistă pe care au numit-o "Front al Salvării Naţionale", dar a cărei finalizare nu era în concordanţă nici cu această titulatură şi nici cu aspiraţiile naţionale, ci doar cu interesele unor grupări restrânse.

Dacă în zilele revoluţiei am fi abordat un alt drum, unul firesc, lucid, omenos şi logic, chiar şi Basarabia s-ar fi unificat spontan cu noi din proprie iniţiativă, pentru a forma un singur stat mare şi puternic sau un stat federal prosper şi bine văzut, dar în locul acestuia s-a.instalat haosul şi duşmănia între români, ceea ce i-a determunat pe românii de dincolo de Prut să stea de o parte şi chiar să ne taie de pe lista statelor prietene.

b). Perioada de început: nimicirea brutală a avuţiei naţionale socialiste prin decrete necugetate

Nimeni n-ar putea susţine menţinerea în vigoare după revoluţie a vechiului sistem comunist falimentar, dar în momentul când Nicolae Ceauşescu a părăsit scena politică, sistemul deţinea averi considerabile şi un anumit mecanism în derulare a sistemului care aducea populaţiei beneficii cărora dl Iliescu le-a pus capăt în mod brusc şi brutal încă din primele zile, prin câteva decretepustiitoare. Trebuia să se facă joncţiunea noii locomotive capitaliste cu restul garniturii de vagoane încărcate cu bunuri comuniste, schimbându-se treptat şi macazul de direcţionare.. Ne trebuia instalarea logică a unei noi orânduiri şi nu, desfiinţarea lor brutală prin decizii pripite şi improvizaţii propagandistice de faţadă pentru "a crea imagine". Emiţând un pomelnic întreg de decrete, rezultatul a fost asemănător unui vehicul de proporţiile unei ţări, aflat în plină viteză, căruia i s-a pus frână şi toţi pasagerii şi mărfurile s-au trezit la pământ, unii peste alţii, înainte să se desmeticească ce s-a petrecut cu ei. Era vorba de dispariţia a milioane de capete de animaliere (vite de lapte, porcine etc.), de staţiunile de maşini şi tractoare (SMS-uri), de

sisteme de irigare, de sere şi de solarii, ca şi de mii de şantiere în plină desfăşurare, sau fabrici care aveau contracte rentabile cu străinatatea etc. De toate s-a ales pustia şi nimicinicia. Numai enumerarea acestora, cu sistarea lor brutală şi cu imensele pierderi ilogice, demonstrează o judecată necorespunzătoare cu funcţia ocupată.

Aceştia au fost "noii noştrii gospodari" (mai bine zis noii noştri gropari) veniţi să preia conducerea ţări destul de echilobrat condusă până atunci. În decurs de doar câteva zile, toate s-au furat.sau s-au degradat. Dacă, de pe urma animalelor şi golirea silozurilor şi hambarelor au profitat o perioadă scurtă… "salariaţii agricoli", dar mai ales feluriţi neaveniţi, de pe urma celorlalte stricăciuni, s-au ales pierderi de fond. Dacă nu s-au nimicit, ele au intrat în beneficiile unor îmbogăţiţi prin vânzare la fier vechi, nerecuprându-se mai mult de 1 ţ din valoarea lor.

Bibliotecile săteşti, casele de cultură, dispensarele medicale, s-au golit şi au ajuns rapid ntr-un haos jalnic. Populaţia de valoare părăsea ţara în proporţie de milioane. Totul arăta ca după un bombardament sau cutremur pustiitor. Dar după bombardament sau după cutremur lumea începe să îndrepte pagubele şi să reconstruiască, dar după această devastare lumea stagna şi abia într-un târziu s-a apucat de construit, după ce s-a furat cât s-a putul şi noii înavuţiţi apăruţi şi-au făcut plinul, dar tot pe baza averilor sustrase de la stat.

Un şef de stat cu adevărat mare trebuia să ştie ce face şi unde vor duce măsurile pripite şi haotice luate. Un bun conducător trebui să fie şi un bun administrator care să fie un vizionar, cum a fost de exemplu "Impuşcatul", care, deşi cunoştea mai puţină carte, a fost atât un mare om politic, cât şi un gospodar migălos, dar mai ales un patriot cum nu a fost nici dl Iliescu, nici dl Roman şi nici dl Târiceanu astăzi, deşi mimau a fi. Un conducător de ţară trebuie să intuiască consecinţele negative ale unor decizii populiste pripite. Majoritatea şantierelor şi învestiţiilor puteau fi conservate un timp, apoi triate şi readaptate. S-ar fi obţinut nu numai rezultate pozitive, dar şi considerabile economii. Iliescu şi, parţial Roman, s-au făcut vinovaţi, dar nu numai pentru morţii şi represiunea primelor trei mineriade, ci şi pentru acele imense pagube nechibzuite care depăşeau dezastrele cauzate de un război pierdut. In asemenea împrejurări s-ar fi putut valida capacitatea şi valoarea lor de conducători.de valoare Amintesc doar ordinele de desfiinţare a atâtor mii de lucrări de interes naţional de pe întreaga ţară, din care unora le lipsea puţin pentru a fi finisate şi date in folosinţă.

Dintre acele sute sau chiar mii de lucruri începute, extrag unul care se distinge în faţa celorlalte. Era anularea dintr-un condei a construirii canalului Bucureşti-Dunăre. La revoluţie, acest canal – şi nu numai – în loc să fie trecut în conservare a fost considerat "o nebunie ceauşistă" şi lăsat în paragină. Legarea Capitalei de Dunăre, tocmai la Oltenița, localitatea unde s-a născut, a copilărit şi şi-a petrecut tinereţea noul preşedinte al ţării, ar fi fost o mare realizare naţională, ţinând seama şi de stadiul avansat în care se găseau lucrăile. Oltenița (şi indirect Bucureştii) aveau în aval Marea Neagră cu porturile ei şi deschiderea spre toate mările şi oceanele lumii, iar în amonte, Europa Centrală cu importantele ei capitale dunărene (Belgrad, Budapesta, Bratislasa, Viena), la care acum se adăuga şi Bucureşti, pe cale de a se transforma în port fluvial. Acea realizare aflată

într-un stadiu avansat de finalizare, ar fi reprezentat un considerabil beneficiu național. Dar pentru aceasta trebuia să fii cât de cât un vizionar. Calea apelor este de departe cea mai ieftină (circa 16 ț față de costul altor căi) şi cea mai directă cale de transport din Bucureşti, oraşul care însuma circa 10ț din întreaga industrie a țării. Ar mai fi asigurat o sursă de apă pentru irigarea unui pământ fertil de 30.000 de hectare, ca să nu amintesc şi de alte imense avantaje, mai ales că hidro-ameloirațiile intrau în profilul specialității sale, chiar dacă au fost însuşite la Moscova. Crearea pentru Bucureşti, dar şi pentru întreaga țara a acelui autentic "port la Dunăre" ar fi adus economiei naționale câştiguri considerabile greu de cuantificat. Dar pentru aceasta ar fi trebuit să fie un gospodar cu adevărat înțelept, cu atât mai mult cu cât "împuşcatul" a cheltuit cu această lucrare 600 de milioane de dolari, în banii acelor timpuri, mai fiind necesari circa 100 de milioane pentru încheierea înfrastructurii întregii lucrări. Astăzi zac pe parcursul celor 73 km ale "căii fără pulbere", investiții considerabile care, doar pentru curățarea materialelor degradate (furate sau neutilizabile), dar fără să poată fi valorificate nici chiar de către localnici care le-au vandalizat. Acum ar necesita un miliard de dolari doar în vederea reluării lucrărilor. (Aceste informații au fost preluate după amplul documentar de presă al dnei Carmen Andrei de la România Liberă).

c). Perioada suprastructurii sistemului iliescian (ideologia sa neocomunistă)

Domnul Ion Iliescu, este şi va rămâne un personaj despre care doar istoria va trebui săse pronunțe. În primul rând să se cântărească cât bine şi apoi cât rău a reieşit pentru țară în momente istoricedecisive. Dar nu cu unitatea de măsură cu care au fost judecați Antonescu şi Ceauşescu, căci într-un astfel de caz sentința ar fi dinainte pronunțată. I s-ar potrivi un tribunal în care să nu poată influența subiectivismul omului. Unul electronic de tipul detectorului de minciuni.

Unii susțin că dl Iliescu a fost un mare om politic, iar aici nu-i includ nici pe arivişti şi nici pe cei care au tras beneficii însemnate de pe urma sa, ceea ce ar fi explicabil. Alții, care cred la fel, nu pot fi considerați a fi decât cu gândire de *yesman* (da domule). Mă uimesc şi mi-e greu să-i înțeleg cum gândesc atâția oameni de valoare profesională, că dl Iliescu ar fi fost un mare om politic. Îl iau ca exemplu aproape la întâmplare pe dl Nicolae Manolescu, care, în 1996 a candidat tocmai la funcția de preşedinte al țării. În acest scop şi-a chiar creat un partid propriu de dreapta, desprins şi slăbind "Alianța Civică" cu rol important pe atunci în a determina politca Romaniei. D-sa a făcut ulterior la televiziune o declarație stupefiantă, recunoscând că nu are înclinații de politician, dându-l în schimb ca exemplu de adevărat om politic înăscut, pe dl Ion Iliescu.(??).

"Opera politică capitală" a d-lui Ion Iliescu să fi fost oare înființarea FSN-ului, respectiv a PSD-ul care a reprezentat prototipul partidului corpt ?. Dar ce a adus bun țării acest partid alcătuit din arivişti ? De pe acum putem spune că Ion Iliescu a comis una din cele mai neinspirate erori naționale ale istoriei româneşti. Din acea poziție de apogeu în care a fost proectată Romania pe firmamentul lumii pe care o deținea țara în

momentul revoluției, am fost trântiți la pământ în groapa de gunoi a lumii, acoperiți de rușine şi de dispreț, tocmai de cei care ne admirau cel mai mult. . Îar aceasta din cauza că am fost conduşi de un grup de oameni nepotriviți pentru un asemenea moment istoric.

La căderea comunismului, societatea trebuia condusă într-o altă direcție, în una de integrare europeană concepută din timp, care era firească, dar trebuia să existe o mentalitate deschisă spre adevărata democrație, nu spre una tot proletară şi incitată la lupta ideologică de clasă, din care a rezultat învrăjbirea propriului popor, acum destul de greu de şters. Aceasta ar fi însemnat marea artă a noului nostru conducător ales, dar care, nu numai că ne-a dezamăgit, dar prin această întârziere ne-a produs un imens neajuns istoric şi politic. D-sa niciodată nu a dovedit că a fost preşedintele tuturor românilor, ci doar a unei anumite categorii de cetățeni gălăgioşi, exaltați şi puşi pe furtişag. În schimb a căutat să braveze în fața tuturor, dar într-au mod fals şi stângaci (nu numai stângist).

După revoluție ne-am dat seama că s-a făcut doar o rocadă politică şi de cadre. Eşalonul întâi şi eficient a lui Ceauşescu a fost înlocuit cu aleşi din eşalonul doi, trei, patru şi cinci, din care puțini au fost suficient de vredici, ci mai mult hrăpăreți şi demagogi prefăcuți.

*

Mass-media a timpului a fost ticsită de frazele elogioase ale d-lui Iliescu care a întors pe dos țara şi a divizat România în tabere, ca şi cum ar fi fost tranşată la măcelărie cu barda şi expusă pentru vânzare prin chilipir. Pe de altă parte, țara întreagă fierbea ca şi cum ar fi dat în clocot. Nu reiau cronologia evenimentelor – nici măcar enumerându-le – ele fiind prea multe, prea brutale şi prea bine cunoscute de către întregul mapamond, nu numai de români. Acele deplorabile evenimente sunt, poate mai greu de înțeles şi de interpretat de cei care pe atnci erau doar adolescenți. Un singur fapt de atunci țin să-l scot în relief şi sper că va fi suficient de edificator. E vorba de discursul său ținut la 16 iunie 1990 în imensa rotundă Rom-Expo, cu ocazia încheierii misiunii minerilor veniți (aduşi ?) "pentru a instaura pacea şi ordinea socială" în Capitala României. Discursul nu mai trebuie comentat şi nu-l voi comenta căci vorbeşte de la sine. Discursul fiind lung, mereu descoper în el elucubrații noi. Eu aproape că l-am învățat pe de rost. Este deadreptul descalificant. "Argumentele" invocate, reprezintă un monument de gândire încărcată de fabulații paranoide pe care nici el nu le putea crede, dar prin care voia să prostească (sau să convingă), dar nu întratât auditoriul, ci mai ales țara şi străinătatea. De fiecare dată când îl recitesc, mă ulueşte ca enormitate, dar mai ales mă întristează văzând până la ce nivel poate coborî un şef de stat cu argumentațiile enunțate. Cred că ar mai trebui întrebat odată cât a fost de convina în ceea ce a spus atinci. Zero sau sută la sută ? De aceea, propun ca cititorii să nu-l frunzărească, ci să caute să-l aprofundeze, căci e vorba de un crez şi o concepție a preşedintelui ales pentru a fi al tuturor românilor. După cum i-a fost gândirea în prima jumătate de an de la instalare, acelaşi a rămas şi omul, deşi a căutat să simuleze ceva adaptări la conjunctura politcă de pe parcurs.

Preşedinte Ion Iliescu s-a adresat minerilor astfel:

"Vă mulţumesc pentru atitudinea dumneavoastră şi pentru tot ce aţi demonstrat în aceste zile ca reprezentaţi ai unei forţe puternice cu o înaltă disciplină civică, muncitorească, oameni de nădejde şi la bine, dar mai ales când ţara se afla la greu. Aţi simţit momentul prin care trecem şi, cu o forţă exemplară, v-aţi simţit gata să fiţi solidari cu Noua Noastră Putere. Exemplul dumneavoastră a fost plin de îmbărbătare pentru toţi cei de bine, care doresc progresul societăţii româneşti ".(…).

În amplul său discurs au urmat apoi mai multe pasajee cu acuzaţii "documentate", dar fanteziste, extrem de grave, deadreptul iresponsabile privitoare la aşa zisele uneltiri ale conducătorilor partidelor istorice (PNL şi PNŢ) în asociere cu fostele forţe legionare grupate în Spania şi Germania Federală, date ca fapte certe care unelteau răsturnarea prin forţă a cuceririlor revoluţei. Faţă de asemenea susţineri de o gravitate extremă din partea unui şef de stat se impume ca, fie şi după trecerea atâtor ani, să fie cerute de la dl Iliescu documente prin care să se confirme cu dovezi asemenea afirmaţii publice (droguri cu seringile gata pregătite, valută falsă, arme de foc, steaguri legionare "verzi" etc.), prin care a fost compromisă grav însăşi soarta ţării într-o perioadă atât de decisivă pentru istoria ei. În lipsa acelor dovezi, totul nu va reprezenta decât afirmaţii false, gratuite, dezinformări şi induceri în eroare a poporului român şi a străinătăţii. Dintre acele afirmaii fantasmagorice dar incitante, citez mai jos cu ruşine (în locul ruşinii domniei sale):

"Deţinem informaţii despre felul în care acele elemente, încă din decembrie 1989, au uneltit din străinătate împotriva ţării noastre împreună cu rămăşiţele organizaţiilor legionare din exterior. În cursul lunilor care au urmat au fost trimişi sute de emisari în ţară care au început să creeze reţele în interior. (…). De asemenaea, ei au reuşit să antreneze şi să grupeze în jurul lor tot felul de elemente periferice nemulţumite, sau elemente parazitare ale societăţii noastre pe care le-au alimentat şi le-au susţinut materialiceşte, i-au plătit, i-au drogat pentru a le crea o stare de euforie, de fanatism în momente de acelea. (…). Cu câteva zile în urmă, aceste elemente cu caracter incitator chemau la violenţă, la ură împotriva noului preşedinte, împotriva guvernului format. Chestiunea s-a conturat la 11 iunie printr-un aşa zis dialog cu greviştii foamei adăpostiţi în corturi de campanie [In Piaţa Universităţii].. Unica lor revendicare nu era alta decât să li se ofere un post particular de televiziune. (…). Ei voiau ca din cele 4 canale de televiziune existente, unul să fie exclusiv monopolul lor ! Păi asta înseamnă libertate de expresie? Noi considerăm că toate cele 4 canale trebuie să fie publice. (…). Au fost şi o serie de cetăţeni şi muncitori bucureşteni de la IMGB şi de la alte câteva întreprinderi care au ajutat Poliţia ca să evite alte confruntări, dispersând acele elemente. (…).

Cu ajutorul dumneavoastră, minerii de aici, au fost descoperite în subsolul clădirii Partidului Naţional Ţărănist depozite de sticle incendiare, de droguri, de seringi cu care injectau droguri unora din cei care stăteau în Piaţa Universităţii, precum şi armament. În "clădirea 16-21 Decembrie" s-au găsit depozite de bâte şi de alte asemenea arme albe, lanţiri şi aşa mai departe. În subsolul clădirii Universităţii s-au descoperit arme, 22 de puşti şi saci cu prafuri de fosforizante. [din care se fabrică dinamita şi explozivi incendiari]. Cum se poate motiva în sediul unui partid politic, în sediul unor

instituţii declarate apolitice, [clădirea Universităţii], prezenţa unor asemenea depozite de sticle incendiare, de muniţii, de droguri şi arme de tot felul, arme de agresiune? Cum se poate motiva aşa ceva?" [În subsidiar există o întreagă documentaţie despre ce dezastre au lăsat minerii care au ocupat Universitatea şi ce au lăsat în urma lor în afară de rahaţi]

"Noi considerăm că răspunderea morală o au şi gazetarii şi unii intelectuali care au incitat în această perioadă. (…). Fără îndoială că vor fi traşi la răspundere şi acei oameni responsabili care au patronat asemenea lucruri. În ceea ce-i priveşte pe Raţiu şi Câmpeanu, trebuie să fim cu atenţie întrucât unul este deputat ţărănist, iar celălalt senator liberal şi se bucură de imunitate parlamentară. (Huiduieli furtunoase în sală). Vom lua măsuri foarte hotărâte, decisive. Azi am discutat şi cu conducera Ministerului de Interne. Am numit un nou ministru de interne, un băiat tânăr de 39 de ani…(…). Înţeleg toată indignarea dumneavoastră. Sentimentele dumneavoastră sunt sănătoase şi simţul acesta, al unor astfel de oameni niciodată nu dă greş. Vă rugăm să fiţi şi pe mai departe solidari cu noi. (Aplauze, urale). Am reţinut şi dorinţa unora din dumneavoastră, mineri din Valea Jiului, care s-au oferit să se încadreze într-o asemenea gardă naţională. Vom lua în considerare acest lucru. (Urale)". "Eu vreau încă odată să-mi exprim întreaga recunoştină din partea populaţiei Capitalei pentru prezenţa dumneavoastră utilă şi eficientă. Vreau să vă mulţumesc pentru spiritul organizat în care v-aţi prezentat şi în care aţi acţionat. Mulţumesc conducătorilor dumneavoastră, inginerului Miron Cosma şi celorlalţi lideri sindicali care au fost în fruntea dumneavoastră, alături de dumneavoastră şi alături de noi, şi care ne-aţi ajutat în aceste zile. (…) S-au organizat şi brigăzi mobile care acum patrulează sistematic, ziua şi noaptea, prin Capitală. Vreau să vă dau toate asigurările că în momentul de faţă controlăm situaţia. Ştim acum că avem în dumneavoastră un sprijin de nădejde, iar când va fi nevoie vom mai apela. Să ne vedem cu bine! (Urale)"

Iată deci una din cărtile de vizită ale fostului nostru şef de stat, iar aceasta nu este unica. Vărog să mă scoateţi din circuit şi preluaţi singuri aprecierea faptelor.

În legătură cu acest discurs, unii susţin că dacă nu ar fi vorbit în acest fel, hoardele de minerii n-ar fi plecat din Bucureşti, încât ei trebuiau lăudaţi şi înbunaţi pentru a putea fi dislocaţi. Stilul în care a fost conceput şi argumentat acest discurs, confirmă însă mărturia de credinţă în care credea şi era structurat dl Iliescu. Dar cel mai veridic argument că dl Iliescu a vorbit aşa cum a gândit este faptul că însăşi dl Miron Cozma a afirmat la ieşirea din închisoare în decembrie 2007 că minerii au fost manipulaţi în această acţiune, deşi dl Iliescu susţine că minerii, în frunte cu Miron Cosma şi apropiaţii săi au fost iniţiatorii acelei ruşini naţionale. Oare care este adevărul ? Se va afla odată adevărul "adevărat" ? .

*

La fel ca pe o panteră neagră sătulă, tolănită pe o creangă din jungla africană, l-am văzut cu groază pe primul miner care era tolănit cu ciomagul în mână pe pervazul ferestrei uneia din ferstrele sediului Partidului Naţional Ţărănist din Piaţa Rosetti, care avea geamurile şi candelabrele făcute ţăndări, maşinile de scris şi alte obiecte de birotică aruncate în stradă, ca şi cioburile de la lampdare sau vitralii. Peste tot se degaja o atmosferă de frică, de mânie, ură şi sălbăticune. □irul de troleibuse cu care mă întorceam

spre casă de la spitalul Fundeni a fost blocat, devenit aici punct terminus. În spatele lui s-a format o coadă de vehicole de sute de metri, iar lumea coborâtă se scurgea îngrizită de ceea ce îi era dat să vadă. În Piața Universității se petrecea… "un mare eveniment istoric național": celebrele Mineriade conduse de "luceafărul huilei", Miron Cozma". Pietonii, continuându-ne drumul pe jos, am fost nevoiți să asistăm la una din cele mai mari ruşini şi degradări morale care s-a petrecut pe teritoriul României după crimele de exterminare în masă comise însă pe ascuns în perioada stalinistă, dar atrocitățile, de data aceasta, au fost comise la lumina zilei în cel mai cultural centru al României: Piața Universității.

Fig. 17/A: Grup de mineri gata de asalt, conduşi de Miron Cozma (În realitate. bieții de ei au fost mințiți şi dezinformați, fondul lor sufletesc fiind însă altul). Eu îi cunoşteam bine pe mineri căci am trăit între ei, iar acum doresc să-i reabilitez căci nu ei erau adevărații vinovati ai mineriadelor.

Pe lângă decăderea umană la care s-au dedat minerii, m-a deprimat şi bucuria exprimată prin chiotele isterice de satisfacţie şi expresiile înrăite ale unor grupuri de tinere femei, muncitoare (bine îmbrăcate), cu care a fost întâmpinată sosirea unor noi camioane încărcate cu forţe proaspete de mineri furioşi. Ele nu cred că au venit din proprie iniţiativă, ci au fost aduse de la fabrica de confecţii Apaca în mod organizat şi gata instruite şi incitate, unde, "cu limba lor subţire de clevetitoare" şi gesticulaţii de păsi de pradă, pentru a-i încuraja pe minerii dezlănţuiţi, desfăşurau in concert sinistru, adecvat pentru un asemenea fond. Dar n-au fost numai ele, deşi acestea ţipau cel mai strident. Mai era şi vulgul, de asemenea incitat. Cu ocazia aceasta am înţeles afirmaţia d-lui prim-ministru Adrian Năstase că România este alcătuită din două Românii, una a celor buni (adică a domniilor lor) şi alta a restului populaţiei. Adică a victimelor ce se căuta să fie reduse la tăcere. Dar acei "mineri" erau mesajerii unei ideologii inumane şi nicidecum a sufletului românesc pe care l-au pângărit. Sufletul românesc nu era cel care a fost pângărit în Piata Universităţii.

Nu e locul să descriu ceea ce mi-a fost dat să văd aici. Imaginile arătate de televiziunea română sunt palide şi reprezintă doar clipuri răzleţe şi nu arată secvenţele cele mai barbare asupra complexităţii fenomenului, cum au fost cele redate de televiziunile străine care au ştiut să înfăţişeze lumii mai autentic decât televiziunile autohtone asupra primitivismului nostru de care va trebui să ne fie ruşine cât timp vom exista. Peliculele româneşti de film, mai mult decât orice descriere, au reuşit să imprime mai puţin de 10ţ din ororile petrecute. Dar asemenea cruzimi de neimaginat pentru o ţară europeană, aşa zis civilizată, trebuie cunoscute şi analizate până în cele mai mici amănunte, iar autorii ei să fie puşi, dar nu la zidul de execuţie intr-o zi de paşti su de Crăciun, ci la zidul ruşinii şi disprețuiţi, fără să primească o altă pedeapsă care nu ne-ar folosi la nimic. Asemenea fapte nu este suficient să fie judecate în bxe, ci în sufletele noastre, rămânând inprescriptibile.

Josniciei din om nu numai că i s-a dat cale liberă să se dezlănţuie; dar, pe deasupra, ura a fost chiar asmuţită, iar vinovaţi pentru toate relele s-a spus că sunt cei din partidele istorice. Mineriadele şi iniţiatorii lor au aruncat România în haos moral, iar cele care s-au repetat uterior, după alţi 10 ani (în 1990, dacă nu ar fi fost jugulate cu hotărâre, ar fi dus, poate, România la un război civil devastator. Poate chiar la un carnagiu. Nu am înţeles nici atunci (în 1990, 1991 şi 1999), în cele şase mineriade ce "raţiune" a determinat punerea în mişcare a unor asemenea mobilizări violente de forţe care a adus atâta ruşine ţării. Recunosc că n-au apărut din senin, dar care a fost raţionamentul real de declanşarea lor, cine s-a făcut vinovat de el şi cum se voia îndeptarea răului ?

L-am auzit cu urechile mele pe dl Vadim Tudor la televizor că s-ar fi numărat în 1999, 35 de cadavre, ucise de către forţele de ordine, care pluteau pe apa Oltului, când (de fapt) atunci a existat un singur mort, un miner beat căzut din tren. Chiar şi atâta e mult, dar trebuie să se verifice cine minte, căci minciuna nu trebuie să rămână document lansat şi crezut, fără a fi dovedită, indiferent din ce parte vine. Mineriadele nu se puteau produce fără o strategie diabolic gândită şi ün scop urmărit. Fără să fi fost organizate şi fără să fi avut un suport "logistic" temeinic, acele evenimente nu ar fi avut loc. D-l

Iliescu, împreună cu generalii săi şi alţi "adjutanţi" s-au aflat atunci la cârma Statului Român şi deţinea toate pârghiile puterii. Dar le deţinea şi pe cele care decideau cine să le comită. Lipsea însă omul potrivit la momentul potrivit pentru a nu le da curs. Să fi fost d-l Iliescu un şef de stat atât de slab să nu fi putut evita asemenea atrocităţi ? De aceea, lucrurile nu trebuie să se blocheze în acest stadiu (iar cercetările care merg cu viteza melcului) trebuie să continue, chiar dacă dl Iliescu va fi condamnat cu suspendarea pedepsei în cazul în care va fi găsit vinovat.

Isteria mineriadelor a devenit cu atât mai de neînţeles cu cât a stârnit într-o anumită categorie de cetăţeni, un gen de psihoză colectivă. Unul din ortacii lui Miron Cozma a declarat public: "Pentru mine, Miron Cozma este mai important decât mama şi tata. Pentru el aş fi în stare să fac orice. Mi-aş da o mână, un picior şi, la nevoie, chiar capul".

Reproduc un citat elocvent al climatului, prin ziaristul numărul unu al ţării de atunci: "Parlamentarii ar trebui să schimbe pentru un timp locul cu minerii întrucât atitudinea politică a minerilor a fost mai responsabilă chiar decât a parlamentarilor noştri". *(Darie Novăceanu, fost redactor şef al cotidianului Adevărul (fostă Scânteia), de unde a fost înlăturat de noua formaţie, fiind însă compensat cu funcţia de… ambasador într-o mare şi importantă ţară de pe acest glob)*

*

Decepţia de atunci mi-a fost cu atât mai mare cu cât, la absolvirea Facultăţii de Medicină în 1950 am fost repartizat să-mi efectuez stagiul obigator (pe atunci), în mediul rural, tocmai la Combinatul Miner din Regiunea (astăzi judeţul Hunedoara). Deşi puteam să aleg dispensare de exploatare auro-argentifer bine dotate, am ales cea mai săracă mină de cărbuni din zonă, pe cea de la Ţebea unde nu exista nici măcar un dispensar medical şi nici personal medical ajutător. Dar de prin acea zonă îşi aveau obârşia şi stămoşii acelor mineri care au luptat alături de Horia şi Avram Iancu pentru a avea o viaţă luminoasă. În loc de trei ani de stagierat obligatoriu, am lucrat timp de peste cinci ani. Cu această ocazie am cunoscut îndeaproape viaţa grea a minerilor, atât din subteran, cât şi de la casele şi gospodăriile lor sărace. M-am ataşat de ei, dar şi ei de mine.

Participând, după patru decenii de la convieţuirea alături de mineri, dar de data aceasta ca martor ocular la Mineriade din 1990 şi 1991, am fost cu atât mai şocat şi mai dezamăgit de ceea ce s-a petrecut în acel răstimp cu ei. Disprețul lumii întregi s-a revărsat în acele zile de groază şi ruşine asupra întregii noastre ţării, ocară unică în întreaga noastră istorie de două mii de ani în care – e drept – nu s-au petrecut numai glorii, dar nici asemenea acte ruşinoase. Cum va putea ţara să se spele de o asemenea dezonoare ca să ne reabilităm în faţa viitorului istoriei universale?

În toţi anii scurşi de la plecarea mea din zonă şi până la mineriade, unităţile medicale de acolo au ţinut legătura cu mine trimiţându-mi la Bucureşti bolnavi, printre care şi mulţi mineri. Pe fiecare miner participant ce se interna după mineriade căutam să mă facă să înteleg substratul psihologic al acelei "năvăliri a românilor primitivi şi furibunzi, asupra celorlalţi români" care, şi ei doreau binele României. Părerile lor au fost împărţite. Unii le-au dezaprobat, pe când alţii, fanatici şi puternic manipulaţi şi

dezinformaţi, se mândreau cu ele, lăudându-se că "au dat în intelectuali şi chiar i-au călcat în picioare ca pe sacii cu fasole uscată". Nu puţini au fost acei mineri care mi-au declarat că nu voiau să asalteze Capitala, dar au fost ameninţaţi că vor fi concediaţi dacă vor refuza. Mergând mai departe cu întrebările, pentru a afla cum au putut să-i distingă pe trecătorii presupuşi ostili, faţă de trecătorii întâmplători, ei mi-au spus că pe lângă factorul de inspiraţie pe baza unor semne de ei intuite (de exemplu că se uitau urât sau dezaprobativ la acţiunile lor), dar printre mineri erau unii de la fosta securitate bucureşteană, îmbrăcaţi şi ei în echipament de mineri, înfăţişându-se cu "feţe negre". Ei îi identificau pe cei care trebuiau pedepsiţi. Am dedus că violenţele nu se desfăşurau doar la întâmplare, ci şi pe bază de… "date ştiinţifice". Printre participanţii la mitingurile zilnice de la balconul din Piaţa Universităţii erau infiltaţi şi zeci de securişti care îşi perpetuau rolul de dinainte, înregistrându-i pe cei prezenţi pe retina lor sau îi chiar fotografiau pe ascuns, iar pe alţii îi cunoşteau de la sediile partidelor istorice în care, de aemenea se infiltrau şi unde mişunau ca oameni de-ai casei. .

Dar soarta României a fost pecetluită încă înainte de venirea primilor mineri la Bucureşti. Mineriadele nu puteau fi acţiuni spontane care să decidă de la periferie însăşi politica României. Ele au fost gândite şi organizate. Mineriada din 13-15 iunie 1990 a consolidat doar evoluţia politicăde atunci: lichidarea demersului din Piaţa Universităţii. A urmat o altă mineriadă, cea din septembrie 1991 în care a fost îndepărtar Petre Roma, precun şi alte două 1999, care s-ar fi putut solda cu urmări inprevizibile, chiar cu război civil. La a cincea mineriadă (cea din ianuarie 1999), minerii ne-au umilit armata, luând peste 1.000 de ostateci din jandarmii şi ostaşii poliţiei pe care i-a încercuit şi înjosit. Tot ei au fost cei care vociferau indignaţi după cea de a doua lor răbufnie (din februarie 1999) că au fost trataţi prea dur când au revenit mai organizaţi şi decişi de a invada cu adevărat Capitala unde îi aşteptau alte forţe "muncitotrşti" cu care să facă joncţiunea în vederea unui nou asalt. De data aceasta fiind blocaţi şi respinşi prin forţă, ţipau indignaţi că Guvernul Emil Constantinescu pe care urmăreau să-l răstoarne, nu s-a purtat destul de cavalereşte cu ei când – în sfârşit – au trebuit să facă calea întoarsă, lăsând în urma lor, nu glorie şi mulţumiri, ci riposta ce li se cuvenea.

Pentru a nu părea că mă folosesc de vorbe nefondate în legătură cu relaţiile mele cu minerii cărora le cunoştem sufletul şi necazurile, redau textul uneia din multiplele proteste expuse pe pereţii acelei mine, tocmai de la Ţebea. Ei le-au scris la auzul veştii că am fost luat de la ei şi mutat la Brad, în urma inspecţiilor ce mi-au fost făcute în cursul acelei şederi, fără să am cunoştinţă de acel transfer. Acest manifest care nu a fost unic, a reprezentat o expresie colectivă a climatului instalat dintre noi, text pe care îl redau în fotocopie, inclusiv cu greşelile ortografice:

"Atenţiune, noi minerii de la ţebea vrem Pe Doctoru Vâlcu să vină iară napoi că de nu iesă din pele afară tovarăşu… [urmează nominalizarea eronată a celor de la conducerea minei] Nu vom mai fi tovarăşi că noi minerii ştim bine cine au făcut vânt la Vâlcu medicul nostre cel bun şi plăcut, dar ce fac 20 de medici în Brad şi noi nu avem nici unu la isploatare. Asta nui democrăţâie, asta este bătaie de joc de noi mineri dela ţebea. Noi

nu mai intrăm nici unu în mină dacă nu aduceţi pe Vâlcu napoi (...) neam ÎnTeresat de soarta lui şi iau venit toate bune de la bucureşti – noi ştim bine Că sau aprobat. Vrem pe Vâlcu aici la ţebea. Noi mineri ne-am în ţăles pe mină lucrând şi am făcut avizul ăsta, dear orbi cine nu vrea săne aducă pe Vâlcu nostru cel bun, Vrem toţi iscălim. Vrem toţ minerii pe Vâlcu. Vom fii iarăşi tovarăşi mai departe, dacă nu va fi jale – noi mineri nu vrem altu metic decât Vâlcu cine lau trimes săl aducă napoi – asta a fost scrisă pe vatra minii de noi minerii. Trăiască stalin şi poporu."

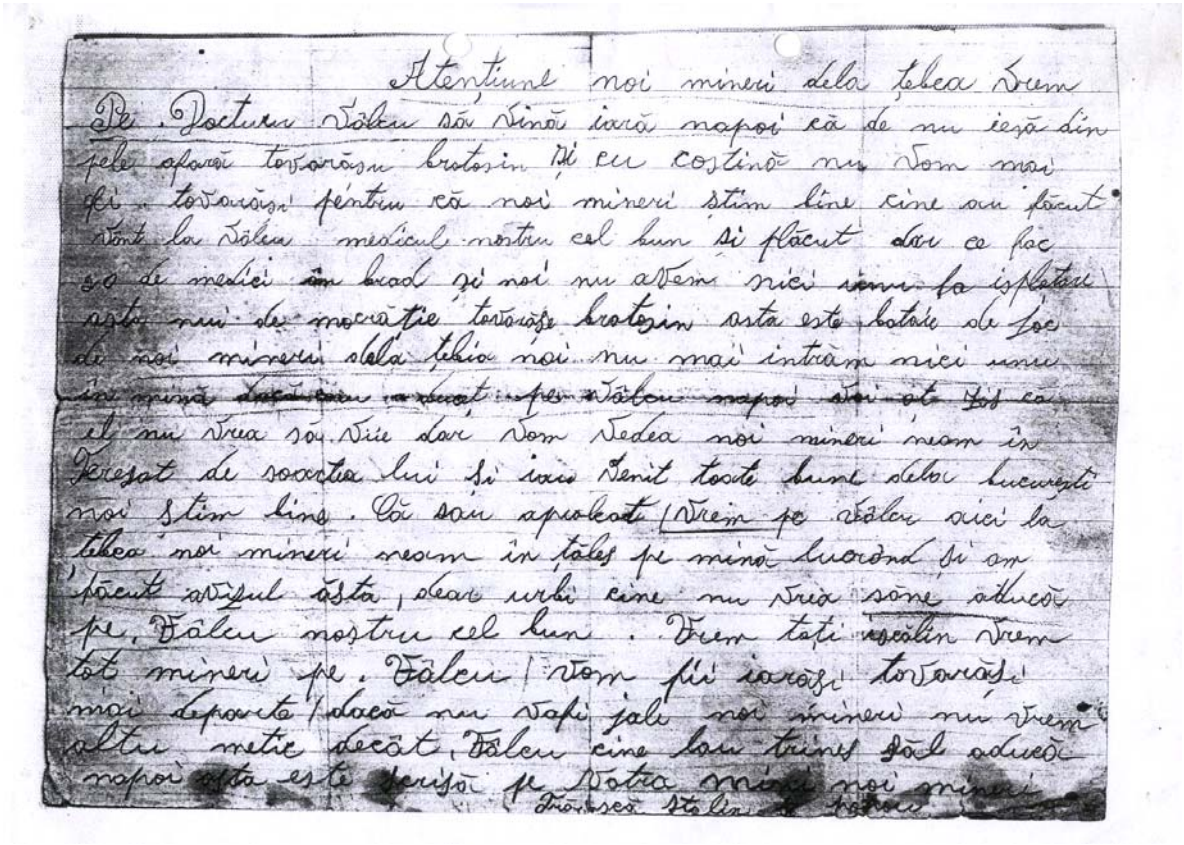

Atenţiune noi mineri dela ţebea vrem
Pe Doctorul Vâlcu să vină iară napoi că de nu iesă din
pele afară tovarăşu brotosin şi cu costină nu vom mai
fi tovarăşi pentru că noi mineri ştim bine cine au făcut
vânt la Vâlcu medicul nostru cel bun şi plăcut dar ce fac
30 de medici în brad şi noi nu avem nici unu fa isplatare
asta nui de mocraţie tovarăşe brotosin asta este bataie de joc
de noi mineri dela ţebia noi nu mai intrăm nici unu
în mină dacă nu aduceţi pe Vâlcu napoi voi aţi zis că
el nu vrea să vie dar vom vedea noi mineri neam în
Teresat de soarta lui şi iau venit toate bune dela bucureşti
noi ştim bine. Că sau aprobat Vrem pe Vâlcu aici la
ţebea noi mineri neam în ţăles pe mină lucrând şi am
făcut avizul ăsta, dear urbi cine nu vrea săne aducă
pe Vâlcu nostru cel bun. Vrem toţi iscălim vrem
toţ mineri pe Vâlcu vom fii iarăşi tovarăşi
mai departe dacă nu vafi jale noi mineri nu vrem
altu metic decât Vâlcu cine lau trimes săl aducă
napoi asta este scrisă pe vatra minii noi mineri
Trăiască Stalin şi poporu

Am redat unul din aceste manifeste, dar nu pentru a-mi aroga merite personale locale, ci pentru a veni în sprijinul şi salvarea morală a acelor ţărani mineri, determinaţi să adopte cea mai grea din toate meseriile existente pe lume. Ei nu numai că săpau cărbune, ci adesea se târau prin grote ca târâtoarele ca să aducă la vagonete cărbunele desprins, trecând, în acelaşi drum de la abataj la lift, de la temperaturi ridicate greu de suportat, încărcate de umezeală, la curenţi de aer reci şi infiltraţii de apă, căci mineritul nu e operetă. Ei au fost incitaţi să vină la Bucureşti sub formă de hoarde ca să devasteze şi să ciomăgească trecătorii paşnici spre a-I intimida, în cel mai cultural for al ţării, dar n-au făcut-o de capul lor. Ei au fost organizaţi în mod deliberat să o facă, sădind în ei ura şi bestialitatea împotriva românilor intelectuali opozanţi care cereau o democraţie "civilizată", nu o revenire la lupta de clasă. Opoziţia acelor aşa zişi "golani" (etichetaţi

astfel de Ion Iliescu), nu era nicidecum una duşmănoasă, ci una logică şi constructivă. Vă rog să recitiţi şi să reflectaţi obiectiv asupra discursului d-lui Iliescu şi veţi revedea spiritul "argumentelor" sale invocate, căci reprezintă un monument de gândire tipic proletară.

*

Cu câteva ore înainte ca d-lui Iliescu să-i expire mandatul de a mai fi în fruntea Statului Român, s-a gândit să profite de puterea pe care o mai deţinea şi să mai adauge o ispravă pe lângă cele pe care le-a cadorisit ţării. Printre acestea, au fost şi câteva acte de aşa zisă "clemenţă", graţiind câteva zeci de infracori de drept comun – pentru a-i face adepţi – din care, în capul listei se afla Miron Cosma. Ceea ce s-a petrecut în România post decembristă este o repetare "la lumina zilei" a ororilor petrecute în secret pe teritoriul ţării noastre şi care vor dăinui peste veacuri, orori care vor fi date ca exemple în istoria tuturor popoarelor lumii. Oricâte explicaţii s-ar aduce, faptele rămân fapte, barbaria rămâne barbarie, iar ruşinea n-ar putea fi spălată nici dacă s-ar vărsa cascada Niagara. Tandemul Iliescu-Cozma nu poate fi separat. El a făcut corp comun, ambele părţi fiind în egală măsură de vinovate, dar cel mai răspunzător fiind primul.

Miron Cosma a părăsit închisoarea cu un aer triufalist, asemenea generalului Radames din opera Aida, înainte de a fi declarat trădător de către mai marii preoţilor de atunci. Declaraţiile şi atitudinile sale confirmă insă maladia psihică de care suferă. După prima sa declaraţie la părăsirea închisorii, a avertizat mass-media că dacă agenţiile interesate vor dori să obţină declaraţii din partea sa, vor trebui să ducă negocieri prealabile cu el şi numai cei care vor plăti mai mult vor putea beneficia de declaraţiile sale. Printr-o astfel de atitudine paranoidă, el singur şi-a întregit portretul psihologic. Cu acea ocazie, dl Miron Cozma a mai făcut o declaraţie prin care a exprimat unul din cele mai mari adevărui ale României de atunci: "În închisoare eu m-am simţit mai liber decât voi toţi care spuneţi că trăiţi în libertate". Există numeroşi "gânditori" şi chiar oameni politici care îl deplâng pe "bietul erou" Miron Cozma.

Acum dl Miron Cozma este pus în libertate, iar din declaraţiile sale reiese că se consideră erou naional. Unii din locuitorii din Timişoara, unde a cerut să aibă domiciliul stabil, îi contestă şederea de teamă să nu aibă iniţiativa unei noi "descălecări surpriză".

În concluzie, e firesc să ne punem întrebarea firească: Ce a realizat bun dl Iliescu în lunga sa "dominare" a vieţii noastre politice, în afara înfiinţări, organizări şi întăriri partidului său, partid al ruşinii şi al retrogradării României, alcătuit în mare parte din şmecheri, ahtiaţi după profituri şi din învârtiţi ? Rezultatele şi consecinţele trebuie urmărite şi evaluate, nu negarea şi respingerea retorică.

În prezent, dl Ion Iliescu nu e mulţumit de felul cum este redată revoluţia în cărţile de istorie pentru elevi, cerând ca acele cărţi să fie revăzute şi retipărite după felul în care o concepe d-sa. Ideea o consider binevenită pentru a nu avea două istorii, după cum avem astăzi două Românii adverse..

---

d). Dl Ion Iliescu, omul şi caracterul

Dl Ion Iliescu are, după câte l-am cunoscut, un caracter ezitant, deşi "face pe leul". Îi place să braveze, dar nu-şi asume răspunderi decât atunci când poate, îşi atribuie beneficiile. Dacă ar fi fost un bun român şi un caracter ferm, ar cauta să ne ajute să dezlegăm enigmele neelucidate ale revoluţiei, pe care poporul le cunoaşte în cea mai mare parte. încât aproape că nu mai are ce adăuga. Au fost numeroase situaţii când trebuiau luate măsuri hotăratoare, s-a eschivat să se implice, chiar şi de a fi prezent la discutarea lor. De exemplu când a fost chemat să participe la evenimentele sângeroase de la Târgu-Mureş după conflictul dintre români şi maghiari din februarie 1990 sau la întâlnirea cu grevişii foamei din iunie 1990 din Piaţa Universităţii etc.

Spre deosebire de dl Băsescu care era un preşedinte activ, implicându-se în prolemele litigioase, dl Iliescu nu se implica în treburile Guvernului şi nici nu controla dacă există sau nu derapaje sau abuzuri sociale. Sub aspectul stilului de lucru, cei doi se situează la poli totali diferiţi. Oare care din cele două politici este mai spre folosul ţări ? Să dau fugitiv unele exemple de implicare, legate tot de "personalitatea" d-lui Iliescu, din care putem trage concluzii grăitoare. Între 22 şi 26 mai, anul 2004, deci cu câteva luni înainte de expirarea ultimului său mandat oficial, a vut loc la **Sinaia** un simpozion în care a fost analizată starea "culturii" de la sate, unde dl Iliescu a fost invitat. Dar nu a culturii agricole, ci a celei…cu adevărat "culturale". Domnul preşedinte a criticat vehement – şi pe drept cuvânt – halul în care a decăzut în nivelul culturii postceauşiste din mediul rural şi de la periferiile orşelor în intervalul 1989-2004. În perioada interbelică căminele culturale şi bibliotecile săteşti existau şi se dezvoltau, fiind conduse aproape exclusiv de învăţători şi sprijinite de feluriţi intelectuali, prin organizaţii ca ASTRA şi oimii Carpaţilor. În perioada ceauşistă acestea au fost instituţionalizate pe bază de statut, conduse de profesionişti, bine dotate cu cărţi, dar odată cu declanşarea revoluţiei, totul s-a năruit, locul lor fiind ocupat, în mare parte, de discoteci particulare dublate de jocuri mecanice, iar altele au fost transformate în cârcumi. Acele foste "aşezăminte ceauşiste" lăsate în paragină s-au degradat în acei circa 15 ani, până la dispariţie. Cărţile au dipărut, iar cei mai mulţi bibliotecari au fost "puşi pe liber" plecând care-încotro. Oare de ce în acei ani scurşi de la revoluţie, timp în care dl Iliescu a deţinut rolul principal în fruntea ţării şi în acel faimos şi puternic partid nu a întreprins ceva ferm, astfel ca măcar acestea să nu dispară, ci să le reanimeze măcar în cea de a treia sa legislaturi şi să le facă, prin iniţiativele sale, ca satele să nu regreseze şi în acest domeniu? Venea atunci să critice cu tărie, erijându-se într-un un real salvator al culturii româneşti, mai ales din mediul sătesc. Acel discurs critic, a fost răsplătit de auditoriu cu ovaţii frenetice, dar oare totul nu avea aerul unei demagogii, la fel ca în atâtea alte bravade asemănătoare pe care numai naivii le consideră emanaţii de "mare om politic"?. La fel de formal a procedat şi cu ocazia vizitelor sale… "de lucru" în diferitele localităţi unde ştia să le zâmbească babelor care se lăsau cucerite de bonomia preşedintelui, exprimându-şi compasiunea faţă de pensionari în sensul că îi înţelege cât trăiesc de greu din pensiile lor de mizerie. Oare

poate fi considerat mare om politic doar acela care a stat la masă cu alții şi mai mari ai acestei lumi haotice, sau cel care ar fi trebuit să fie întreprinzător şi să fi gospodărit țara pe care să o ridice pe poziții fruntaşe ?. Nu "prin zâmbet radiosiu", ci să se avânte în luptă ca Mihai Viteazul la Călugăreni, dar cu alt gen de arme decât barda. Cu arme administrative şi politice, dar nu de tip mineriade şi contra-manifestații în care se scanda "Moarte intelectualilor". Auzind această lozincă, s-ar fi cuvenit să le exlice acelor manipulabili că şi producția creerului reprintă o muncă de valoare, dar dl Iliescu urmărea doar să se sprijine pe mărşaluirea a lozincile lor. Ceauşescu măcar a lăsat ceva trainic şi concret în urma lui, atât în infrastuctură, cât şi în suprastructură, realizări care vor dănuii chiar peste secole (metroul, Casa Poporului, Transfăgărăşana, mii de locuințe (fie ele mai modeste, dar civilizate. etc), aşezămintele culturale de la sate, lichidarea analfabetismului, implicațiile României în politica mondială şi atâtea altele. Marele politician Iliescu ce a lăsat măreț în afara partidului corupției ?

e). Cum l-am cunoscut personal pe dl Ion Iliescu ?

Pe un om îl cunoşti după ceea ce realizează concret, nu prin ceea ce pozează sau vorbeşte. Dacă l-aş fi cunoscut pe dl Iliescu de la distanță, doar după aparențele propagandei din mass-media, aş fi zis şi l-aş fi gândit poate numai de bine, la fel ca milioanele de oameni care s-au lăsat conduşi după zâmbet şi demagogie. Aş fi zis şi eu: "ce om de ispravă este acest nou conducător al României, nu ca unul ca Ceauşescu care era un om rigid, nezâmbitor, distant şi nepregătit pentru o asemenea funție.Aici ne trebuia un intelectual de rasă. □i la această impresie poate că m-aş fi fixat şi eu. Dar iată că n-a fost aşa, căci în afară de aparențe, omul mai trebuie să şi gândească şi să judece în profunzime şi să nu se conducă numai după aparențe.. Să nu te bazezi numai pe ceea ce ți se arată sau ți se spune, mai ales când e vorba de destinul țării tale. La fel am gândit inițial şi despre Miron Constantinescupână l-a cunoscut personal la locul său de muncă. Om perfect să nu căutăm căci, în afară Hristos, "fiul Omului", altul nu s-a mai născut. Vorba lui Coşbuc: "aşa om nici vlădica nu-i şi nu-i nici împăratul". La alegerile celor 12 candidați imperfecți la preşedenție din 1996 şi 2004, fiecare îşi expunea câte un program, iar pe cel care ni se părea că e mai în acord cu interesele țării, îl votăm, după care îi cerem să dea raportul. În cazul d-lui Iliescu nu mă exprim pe bază de idei preconcepute, ci pe bază de analiză efectuată pe fapte întâmplate care au făcut lumină asupra persoanei sale, având ocazia să-i analizez comportamentul timp de o săptămână cât am stat alături de d-sa zi de zi. Având acest fundament psihologic, i-am urmărit apoi faptele postdecembriste. N-am plecat nici chiar atunci de la idei dinainte fixate, acordându-i mereu circumstanțe favorabile, până când mi-am putut spune: *ecce homo,* adică "iată cine este în realitate acest om !". Până atunci aveam o mare admirație față de dl Iliescu în care credeam cu tărie, mai ales că ştia să joace teatru, dar m-am convis că era un teatru prefăcut (ca orice teatru) şi pe care nu-l juca bine, necunoscându-şi nici rolul şi nu ținea seama nici de sufleri, căci în interiorul ființei sale zăcea ceva ascuns şi închistat.

Pentru Forurile de Partid şi pentru Ministerul Invăţământului, scopul acelei deplasăria a fost analiza în comun (partid şi învţământ) a celor două centre üniversitare: Cluj şi Târgu-Mureş. Universitatea din Târgu-Mureş cuprindea Univreritatea de Medicină şi Farmacie, Universitatea Pedagogică de 5 ani şi Universitatea de Teatru, toate în limba maghiară. Şeful delegaţiei de la Târgu- Mureş a fost dl Ion Iliescu. Principala formă de învăţământ de acolo era însă Universiratea de Medicină şi Farmacie, motiv pentru care am participat şi eu în calitate de director al Direcţiei de Invăţământ Superior Medical şi Farmaceutic din Ministerul Învăţământului, iar pe deasupra ştiam şi ungureşte; lucru esenţial, căci, pe lângă scenă figurează şi "culisele" care contau şi contează foarte mult peste tot. La tragerea concluziilor de la final, dl Iliescu n-a făcut nici o aluzie cât de discretă referitoare la soarta studenţii români, din tot ceea ce i-am spus cu atâta convingere în cursul drumului, ceea ce m-a deprimat extrem de mult. Îmi era jenă de studenţii români pe care i-am asigurat că după această analiză lucrurile se vor schimba în bine.

Aceasta s-a petrecut în deceniul '60 când am fost alături de d-sa timp de o săptămână (de luni până sâmbătă). Luni a fost ziua de ducere la Târgu-Mureş alături de ministrul Învăţământului, Jean Livescu, (care stătea în automobil în faţă, lângă şofer, fiind mai în vârstă şi mai voluminos) şi de dl Ion Iliescu alături de care stăteam pe bancheta din spate. (Miniştrii şi adjuncţii lor de atinci de la învaţamânt mă cam luau cu ei în drumurile comine mai lungi, interesându-i mai ales problemele medicale). Pe tot parcursul drumului n-am încetat să-i explic în detaliu cum se petrec lucrurile la Universitatea de Medicină de la Târgu-Mureş unde urmează cursurile un grup de studenţi români pentru care acest centru universitar este mai apropiat decât cel din Cluj sau Timişoara. La fiecare deplasare acolo, studenţii români veneau la mine cu lacrimi în ochi plângându-mi-se cât sunt de disccriminaţi şi nebăgaţi în semă, dându-mi mereu exemple de şicanele ce li se fac. Dacă din punt de vedere al relaţiilor interumane lucrurile au fi tolerabile, în ce priveşte pregătirea lor profesională se desfăşura diferenţiat de a ungurilor. L-am rugat pe dl Iliescu să ridice această problemă când va trage conclcluziile la finalul analizei. Deşi mi se părea că este absent în timp ce îi vorbeam, eram convins că va aborda şi această problemă, fie şi în mod diplomatic.

. Primsecretar de partid pe vremea aceea in judeţul Mureş era Iosif Banc, un om simplu, fost agent sanitar, dar care s-a dovedit a fi nu numai un om dârz, şi bine orientat în problemele politice ale judeţului, fiind dotat şi cu tact şi judecată, contrar la ceea ce se vorbea despre el (că ete cel mai prost "banc" lansat). Aceasta o spun ca unul care a avut prilejul să-l cunoască în situaţii politice dificile. În acea perioadă a fost numit ca prorector român profesorul Pop D. Popa cu care am colaborat excelent, el fiind, pe lângă un bun profesionist, un bun diplomat în relaţiile cu ungurii.

Ziua de întoarcere, cea de sâmbătă a fost pentru mine tot o zi plină, mai ales "plină de de psihologie", întorcându-ne agale, făcând unele popasuri, de exemplu unul la un birt la Azuga, pe a cărui gestionar îl cunoştea mai de dinainte, unde era prinit onorabil,

fiindu-i client alături de ştabii vremii. Acolo am fost ospătat (pe spesele sale), cu pui la rotisor, cu bere de Azuga, dar nu numai.

*

O spun din nou că pe dl Ion Iliescu nu l-aş contesta în nici un caz pentru trecutul său comunist, dacă n-ar fi rămas închistat în concepţiile sale stângiste, dăunătoare ţării şi ar fi dat dovadă de a fi fost un "om mare" în funcţia de şef de stat, ci pentru comportarea sa faţă de ţară după îndepărtarea lui Ceauşescu. De la Ion Iliescu şi de atunci ni se trag toate neajunsurile, atât cele de la vedere, cât şi subterane, că nu şi-a condus acţiunile după cum indica steaua polară a ţării noastre. Ceea ce simţea de după reversul măştii statice pe care o purta, îl priveşte, căci sângele – oricine o ştie – nu se face apă şi nici educaţia şi convingerile sădite de mic nu pot fi schimbate, dar fiind în fruntea Statului Român, trebuia să servească România şi perspectivele ei, după cum au făcut-o primii doi regi ai României, Regele Carol I şi regele Ferdinand, care, deşi s-au născut şi au fost educaţi până la o vârstă matură ca germani, au murit şi s-au comportat ca adevăraţi români. Regina Maria, a fost considerată de populaţie prima româncă a ţării deşi era de origine cosmopolită, predominat englezească. Toate aceste personalităţi regale au contribuit cu beneficii decisive la prosperitatea României, pe când dl Iliescu a retrogradat ţara. Domnul Iliescu s-a născut într-o familie de proletari şi acestui curent i-a rămas fidel şi ca şef al statului postcomunism.

Omul Iliescu, ca şi oricare altă căpetenie mai mare sau mai mică a fostului regim, nu trebuie judecat după ceea ce a reprezentat dosarul său de cadre, anterior şi posterior revoluţiei şi nici de legendele ce s-au confecţionat când dizidenţa noastră era aproape inexistentă. Dacă a existat dizidenţă, ea nu s-a datorar dlui Iliescu ci altor mulţi cunoscuţi sau anononimi, începând cu luptătorii din munţi şi terminând chiar cu unii membrii din partidul Comunist care au ştiut să-şi servească ţara. . Şeful de stat trebuie judecat după cât bine şi cât rău a făcut ţării în momentele cruciale ale istoriei. Oricât am fi de subiectivi, dar înte şcolitul Iliescu şi între repetentul de şcoală primară, Ceauşescu, balanţa politică şi economică înclină categoric în favoarea "împuşcatului". Acelaşi lucru se poate spune şi între Dl Iliescu şi dl Traian Băsescu. Despre ultimul am scris mai puţin mai jos cu câteva pagini, dar mă rezerv să scriu mai mult după ce îşi va intra cu adevărat "în pâine" după alegerile parlamentare de la sfârşitul anului (dacă voi mai avea zile).

Grupul respectiv nu numai că nu merită acea pretinsă onoare de dizidenţă, ci a reprezentat un factor negativ prin două grave erori: modul nechibzuit şi dezastruos prin care au lichidat ceauşismul (nu numai felul în care au organizat procesul şi execuţia cuplului), precum şi pentru ceea ce a adus în locul comunismului:ceausist: neocomunismul corupt şi extrem de păgubos ţării. O comparaţie între Nicolae Ceauşescu şi Ion Iliescu ar fi la fel de izbitoare ca între un leu şi un linx (un râs), ambele creaturi aparţinând familiei felinelor (adică exemplarelor de la leu până la mâţă). Cine e de altă părere să aducă argumente, dar plauzibile. E suficient să dau doar aici trei din capetele de acuzare grăitoare de care s-a folosit acel grup care a constituit Tribunalul Militar Excepţional instaurat de dl Iliescu cu scopul de a lichida rapid cuplul Ceauşescu, pentru a se vedea că la baza acelor înscenări a fost doar graba de a obţine puterea în stat: 1.

Genocid cu peste 60.000 de victime. 3. Subminarea economiei naţionale. 5. Încercarea de a fugi din ţară pe baza unor fonduri de peste un miliard de dolari depuse la bănci străine. Punctele 2 şi 4 reprezintă la fel de mari bazaconii redactete pe un text mai amplu pe care nu le-am mai enumerat.

Pe mai departe, domnul general Dan Voinea, prim procurorul militar al României, să nu mai continue "să tot bată toaca biricraţiei juridice", ca şi predecesorii săi civili, căci nu pedepsirea d-lui Ion Iliescu are vreo valoare, ci aflarea adevărului şi condamnarea cu suspendare a pedepsei. . Faţă de cât rău a comis ţării prin deciziile antinaţionare luate, el trebuie să trăiască şi să simtă semnificaţia versurilor lui Bilintineanu:

"Să plângi ! Însă lacrimi să nu poţi vărsa (…)
Să crezi că eşti geniu; să ai zile multe
Şi toţi ai tăi să moară, iar tu să trăieşti !
Iar vorba ta nimeni să n-o asculte,
Nimic să-ţi mai placă, nimic să doreşti".

f). Alte păreri exprimate despre dl Ion Iliescu

● Dacă la prezidenţilele din luna mai 1992 ar fi fost ales Ion Raţiu, patriot din moşi-strămoşi, om politic cu adevărat democrat şi cu uzanţa diplomaţiei în sânge, cu totul alta ar fi fost soarta României postdecembriste. În momentele decisive care determină timpii cruciali ai momentelor istoriei de care atârnă soarta unui popor, există "ceasuri bune şi ceasuri rele", dar acele puncte de cotitură nu depind de "destinul" ce i-a fost hărăzit de soarta acelei ţări, ci de oanenii care s-au aflat "pe fază" în momente decisive, aşa numiţii "emanaţii revoluţiei", a căror politică s-a bazat pe dezinformarea şi derutarea celor pe care reuşeau să-i manipuleze. *(Alexandru Vîlcu)*

● Timp de peste 15 ani la conducerea Frontului Salvării Naţionale (rebotezat în felurite chipuri), dl Iliescu a căutat să pozeze în omul inocent, în omul sărac şi cinstit, ca o adevărată "fată mare", deşi conducea un amplu stabiliment de curve versate *(Mircea Dinescu)*.

● Boala României nu este tranziţia, ci regimul Iliescu. (…) Politic vorbind, regimul Iliescu este un regim oligarhic şi autoritar. Structura electoratului regimului său nu permitea formarea oamenilor politici, ci întreţine proliferarea unei pletore politice clientelare, supuse şi servile, o adevărată masă de manevră ideală oricărui exerciţiu de autoritarism politic. (…) Electoratul acestui partid este alcătuit din marea masă a celor care, fără voia lor, au fost obişnuiţi să profite pasiv şi mizer de slabele şi nedemnele avantaje ale economiilor colectiviste (salariu de subzistenţă asigurat), iresponsabilitate în muncă, tolerarea chiulului şi a furturilor din avutul public etc. *(H. R. Patapievici, Politice, 1996)*

● Cum e conducerea, aşa e şi rânduiala ţării. *(Proverb popular)*

● Dacă eşti mediocru nu trebuie să te aşezi în vârf pentru că nu e în interesul ţării. Acolo trebuie să stea cei dotaţi. *(Petre Ţuţea)*

● Dacă mâna-ţi slabă sceptrul ţi-o apasă, altuia mai harnic locul tău îl lasă". *(D. Bolintineanu)*

● De cincisprezece ani Ion Iliescu batjocureşte o ţară întreagă. Pozează, când în victimă, când în erou. Loveşte, faultează, apoi spune că alţii sunt vinovaţi, la fel ca în simulările de pe terenul de fotbal. Totul a început cu asasinarea soţilor Ceauşescu. El a dat ordinul. S-a cocoţat în vârful puterii, după care a pozat în victima teroriştilor şi în erou naţional. Mineriadele finalizate cu victime omeneşti au dezvăluit că Iliescu a adoptat aceeaşi tactică. A fost cel care i-a chemat pe ortacii care au devastat Capitala. Le-a mai şi mulţumit pentru atrocităţile comise, dar nu recunoaşte nici acum că el a fost autorul acelui dezastru naţional de pe urma căruia România a fost trimisă cu secole înapoi în istorie. (…). Iliescu nu a făcut nici un fel de reformă, ţinând pe loc o ţară care, altminteri ar fi putut fi demult membră a UE. Iliescu nu s-a lăsat nici în 1996 când n-a mai fost preşedinte. El a condus din umbră, folosindu-se cu mare agilitate de toţi oamenii săi plantaţi în poziţii-cheie. Ultimul gest care l-a descalificat a fost semnarea graţierii lui Miron Cozma. *(Fragmente din editorialul Simonei Popecu din România Liberă, 28.03.05)*

● Dumneavoastră nu aveţi doar răspunderea redresării economice a ţării: o aveţi mai ales pe aceea mai delicată, a restaurării ei morale. Ar fi dramatic să vă consolaţi că sunteţi mai bun decât Ceauşescu. Dumneavoastră ar fi trebuit să fiţi cu totul altceva. Nu o ameliorare se aştepta de la Dumneavoastră, ci o înnoire adâncă, o "schimbare la faţă". *(Andrei Pleşu, fragment din Scrisoarea deschisă adresată domnului Ion Iliescu, preşedintele României, publicată în Cronica Română, Meridian, România liberă şi Adevărul, din decembrie 1993)*

• Domnul Ion Iliescu a venit în fruntea Statului Român după o campanie electorală extrem de violentă în care candidaţii opoziţiei au fost mai mult decât brutalizaţi. Frontul Salvării Naţionale, în fruntea căruia se afla, şi-a putut permite orice: să calomnieze, să denatureze istoria şi realitatea, să instige la violenţă împotriva adversarilor. A putut face toate acestea având în mână întreaga putere şi întreaga administraţie de stat, de la guvern, la primăriile comunale şi administraţiile întreprinderilor şi a instituţiilor de stat (absolut toate), ca şi Televiziunea Română, Radiodifuziunea, principalele organe de presă, inclusiv Agenţia Română de Presă. Cei calomniaţi, insultaţi, huliţi, n-aveau drept la replică, iar cea de care dispuneau era mult prea palidă faţă de cea dominantă. *(Victor Iancu, Istoria pierdută a României postdecembriste, Ed. Maşina de scris, 2000)*

● Calomnia, injuria grosolană, au umplut gazetele, pieţele, străzile, instituţiile şi casele noastre până întratât, încât ne-am pierdut chipul: astăzi avem un amestec otrăvit de resentiment, proastă creştere, vulgaritate şi rea-credinţă care a devenit machiajul nostru cotidian, schimonoseala noastră cronică. *(Andrei Pleşu, Chipuri şi măşti ale tranziţiei)*

19. Despre modul în care se scrie pe alocuri politica ştiinţei în România

Moto: Cei care au învăţat de la mine să tragă cu arcul, m-au luat apoi drept ţintă *(Saadi)*

Pentru a nu teoretiza, am adus ca mostră de dezbatere publică, un exemplu personal (familial), dar nu pentru a ne disculpa sau pentru a inculpa pe cineva, ci pentru ca opinia publică să fie cea care să se pronunţe cu imparţialitate (chiar cu severitate), iar dacă va considera că e cazul, să fie mai exigentă chiar decât însăşi verdictul aplicat, vom accepta imparţialitatea acestora.. Asemenea exemple ar trebui să devină maniere oficializate, publice şi uzuale de lucru, dar pentru aceasta ar fi necesar ca ziarele principale să pună la dispozitia cititorilor, măcar odată pe săptămână, o pagină necenzurată, intitulată "Opinia cititorului" în care să poată fi auzite părerile şi dezvăluirile celor reduşi la tăcere. Încă din antichitate s-a cerut ca şi vocea poporului *(vox populi)* să poată fi auzită. Noroc cu descoperirea internet-ului, ca să-şi sxpună cauza, pentru cazurile în care presa refuză publicarea. Existând şi această cale de recurs bine strunită, vor scădea în mod sigur chiar şi procesele şi sentinţele juridice nedrepte, dar în acest scop însăşi justiţia ar trebui să se implice ferm într-o asemenea acţiune. Pentru ca România viitorului să funcţioneze "ca un ceas de biserică", ceas care să indice "ora exactă" pentru întreaga colectivitate, ne trebuie clarificări şi certitudini ce pot fi obţinute inclusiv prin exprimarea deschisă a opiniilor noatre. N-ar trebuii ca să ne măturăm gunoiul dintr-un loc în altul în propria noastră casă camuflându-l sau ascunzându-l sub covoare ca să nu-l vadă musafirii. N-ar trebui să se admită să se terfelească public om pe om, român cu român, frate cu frate şi om politic cu alt om politic. Nu trebuie să ne mai lăsăm şantajaţi şi exploataţi.

Timp de peste jumătate de secol ţara noastră a fost intoxicată de prefăcătorie, de minciună şi de dezinformare, iar această manieră a fost continuată din plin şi după revoluţie. Mereu ni se cere să dăm exeemple, dar lumea nu îndrăzneşte să se exprime pentru ca să nu se expună la răzbunări. Am ajuns o societate timorată. De aceea am adus spre dezbatere publică un astfel de exemplu, unul din zecile de mii de nedreptăţie tratate cu dezinters de mai marii zilei. Spre neajunsul ţării, asemenea abuzuri există cu sutele (şi chiar cu miile), când petiţionarii descurajaţi depun armele şi cedează după ce au bătut la felurite uşi nerezistând să lupte cu morile de vânt. De data aceasta – cu riscul să fim dezaprobaţi – aduc cazul în faţa întregii opinii publice a ţării pentru a nu mai trăi în incertitudini, atât faţă de onorabilitatea Academiei Române şi ai celor doi foşti preşedinţi ai săi (Virgiliu Constantinescu şi Eugen Simion), cât şi faţă de opinia publică funcţionărească. . Adevărul trebuie restabilit la timp şi nu după decenii sau, poate, de către posteritate. Se fac vinovaţi de comiterea unei asemenea maniere neonorante şi cei care au fost copărtaşi la neelucidarea cazului. De aceea, rugăm cititorii să judece cu obiectivitate acest caz – pe care să-l citească ca pe o lectură – provenit din însăşi familia mea, întâmplat chiar soţiei mele, persoană asupra căreia s-a încercat să fie pusă la "zidul ruşinii" societăţii ştiinţifice româneşti. Mai ales acum când Legea Lustraţiei este actualizată, cazul se pretează cu atât mai mult la o analiză severă şi imparţială. Soţia s-a

opus publicării cazului enunțat de mine, pentru a nu pune (eventual), în lumină nefavorabilă unele autorităţi de stat cotate cu "înalt prestigiu moral", cum este Academia Română şi Universitatea din Bucureşti. Fac acest gest împotriva acordului ei. Dar iată că şi la astfel de nivele s-a putut strecuta dihonia. Această "muşamalizare" nu demonstrează că trăim într-un stat de dreprt. Excese asemănătoare (şi poate chiar mai flagFrante) li s-au întâmplat – din nefericire – şi altura care ar trebui să-şi apere (şi ei) demnitatea şi să scoată la lumină adevărul şi abuzurile comise împotriva lor. Populația nu mai este dispusă să tot tacă.

. A sosit timpul să se lucreze cu documentele pe față De data aceasta… "noroc cu… vechea "Securitate" care ne-a filat pe noi toți fără excepție (atât comuniști cât și necomuniști), din care să poată fi dedusă totuşi realitatea. Conducându-ne orbeşte după unele aparențe, s-ar putea ca însăşi un fost deținut politic timp de mulți ani să fie transformat în dușman al poporului, când, în realitate, el a fost un adevărat apostol sau chiar martir al neamului. Nevinovații să nu devină învinuiți de către cei care au perpetuat răul, iar fostele lichele să continue să fie (pe mai departe) ocrotite şi chiar transformate în realizatori ai revoluției. Mulți oameni încărcați de merite ar putea fi prigoniți, în timp ce alte persoane, grupate în clanuri, continuă să prospere.

Voi încheia acest titlu cu reproducerea ultimului din cele zece memorii înaintate din partea soției, conducerii Academiei Române de atunci, fără ca nici unul să fi fost învrednicit cu un răspuns, indiferent de conținutul său, în care să i se explice cât adevăr şi câtă nciună a stat la baza spuselor "colegului meu" care a lansat denigrările. Textul reprodus este o copie, fiind adusă doar la zi prin câteva precizări de actualizare

a). Un caz particular supus exprimării opiniei publice

Moto: Când oamenii vor sări să te bată cu pietre, să şti că au găsit ceva bun în tine. *(Nicolae Iorga)*

Domnule Preşedinte al Academiei Române, Eugen Simion,

Într-un interviu pe care l-ați acordat cotidianului Curentul la 21 februarie 1999 ați făcut o afirmație care m-a încurajat să revin cu speranță şi încredere prin acest de-al zecelea memoriu înaintat începând cu anul 1094, dar care sper că va fi ultimul. În interviul acordat ați declarat că: "Politica subiectivismului nu mai funcționează în Academia Română, iar cine spune altfel nu spune adevărul". Afirmația Dumneavoastră este una care vă onorează, dar cele petrecute în ultimele decenii în culisele Academiei Române confirmă concluzia antemergătorului ei preşedinte din perioada precomunistă (1944-46), Dimitrie Gusti, că "Academia Română a devenit un g vanităților". Ceea ce reproşez conducerii precedente a Academiei condusă de dl acad. Virgiliu Constantinescu, este faptul că nu a schițat nici cea mai palidă tendință de a verifica cât adevăr şi câtă denigrare cinică a conținut intervenția "colegului meu" de catedră, d-l prof. dr.doc. Eugen

Segal care, în plenara din 13 noiembrie 1993 mi-a blocat întrarea în Academia Română recurgând la fabulații şi calomnii politice, total nefondate, fă să se pefere deloc şi la latura ştiințifică. Prin acel discurs denigrator i-a dezinformat cu premeditare pe votanți, inducându-i în eroare cu rea intenție. Neluarea în seamă timp de atâția ani a celor sesizate de mine a echivalat cu acceptarea tacită a pătimaşei sale denigrări, confirmându-se vechiul dicton latin: *Qui tacet, consentire videtur.* (Cine tace e de acord cu ceea ce s-a spus). În fiecare memoriu doar atât am cerut: să se verifice cu exigență şi cu obiectivitate dacă dl Segal, prin ceea ce şi-a permis să afirme despre mine, a spus adevarul sau dacă, de la un capăt la altul, nu a fost decât o penibilă tiradă calomnioasă. Am obligația morală să arăt – prin documente indubitabile – că nu sunt ceea ce am fost calificătă de d-sa, adică **"O pată de ruşine" pe onoarea Academiei Române.**

Într-un interviu pe care l-ați acordat aceluiaşi cotidian (23 ianuarie 1999) ați făcut următoarea confidență: "Aş vrea să se spună despre mine: iată un om pentru care adevărul există". De aceea mă adresez din nou Dumneavoastră, având convingerea că veți finaliza dosarul meu după criterii de obiectivitate şi de imparțialitate. Eu mă voi supune concluziilor comisiei alcătuite de Dumneavoastră, oricât de exigent o veți alcătui, declarându-mă învinsă fără drept de apel, căci răspunderea ce-i revine este una de onoare, atât pentru ea, cât şi pentru instituția pe care o reprezentă.

Pentru a sistematiza verificarea solicitată aduc argumentele mele grupate pe următoarele anexe:

a) Notă succintă asupra etapelor parcurse de mine înaintea propunerii alegerii mele în Academia Română;
b) Intervenția originală şi autentică din Adunarea Generală a Academiei Române din 13 noiembrie 1993 a d-lui Eugen Segal căruia îi răspund, punct cu punct şi cuvânt de cuvânt, tuturor denaturărilor sale exprimate în Plenara Adunării Generale;

Precizez că la 6 decembrie 1993 am expediat câte o scrisoare explicativă tuturor membrilor Academiei Române prezenți la 13 noiembrie 1993 în Aula Academiei, – cei mai mulți fiind dezinformați față de afirmațiile d-lui Segal, aceştia neavând de unde să-mi cunoască activitatea (decât din dezinformarea sa rău voitoare şi fără nici un temei real. De la o parte din votanții care au votat împotriva primirii mele am prin\mit scrisori de adezine pe care le păstrez ca argumente suplimentare la memoriile mele. Însuşi d-l preşedinte al Academiei de atunci, prof. dr. ing. Virgiliu Constantinescu, mi-a dat – cu ocazia unei audiențe în vara anului 1994 – deplină dreptate, dar numai "verbală", fără însă să se fi urmărit reanalizarea cazului meu.

După ce veți găsi timpul să parcurgeți memoriul de față, vă rog să mă înscrieți în agenda Dumneavoastră de lucru pentru o scurtă audiență în care doresc să mai aduc unele completări, esențiale pentru mine.

Cu deosebită considerație

Prof. dr. doc. ing. Rodica Vîlcu

---

b). Notă succintă asupra evoluției mele pe linie didactică, științifică și administrativă

Începând cu clasele primare (pe care le-am urmat la școala germană în Clujul interbelic) și până la ultima clasă de liceu, am fost cotată ca cea mai bună elevă din an. Ultima clasă (a XII-a) am pregătit-o în cursul verii anului 1947, după absolvirea clasei a XI-a, când am dat două clase într-un an. Chiar și în aceste condiții, la examenul de bacalaureat, ținut în comun pe întreg municipiul Sibiu (fete și băieți de la toate liceele teoretice), am fost clasificată prima, singura care aveam media de peste nouă (9,40, în exigențele de notare de atunci), al doilea clasificat fiind cu 60 de sutimi în urma mea (adică 8,80) (Posed ziarul local al Municipiului Sibiu în care este consemnat numele primilor 10 elevi promovați)

- Am absolvit Facultatea de chimie din București în 1951 ca șefă de promoție (obținând "Diploma da merit"). În 1954 am absolvit și cea de a doua facultate, în cadrul Universității Politehnice București, tot la cursuri de zi, obținând și diploma de inginer chimist.

● Am trecut prin toată ierarhia didactică și științifică, de la asistent universitar(1951), șef de lucrări (1958), conferențiar (1962), la profesor (1067). În 1963 am obținut titlul de doctor în chimie, iar în 1970 pe cel de doctor docent, fiind prima din catedra de chimie fizică condusă de prof. Murgulescu care a obținut acest înalt titlu științifi de pe vremea aceea. Între 1968 și 1989 am fost șef de catedră (cu unele întreruperi când am ocupat alte funcții). În 1985, Ministerul Educației și Învățământului mi-a acordat titlul de "profesor evidențiat". Ca un corolar al întregii activități didactice, științifice și organizatorice, Senatul Universității București mi-a conferit (1999), [deci după revoluție], Diploma de excelență, iar la data de 15 dec. 2001, Adunarea generală a Academiei de Științe Tehnice din România m-a ales, prin vot secret și în unanimitate (în absența mea), Membru titular al Academiei de Științe Tehnice din România. În afara decorației "Ordinul Meritul Științific (1984), mi s-au acordat de două ori premiile Universității București (1959 și 1960), apoi premiul Ministerului Învățământului (1965) și premiul Academiei Române (1968),

● În anul 1966 am primit, prin Academia Română (unde dețineam o jumătate de normă ca șef de sector), o bursă de studii la Universitatea Liberă din Bruxelles, la prof. I. Prigogine, laureat al premiului Nobel pentru Chimie, care mi-a prefațat una din cărțile scrise în 1982. (O altă carte, de peste 700 de pagini mi-a fost prefațată (în 1975) de E.F. Westrum, președintele IUPAC (International af Pure and Applied Chemistry).

● Am trecut prin toate funcțiile de conducere administrative ale învățământului superior: secretar științific al Consiliului Profesoral din Facultatea de Chimie (1963-67), prodecan al Facultății de Chimie (1968-72), prorector al Universității Politehnice din București (1976-90) și rector al aceleiași universități (1989-90). În funcția de decan al Facultății de Chimie a Universității din București, reînființată după revoluție (în februarie 1990), am fost aleasă prin vot secret cu majoritate de voturi al cadrelor didactice.

● La data de 13 noiembrie 1993, când toate propunerile de primire în Academie, programate pe ordinea de zi din sesiunea respectivă au fost votate, a mai rămas votarea mea. Aceasta, din cauza intervenției d-lui Segal care a calculat momentul psihologic

considerat potrivit prin care putea surprinde auditoriul neinformat, s-a ridicat dând lovitura surpriză. Auditoriul nu avea de unde să cunoască activitatea mea atât de complexă, încât votanții, aparținând atâtor altor domenii de specialitate, au luat drept realități invectivele sale, după cum se va vedea la motivația de mai jos. Întregul plen a căzut astfel în capcana dezinformărilor debitate deel. Gestul a fost cu atât mai nedemn cu cât, la discutarea candidaturii mele mele în Secția de Chimie a Academiei care a făcut recomandarea mea de primire în Academia Română, d-sa nu a formulat obiecții de împotrivire, decât o serie de banalități neesentiale. Cu toate acestea, doar 4 voturi din întreaga plenară, (exprimate "la vedere" prin ridicarea mâinii), au lipsit din partea plenului pentru a putea fi înscrisă şi eu pentru etapa următoare de a fi votată prin vot secret în care – cu toată certitudinea – rezultatul ar fi fost altul. Ca reacție la această acțiune derutantă, însuşi preşedintele Secției de Stiințe Chimice, acad. Perte Spacu, simțindu-se umilit de această turnură premeditată, a anunțat în fața întregii Adunări Generale că îşi va prezenta demisia din funcția de şef de secție. Din această cauză. La scurt timp de la diagosticarea unei suferințe incurabile, a devenit indisponibil, după care a decedat.

La aflarea acestei acțiuni doream să aflu conținutul motivației sale cu scopul înlăturării mele din competiția în care se afla cu mine. Am fost deadreptul şocată când, la parcurgerea acelor aşa zise "argumente", nu a găsit de cuviință să rostească absolut nici un cuvânt prin care să se refere şi la activitatea mea ştiințifică, administrativă şi obştească, ci exclusiv la invectivele pe care voi căta ca în cele de mai jos să le demontez una câte una.

c). Intervenția d-lui Segal în fața Adunării Generale a Academiei Române şi răspunsul meu la fiecare frază din afirmațiile sale

Cred că oricine, în necunoştință de cauză care ar fi ascultat afirmațiile calomniose ale d-lui Segal, dar fără să cunoască realitatea, şi-ar spune: "Iată un adevărat patriot care a îndrăznit să-şi asume o răspundere pentru a nu se comite o altă nedreptate națională !" De aceeea voi răspunde, punct cu punct, fără a omite nici un cuvânt, tuturor afirmațiilor sale ticluite cu vădită rea intenție, în virtutea principiului de drept universal: *Audiatur et altera pars* (Ascultă şi ceea ce spune şi cealaltă parte). Pentru ca diversiunea să nu eşueze, dl Segal a ales cu dibăcie momentul şi locul cel mai potrivit şi culminant al alegerilor şi anume, plenara Academiei Române, unde, sub masca unor cuvinte demagogice, patriotarde şi fără suport real, a recurs la neadevăruri şi răstălmăciri care mi-au adus grave prejudicii morale şi materiale, despre care se vor convinge şi cititorii. Membrii comisiei care va analiza dosarul meu (dacă va exista totuşi voința politică de a fi cercetat), vor înțelege de ce nu am putut rămâne pasivă față de afirmațiile sale atât de nedrepte ce vor rămâne pentru posteritate în arhiva Academiei Române unde predecesorii familiei mele, destul de numeroşi ca număr, au onorat această prestigioasă instituție

naţională. De aceea, alături de discursul său denigrator care va rămâne la arhiva documentaristică a Academiei, am datoria să anexez şi replica mea pe care o prezint aici..

Recunosc că am şi eu scăderile mele, căci om perfect pe lume nu-i (chiar dacă l-aţi căuta printre distinşii nemuritori ai Academiei Române), dar de la ceea ce sunt şi până la hidoşenia sub toate aspectele prin care am fost înfăţişată de colegul meu care susţine că mă cunoaşte, depăşeşte orice limite de decenţă. M-a transformat – după cum se va vedea – în ceea ce poate fi mai odios şi mai duşmănos pentru Poporul Român al cărui produs mă mândresc că sunt. Faţă de toate acele invective, cei din sală (în puterea cărora atârna soarta mea şi care nu aveau de unde să mă cunoască), ce alt verdict puteau să acorde la finalul discursului său când şi climatul politic era unul încordat şi confuz, mai ales că unii aveau, (pe atunci), "pete de dalmaţian", cu siguranţă mai mari decât ale mele ?. Îndeosebi aceştia voiau să demonstreze, prin ridicare de mână (deci vot la vedere), cât sunt de pătrunşi de condamnabilele dezvăluiri demascatoare aduse de un confrate al lor "atât de ataşat ţării şi regimului". Această atitudine urma să fie un exemplu de urmat pentru apărarea integrităţii morale a Instituţiei Academiei Române, mizându-se pe laşitatea psihologiă care încă este o armă cu acţiune în masa se oameni oscilanţi sau de bună credinţă, dar induşi în eroare.

De aceea, în această expunere rog cititorii să parcurgă cu distanţare acest drept al meu la replică, urmând ca o comisie mixtă, oficializată de conducere a Academiei, să-şi exprime constatările. Sunt însă convinsă că oricare din cititorii care vor avea răbdarea să parcurgă acest material ar fi procedat ca şi mine. Totuşi, în ţară trebuie să ne luptăm pentru dreptate şi adevăr nepolitizat care trebuie să triumfe.

1. D-l Segal: *Respect punctul de vedere expus de d-l preşedinte al Secţiei de Chimie, acad. Petre Spacu, ca şi al celorlalţi membrii ai Secţiei de □tiinţe Chimice care şi l-au însuşit. Îmi permit însă a expune în faţa Domniilor Voastre un punct de vedere personal, din păcate diametral opus, pentru care îmi asum întreaga răspundere. Socot de datoria mea ca în acţiunea atât de importantă, reprezentată de alegerea unui membru de onoare al înaltului for cultural şi ştiiniţfic care se întruneşte în această aulă, să prezint o altă faţetă, pentru unii mai puţin cunoscută, sau poate apreciată ca mai puţin semnificativă,* ***a personalităţii, recunosc, complexă a d-nei prof. Rodica Vîlcu****, cu atât mai necesară cu cât în perioada frământată pe care o parcurgem, este bine cunoscută tendinţa reprezentanţilor vechilor structuri de a-şi redobândi sau perpetua privilegiile.*

Răspuns: Sunt total de acord şi consider că este o datorie civică a oricărei persoane competente şi de bună credinţă de a-şi exprima opiniile şi de a pune umărul la ridicarea ţării, chiar dacă părerile sunt "diametral opuse". Tăria argumentării face parte din diversitatea opiniilor, cu condiţia ca cele susţinute să reflecte adevărul şi să nu lezeze, prin denigrări şi falsuri de la un capăt la altul al expunerii, munca şi demnitatea celui pus în discuţie. Dar, în întregul său discurs enunţat pentru primirea într-un for exclusiv ştiinţific, d-sa nu a găsit de cuviinţă să exprime absolut nici un cuvânt pozitiv despre activitatea mea ştiinţifică şi profesională din întreaga mea carieră de peste 40 de ani, în afară de exact trei cuvinte, singurele lipsite de caracter defăimător, amplasate – chiar şi

acestea – într-o formulă ambiguă şi anume: "personalitatea, rcunosc, complexă"…a d-nei Vîlcu. Aceste trei cuvinte unicat din tot discursul său, contrastează cu tot restul paginilor prin care a căutat doar să mă discrediteze şi să mă defăimeze total pe nedrept. Eu am fost propusă sa ocup această funcţe pe o anumită argumentaţie pe care dl Segan nici nu a băgat-o în seamă, abordând în scimb o altă tematică fărătură cu obiectul. Dl Segal s-a substituit în marele inchizitor al societăţi confuze prin care trcea atunci ţara atuni când m-a prezentat ca pe o activistă comunistă înfocată, în timp ce eu n-aveam nici o tangenţă cu comunismul militant. Ceea ce a obţinut dl Segal era extrem de simplu de realizat în prezenţa unui juriu timorat care nu aveau de inde să mă cunoască , mulţi din ei având "păcate" incomparabil mai mari decât ale "pârâtei" care nu avea nici posibilitatea de a se apăra. Dacă aş fi fost de faţă, am certitudinea că n-ar fi avut tăria morală să intervină. Regret că trebuie să o spun, dar a proceda într-o asemenea manieră denotă nu numai răutate, invidie şi intoleranţă a unui confrate, dar şi o dovadă de laşitate. Dar el n-a lucrat de unul singur, ci în cadrul unei grupări, a unui clan din care făcea parte, acordându-i-se această sarcină..

Sunt şi eu de acord că foarte mulţi din "reprezentanţii vechilor structuri comuniste şi-au păstrat privilegiile" (şi încă le mai păstrează), profitând de conjunctura deadreptul haotică creată la revoluţie şi extnsă în postrevoluţie. S-a văzut, chiar şi după atâţia ani de la revoluţie că eu nu am făcut parte din profitorii postdecembrişti. Eu n-am căutat nici să profit de avantajele ce ar fi decurs de pe urma noilor sigle politice apărute, ci mi-am urmat vechea conduită civică, simţind o mare durere sufletească pentru tragedia politică înjositoare prin care trecea ţara între anii 1990 şi 1993, perioadă de apogeu al postdecembrismului când dl Segal şi-a ţinut discursul batjocuritor. Deşi nu mă încadram nici în prevederile punctului 8 al proclamaţiei de la Timişoara, problama ascensiunii mele pe linie politică nu m-a interesat câtuşi de puţin. Cu toate acestea, am fost atacată necavalereşte, fără să mi se ia în considerare nimic din ceea ce am realizat prin muncă, implicit riscuri, domenii în care deţineam atuuri evidente de care nu mulţi se pot mândri din cei cu vechi stagii academice.

"Războiul psihologic" exercitat asupra me a fost inceput încă de a doua zi de la revoluţie când, în acele zile şi nopţi ale febrei revoluţiei, în care stăteam zi şi noapte la Politehnică în calitate de rector, unde se iveau cele mai felurite probleme, când se desfăşura isteria teroriştilor şi a înarmării studenţilor, tensiune care în orice moment se puteau solda cu reacţii ce puteau scăpa de sub control, d-l Segal, împreună cu apropiaţii săi, puneau la cale îndepărtarea mea chiar şi din învăţământ. Astfel, la începutul lui ianuarie 1990, în timp ce pregăteam reîntoarcerea Facultăţii de Chimie din Politehnică din nou la Universitate, a alcătuit un "grup de comando" care aduna semnături împotriva mea ce conţinea atacuri din cele mai calomnioase, exact pe scheletul pe care a fost ticluit discursul la care răspund acum. Înşişi studenţii erau aşteptaţi în faţa intrărilor în amfiteatre şi îndemnaţi să nu participe la cursurile mele, demers ce nu a avut însă nici un ecou în rândurile lor. Mi se lipeau pe uşile biroului şi ale laboratoarelor afişe cu acelaşi gen lozincar şi aceleaşi fraze cu al acestui discurs şi chiar manifeste extremiste, atât din categoria celor de stânga, cât şi de dreapta eşichierului politic, doar-doar se va prinde câte

ceva, ajungându-se să mi se lipească pe uşă (cu adezive), chiar şi … o şopârlă scoasă din materialul didactic de la biologie (!). Aceste manifestări locale se desfăşurau în paralel cu mitingurile din stradă unde, printre alte aberaţii se striga: "Nu ne vindem ţara" şi "Moarte intelectualilor", urmate de sălbăticia mineriadelor. Prin aceste manifestări conjugate, lamentabile pentru autorii lor de atunci, salariaţii cu ţinută civică imparţială continuau să deplângă astfel de maniere dezonorante pentru autorii lor. Tentativele de discreditare s-au exercitat chiar şi prin intermediul presei, dar, spre cinstea reporterelor venite la faţa locului (dar care se documetau de la anturaj înainte de a se lansă în afirmaţii dinainte comandate), au sezizat motivaţia prin care urmăreau să mă disloce şi nu s-au conformat acelor îndemnuri.

În pofida acelor porniri furibunde, nu mai târziu decâi în februarie 1990, cu ocazia primelor alegeri ale strucurilor universitare post revoluţionare, mi-am făcut publică demisia din funcţiile administrative, inclusiv din funcţia de şef de catedră, motivând că nu concep să rămân în fruntea unui colectiv în care a fost infiltrat un asemenea climat. Cu toată campania dusă, am fost însă cooptată membru al Consiliului Facultăţii de Chimie din Universitate (reînfiinţat după o absenţă de 16 ani), fiind apoi aleasă cu 85 de voturi din 104 alegători, iar ca decan, am fost aleasă în zilele următoare cu o împotrivire de doar 3 voturi (uşor deductibile şi acestea).

2. D-l S: *Revoluţia din decembrie o găseşte pe d-na prof. Vîlcu membru în Comitetul Central al Partidului Comunist Român, deputat în Marea Adunare Naţională, rector al Universităţii Politehnice din Bucureşti şi preşedinta Organizaţiei de Femei pe Capitală.*

Răspuns: Da! Am făcut parte din aceste organisme alături de atâtea nume de certă valoare a ştiinţei, culturii şi artei din România de atunci, drept recunoaştere a aprecierii mele profesionale şi a conduitei mele civice demne. Dar în toate acele funcţii am apărut doar în ultima perioadă a activităţii mele profesionale, începând cu anii 1979-80, (cu circa zece ani înainte de revoluţie) şi, treptat, după "dezgheţul politic", când eram deja de mult profesor titular (1967), doctor docent în ştiinţe (1970) şi prorector al Universităţii Politehnice (1976). Eu nu mi-am început cariera prin activităţi politice pentru a avansa profesional, ci doar târziu, după ce mi-am câştigat o platformă profesională. Funcţiile "politice" mi-au fost atribuite treptat, după peste 25 de ani de muncă ştiinţifică şi didactică susţinută, funcţii îndeplinite în beneficiul colectivului şi al ţării. Am acceptat acele funcţii fiind convinsă că dacă le-ar ocupa alţii (poate neaveniţi), se va produce un neajuns, pe când dacă le vor ocupa persoane competente şi cu dragoste de ţară se va contribui la "umanizarea" societăţii şi nu lăsându-le să fie ocupate de un demagog sau un arivist comunist incompetent sau un conformist cu limbă de lemn. Eu nu am fost o conformistă, după cum se va constata din acţiunile şi demersurile mele ce vor reieşi chiar şi din acest răspuns.

Aici mai trebuie avută în vedere diferenţierea netă dintre ceea ce reprezenta "Comitetul Central" în ansamblu, dar în care, cel care lua hotărâri decizionale nu era plenara în care figuram, ci exclusiv "Biroul Politic al Partidului Comunist". În plenara Comitetul Central, deşi era alcătuită din sute de membrii, nu se luau nici un fel de decizii. În ea figurau – de ochii lumii – reprezentanţi din toate categoriile sociale şi profesionale,

exact după modelul "Marii Adunări Naţionale (a Parlamentului de atunci). Amândouă forurile cu rezonanţă atât de sonoră, erau alcătuite după un algoritm riguros în care trebuiau să intre, pe bază de procentaj dinainte stabilit, români şi alte naţionalităţi, bărbaţi şi femei, tineri şi vârstnici. În amândouă trebuiau să se găsească siderurgişti şi mineri, filatoare, şoferiţe, agricultori şi mulgătoare (ultimii aduşi la şedinţe în costume naţionale), alături de academicieni, actori, scriitori şi ziaristi, ingineri, profesori universitari şi de liceu, medici, directori de mari întrprinderi etc. Aceste personalităţi erau alese dintre figurile reprezentateve profesional (ceea ce era meritul lor, în cea mai mare parte real), printre care mă număram şi eu.

Funcţia de rector al Universităţii Politehnice din Bucureşti (IPB), D-l Segal mi-o enumeră tot printre păcatele mele politice din trecut. D-sa susţinea după revoluţie că am ocupat timp de 9 ani funcţia de prorector din "arivism politic". Uita intenţionat că în 1974, cu ocazia fuziunii Facultăţii de Chimie din Universitate unde eram profesor), contopită cu Facultatea de Chimie Industrială din Politehnică, eu am fost singura din cei 60 sau 70 de profesori din ambele facultăţilor unificate care aveam o dublă pregătire, atât cea de inginer chimist, cât şi pe cea de diplomat universitar chimist. Mai menţionez că faţă de celelalte trei sectoare ale prorectoratelor, sectorul meu, cel didactic, era cel mai încărcat. El cuprindea statele de funcţiuni, planurile şi programele de învăţământ ale celor 12 mari facultăţi, concursurile şi promovările didactice, doctoratele, perfecţionarea inginerilor din producţie şi a profesorilor de chimie din liceu prin cursuri postuniversitare, precum şi cei circa 1.000 de studenţi străini ce studiau la Politehnica din Bucureşti, fiecare cu problemele lor specifice etc. În decursul celor aproape 9 ani de prorectorat nu a existat nici o contestare la adresa activităţii mele, iar pe baza randamentului obţinut îmi tot creşteau atribuţiile administrative.

Funcţia de Preşedinte al Consiliului Naţional al Femeilor din Capitală, pe care mi-o enumeră (cu cinism), tot printre păcatele mele politice, a reprezentat o încărcare suplimentară a programului meu atât de încărcat şi pe care nu mi-am dorit-o. Această funţie suplimentară n-am ocupat-o doar onorific, ca formalitate. Ea îmi cerea timp preţios şi consacrare, dar sarcinile ce-mi reveneau acolo erau prea nobile pentru a fi tratate cu superficialitate, considerându-le un adevărat misionarism: creşe, cămine de bătrâni, comitete de sprijin pentru cei neajutoraţi etc. Pentru a da randament, acestea trebuiau organizate, dinamizate şi controlate, nu lăsate la voia întâmplării.

Mai adaug un fapt pe care d-l Segal nu avea de unde să-l cunoască. În două perioade mi s-a oferit – şi încă cu insistenţe – să ocup funcţia de ministru al învăţământului, precum şi pe cea de preşedintă a Organizaţiei de Femei "pe ţară", refuzându-le pe amândouă pe motiv că nu pot depăşi limitele şcolii cu multiplele răspunderi ce-mi reveneau.

Nu intenţionez să mă disculp, dar mă întreb: dacă toţi Membrii Academiei Române care au făcut parte – în diferite împrejurări ale activităţii lor – din Comitetul Central al PCR, din Marea Adunare Naţională sau din Consiliul de Stat, dacă au fost consilieli prezidenţiali sau dacă au fost miniştrii sau conducători de mari întreprinderi sau erau personalităţi de vârf în mass-media, pot fi oare, automat, să fie stigmatizaţi cu

calificativul de “foşti activişti politici”, lipsiți de merite profesionale sau sociale ? Ce ar fi dacă am adăoga la acest “lot”şi pe cei care şi-au făcut studiile la Moscova sau care au reprezentat România peste graniță în cadrul ambasadelor ? Trebuie să recunoaştem că o mare parte a intelectualității româneşti a trebuit să figureze ca parte înregimentată în anumite structuri politice, tocmai pentru a realiza valori în domeniul lor de activitate, spre a nu le lăsa exclusiv pe seama celor incompetenți, propulsați în funcții decizionale de răspundere. Oare unele din personalitățile Academiei Române, pentru a putea crea şi realiza, nu au fost nevoite să treacă (bineînțeles, fără tragere de inimă) prin aceleaşi “furci caudine” ? Aceştia nu trebuie însă confundați cu zeloşii care, după revoluție, şi-au abandonat spontan atât “crezul” lor anterior, ducând însă țara de râpă, după cum oricine s-a putut convinge. Rupându-şi carnetul de partid, ca dl, Petre Roman şi atâtea alte mii de actuali fruntaşi politici, sunt convinsă că n-au devenit mai democrați decât au fost anterior când, prefăcându-se, căutând să joace teatru, fie într-un domeniu, fie în altul. Chiar şi pentru mulți neposesori ai canetului de partid din acea vreme era mai comod să se sustragă decât să se implice într-o bătălie nelipsită de riscuri din care țara putea totuşi să beneficieze, dacă cu adevărat ar fi riscat să se implice, după cum am făcut-o eu şi atâția alții ca mine, după cum voi demonstra cu dovezi mai jos.

3. Dl S: *În calitate de exponent oficial al unora din organizațiile din care a făcut parte, a reprezetat țara în străinătate, ducând peste hotare mesajul impus de către acestea.*

Răspuns: Mă întreb din nou din ce surse deține şi exprimă dl Segal cu atâta aplomb informații atât de punctuale asupra deplasărilor mele în străinătate prin care caută – şi pe această cale – să mă denigreze prezentând faptele exact pe dos. Ele nu puteau fi decât deducții personale răstălmăcite de el tot pentru a mă denigra ? Din atâtea mii din cei care ne-au reprezentat țara în perioada ceauşistă, tocmai pe mine m-a găsit că aş fi dezonorat-o, eu care m-am comportat acolo unde am fost trimisă ca un real sol al țării mele pentru a-mi-o prezenta cu demnitate ? În deplasările mele în străinătate am căutat să-mi fac prieteni şi să-mi fac cunoscută țara în pățile ei cele mai onorabile. Față de astfel de afirmații, ca şi față de altele la fel de calomnioase, dar rostite cu desconsiderare, d-sa trebuia nu numai să presupună, ci să se şi documenteze cum s-au pertecut lucrurile şi numai după aceea să emită acuzații atât de iresponsabile. Explicația nu poate fi alta decât că, măcinat de orgolii şi de invidii, s-a lăsat pradă născocirilor exprimate, fără să le fi trecut prin filtrul dicernământului. Pretind ca afirmațiile sale care mi-au adus prejudicii, să le dovedească prin probe sau să se dezică de ele public, “cu demnitate” (dacă o are), chiar şi în fața actualului auditoriu al Academiei căruia îi revenea răspunderea păstrării prestigiului acestei instituții pe care a dezinformat-o cu răutăcioasă intenție. Pentru mine, mai presus de orice pe lume a fost să-mi onorez şi să-mi sprijin țara.

În puținele ocazii când am făcut parte din delegațiile oficiale am plecat în calitate de intelectual şi de om de ştiință, nu ca robot care să citească texte prefabricate în țară după modelul limbii de lemn. Totdeauna am vorbit liber, în limba țării în care mă deplasam, orientându-mă după profilul profesional al colectivului căruia mă adresam. Am căutat să demonstrez că şi în România există o elită la nivelul exigențelor din vest, nu

numai cea "contrafăcută" care era dirijată la comandă şi care nu rezista la o analiză mai atentă. Mai presus de protocolul oficial, pe primul loc am pus relatiile interumane pe care le-am cultivat şi după revenirea în ţară. Ca un contra-argument aduc un exemplu autentic. In una din deplasări, alături de trei personalităţi (profesionişti în alte domenii de activitate), am fost primiţi de însuşi preşedintele Senatului Francez, d-l Alain Poher, cu care am avut o întrevedere deschisă. Am fost conduşi şi la lucrările Senatului Francez tocmai când fostul primar al Parisului de atunci, apoi preşedinte al Franţei, d-l Jaques Chirac, îşi rostea cuvântarea. La recepţia oferită de senatori am stat la dreapta d-lui Alain Poher având astfel ocazia să evoc ce a însemnat pentru poporul român sprijinul politic şi cultural al Franţei în istoria şi cultura noastră. I-am spus că în trecut România era alcătuită din Principate care au fost unite în 1859 şi 1918), în ambele etape Franţa având rolul decisiv. România este o ţară francofilă, iar în periioada interbelică, cea de a doua limbă maternă a românilor a fost franceza. Cu o astfel de ocaziei, i-am citat preşedintelui Senatului Francaz, celebrele cuvinte ale fostului preşdinte al Parlamentului Român, Petre Carp, că: "Acolo unde flutură drapelul Francez, bate şi inima românilor".Altădată, participând la un congres internaţional la Hamburg şi fiind invtată la operă, primarul marelui municipiu se întreţine în pauzele spectacolului cu mine, interesându-l subiectele discutate. Asemenea mesaje de "trădare şi de compromitere naţională" s-au repetat şi cu ocazia altor deplasări.

4. D-l S: *Pe de altă parte, art. 7 din statutul Academiei Române prevede că: "Membrii Acadmiei sunt aleşi dintre oamenii de ştiinţă şi cultură de înaltă ţinută morală şi cetăţenească care s-au distins prin lucrări originale de mare valoare". Oare membrii de onoare ai Academiei Române sunt exceptaţi de la această prevedere ?*

Răspuns: Această enunţare mă determină din nou să solicit Secţiei de Stiinţe Chimice a Academiei să analizeze activitatea mea ştiinţifică depusă pe parcursul celor 50 de ani în domeniul termo-dinamicii chimice, al termo-chimiei şi a altor capitole de chimie fizică, chiar şi în comparaţie cu ale oricăror alţi membrii. Dar lucrările mele zac de ani de zile în vraf la această secţie fără să li se fi acordat nici o atenţie. În ce priveşte "latura morală" pe care trebuie să o îndeplinească cei primiţi în "casa nemuririi", d-l Segal mă determină să divulg că nu odată am intervenit în calitate de prorector şi de colegă să iau apărarea unora (printre care şi a d-sale), spre a nu fi sancţionaţi pe linie administrativă pentru abateri neconforme cu funcţia lor didactică. Acuzele lansate de d-sa mă determină să cer să demonstreze prin exemple, care ar fi fost abaterile mele de la deontologia ce se pretinde de la un academician şi pe care eu le-aş fi încălcat. În afară de om al profesiei, am fost – în egală măsură – om al gospodăriei şi al căsniciei în care mi-am ţinut casa îngrijită, am avut zilnic mâncare gătită fără să ţinem sevitoare, mi-am respectat şi ajutat părinţii până la adânci bătrâneţe, precum şi soţul, fiica şi nepoţii. Mă întreb cum mi-ar fi exploatat dl. Segal inconsecvenţa sa familială dacă nu el, ci eu aş fi fost la cea de a treia căsătorie.

5. D-l S: *Mă întreb şi vă întreb: este oare compatibilă calitatea de fost membru în Comitetul Central al PCR "**în momentul revoluţiei"(şi nu mă refer la persoanele care au deţinut în trecut această calitate)**, cu înalta ţinută morală ce trebuie să-i*

*caracterizeze pe membrii de onoare ai Academiei **aleşi după 1989** pentru anii ce urmează?*

Răspuns: În această formulare apare un nou raţionament fals şi ilogic, ticluit tot din argumente fără consistenţă. Dl Segal, pentru a părea că nu se atinge de "călcâiul vulnerabil" al multor membrii votanţi din sală care au deţinut funcţii mult mai "compromiţătoare" decât cele ale mele (şi care "mi-au decis soarta"), ţinea să le demonstreze că face o diferenţiere între cei care au fost aleşi anterior congreslui al XIV-lea (aici intrând şi membrii cooptaţi în perioada totalitarist-stalinistă) şi între mine, care aş fi încălcat – prin această deosebire – "înalta ţinută morală ce trebuie să-i caracterizeze pe noii membrii Academiei".

6. D-l Segal: *Poate sta d-na prof. R. Vîlcu în calitate de membru de onoare al Academiei, alături de personalităţi distinse cu acest titlu, care au suferit în închisorile comuniste ?*

Răspuns: Toată lumea ştie că în perioada comunistă stalinistă s-a desfăşurat un regim de exterminare comparabil cu un genocid cu peste două milioane de deţinuţi politici, când au fost comise crime oribile împotriva umanităţii şi ne-a fost nimicită, în mod deliberat, o mare parte a elitei noastre culturale, ştiinţifice şi politice antebelice, urmărindu-se să se atenteze la "decapitarea" însăşi a fiinţei naţionale. Faţă de anul 1947-48, numărul membrilori titulari ai Academiei Român a crescut în perioada ultracomunistă (1948-65), de la 66, la 309. Nu înţeleg ce legătură ar fi avut primirea mea în Academie cu decimarea culturii româneşti din anii 1945-60 când eram încă elevă, apoi studentă şi tânără asistentă ? În acea perioadă numeroşi membrii ai familiei mele au suferit – în mod direct sau indirect – de pe urma acelor premeditate şi inumane prigoane fizice, morale şi culturale ale ţării. Oare Academia Română "renăscută" (?) în 1948 (şi a cărei urmări nefaste se mai păstrau şi la data denigrării mele), nu trebuia văzută decât prin prisma celor acceptaţi în Academie după Congresul al XIV-lea din noiembrie 1989 ? Cei care au fost acceptaţi în perioada stalinistă sau dejistă" sunt absolviţi de acastă vinovăţie ?

Dau câteva exemple sumare din trecutul familiei mele, atestat pe un parcurs de 9 (nouă) generaţii, prin fapte care ne-au onorat neamul. Bunicul meu, Pantelimon Dima, a fost profesor la liceul Andrei Şaguna din Braşov încă de la înfiinţare. El a fost frate cu compozitorul Gheorghe Dima. Una din surorile tatălui meu a fost soţia filologului Sextil Puşcariu care a fost şi naşul meu de botez şi în casa căruia – la Muzeul Limbii Române din Cluj – mi-am petrecut o parte din copilărie. Familia mea (Dima) s-a înrudit (în grade mai apropiate sau mai îndepărtate), cu cunoscutele familii transilvănene: Puşcariu, Florian, Bologa, Voileanuu, Ciurcu, Teclu, Popa-Lissianu, Popea, Voinescu, Mureşianu etc., familii care "au săpat brazde adânci în ţelina României", după cum se exprima Sextil Puşcariu în volumele: "Călare pe două veacuri", "Memorii", "Braşovul de altădată", iar mai recent, prin apariţia postumă "Spiţa unui neam din Ardeal" (1998). În această carte, la pagina 363 sunt trecută nominal ca făcând parte din a noua generaţie în care familia căreia îi aparţin e cunoscută că a onorat neamul românesc prin felurite funcţii. Eu nu mi-am înjosit… "spiţa", ci am căutat să fiu la înălţimea ei, ceea ce se va putea constata şi

prin legea lustrației când va fi aplicată şi asupra mea. Eu nu-mi cunosc dosarele securității, deoarece nu m-au interesat, dar sunt convinsă că ele nu pot conține decât aprecieri obiective la adresa mea, căci altfel n-aş fi fost promovată. Nu m-aş mira dacă, cercetându-se acele dosare se va găsi şi o notă informativă negativă strecurată tocmai de "colegul meu" care voia să-mi sape groapa mai devreme… " pentru a-şi linişti conştiința". Din documentele de familie salvate de la prigoana stalinistă anexez o copie după un panou cu profesorii care au predat la Liceul Andrei Şaguna din Braşov în perioada anilor 1850-1925 în care, pe lângă cele trei nume de Dima înscrise în panou: Pantelimon (bunicul meu), Gheorghe Dima (fratele său) şi Nicolae (fratele tatălui meu), figurează şi alte rude apropiate, dar care poartă alte nume de familie.

Fig. 19/A: Panou cu profesoriii Liceului Andrei Şaguna din Braşov din perioada (1850-1923)

Iată ce spunea Nicolae Iotga în 1924 despre compozitorul Gheorghe Dima: "Arelenii au dus la mormânt pe una din cele mai respectabile personalități pe care le-a produs di a doua jumătate a secolului al XIX-lea românimea de peste munți. Braşoveanul gheorghe Dima era icoana însăşi a meritului său. (…).

Tatăl meu, născut la Braşov în 1876 (care în întreaga sa viață a evitat să se implice în politică), a fost apropiat şi chiar prieten cu numeroase personalități ale culturii noastre de dinainte şi de după 1900 din care îi citez pe I.L.Caragiale, Gheorghe Coşbuc, Ioan Slavici, Şt.O. Iosif (cu care a fost coleg de clasă şi prieten), Gheorghe Enescu etc.

Octavian Goga ne-a vizitat de multe ori acasă la Cluj, după 1918. Există atestări că membrii ai unor ramuri ale familiei din care descind au participat la Adunarea Generală a românilor de la Blaj de pe Câmpia Libertății din 15 mai 1848, ca şi la Adunarea de la Alba Iulia de la 1 decembrie 1918. În perioada persecuțiilor staliniste, pentru ca percheziţiile să nu găsească mărturii "compromiţătoare", au fost arse de prigoana securisto-stalinistă de atunci, teancuri de fotografii, scrisori, cărţi vechi "princeps" cu dedicaţii ale autorilor care, astăzi, ar fi îmbogăţit arhiva de documente a Academiei Române.

Sper să nu fie lipsit de importanţă să menţionez **un episod extrem de nefericit din viaţa mea** din perioada stalinistă care m-a marcat profund, în care am fost terorizată timp de doi ani (1959 şi 1960) cu scopul de a fi racolată ca informatoare a securităţii, fiind asigurată credibilitatea mea de către diaspora română de atunci. Profitându-se de faptul că, pe lângă ţinuta şi garanţia activităţii mele profesionale, aveam şi o origine socială "pronunţat burgheză" românească. Cooperarea mea cu securitatea ar fi echivalat cu o fructuoasă achiziţie pentru ei, dar nu şi pentru mine şi obârşia mea. Scopul securităţii era să mă infiltreze în nucleele diasporei româneşti de unde să le furnizez informaţii. Aceasta s-a petrect la scurt timp după ce m-am întors dintr-un stagiu de documentare din Germania din anul universitar 1958-59. Securitatea s-a ghidat după adresele persoanelor cărora le-am trimis ilustrate din Germania. În cei doi ani cât am fost aprig hărţuită psihic, eram convocată telefonic (chiar şi la ore foarte târzii dîn noapte sau în zori de zi) pentru reluarea convorbirilor pe aceeaşi temă, atât de la sediul central al Poliţiei, cât şi de la diferite adrese dubioase din felurite case conspirative). Conţinutul convorbirilor alterna între cele două extreme: ameninţări dintre cele mai sumbre, în cazul în care nu voi colabora cu ei, alături de oferte dintre cele mai generoase (locuinţă de lux, avansări rapide în grade didactice, burse şi călătorii în ţările din vest unde să plec împreună cu o parte a familiei, etc.). Faţă de această manieră de lucru securistă, am manifestat, timp de doi ani îngrozitori de traumatizanţi, o atitudine constant refractară, refuzâd permanent orice gen de colaborare. Ajunsă la exasperare după o asemenea tensiune psihică ce nu poate fi redată scriptic, l-am întrebat în modul cel mai ferm pe principalul ofiţer anchetator, cât timp mai au de gând să mă terorizeze ? Mi-a răspuns că eu sunt cea care "îi terorizez pe ei" prin îndărătnicia cu care îi înfrunt, refuzându-le în mod constant propunerile. Discuţia decurgând, de data aceasta în termeni foarte tensionaţi şi fermi, eu fiind decisă să risc orice consecinţe (nemai putând suporta hărţuielile psihice imposibil de redat la care eram supusă), anchetatorul exasperat şi el, i-a telefonat superiorului său făcându-l să înţeleagă că persist cu încăpăţânare în a-i refuza. Neaflându-mă de data aceasta în case conspirative, ci în însăşi biroul său la circa un metru de receptor, am putut auzi răspunsul comandantului: "las-o în pace şi abandonează cazul". La despărţire, anchetatorul principal mi-a spus (de data aceasta pe un tonschimbat): "un caz asemănător n-am mai întâlnit". N-aş risca să fac afirmaţii ataât de responsabile fără să mă bazez pe fapte trăite şi verificabile. Cele relatate ar fi uşor de verificat, chiar şi acum, după peste 45 de ani scurşi de la cumplita dramă morală pe care am trăit-o şi care nu poate fi redată în cele câteva fraze menţionate aici atât de lapidar. Dacă aş fi fost atât de "ataşată regimului", oare aş fi

refuzat cu atâta tenacitate să le devin informator, mai ales când aveam un dosar atât de… "burghez şi de convingător" în faţa diasporei. Dosarele securităţii fiind acum la îndemâna forurilor care verifică abuzurile comise în perioada comunismului, inclusiv cele din perioada postdecembristă când d-l Segal a lansat împortiva mea invinuiri ce au dăunat grav asupra carierii şi chiar şi asupra vieţii mele, acel refuz ferm de a fi folosită ca informatoare, va lămurii mai bine chiar decât argumentele invocate în acest memoriu, cât de "comunistă" am fost, în pofida acelor încercări de defăimare pusă la cale de dl Segal. Nu exclud acum nici eventualitatea surpriză ca dl Segal (dar şi alţii din catedră), să se afle printre defăimătorii mei de atunci, semnand note informative împotriva mea, în cazul în care i s-ar fi cerut

7. ***D-l S:*** *Un răspuns la această întrebare îl găsim şi în atitudinea regretatului acad. I. G. Murgulescu. Este binecunoscută preocuparea sa deosebită pentru încurajarea, stimularea şi promovarea colaboratorilor săi. Aşa fiind, în anul 1991, [de altfel anul morţii profesorului], din 8 dosare ale colaboratorilor săi, depuse la Academie în vederea alegerilor de membri corespondenţi, singurul care nu a conţinut recomandarea profesorului Murgulescu a fost a solicitantei de astăzi a titlului de membru de onoare al Academiei. D-na prof. Vîlcu nu a obţinut această recomandare de la profesor, datorită "zelului cu care a ilustrat perfect funcţiile politice ce i-au fost acordate.*

Răspuns: Dl **Segal** aduce aici o altă suită de afirmaţii, care demonstrează până unde poate îminge minciuna, cu denigrarea şi cu dezinformarea unui forum atât de valoros şi de decisiv într-o ţară, făcând afirmaţii de mare gravitate, unele chiar penale la adresa mea. Acele fapte s-au petrcut însă exact pe dos, după cum voi demonstra mai jos.. Dar în România – după cum se vede – se pot exprima oricâte neadevăruri fără să poţi fi tras la răspundere, ci chiar aplaudat. Nimeni nu pătete nimic pentru orice ar afirma. D-sa a indus din nou în eroare auditoriul (şi încă cu bună ştiinţă, deşi cunoştea că realitatea era pe dos.), determinând răsturnarea rezultatului alegerii mele.

Profesorului Murgulescu i-am fost colaboratoare începând cu anul 1951 când, datorită poziţiei politice pe care o avea, a avut ascendent faţă de alţi trei şefi de catedră care doreau să mă reţină la disciplina lor (printre care şi profesorul Gheorghe Spacu senior) eu fiind şefa promoţiei anului meu. El m-a remarcar la Examenul de Stat când am primit nota zece de la exigentul mare profesor. Cu profesorul Murgulescu am colaborat cu dăruire timp de peste 20 de ani, până la pensionarea sa din anul 1972, cu toate intrigile ce i-au fost infiltrate, atât sub formă de "picătură chinezească" lansată metodic de l-l Segal şi de apropiaţii săi, cât şi sub formă de campanie, îndeosebi în ultimul interval. Cu prof. Murgulescu am publicat articole şi chiar unul din volumele amplului său tratat de chimie fizică apărut în 1982, în timp ce dl Segal îi era "cărătorul său de servietă".

Ca vecini, ne-am vizitat reciproc de zeci de ori timp de mai mulţi ani, până la când era deplasabil, mai ales după pensionarea sa. (Avem chiar fotografii şi mai ales diapozitive de familie împreună făcute la domiciliul nostru unde ne vizita foarte des până la revoluţie). Profesorul, neavând copii, se complăcea în ambianţa nepoţilor care l-au

îndrăgit şi-l întâmpinau cu bucurie. Imediat ce sosea, ei aduceau coşul cu păpuşi cărora le inventa nume propriu, de exemplu, pe urs l-a botezat Brutus, pe negresă, Zambezi, iar pe pisoi, Miorlau etc. În mod mai distant se comporta însă doamna, soția sa, care n-avea copii.

Fig. 19/B: Fotografii de familie făcute de soțul meu în curtea casei noastre prin anul 1988, cu doamna, domnul Murgulescu, cu mine şi cu unul din nepoții mei în vârstă de preşcolar.

Soțul meu i-a fost colaborator direct timp de peste zece ani pe linie de minister (e vorba de învățământul medical superior, funcție în care, în calitate de fost ministru, l-a numit director). După pensionare i-a fost pacient timp de mai mulți ani şi chiar "partener" de dialog în cele mai diverse domenii (învățământ, politică, istorie, știință… inclusiv bârfa, profesorul savurând can-canurile din mediul respectiv. În perioada de vârf a funcțiilor sale politice, nu avea timp şi nici cu cine să comenteze, fără prefăcătorie şi "fără perdea", marile şi micile evenimente ale zilei, de aceea şi-a făcut un obicei de a se întâlni cu el la unul din domicilii. Dar profesorul suferise după pensionare o formă relativ uşoară de accident vascular cerebral care trena lent, pe măsură ce înainta în vârstă. Înainte cu un număr de ani înainte de revoluție (când era încă într-o perioadă de totală luciditate şi putere creativă, având viu simțul datoriei "neîncheiate"), profesorul şi soțul meu au conlucrat susținut la scrierea însemnărilor sale, cu tot ce a trăit d-sa direct sau colateral, inclusiv în culisele politicului de atunci. Am fost chiar martoră tangențială la discuțiile lor, uneori în contraditoriu aparent, când profesorul susținea teza că şcoala este cea care primează în formarea copilului şi a tânărului, pe când soțul meu susținea familia şi societatea. Menționez că profesorul era fiu de morar din Oltenia (Dolj), iar înainte de a ajunge conuştii la putere, în perioada sa clujană trecuse şi pe la gruparea culturală a

profesorului de medicină Victor Papilian care era şi scriitor şi director al Teatrului Naţional din Cluj. Inclusiv despre acea perioadă şi următoarele, la insistenţele soţului meu, au izbutit să scrie pagini de mare iimportanţă memorialistică. În varianta iniţială a memoriilor relatate soţului meu (căci profesorul nu mai era în măsură să poată scrie) erau menţionate atât vederile sale de vechi intelectual de stânga, cât şi unele din observaţiile sale critice trăite la nivel politic comunist foarte înalt. La câteva zile după revoluţie, D-na Murgulescu, probabil la insistenţele d-lui Segal şi alor săi, i-a cerut soţului meu însemnările la care au lucrat anterior pe îndelete circa doi ani. Scopul prefăcut a fost de a reciti şi completa manuscrisul. fără să bănuiască intenţia de a sustrage definitiv manuscrisul. Presupunem că varianta originală a fost distrusă. Comparâd-o cu varianta, total diferită a manuscrisului coordonat de d-l Sgal în ultimul an al vieţii când avea o marcată lentoare în vorbire şi gândire (variantă – de altfel – refuzată de la publicare din partea editurilor cărora le-a fost oferită după revoluţie), deosebirea era radicală Această variantă, dacă ar fi fost publicată, i-ar fi compromis trecutul vieţii sale politice care l-ar fi transformat într-un şi mai de stânga om politic decât era în realitate. Dacă faţă de ceea ce am afirmat, dl Segal va susţine că nu este adevărat, să caute să aducă "adevărul" la lumină prin varianta manuscrisului său, căci şi eu posed un fragment din acel al doilea manuscris redactat sub coordonarea sa.

Profesorul Murgulescu, ca recunoscut "om de stânga" nu putea să mă considere că *aş fi lucrat "**cu exces de zel pentru comunism**"* (după cum declară sentenţios dl Segal în discursul său de sub cupola Academiei), atâta timp cât eu deţineam doar o neinsemnată parte din funcţiile sale politice ocupate de domnia sa. Chiar şi acestea, mi-au fost acordate într-un târziu şi în mod fortuit. Dl Murgulescu, în afară de faptul că a fost timp de 9 ani ministru al învăţământului şi, timp de o legislatură, preşedinte al Academiei Române, a fost, timp de 19 ani membru în Comitetului Central al Partidului Comunist, timp de peste 20 de ani deputat în Marea Adunare Naţională (adică Parlamentar), din care timp de 5 ani vicepreşedinte) şi, timp de 3 ani, vicepreşedinte în Consiliul de Stat unde era preşedinte Nicolae Ceauşescu etc. În toate aceste funcţii poate că nu ar fi avansat atât de meteoric dacă nu ar fi fost lansat în politică de un alt "academician" şi anume stomatologul istoric, Mihai Roller, după care a intrat în funcţie "legea dominoului".Iosif Chişinevki a fost un altul din promotorii săi. Pe toate acestea nu le-aş fi menţionat dacă nu aş fi fost provocată, eu fiind pusă în legitimă apărare faţă de dl Segal. Prof. Murgulescu a fost un om de mare valoare, iar în filiera prin care a trecut a făcut-o tot din patriotism, nu din arivism, cum s-ar putea spune din partea celor de rea credinţă, căci acolo unde există ataşament sufletesc faţă de ţară, nu forma, ci fondul este cel ce trebuie luat în considerare. Dar trebuie să recunoaştem că uneori a fost constrâns să se preteze şi la unele concesii şi favoritisme pe care le considera inevitabile.

Afirmaţia d-lui Segal că dosarul meu ar fi fost singurul care nu ar fi primit recomandarea prof, Murgulescu este – şi aceasta – tot atât de falsă ca şi celelalte inepţii lansate de d-sa.. Profesorul m-a apreciat, ilustrând aceasta prin numeroase acţiuni din care enumăr câteva. În perioade 1958-59 am fost primul său colaborator pe care l-a trimis la un stagiu în Germania (eu fiind şi cunoscătoare a limbii germane, grădiniţa şi şcoala

primară urmându-le la Cluj la şcoala nemţească). În perioada 1963-68 m-a numit şef de sector cu jumătate de normă la Centrul de Chimie fizică ce ţinea de Academia Română a cărui director fondator era. În 1970 m-a propus pentru titlul de doctor docent, titlu superior doctoratului, care, pe atunci, reprezenta o distinţie de care beneficiau puţini doctori în ştiinţe. În 1969 m-a propus pentru titlul de membru corespondent al Academiei, acţiunea fiind sistată (după cum am arătat în altă parte) pe considerente administrativ-politice. În 1968, prof. Murgulescu, căruia urma să-i expire mandatul internaţional de membru IUPAC, m-a propus (înaintea altora) să fac parte din acest organism internaţional de prestigiu în care am funcţionat timp de două legislaturi (1969-74). În volumul *Bull. of Thermodynamics and Thermochemistry* (apărut în 1972), doar două pesonalităţi din ţara noastră (prof Murgulescu şi subsemnata) au fost prezentate publicului internaţional cu fotografie şi date biografice. În acelaşi buletin internaţional de circa 500 de pagini a apărut, sub semnătura mea, o amplă trecere în revistă a cercetărilor de termodinamică din România.

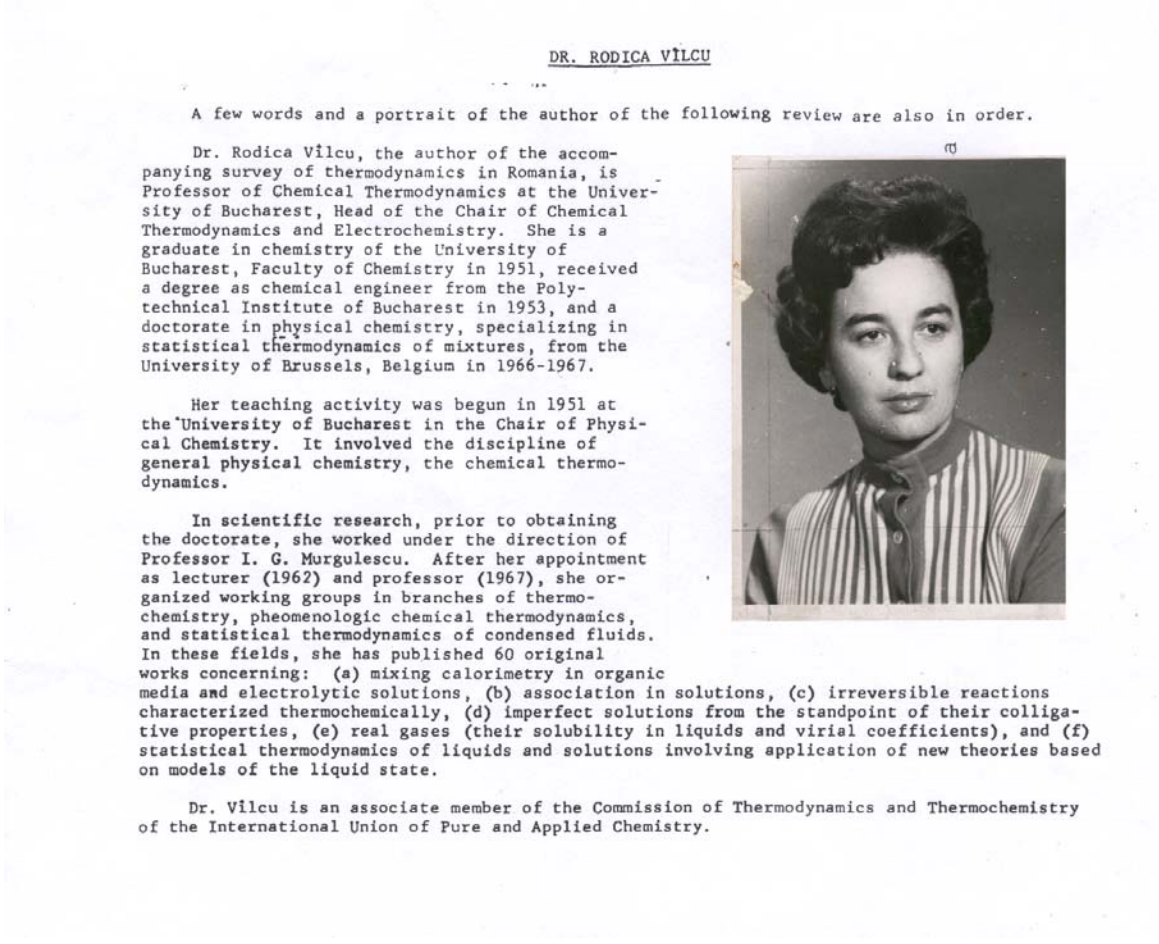

DR. RODICA VÎLCU

A few words and a portrait of the author of the following review are also in order.

Dr. Rodica Vîlcu, the author of the accompanying survey of thermodynamics in Romania, is Professor of Chemical Thermodynamics at the University of Bucharest, Head of the Chair of Chemical Thermodynamics and Electrochemistry. She is a graduate in chemistry of the University of Bucharest, Faculty of Chemistry in 1951, received a degree as chemical engineer from the Polytechnical Institute of Bucharest in 1953, and a doctorate in physical chemistry, specializing in statistical thermodynamics of mixtures, from the University of Brussels, Belgium in 1966-1967.

Her teaching activity was begun in 1951 at the University of Bucharest in the Chair of Physical Chemistry. It involved the discipline of general physical chemistry, the chemical thermodynamics.

In scientific research, prior to obtaining the doctorate, she worked under the direction of Professor I. G. Murgulescu. After her appointment as lecturer (1962) and professor (1967), she organized working groups in branches of thermochemistry, pheomenologic chemical thermodynamics, and statistical thermodynamics of condensed fluids. In these fields, she has published 60 original works concerning: (a) mixing calorimetry in organic media and electrolytic solutions, (b) association in solutions, (c) irreversible reactions characterized thermochemically, (d) imperfect solutions from the standpoint of their colligative properties, (e) real gases (their solubility in liquids and virial coefficients), and (f) statistical thermodynamics of liquids and solutions involving application of new theories based on models of the liquid state.

Dr. Vîlcu is an associate member of the Commission of Thermodynamics and Thermochemistry of the International Union of Pure and Applied Chemistry.

Fig. 19/C: Fotocopie după o pagină din Buletinul Internaţional de specialitate.

Cu circa 10 ani înainte de pensionare, prof. Murgulescu a împărţit marea catedră pe care o conducea, în 3 catedre: cinetica chimică (a cărei conducere şi-a păstrat-o), structura materiei (pe care a încredinţat-o prof. V. Sahini) şi termodinamica chimică (la care a mai adăogat electrochimia, coloizii şi macromoleculele) în care am fost nominalizată ca şef de catedră). Această situaţie a durat până la pensionarea sa când am devenit şeful unic a unei catedre de chimie fizică cu peste 90 de membrii. D-l Segal nu a fost niciodată şef de catedră şi nici nu a ocupat vreo funcţie de conducere, fiind cunoscut ca refractar la orice gen de colaborare administrativă ce nu intra sub incidenţa directă a intereselor sale; de aceea nici nu i se cerea aportul, fiind considerat "fără înclinaţii" spre astfel de activităţi.

În ceea ce priveşte afirmaţa sa că eu aş fi fost singura din colaboratorii profesorului care nu a beneficiat de recomandarea sa, realitatea este cu totul alta. În 1991, când Rectoratul Universităţii Bucureşti a cerut facultăţilor să facă propuneri de noi membrii corespondenţi, Facultatea de Chimie a făcut 6 propuneri unde ocupam poziţia întâi cu maximum de punctaj acordat prin vot secret de către Consiliul Profesoral din întreaga Facultate de Chimie (pe baza unui barem ştiinţific de maximă obiectivitate), în timp ce d-l Segal figura pe locul 5 din cele 6 dosare înaintate. Independent de aceste propuneri ale Facultăţii de Chimie, Prof. Murgulescu, în numele exclusiv al Centrului de Chimie Fizică pe care nu-l mai putea conduce, fiind în anul morţii sale, a făcut 8 propuneri. în ordine alfabetică. Printre acestea figuram şi eu. În ceea ce priveşte referatul de recomandare pentru Academia Română, eu aveam deja două referate anterioare, ambele elogioase, unul întocmit de fostul preşedinte al Secţiei de Stiinţe Chimice, acad. Emilian Bratu (decedat între timp) şi altul al preşedintelui în funcţie al secţiei, acad. Petre Spacu. Pentru mine nu mai era necesar şi un al treilea referat de recomandare (cum ar fi fost cel al acad. Murgulescu) care, în acelaşi an al morţii sale (1991), nu numai că nu-l mai putea redacta, dar nici măcar nu era în măsură să-l semneze în urma agravării accidentului vascular cerbral pe care l-a suferit anterior. Acest fapt mă determină să am îndoieli (până la certitudine) faţă de autenticitatea referatelor întocmite pentru cei sapte "propuşi de d-sa", şi chiar asupra autenticităţii semnăturilor pe care le poartă acele referate. O expertiză ar confirma această afirmaţie de valoare măcar morală pentru mine într-o altă suită de minciuni.

Tot în acest paragraf d-l Segal mai insinuează: "... a solicitantei de astăzi a titlului de membru de onoare a Academiei". Precizez că acest titlu nici nu mi l-am solicitat şi nici nu mi l-am dorit, ci am fost propusă pentru acordarea lui. Eu n-am cerşit, ploconindu-mă prin felurite slugărnicii – asemenea preopinentului meu – ci am fost propusă atât pentru acordarea acelui titlu, ca şi la înaintările mele anterioare în grad. D-l Segal ar trebui să înţeleagă că eu n-am căutat să forţez uşa Academiei Române şi cu atât mai puţin să intru pe uşa din dos. Nu pot admite să fiu considerată reprezentantă de mâna doua în Academia Română. Personal îl consider pe dânsul (şi nu numai), căci, profitând de conjunctură, au reuşit să se fofileze fără să posede la intrarea unora decât trei sau cinci lucrările. În perioada anilor 1992-93, d-l vicepreşedinte al Academiei, Nicolae Cajal îmi spunea că pentru Secţia de Chimie vor fi acordate două locuri de mempru corespondent,

dar acestea fiind bugetate, "bătălia" pentru ele era foarte mare, preferându-se (în culise) să fiu propusă pentru titlul de "membru de onoare" care era nebugetat pe atunci, titlu mai mult de rezonanță. Eu corespunzând atât pentru funcția de membru corespondent, cât şi pentru cel de membru de onoare, s-a optat pentru această ultimă formulă. Fostul şef al Secției de Ştiințe Chimice, acad. Emiliam Bratu, încă în 1990 (prin adresa nr.674 din 24 martie) îşi încheie propunerea de recomandare astfel: "Prin primirea d-nei prof. Vîlcu ca membru corespondent al Academiei Române s-ar restitui prestigiul Facultății de Chimie care a fost desființată abuziv în timpul vechiului regim". Personal, aş fi preferat să fi evoluat pe această cale ierarhică, dar nu pentru faptul că locul era bugetat, ci pentru că ascensiunea mea s-a făcut de fiecare dată pas cu pas, fără să sar peste etape. În această calitate aş fi ajuns demult membru titular, în timp ce dl Segal a rmas "bun în gradul de corespondent", chiar şi după cei 15 ani de la faimosul său răsunet. Cu sigurananță că dacă s-ar fi mers ierarhic după cum aş fi dorit), "lunetistul meu" ar fi avut o țintă mai greu de doborât.

8. D-l S: *Cum altfel ar putea fi interpretată intervenția d-nei prof. Vîlcu la cel de-al XIV-lea Congres al PCR la care a spus: "În numele tuturor celor ce muncesc în şcoala politehnică bucureşteană , exprimăm adeziunea deplină a clarvăzătoarei politici interne şi externe a partidului nostru şi ne angajăm să depunem toate eforturrile pentru îndeplinirea exemplară a obligațiilor ce ne revin din hotărârea marelui forum al comuniştilor români". (Scânteie, 22 XI 1988). O asemenea intervenție generează şi întrebarea firească: oare când a spus adevărul, în trecut sau după 1988 când şi-a schimbat culoarea roşie a îmbrăcămintei cu alta de actualitate?*

Răspuns: La Congresul al XIV-lea am participat în calitate oficială de rector al celei mai mari universități din țară de atunci: Universitatea Politehnică din Bucureşti şi nu în calitate de comunist cu vechi state de funcțiuni în partid sau având origne socială sănătoasă. Funcția pe care o dețineam ca preşedinte al rectorilor din Bucureşti şi din țară, a determinat să fiu înscrisă din oficiu cu un discurs pe care l-am şi ținut în numele reprezentanților învățământului superior din Capitală, discurs ce trebuia depus cu mult timp înainte la secretariatul congresului spre a fi cenzurat şi adaptat la nota oficială. Cuvântarea depusă mi-a fost returnată de mai multe ori pentru a fi rescrisă în sensul indicațiilor organizatorilor care nu concepeau să admită pentru toți vorbitorii decât un singur gen de fraze, toate stereotip. Nu numai discursul meu, ci al tuturor vorbitorilor la acel Congres erau toate la fel (ceea ce se poate verifica). Când mi s-a dat cuvântul am avut curajul (ca şi altă dată), să-mi rostesc şi propriile mele fraze care mă caracterizau. În presă apăreă însă invariabil, textul oficial pentru toți vorbitorii, chiar şi pentru cei care procedau ca şi mine, adică abatere de la acelaşi limbaj tipic pe care îl numim astăzi "de lemn" (fapt pe care îl vor confirma şi alți vorbitori aflați în situații asemănătoare). Oare credea cineva în ceea ce scria presa comunistă a acelor vremuri pe care nimeni nu o citea căci era scrisă în totalitate într-un limbaj lozincar ? Cele afirmate de mine pot fi confirmate prin documentele ce stau la dispoziția oricui. În multe din operele marilor personalități ale culturii, artei şi ştiinței sunt întâlnite asemenea texte "compromițătoare" care astăzi nu i-ar onora dacă ar fi reluate întocmai, întrucât procedeul este bine cunoscut.

Dar nici pe mine nu m-ar onora dacă le-aş răscoli pe ale unora, pentru a mă dezvinovăți sau cu scopul de a-i compromite pe alții. Cu toate acestea, în numeroasele mele lucrări ştiinţifice (cărţi, articole, recenzii), apărute în perioada comunistă, nu se va găsi nici cea mai neînsemnată aluzie de natură politică şi rog să se verifice această afirmație pentru a se vedea cu adevărat cine am fost.

În cea de a doua răbufnire a sa de a mă blama, tot în aceeaşi enunțare, spunea că : "*după 1989 şi-a schimbat culoarea roşie a îmbrăcămintei cu alta de actualitate"*. Oare există vreun cititor care să considere această afrmație, uargument *?* După revoluție nu m-am lansat însă în politica nici unui patid pentru a mă încadra "din nou", nici în politica postdecembristă deveniută "la modă" şi nici în partidele istorice sau de alt tip. Trebuia să înțeleagă din toate atitudinile mele de până astăzi că am fost şi am rămas ceea ce sunt şi în prezent: o persoană căreia munca şi poziția fermă i-a adus cele mai mari satisfacții şi aprecieri colective şi care ştie să stimeze orice om, de orice naționalitate, religie sau rang social, cu condiția ca şi aceasta să ştie să se autorespecte spre a merita această considerație. O spun cu fermitate că nu am fost o executantă de ordine "venite de sus" la care să mă fi supus servil, contrar intereselor colectivului şi a țării.

9. D-l S: *Intervenţia mea nu trebuie în nici un caz identificată cu o acţiune urmărind vânătoarea de vrăjitoare.*

Răspuns: Deşi a căutat să se deszică de faptul că n-a fost un "vânător de vrăjitoare", inchizitorul meu, prin învinuiri absurde şi răuvoitoare nu a făcut decât să-mi pregătească rugul de la a cărui flacără şi-a ars şi el din prestigiul moral pe care îl mai avea. Dacă "patriotul" tăcea, poate se bucura de mai miltă considerațiesocială.

Fig. 19/D: Subsemnata văzută de dl Segal în chip de vrăjitoare într-o "Noapte a Valpurgiei" pe cerul românesc cu lună în descreştere.

10. D-l Segal: *D-na Vîlcu este profesor la catedra de chimie fizică din Bucureşti şi conduce colectivul de termodinamică chimică. În acestă calitate are posibilitatea ca, împreună cu colaboratorii d-sale să dezvolte şi să promoveze în continuare domeniul până la cel mai înalt nivel. Colegii de laborator ai d-sale vor fi primi care se vor bucura de eventualele realizări. Dar de aici şi până la alegerea ca membru de onoare al Academiei Române a unei persoane care a făcut parte din cele mai înalte foruri politice şi legislative ale dictaturii* ***"în momentul revoluţiei",*** *este o mare distanţă ce trebuie parcursă cu extremă prudenţă.*

Răspuns: Soluția oferită, cu atâta "generozitate", de d-l Segal că aş putea fi "eventual" tolerată cel mult până la nivel de Universitate, dacă voi înțelege să fiu obedintă față de clanul din care face parte, este o sfidare pe care nu i-o tolerez. Sub acoperirea că realizează totuşi un act patriotic, d-l Segal a revenit la manierele anilor '50 când erau căutați "indezirabilii" care urmau să fie excluşi din circuit, dar ceea ce n-au izbutit să realizeze vechile forțe staliniste cu manierele lor de atunci, a reuşit actualul meu coleg de catedră în perioada postdecembristă

Nu caut să provoc "valuri" deoarece furtuna provocată de d-l Segal a reuşit să torpileze o ambarcațiune cu care se afla în concurență. D-l Segal mai afirmă că cei din colectivul pe care îl conduc s-ar bucura de "eventualele realizări", astfel încât să nu aspir

la Academie care nu este de seama mea. Dar "eventualele realizări" au devenit de mult certitudini concretizate în circa 300 de lucrări ştiinţifice, în peste 10 cărţi tipărite, din care unele în prestigioase edituri străine, precum şi în peste 35 de diplome de doctori ingineri şi doctori în chimie şi alte aproape 10 teze de doctorat aflate în lucru, ca să nu citez decât câteva exemple faţă de care d-l Segal a fost surclasat din start. Substratul acestei atitudini este însă uşor de înţeles, deşi în marele container al ştiinţei ar mai putea încăpea tone de creere ca ale noastre şi ale altora, cu condiţia să nu fie şicanate, dacă nu puteau fi stimulate şi sprijinite. Pe baza ultimelor criterii internaţionale de evaluare a activităţilor ştiinţifice (mult mai exigente decât cele precedente), eu deţineam punctajul cel mai ridicat faţă de cei 17 profesori ai catedrei de chimie fizică de astăzi (inclusiv ai colegilor cu titluri academice), punctaj la alcătuirea căruia eu nu am participat, pe când alţii şi l-au "calculat" personal.

Fig. 19/E: Subsemnata susţinând un raport ştiinţific cu ocazia unei sesiuni din 1966, cu largă participare internaţională. În prim plan, academicienii Ilie Murgulescu, ministru al învăţământului şi Costin Neniţescu. În sală, acad. Coriolan Drăgulescu, din Timişoara, prof. Zugrăvescu de la Iaşi, prof. Solomon Şternberg din Bucureşti etc.

11. D-l S: *Cele arătate subliniază odată în plus sarcina de mare răspundere a Adunării Generale de a decide prin vot dacă d-na prof. Vîlcu are calitatea morală pentru a deveni membru de onoare al Academiei Române. Personal apreciez o asemenea*

alegere drept ***o mare greşală care va arunca o pată de ruşine asupra Academiei Române.***

Răspuns: Afirmaţia că aş fi "o pată de ruşine" pentru Academia Română este o sfidare ofensatoare nu numai la adresa mea şi a familiei din care provin, dar şi faţă de cei mulţi, asemenea mie, care n-au stat "pe tuşă", cu mâinile încrucişate când ţara trecea pe sub furci caudine. Modalităţile societăţii de a-i veni ţării în sprijin nu se puteau limita numai la o aşa zisă "**rezistenţă pasivă",** cum a procedat dl Segal (în cel mai bun caz) trecând cu capul plecat sub acele furci, când erau necesare şi acţiuni curajoase de implicare, atât în interiorul cât şi în exteriorul partidului. Am tot respectul şi chiar veneraţia pentru dizidenţa făţişă (acolo unde cu adevărat a existat), dar patriotismul se putea manifesta chiar şi *intra muros* (din interiorul zidurilor). În perioada în care mi s-au încredinţat unele posibilităţi, am ştiut să le folosesc şi să le fructific în folos obştesc şi iniţiative hotărâtoare pentru colectiv şi, de multipte ori, extrem de riscante pentru mine. Am avut chiar curajul de a intra – când a trebuit – chiar şi în "bârlogul ursului". Printre realizările mele şi asumare a răspunderii din acea perioadă, pot să mă mândresc că am realizat ceva pozitiv pentru România, că n-am fost un trădător de ţara pe care mi-am iubit-o şi mi-am depus toate energiile în serviciiile ei. În mod succint şi fugitiv am selectat doar câteva exemple mai semnificative pentru a fi judecate cu severitate din partea opiniei publice:

a). La doar un an de la instalarea mea ca prorector şi coordonator al Institutului Naţional de Chimie (1977) am fost pusă în faţa unei extrem de grele alternative, de maxim risc care mă putea costa însăşi cariera universitară. O singură dată în întreaga mea activitate "administrativ-politică" am stat faţă în faţă cu Elena Ceauşescu la cererea şi insistenţele mele. Urmare dispoziţiei ei, transmisă prin intermediul ministrului Invăţământului de atunci, Suzana Gâdea, ca în decurs de 24 de ore să evacuez catedra de Chimie fizică amplasată pe o întreagă aripă de pe mai multe etaje din însăşi clădirea Universităţii (intrarea de vizavi de statuia ecvestră a lui Mihai Viteazul), în vederea mutării ei într-un spaţiu neadecvat, foarte periferic (mai ales pentru studenţi) şi de circa 10 ori mai redus decât cel de care dispuneam în Universitate. Cu toate consecinţele riscante ce puteau decurge dintr-o astfel de "îndrăzneală" – (ce putea fi interpretată ca un act de gravă indisciplină şi nesupunere la care puţini s-ar fi încumentat să o facă) – după mari eforturi, am fost totuşi primită de Elena Ceauşescu. Aici trebuie să menţionez că am fost ajutată tactic, cum să pătrund la acea tovarăşe prin intermediul soţului doamnei Mona Muscă care era unul din cei zece directori adjuncţi profesionişti ai acelui centru de cercetare numit ICECHIM (Institutul de Cercetări Chimice). După această intrare şi pledoarie au fost convocaţi toţi cei zece direcori adjuncţi pentru a fi consultaţi. Din nou am reluat pe scurt motivaţia faţă de care am avut susţinere sintetizată, în deosebi de unul din directorii adjuncţi de atunci, Nicolae Bărbulescu. Trebuie să recunosc că după câte se vorbeau despre tovarăşa, am plecat la această îndrazneaţa acţiune cu şanse îndoielnice, dar dacă nu riscm totul, trbuia să încep de a doua zi mutarea. În urma pledării cauzei în care am folosit cu tact toate argumentele să revină la decizia de mutare, pledoaria mea a fost înţeleasă şi a avut câştig de cauză. La plecare mi-a zâmbit şi mi-a dat mâna,

rămânând şi astăzi în acelaşi local care ne onorează şi în care şi d-l Segal a putut să-şi desfăşoare pe mai departe activitatea profesională până în zilele de astăzi.

Cei care – urmare aceluiaş ordin – au predat eficientul "Centru de Chimie Fizică" de pe strada Vasile Lascăr – (fondat şi construit de omul politic şi de ştiinţă, Ilie Murgulecu) n-au schiţat nici un gest de opoziţie, neîndrăznind să procedeze asemenea mie), s-au conformat părăsindu-l "la cheie", fără nici o şovăire, clădirea căpătând o destinaţie administrativă. Angajaţii acelui prestigios institut de cercetare funcţionează şi astăzi în localul ce le-a fost oferit, deşi institutul creat de Murgulescu a fost special conceput, amenajat şi dotat în 1965 după cele mai moderne planuri de funcţionare pentru acele tipuri de laboratoare.. Iată cum se exprima (în interviul acordat revistei "22"din februarie 1900), prof Murgulescu (al cărui nume îi poarta şi astăzi institutul, dar amplasat acum la ICECHIM pe "Cheiul Gârlei": "Centrul de Chimie Fizică de astăzi este o…o hrubă, nu un institut de cercetare". Dacă "Cei trei mari" de atuncie din staful conducerii acelui prestigios centru de cercetare (profesorii Sahini, Segal şi Radovici ar fi procedat la fel, astăzi n-au fi fost dărâmat ca să se construiacă în locul lui un hotel.

Realitatea este că în acea perioadă, când noi ne zbătaeam să găsim soluţiile cele mai adecvate şi argumentele cele mai convingătoare pentru a face dreptate pentru cât mai multă lume din colectiv şi ne străduiam să înzestrăm laboratoarele, d-l Segal nu a adus nici o contribuţie la bunul mers al facultăţii sau al catedrei, în schimb s-a priceput să demoleze. Dacă d-sa crede cumva că lucrurile relatate de mine s-ar fi petrecut altfel, este invitat să aducă argumente în favoarea sa, tot punct cu punc. D-sa, care nu se poate mândri cu nici o realizare pe tărâm cetăţenesc, nu a schiţat nici vre-un gest de opoziţie politică anticomunistă (fie el cât de neînsemnat). L-am invitat să-şi prezinte un *curriculum vitae* pe toate domeniile de activtate efectuate până la primirea sa în Academia Romană prin care să-şi demonstreze superioritatea şi prin care să mă eclipseze, nu numai să caute să mă scoată din circuit cu asemenea maniere inconsistente şi chiar nedemne. A avut însă cutezanţa să lovească, dar nu după regulile onoarei, ci ieşind din spatele "draperiilor" de unde a pândit momentul prielnic pentru a ataca. Iorga spunea: "Şarpele este odios nu pentru că muşcă, ci pentru că se ascunde ca să muşte". Cu o astfel de intervenţie, d-l Segal, nu şi-a câştigat dreptul moral de *veto,* deşi a făcut-o. Şi încă cu mult succes.

b). Oare faptul că timp de doi ani încheiaţi (1959 şi 1960) am rezistat la toate ameninţările dure şi spaimele sub care am fost terorizată de către cei care forţau să mă racoleze pentru a mă determina să devin informatoare în străinătate pentru a spiona diaspora română, nu este şi acessta un act de patriotism în serviciul ţării ?

c) Un alt exemplu pe care ţin să-l menţionez a fost intenţia nomenclaturii de atnci de a şterge toate deosebirile dintre Facultatea de Chimie Industrială din cadrul Politehnicii şi Facultatea de Chimie "pură" din Universitate. În calitatea pe care o deţineam am reuşit să menţin distinct, în toţi acei ani, nomenclatorul de specialităţi al celor două facultăţi (din Universitate şi din Politehnică) deşi am fost somată, nu odată, să pun în aplicare acea dispoziţie fermă de contopire. După revoluţie, când Facultatea de Chimie a revenit la

Universitate, n-a mai fost necesară crearea unor ani de tranziţie cu scopul revenirii la vechile planuri de învăţământ, aceasta putându-se efectua instantaneu "din mers".

d). În calitate de nou **decan** al Facultăţi de Chimie din Universitate **(unde am fost aleasă "după revoluţie" prin vot secret şi cu majoritate de voturi),** am reînfiinţat şi am reorganizat, tot "din mers" (după o absenţă de 16 ani), sediul noului Decanat cu cinci centre de profil şi secretariatul facultăţii, cu toate dotările şi încadrările necesare, astfel ca funcţionalitatea acestei facultăţi să se desfăşoare la nivelul unor cerinţe de normalitate încă din luna februarie a anului 1990, realizări cu care se poate mândri chiar şi astăzi facultatea, după 17 ani de la reînfiinţarea ei.

e). Tot în calitate de decan ales după revoluţie, văzând şi lipsa acută a spaţiilor de cazare al studenţilor preluaţi de Universitate după plecarea de la Politehnică, am profitat de faptul că, după revoluţie, încetând brusc toate activităţile de pe şantierele de construcţii, am mijlocit, cu ajutorul Primăriei şi al adjunctului ministrului învăţământului (regretatul profesor Papahagi), obţinerea şi finalizarea unui bloc de locuinţe pe care l-am tranformat în **cămin studenţesc**, aflat şi astăzi cu această destinaţie.

f). Prin această înşiruire de exemple, nici n-am epuizat şi nici nu am urmărit să demonstrez că aş fi fost o luptătoare anticomunistă. Nu. N-am fost o dizidentă, în schimb am urmărit să sprijin România prin toate puterile mele, prin acţiuni pe care le-am considerat utile şi necesare pentru condiţiile de atunci. Până la revoluţie dl Segal a stat pitit; nici măcar gesticulând. Nu în zadar profesorul Murgulescu s-a pronunţat în repetate rânduri că "am două mâini drepte".

12. D-l S: *Mergând din aproape în aproape pe aceeaşi linie, nu va trebui să fim surprinşi dacă peste puţin timp, până şi Elena Ceauşescu va fi reabilitată şi atestată membru de onoare a Academiei Române post mortem.*

Răspuns: Prin fraza tipic demagogică de mai sus (rezervată spre finalul intervenţiei sale), d-l Segal urmărea să şocheze auditoriul printr-o afirmaţie cu rezonanţă "vibrantă" a intervenţiei sale patriotarde, dar dovedeşte, odată în plus, că forţează nota.

13. D-l S: *Frecventele atacuri din presă la adresa Academiei Române se vor deplasa asfel şi în coloanele "Academiei Caţavencu".*

Răspuns: Aceasta a fost o afirmaţie profetică a d-lui Segal. Cu adevărat, un discurs ca cel rostit de d-sa, sub însăşi onorabila Cupolă a Academiei Române apare ca o parafrazare a discursului lui Caţavencu din faimoasa piesă satirică a lui Caragiale. Se vede clar că nici chiar "personajul Caţavencu" nu era dominat de vreo patimă viscerală faţă de rivalii săi electorali, deşi amândoi s-au străduit să convingă auditoriul de ataşamentul lor "neţărmurit" pentru binele bietei noastre ţări de atunci şi de atăzi. Se vede de la cap la coadă că acest discurs este discurs nu e altceva decât denigrare şi chiar dacă demersul meu nu se va finaliza cu nimic concret decât a votanţilor care i-au acordat credit, *scrita manent,* iar răspunsul meu va ămâne şi pentru generaţii care vor urma, care vor vedea ce înseamă "colegialitatea într-un coleciv" , precum şi ce a reprezentat tranziţia sau neocomunismul.

---

14. D-l S: *În încheiere ţin să menţionez că sunt pe deplin conştient de eventualele riscuri la care mă supune o asemenea intervenţie. Am făcut-o totuşi din dorinţa de a-mi linişti conştiinţa şi de a putea să mă uit, fără să roşesc, în ochii colegilor şi colaboratorilor cu care îmi împart zilnic bucuriile şi îndoielile inerente solicitantei activităţi care ne leagă.*

Răspuns: "Aşa grăit-a …justiţiarul" în faţa Adunării Generale a Academiei Române din 13 noiembrie 1993 la care nu puteam fi de faţă pentru ca cei prezenţi să vadă şi cum arată portretul uneia care "şi-a trădat poporul", portret pe care d-l Segal l-a vitriolat după cum credea d-sa că meritam ! Aş dori să demonstreze, fie cu vorba, fie cu fapta (cu înfăptuirile) măcar un gest din opoziţia sa din perioada comunismului, dar a stat pitit în vizuina pe care şi-a scurmat-o, în care să-i vină totul deagata., fiind mai la adăpost acolo, neîndrăznind să scoată capul. La ce alt verdict mă puteam aştepta decât la cel de respingere după o asemenea tiradă derutantă pentru plen, demolatoare pentru mine prin dezinformarea participanţilor altor secţii care nu aveau de unde să mă cunoască decât sub "vibrantele", dar dezonorantele sale inepţii. Unor votanţi le-a fost mai comod să se conducă după spusele sale, necunoscând în nici un fel cazul. Acum poate fi satisfăcut că a contribuit să facă dreptate în ţară şi să-ş- liniştea sctţa în faţa colegior. Altora, care s-au simţit "cu musca pe căciulă", dorind să demonstreze prin ridicarea agitată de mână cât sunt de pătrunşi de "noul suflu postrevoluţionar" le-a fost mai simplu să decidă soarta cuiva pe această cale fără să-şi asume o minimă responsabilitate. N-a trebuit să reflectez mult la motivele care l-au determinat să facă acest "curajos şi rsponsabil act patriotic". Să fi fost doar motivele cu care şi-a încheiat discursul, adică : "*dorinţa de a-şi linişti conştiinţa şi de a-şi putea privi în faţă, fără să roşască, colegii şi colaboratorii" ?* Nicidecum! Nu prin asemenea argumente se demolează că nu e vrednic să facă parte dint-un asemenea for în care există asemenea caractere. . După câte îmi cunosc de mai multe decenii "colegul", a existat un alt substrat, unul de ordin concurenţial. Dar, deşi voia să mă plaseze în urma lui, todeauna el s-a situat în umbra mea. O personalitate prezentă la acea plenară în Aula Academiei Române şi care voia ulterior să mă consoleze, îmi spunea că "în pomul ce nu conţine fructe, nimeni nu aruncă cu pietre".

Este firesc să recunosc că m-a afectat rezultatul votării, mai ales prin maniera nedemnă la care a decurs. Cei prezenţi, care nu aveau altă sursă prin care să mă cunoască, au luat drept competente cele debitate de dl Segal, ridicând mâna. Dacă n-o făceau, se temeau că ar putea fi interpretaţi că se opun politicii noii noastre "orientări" democratice, demonstrâdu-le celorlalţi din sală ataşamentul lor la politica aşa zis anticeauşistă. Cu tot acest climat din sală, doar trei sau patru voturi au lipsit pentru a fi admisă. Acestea erau ale unor votanţi grăbiţi din provincie care îmi cunoşteau activitatea, dar care voiau să prindă trenul sau avionul. Dar în afară de mine, neajunsul major cred că şi l-a pricinuit sieşi şi celor care l-au susţinut şi îndemnat la un astfel de gest rău inspirat. Era starea de atunci a societăţii româneşti timorate şi sperite. Sper însă că nu numai acel discurs stenografiat va rămâne "ca document" în arhivele Academiei Române, ci – alături de el – va sta şi acest ultim demers al meu care îl va contracara în balanţa arhivelor.

Regret că în acest memoriu a trebuit să fiu mai tranşantă decât îmi este firea, dar la acuzaţii atât de grave şi de nedrepte nu puteam adopta un limbaj "de catifea". D-l Segal mi-a aruncat mănuşa, iar eu n-am făcut decât să i-o ridic, adică să răspund unei provocări pe măsură în care îmi era lezată demnitatea. Nu eu am fost cea care a declanşat acest demers neplăcut, nu numai pentre amândoi, ci şi pentru Academia Română, care, fie şi în cel de al 12-lea ceas, are datoria să răspundă, fie şi cu întârziere, unei cereri pe care nu trebiue să o facă uitată, mai ales că a fost vorba de o injustiţie faţă de o persoană publică. Chiar şi astăzi (şi chiar mai târziu), este un drept cetăţenec imprescriptibil al meu la replică.

În concluzie, ţinâd seama de faptul că mi s-a făcut o mare nedreptate ce mi-a adus grave prejudicii morale şi materiale, fără să mi se răpundă demersurilor insistente timp de peste 13 ani, solicit următoarele:

1. Să se institue o comisie mixtă alcătuită din reprezentanţi, atât ai Secţiei de chimie ai Academiei Române, cât şi din persoane din comisiile de disciplină sau personalităţi di Conducerea Academiei, care să analizeze:

• dacă activitatea mea ştiinţifică a corespuns sau nu timpului şi cerinţelor funcţiei şi gradului academic pentru care am fost propusă, întrucât dl Segal nu a făcut nici o referire în discursul său faţă acest aspect. Solicit aceasta pentru a avea un termen de comparaţie cu al altor membrii ai Secţiei de Chimie, din care unii au fost primiţi în Academie cu câte 5-7 lucrărele. (E drept că pe timpul acela comunismul stalinist era în floare;)

• dacă afirmaţiile d-lui Segal, privitoare la incriminările politice (redate punct cu punct în răspunsul meu) sunt reale sau au fost au fost denigrări neîntemeiate. În fond, eu am fost refuzată de plenul care în proporţie de circa 80ţ, nu mă cunoştea decât pe baza denigrărilor d-sale;

2. Numai aflând adevărul netruchiat şi necontrafăcut, ţara noastră poate deveni cu adevărat eiberată de prejudiciile trecutului. Ceea ce sper că a reieşit din materialul expus (şi la care ţin foarte mul)t, a fost că nu mi-am trădat ţara, că viaţa mea şi a familiei mele au stat în slujba ţării. Eu n-am reprezentat o ruşine nici pentru ţară şi n-aş fi reprezentat nici pentru Academia Română dacă aş fi fost primită la timpul cuvenit ca membru corespondent, aşa cum mi-aş fi dorit atunci. Dacă ne vom continua mersul pe acelaşi drum plin de echivocuri, neasumându-ne curajul răspunderii faptelor, nu ne putem aştepta la un "viitor de aur" pentru ţară.

Profesor dr. doc. Rodica Vîlcu

După cel de al zecelea ei demers înaintat în zadar aceluiaşi înalt for al culturii româneşti, care a fost de atâtea ori repetat în decursul unui foarte lung şir de ani, ea nu a cerut decât o analiză riguroasă şi obiectivă, dar nici până astăzi nu a sosit răspunsul

solicitat la nici unul din numerele de înregitrare. A primit în schimb promisiuni şi asigurări verbale, dar fără să se efectueze o finalizare reală. Eu (autorul acestei cărți) am fost cel care a scos de la coşul de hârtii al birocrației româneşti, ultimul ei memoriu, dar nu o fac spre a-i lua apărarea, ci ca cetățean al acestei țări care recurge la ultimul şi cel mai important for național, cel al **opiniei publice**. Recunosc că în societate se comit cazuri şi mai flagrante, de aceea nedreptățile trebuie demascate ca să nu se mai perpetueze. Nu trebuie să fim fataliști. La țară se spune că dacă ieşi noaptea în sat când gospodarii îşi dezleagă câinii, e prudent să ai la tine o bâtă cu care să te aperi dacă eşti atacat.. Ea a fost atacată însă în miezul zilei, chiar sub cupola celui mai inalt for cultural al României, de către un coleg care nu s-a referit absolut cu nici un cuvânt la obiectul problemei, adică dacă merită sau nu să facă parte din membrii academiei pe baza activității ei profesionale. Inchizitorul a debitat, de la un capăt la altul a discursului său, exclusiv probleme politice, tendențios puse şi care s-au dovedit a fi minciuni în totalitatea lor. Alii, văzând că le merge cu născocirea şi tupeul, au trecut la acțiune. Ea a luat punct cu punct spusele sal, devenind, din acuză şi bălăcărită, un acuzator puplic. Dacă lăsăm lucrurile să se desfăşoare în voia lor, fără să ne pese, putem ajunge la pierderi naționale şi mai mari, care se derulează în valuri-valuri cu sutele şi chiar cu miile. Păstrând proporțiile, oare pentru faptul că Eminescu era incapabil a fost exclus din presă la 28 iunie 1883, cu cinci ani înainte de moartea sa, sau din invidia altora, pe baza principiului *noli me tngere* (nimeni să nu se atingă de mine că va fi rău de el) ? “Incapacitatea” lui Eminescu în gazatărie se datora tocmai faptului că era incomod față de anumite maniere din societatea de atunci. Regret că trebuie să o spun, dar societatea (inclusiv a noastră) este ceea ce Plaut se exprima sub aforismul:*homo homini lupus* (omul e lup față de alt om). Cu alte cuvinte, noi trăim între lupi care atacă în haite, iar soția mea le-a simțit colții muşcând din ea. În prezent nu face altceva decât să se apere (fie şi atât de tardiv), față de un asemenea atac. Adevărul trebuie să iasă odată la iveală.

Ca părere personală, îmi permit să spun că oficialitățile – în generel – nu au cuprins în mentalul lor conceptul de adevăr şi de dreptate, motiv pentru care se feresc de asumarea răspunderii, de teama ca nu cumva să se spună despre ele, fie că sunt de stânga sau de dreapta, că îi apără pe unii, deşi îi defavorizează pe alții. Mulți îşi zic că dacă vrei să supraviețuieşti într-o funcție trebie să fi inodor, incolor şi insipid. Adică fără miros, fără culoare şi fără să ai nici un gust (adică trebuie să fii fad). Altfel spus, este mai bine să nu-ți asumi răspunderea în societaea românească. Dar aceasta nu este o politică demnă de o instituție onorabilă a unui Stat de Drept şi nici a unei instituții ce se pretinde a fi respectabilă, fie că se numeşte Academie, Justiție, Partid, Minister sau orice alt for, de la cel mai înalt, până la ultimul funcționar de la un ghişeu oficial oarecare. S-ar putea ca verdictul opiniei sau a comisiei de analixă să fie în defavoarea celui care a lansat solicitarea, iar în cazul acesta, atât petiționara celor zece memorii efectuate în cei circa zece ani, cât şi autorul inițiativei se vor supune acelui verdict.

20. Trei personalităţi politice româneşti ale ultimului secol

Sunt convins că voi şoca opinia publică când voi nominaliza trei personalităţi contemporane, grupate într-un triumvirat total diferit din punct de vedere al genului de condicători. E vorba de regele Mihai, de Nicolae Ceauşescu şi de Traian Băsescu. Toţi trei s-au născut şi au trăit în ultima sută de ani şi toţi trei s-au comportat, demn şi inconfundabil, coordonând etape istorice şi politice total diferite. Toţi trei au reprezentat reale personalităţi cu rang de şefi de stat, iar cuvântul final asupra personalităţii lor nu-l voi exprima eu, ci istoricii şi analiştii ce vor urma după mine. Sunt conştient că mulţi mă vor contazice vehement afirmând că acest grupaj reprexintă una din cele mai mari inepţii spusepţii în această carte, la care ar trbui să renunţ, măcar acum, înainte de "închiderea ediţiei", dar le menţin căci multe lucruri ce par neverosimile la un moment dat, dar care se dovedesc reale, căci aparenţele adesea înşeală. Eu nu fac decât un prognostic, dar pe care nu-l consider unul hazardat, ci întemeiat pe argumente şi pe previziuni. Deşi actualitatea nu-i poate cântări încă cu aceleaşi unităţi de măsură, scurgerea timpului va decide deasupra acestei contemporaneităţi distorsionate. Deşi între ei nu au dominat asemănările, ci chiar marile deosebiri; pe toţi trei îi unea patriotismul şi faptele mari la care s-au angajat şi pe care le-au realizat sau le-au proiectat să le realizeze ca vizionari în folosul patriei. Deosebirile dintre ei erau la fel de mari ca şi diferenţele vizuale dintre culorile tricolorului (roşu, galben şi albastru), dar în sufletele lor aceste trei culori reprezentau nu numai unitatea steagului ce le era icoană sfântă, ci şi numitorul lor comun. Toţi trei aveau duşmani vehemenţi care le urmăreau uzurparea. Toţi trei au fost consideraţi, de regimurile trecute sau actuale, trădători de neam şi care trebuiau aruncaţi peste bord. Primul a fost expulzat din ţară cu huiduieli duşmănoase, iar când a revenit pentru prima dată, a fost întors din drumul ce ducea la mormintele din Curtea de Argeş ale stămoşilor, act care a demonstrat ţării că a fost o acţiune duşmănoasă şi ruşinoasă. Cel de al doilea, legat cu mâinile la spate, a fost ciuruit de kilograme de gloanţe chiar de către ai săi, iar cel de al treilea a fost împiedecat vehement să-şi pună în aplicare programul de smulgere a ţării din ghiarele corupţiei şi oligarhiei. În acest scop a fost organizat un plebiscit de destituire, dar poporul – mai înţelept decât adversarii săi – i-a împiedicat să-şi pună în aplicare proiectul, demonstrând că totuşi, poporul îl vrea.

Adversarii triumfalişti ai tuturor celor trei s-au bazat pe minciună şi pe comunitate de interese meschine.

a). Regele Mihai I

Cu unul care am trăit-o din plin, uu poate fi descrisă atmosfera disperată a românilor când armatele ruseşi au ajuns cu contraofensiva, nu numai la graniţele României, dar şi aproape de Carpaţi. . În 1944 (şi chiar înainte), românii constatau cu groază că au pierdut războiul faţă de care au făcut atâtea sacrificii şi au avut atâtea pierderi omeneşi şi materiale. S-au întreprins felurite demersuri diplomatice, dar toate au venit prea târziu şi au fost inconsistente. A trebuit să vină o voinţa şi o hotărâre radicală şi autoritară de ultim moment. Ţara ne era mutilată şi desprinsă din ea trei mari teritorii ce echivalau cu o treime din pământul ei. Era plină de milioane de refugiaţi şi încărcată de ruine rezultate după aprigele bombardamente suferite din trei direcţii. Pe deasupra noi, tineretul român, aflaţi sub ocupaţie ungurească în Ardealul de Nord am fost suplimentaţi de autorităţile unguresti că ne-au închis în anul şcolar 1943-44 chiar şi unicul liceu ce avea şi o secţie cu limbă de predare româna. In felul acesta, tineretul român nu avea nici măcar dreptul la învăţatură în limba sa. Noi, şcolarii, ori ne decideam să urmăm şcoala ungurească şovină care ne deforma educaţia, ori trebuia să rămânem fără învăţătură de carte, sau să plecăm din Ardealul de Nord, prejudiciind teritoriile locuite de români de insăşi obiectul etniei. Deşi eram pe atunci copii şi tineri adolescenţi de până în 20 de ani, înţelegeam din plin tragedia pe care o trăiam, fiind profund pătrunşi de ea.

Dar tocmai când eram pe culmile disperării, când bubuiturile de tun dintre beligeranţi se auzeau din ce în ce mai aproape în Carpaţi, iar mişcările de trupe germane se întetęau, dintrodată, deasupra noastră, a românilor, s-a descis cerul. Mă aflam la ţară la un coleg cu care învăţam în speranţa că ne vom putea recupera anul şi vom putea susţne examenele ultimei clase de liceu. La un momet dat a pătruns brusc în cameră o vecină cu privirea răvăşită, aproape descompusă la faţă, vorbind agitat şi incoerent, fără să înţelegem ce vrea să spună. N-am mai văzut până atunci pe faţa unui om un asemenea amestec de spaimă, bucurie şi derută. Ne-am deplasat în fugă peste drum la ea, dar camera cu radio era rechiziţionată de un ofiţer ungur, intrat şi el în derută şi poate în panică. Ne-am dumirit când l-am auzit pe regele Mihai repetând chemarea:

"Români ! în ceasul cel mai greu al istoriei noastre am socotit în deplină înţelegere cu poporul meu, că nu este decât o singură cale de salvare a ţării de la o catastrofă totală: ieşirea noastră din alianţa cu puterile axei [Axa Berlin-Roma-Tokio] şi imediata încetare a războiului cu Naţiunile Unute". Regele îşi încheia astfel apelul*: "De curajul cu care vom apăra cu armele în mână independenţa împotriva oricărui atentat la drepul nostru de a ne hotărî singuri soarta, depinde viitorul ţării noastre.* Atât ofiţerul ungur, cât şi noi, luaţi prin surprindere, căutam să ne ascundem, din motive de prudenţă, sentmentele care clocteau în noi ca într-un cazan în iminenţă de explozie. Dar colegul meu şi cu mine, odată ajnşi în curte la întuneric, am căzut unul în braţele celulalt, cuprinşi de hohote spontane de plâns de bucurie.

Cine n-a trăit asemenea zile hotărâtoare pentu destinul unei ţări, nu poate înţelege ce au putut însemna acele cuvinte istorice. Noi le-am trăit semnificaţia în toată profunzimea lor, dar nu numai pentru noi şi pentru românii din Transilvania de Nord, ci

pentru toți românii de pretutindeni, chiar dacă pentru unii ziua de 23 august 1944 nu a însemnat – ca pentru generațiile tinere ulterioase – decât mici, bere şi două zile la iarbă verde. Pentru toți românii şi istoria ei, această zi a fost cu adevărat una providențială. O zi zi salvatoare venită din cer. Dar acea zi ne-a fost confiscată timp de aproape 50 de ani ca zi națională comunistă, deşi ea a reprezentat o mare cotitură istorică care a schimbat adevăratul destin al istoriei noastre. În primu rând ne-am recâştigat Ardealul de Nord, dar ne-am dobândit un loc mai bun la terminarea războiului.

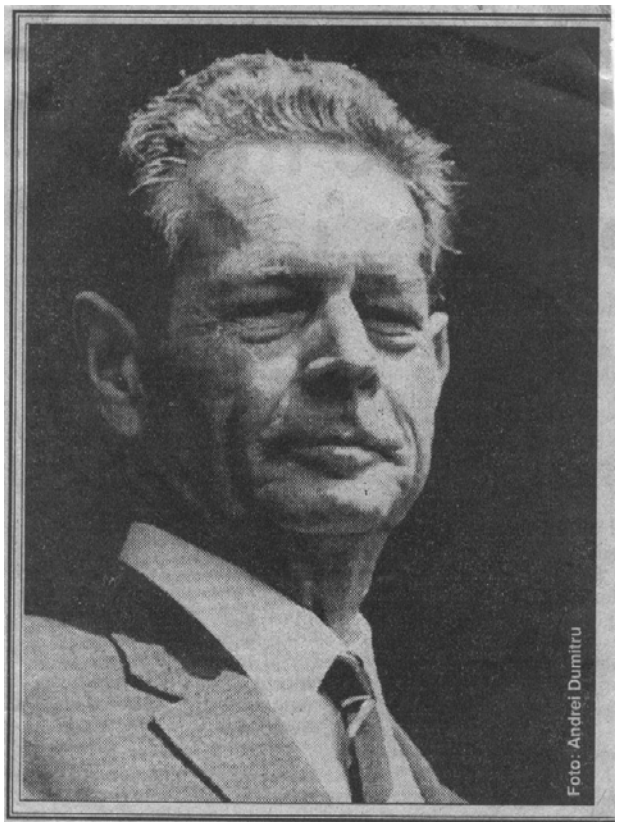

Fig. 20/A: M.S. Regele Mihai

Despre contribuția României prin acel gest la evoluția acelui pustiitor razboi, nu trebuie să vorbim noi românii care am putea fi consideraţi subiectivi, ci beligeranții înşişi a celor trei puteri: istoricii, politicienii şi, în general analizele şi studiile efectuate. Acestea au conchis că durata războiului s-a scurtat cu peste jumătate de an, iar prin aceasta, zeci de mii de vieți omeneşti şi bunuri materiale din partea ambelor tabere au fost cruțate şi salvate. Urmare acestui act istoric curajos şi decisiv, ruşii au avut ocazia ca într-o singură lună să înainteze în teritoriul ocupat de germani, peste 1.000 km., obținând şi importante succese tactice şi strategice şi să captureze zeci de mii de soldați inamici.

Dar cu toate acele semnificative contribuţii armate, inclusiv considerabila contribuţie de arme dusă alături de armata sovietică, România n-a beneficat de statutul de cobeligerantă, iar la aniversarea a 50 de ani de la debarcarea în 1944 a aliaţilor în Normandia, partea Română a fost reprezentată doar de Ion Iliescu. Artizanul loviturii de stat, regele Mihai, deşi a fost decorat de ruşi cu cea mai înaltă distincţie istorică (Ordinul Victoria)., ca şi de mari distincţii ale aliaţilor a fost reprezentat de un figurant care nu avea absolut nici un merit faţă de acest act. Un gest al lui Ion Iliescu care, dacă ar fi manifestat (fie şi formal), o propunere personală ca să nu participe singur la festivităţle aniversare, ar fi demonstrat că şi dl Iliescu e totuşi un mare caracter, dar nu a schiţat-o.

Germanii, pe drept cuvânt sunt supăraţi pe noi că i-am trădat, după cum i-au trădat şi italienii "din axa comună", dar altfel nu ne-am fi putut salva ca popor. Aproape că n-am mai fi existat ca tară. Ei justifică bombardarea cruntă a capitalei noastre în plină zi la 24 august 1944, neexistând nici antiaerină, când au fost transformate în ruie valorile noastre cilturale (Palatul Regal, Ateneul Român, Teatrul Naţional, precum şi alte numeroase asemenea obiective reprezentative), ca represalii saţă de actul nostru de trădare. Mai supăraţi decât germanii am putea fi noi, cei care am fost trădaţi prin pactul Ribbentrop-Molotov şi pierderea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord, ca şi, în aceeaşi tragică vară, prin Dictatul de la Viena cu înjumătăţirea Transilvaniei Oare acestea n-au fost mai mult decât trădări ? Dar printre beneficiarii acestei scurtări a războiului trebuie enumeraţi chiar şi germanii, care, pe lângă acele zeci de mii de militari şi civili salvati de la moarte, au fost cruţaţi de prăpădul altor bombardamente, poate şi mai nimicitoare decât cel de la Drezda, care, într-o noapte a fost tranformată în ruine cu zeci de mii de morţi.

Dar trebuie să mai menţionăm că acea turnură care a convenit extrem de mult Aliaţilor, a căzut ca o bombă atomică asupra Uniunii Sovietice. Aceasta spera că România va deveni teatru de război de pe urma căruia să ne exploateze ţara cu şi mai mare lăcomie, de bunurile materiale pe care le mai aveam, în afară de imensele despăgubiri de război pe care le-au pretins. După cum au şi început cu anexarea Maramureşului (vezi titlul nr. 10: "O istorie a Maramureşului…"), ar fi urmat şi alte anexări, poate chiar a întregii Moldove care ar fi trecut ca o Republică Sovietcă alături de asa numita "Republica Moldiva" şi, în afară de faptul că întreaga armată ar fi fost deportată în imensa Siberie la muncă, ca prizonieră de război (după cum au început chiar în calitate de aliaţi pe frontul din apus când căutau să ne transfore armata în carne de tun. Cine ştie ce soartă ar fi avut Transilvania, căci banatul ar fi fost cedat Iugoslaviei.

Nu mai detaliez că eu şi colegul meu, sosiţi acasă după această veste şoc a regelui Mihai, ne-am pregătit în cursul nopţii, de frica represaliilor, să ne refugiem la munte, în satul Frânceni unde colegul avea rude, dar tocmai când ieşiam în zori pe poartă, cu ranițele în spate (încărcate cu alimente şi cu cărţi), am fost ridicaţi şi deportaţi de jandarmii unguri, iîmpreună cu alţi fruntaşi din sat, spre o ţintă necunoscută, acţiune generalizată pe întrregul Ardeal de Nord, despre care am rolatat în cartea "Relaţiile româno-maghiare". .

---

*

Tatăl meu, în perioada interbelică – învăţător la ţară în Transilvania – a alcătuit, în vederea instruirii elevilor şi a educării sătenilor, un voluminos album cu fotografii decupate din revistele vremii, despre copiii şi educaţia tineretului lumii. Albumul îl răsfoiau şi îl comentau cu interes nu numai elevii, dar şi locuitorii satului care veneau la şcoală că să audă coruri şi să vadă piese de teatru în care actorii erau copii lor. Ţin minte cu cât înteres priveau şi comentau imaginile din acel album cu foi detaşabile,. în care aveau ce vedea. Printre alte imagini, mi-l amintesc pe principele Mihai (cu care eram de vârstă apropiată) – tatăl principesei Margareta – care era prezentat în felurite ipostaze ale educaţiei sale, nu numai şcolare, dar şi de instruire patriotică. Astfel, putea fi văzut în deplasările sale cu clasa şi profesorii de specialitate la aşezăminte istorice sau pentru a-i cunoaşte frumuseţile, ca şi bogăţiile şi specificul naţional. Ca viitorul rege să cunoască istoria şi ţara sub toate aspectele şi să se identifice cu poporul asupra căruia va domni constituţional. Uneori îl vedeam lucrând la strung. Alteori îl vedeam întorcând brazda, arând la coarnele plugului sau spărgând lemne cu toporul etc. Cu ocazia unei vizite la domiciliul unui coleg de origine ţărănească, prinţul s-a aplecat şi i-a sărutat mâna mamei colegului care le-a ieşit în întâmpinare. Acest gest a demonstrat nu numai stima faţă de "talpa tării", ţărănimea, ci şi aprecierea ce o nutrea faţă de o mamă ţărancă care a ştiut să-şi îndrume copilul până la acel nivel .

În exil, după abdicarea forţată, nou înfiripata familie regală expulsată pe meleaguri străine, şi-a câştigat existenţa trudind din greu la munca de jos. Regele, alături de soţia sa, regina Ana, au început cu înfiinţarea unei crescătorii de păsări şi comercializarea ouălor şi cu grădinăritul. Mai târziu, regele a ajuns să fie chiar şi pilot de încercare. Întreaga familie regală, deşi era alcătuită din vechi şi binecunoscute familii regale înrudite de origine engleză, germană, franceză, rusă, daneză etc. a simţit şi s-a comportat conform îndrumărilor primite, respectând datinele şi tradiţiile naţionale şi onorând orice om ce se ridica la rangul bine meritat de "Om de caracter".

Expulzarea forţată ulterioară, de data aceasta postdecembristă a cuplului regal, de către tandemul Iliescu-Roman, a reprezentat un alt gest, nu numai neospitalier, ci jignitor şi dezonorant faţa de însăşi istoria noastră, când regele s-a întors în ţara natală după peste patruzeci de ani de exil, ca să se reculeagă la mormintele predecesoilor îngropaţi la Mănăstirea de la Curtea de Argeş (Regele Carol I şi regina Elisabeta şi regele Ferdinand şi regina Maria). Cuplul a fost obligat să facă calea întoarsă prin blocarea şoselei cu vehicole ale poliţiei, şi obligat să părăsească ţara în aceeaşi seară. Acest gest a fost cu atât mai sfidător cu cât regele s-a angajat să conducă personal automobilul fără escală şi să nu râmână în ţară mai mult de 24 de ore. Dar nevrednicul gest nu l-a dezonorat pe rege ci pe înşişi autorii acelei măsuri care şi-au dezvăluit adevărata lor conduită faţă de istoria naţională. Crede oare tandemul Iliescu-Roman că prin comportamentul lor sfidător a câştigat în faţa istoriei României ? Nicidecum, căci istoria se scrie chiar şi după ce nu mai sunt protagonişţii.

*

Regele este astăzi marginalizat, dar el a reprezentat unitatea şi rezistenţa împotriva exceselor comuniste între 23 august 1944 şi 30 decembrie 1947, ceea ce a deranjat foarte mult viforniţa ce ameninţa tot mai mult esenţa neamului nostru. Nicicând până atunci România n-a fost mai unită şi mai însufleţită ca atunci când s-a strâs în jurul regelui său să-l ocrotească, ca în cei peste trei ani încheiaţi de unitate naţională. După expulzarea regelui a urmat neînţelegerea care s-a extins şi a tot crescut până în zilele noastre. Ne lipsea unitatea şi coeziunea

*

Funcţia de rege este şi ea o meserie şi încă una extrem de greu de dus cu demnitate. Aici nu se acceptă jumătăţile de măsură. Poate este cea mai grea din toate meseriile existente într-o ţară. Numai regele în funcţie ştie de la câte acţiuni fireşti şi omeneşti trebuie să se abţină, de care alţi ceteni beneficiază din plin ca fiind fireşti, Funcţia îi pare uneori o captivitate Reşedinţa sa bogată şi luxoasă din ţară îi devine adesea glacială, regele trebuind să rămână simbol naţional.. . Nu e aşor să fi un mare rege mai ales în vremuri grele. Poţi avea de toate fără să ai nimic. Eşt stăpânul tuturor cetăţenilor ţării, dar devi şi slujitorul tuturor. Trebuie să-i reprezinţi pe toţi fără ca ei să te reprezinte pe tine.. Ce n-ar fi dat uneori tânărul rege să-ţi îmbracie pardesiul căruia să-i ridice reverele, să-şi pună şapca în cap şi să plece la plimbare hoinărind să privească vitrinele, să-şi facă cumpărături; să privească în casele oamenilor sau să se amestece cu mulţimea fără să fie determinat să facă doar baie de mulţime, ceea ce este cu totul altceva. i mai ales peste câte obstacole trebuie să treacă, rămânând demn şi neclintit, la fel ca o stâncă izbită de valuri şi de vânturi în peioada furtunilor. Depinde însă ce fel de rege înţelege să fie, căci există rege şi rege. Expunerile cu valurile şi vânturile sunt aproape permanente pentru un rege, chiardacă populaţia nu le simte.

În exil a trăit … "omeneşte", ca un cetăţean care ţine la onoarea lui, ca un adevărat *gentle man,* dar sentmental a dus grija ţării ca şi în calitate de rege autentic, după cum şi majoritatea locuitorilor l-au considerat ca pe regele lor chiar şi când a fost departe de ţară. Când am fost în Elveţia pe la sfâşitul deceniului şaizeci, am ţinut din toată fiinţa mea să cunosc şi să-i înconjur cu pasul şi privirea reşedinţa sa, deşi eram convins de risc, căci locuinţă era ţinută permanent sub observaţie de securitate. Simţeam că acolo bate şi inima autentică a României. Nu este uşor să fi şi să rămâi timp de o viată un simbol naţional real. Sunt convins că pe regele Carol al II-lea îl atrăgea România doar rangul de a reveni la tron împreună cu Lupeasca şi mai puţin iubirea de ţară

Când vorbim de regalitate, trebuie să facem disticţia între Casa Regală, ca simbol naţional şi între regele ca persoană sau ca personalitate. Noi am avut patru regi: doi încoronaţi şi doi neîncoronaţi. Toţi au fost mari în felul lor. Despre primii doi nu mai vorbesc că sunt prea bine cunoscuţi. Dacă n-ar fi fost ei, nu existam astăzi ca ţară întregită şi modernizată. Pe regele Ferdinand l-am prins în viaţă până la vârsta de patru ani, dar am simţit la moartea lui ce a reprezentat unitatea naţională. Pe ceilalţi doi i-am trăit însă din plin.

Carol al II-lea a fost un rege aventurier, un om fluşturatic, deşi populaţia l-a primit la început cu simpaţie şi cu speranţa că se va identifica cu interesele naţionale. Îi plăcea parada militară, festivismul, îmbogăţirea şi jocul de cărţi unde trebuia să câştige. Dacă i-ar fi plăcut viaţa familială, dacă ar fi fost un om de casă, România n-ar fi trecut prin atâtea tragedii politice. A fost un foarte slab politician, căci prin uneltiri sugerate de la palat, nu poţi conduce în mod demn şi eficient o ţară. A avut însă un merit că a fost receptiv la sfaturile bune ale oamenilor de valoare (construirea muzeului satului, înfiinţarea organizaţiilor de tineret, crearea fundaiilor culturale et.) Cu tot caracterul său de frondă, amanta sa l-a ţinut sub papuc în viaţa sa intimă, şi l-a jucat pe degete ca pe un titirez în viaţa intimă, deşi mai scăpa periodic de sub controlul ei, asemenea lui Zeus faţă de Iunona. Dar el nu ieşea de sub cuvântul ei, fiindu-i unicul consilier real, dar un consilier nefast faţă de interesele ţării, căci ea dicta şi politica pe care regele trebuia să o urmeze.

Regele Mihai, comparat cu tatăl său, îi era net superior din cele mai multe puncte de vedere. E drept că era reţinut şi nu-i plăcea să se afişeze la parade pompoase În afară de trăsăturile sale genetice moştenite, el a primit o edicaţie bine chibzuită, fundată pe dragostea de ţară, transmisă din partea unor mari personalităţi naţionale. Dar a traversat o epocă haină în care nu s-a putut valida faţă de capacităţile sale, deşi întruchipacompetentă şi vrednicie.. Deşi părea atât de reţinut, era o mare personalitate cu sensibilitate sufletească (deşi îi plăceau maşinile şi tehnica). Dacă îşi va scrie autobiografia, se va vede că a fost un titan în materie de gândire.politică, la fel ca şi galaxia în care trăim. Păcat că am irosit un asemenea rege în schimbul unor surogate. Se deosebea diametral faţă de tatăl său, în schimb avea mult trăsături comune cu ale bunucului său Ferdinand, migălos şi studios.

Astăzi este acuzat şi bârfit de mulţi aparţinând tagmei neocomuniste, ca şi de alţii fără personalitate proprie care se lasă influenţaţi de aceia care exercită o mare şi nefastă influenţă în lumea noastră atât de instabilă şi superficială. La ultimatumul ce i s-a dat pentru abdicare, atât Gheorghiu-Deg cât şi Petru Groza, aveau pistoalele încărcate în buzunar, dar şi mai inuman a fost şantajul că cei o mie de studenţi proregalişti arestaţi, vor fi ucişi. . Există păreri iresponsabile care susţin că în pofida acestor ameninţări, regele nu trebuia săcedeze ameninţărilor.

Scriind aceste câteva consideraţii, mă gândeam cât a trebuit să îndure pentru ţară pentru vina de a fi rege în vtrmuri tulburi. În tinereţe a fost între ciocan şi nicovală între cele două iubiri fireşti: iubirea de mamă şi iubirea de tată. Întâi suferea pentru multiplele suferinţe ale mamei sale, expulzată din ţară şi pe care nu-i era îngăduit să o vadă ca adolesct decât odată sau de două ori pe an. pontru scurt timp. Dar nu se putea dezice nici de iubirea faţă de tată. În calitate de fiu, prinţului moştenitor nu putea adopta sufleteşte o atitudine ostilă faţă de tatăl său, deşi îl durea comportamentul tatălui său, atăt faţă de nama sa, cât şi faţă de popor. Când regele Carol al II-lea a părăsit definitiv tara, fiul său l-a condus la gară, însă de atunci nu s-au mai văzut.

Regelui nu-i era dat să aibă nici prieteni intimi, căci regele domneşte peste toţi. El este al tuturor şi al nimănui. Dar el îşi iubea din suflet şi cu profunzime poporul, după

cum şi poporul îl iubea pe el, iar aceasta era hrana sa sufletească permanentă. Nu mă refer la un apropiat cum era Corneliu Coposu sau la un devotat ca Dan Amedeu Lăzărescu sau ca mine, dar ca noi erau alte milioane de oameni în România pentru care regele reprezenta unitatea națională. Erau însă şi alții, mai ales după expulzarea sa din România, care, aflați sub propaganda duşmănoasă antireganistă, inclusiv cei din perioada post comunistă, care il urau în necunoştință de cauză, căci acesta era cuvântul de ordine. al comuniştilor străini de veleitățile neamul nostru, iar la asemenea îndemnuri erau mari experți. Isus când era pe cruce şi a văzut atâta ură în jurul său, privindu-i atât de înfocați, a spus:"iartă-i Doamne că nu stiu ce fac".

Sper că regele Mihai, n-a comis greşeala de a nu-şi fi scris memoriile, căci ce a rezultat numai din interviurile date nu este suficient. Deşi mareşalul Antonescu căuta să-l țină mai la distanță de politiă, considerându-l "un copil", ca să nu vorbesc de şicanele dure ale perioadei comuniste care au urmat între anii 1944-47, regele a acumulat multe învățăminte, dar fără să se poată valida la valoarea capacităților sale. În perioada exilului, a devenit o adevărată enciclopedie politico-istorică de mare om politic.

*

La înmormântarea marelui nostru om politic Corneliu Coposu aveam emoții că din mulțime se va găsi cineva care să-l asasineze, ceea ce nu era deloc greu când toate serviciile secrete aparțineau neocomuniştilor.. S-a procedat înțelept deşi între rege şi Cornelui Coposu era o mare afinitate sufletească. A participat însă, în numele regelui, regina Ana, cu mult curaj şi contopire cu poporul. S-a văzut cât era de ataşată soțului său şi poporului căruia, deşi nu a fost încoronată regină, era o unitate de simțire. Poporul o considera *de facto* ca pe propria regină,. spre deosebire de Lupeasca regelui Carol pe care poporul o detesta. Imi închipui ce se petrece în sufletul acestei regine şi ce tragedie trăieşte văzând acest popor pe care l-a simțit aproape când au revenit în 1992 şi primiți de popor mai mult decât regeşte, după care a urmat o altă aprigă campanie antimonarhistă, dar concepută pe criterii mai perfide.

*

Nu ştiu cât a fost de reală "fişa mea psihologică despre regalitate", dar dacă mi-ar fi cerut securitatea o informație "de informator", tot aceasta ar fi fost.declarațiile mele. Sper că n-am comis o inadvertență prin această sinceră îndrăzneală, dar mai ales sper că M.S. Regele îşi scrie memoriile, pagini care vor reprezenta pentru istorie mărturii vii al calvarului românesc.

*

În primele luni ale anului 1945 regele Mihai a vizitat Clujul. Eu eram student la Sibiu, la facultatea de medicina, aseasta fiind încă refugiată acolo. Părinții mei mi-au povestit în amănunt cum s-a desfăşurat vizita. Ei aşteptau în marea Piață a Unirii ca să-l întâmpine cu onoare.

Deşi între gară şi centrul oraşului erau cam 2-3 kilometri, când regele a urcat în tribuna împrovizată din Piața Gării pentru a saluta mulțimea, cei din centrul oraşului au auzit o explozie de urale ca şi cum acest entuziasm s-ar fi petrcut la câțiva paşi de ei, atât erau de puternice urările de bucurie ale celor veniți în întâmpinare din toate satele din

județ. La Cluj, marea Piață a Unirii a fost şi ea neîncăpătoare. Toate bulevardele radiale pieții erau înțesate de mulțime. Regele reprezenta simbolul unității naționale îndeosebi la început de comunism. Chiar şi la serbările de 10 mai din anul 1946 şi 1947, lumea adunată în piețe scanda plină de entuziasm: "regele, regele", penntru ca după 1947, doar pronunțarea cuvântului de rege a devenit pasibil de închisoare, fără să dispară însă din inimile românilor, în ciuda propagandei aprige de defăimare a sa şi a regalității.

În tineretul din anii 1945-47, dar şi din anii următori, vibra patriotismul, idealismul, sentmentul de autodepăşire şi dorința de a-şi vedea țara înflorind.

Păcat că unul ca Ion Iliescu şi cimpania sa, au ajuns să ne scrie istoria o perioadă atât de lungă şi de hotărâtoare.

Fig. 20/B: Grup de studenți clujeni într-o zi de 10 mai. (Subsemnatul în mijloc, cu căciulă şi brâu)

b). Nicolae Ceauşescu

Mulţi cititori, asemenea mie, care l-au urât pe Ceauşescu în ultimii săi ani în care a fost în fruntea Statului Român, se vor întreaba ce mi-a venit să am o asenenea gândire aberantă. Aceasta a fost şi întrebarea pe care mi-am pus-o ie.Una din explicaţii a fost că imediat după revoluţie, parcă am căzut din lac în puţ. Înaintea de venirea lui Ceauşescu am trăit adevăratul comunism stalinist cu înfăţişare înspământătoare de Cerber. Era comunismul lui Stalin, a lui Gheorghiu-Dej şi al Anei Pauker. Sub Ceauşescu au urmat 15 ani relativ buni, ani de destalinzare, când comunismul lui Ceauşescu, asemenea lui Baba Dochia, scotea câte unul din cele şapte cojoace, putându-se trăi mai degajat, deşi ea tot Baba Dochia rămânea.

Ţările din vest, văzând iniţial că România se desprinde de Moscova, a fost ajutată progresând semnificativ. Din adevărat iad comunist, am trăit vreo 15 ani într-un fel de purgator dantesc, dar sprijinul ne-a fost retras cand vestul n-a mai fost interesat să ajute o ţară comunistă, când şi alte ţări foste comuniste au început să se debaraseze de comunism, România prăbuşindu-se economic, iar populaţia a început să-l deteste pe Ceauşesci, căci multumirea omului trece prin stomac. Dar la căderea aparentă a comunismului, după acel rău a urmat altul şi mai rău, cel al tranziţiei postdecembriste când populaţia s-a convins de zicătoarea că "e rău cu rău, dar e mai rău fără rău". Poporul nu admite să fie furat şi minţit. Cu vremea, el "dă de pământ" cu cei care încearcă să-l înşele. Regimul instalat la revoluţie a jignit şi mâniat, încet dar sigur poporul, instalându-se, în loc de ură, o scârbă faţă de minciuna sfruntată prin care se încerca să fim induşi în eroare..

După moartea lui Gheorghiu-Dej, s-a procedat la instalarea unui interimat, urmând să se efectueze alte alegeri după ce se va fi căzut de acord asupra unei personalităţi alese din mai mulţi candidaţi tari şi existenţi dintre vechii camarazi de luptă comunistă ai lui Gheorghiu-Dej. Aceştia îşi revendicau, pe tăcute, aspiraţiile şi presiunile. Lor nu le era teamă de un "semi analfabet neexperimentat" ca Ceausescu, dar s-au înşelat. Nu puteau intui în el ce zace. Cazul Ceauşescu s-a dovedit a fi însă, nu un caz, ci un real fenome care va trebui analizat psihologic, iar analiza lui trebuie începută încă înaintea împlinirii celor şapte ani de acasă şi continuată la şcoală primară unde – probabil – elevul Ceauşescu care, deşi era cotat ca cel mai slab din clasă, o fi avut un învăţator bun care i-a insuflat patriotismul ce l-a înflăcărat, precun şi "sărăcia şi nevoile" poporului pe care a înţeles să-l ajute, dar nu cu demagogia, ci cu fapta. Ce s-o fi ales de "premianţii" acelei clase ? Ceea ce s-a întamplat şi cu alţi premianţi "de carton" care învaţă pentru notă şi care caută să apară conformişti în faţa profesorilor. Să reţinem că însăşi Eminescu, Arghezi, Nichita Stănescu şi atâţia alţii au fost repetenţi în copilăria lor, dar au devenit cele mai mari genii ale culturii române, genialitatea lor fiind ascunsă în "aluatul" din care erau plămădiţi, Poetul şi sciitorul Iom Minulescu a fost corigent la pimba română, iar genialul compozitor italian Verdi a fost respins, cred că de două ori la examenul de primire la conservator. Sunt convins că acel învăţător de şcoală primară a lui Ceauşescu i-a insuflat mai mult patriotism şi omenie decât toată ideologia comunistă de

mai târziu la un loc. Cine ştie ce metamorfoze se petreceau în mintea şi sufletul acelui copil, poate timorat, dar introvertit. ? S-a constatat cu surprindere că în perioada de înflorire a lui Ceauşescu, acel repetent recita pe de rost poezii ai clasicilor români (Nunta Zamfiei fragmente din Scrisoarea I, Deşteaptă-te române etc). Descifrarea acelui suflet ar intra mai mult în specialitatea psihologilor decât a istoricilor şi a analiştilor politici. Unii oameni sunt ca o carte deschisă scrisă cu litere clare, pe când pentru alţii, parcă sunt scrieri cu ideograme, cu hieroglife sau cu litere cuneiforme. Într-un om, niciodată nu poţi şti ce zace şi nici surprizele, bune sau rele pe care le poate aduce. Ca şi în criminologie, uneori un fapt nesemnificativ duce la descoperirea de fapte esenţiale. Sub Gheorghiu – Dej a fost interzisă publicarea poeziei Doina de Eminescu, în schimb Ceauşescu a scos-o la lumină.

Ceauşescu şi-a luat rolul în serios încă din primele zile de la instalare, venind în fiecare zi cu câte o noutate politică inedită şi chiar demascatoare cu care a surprins favorabil populaţia, neobişnuită până la el cu măsuri îndrăzneţe, ci doar cu acţiuni comuniste conservatoare şi un limbaj stereotip. Această situaţie i-a fost favorabilă, fiind în scurt timp acceptat de public, obişnuit până la el să asculte mereu şi mereu limbajul de lemn. Mai mult decât atât. El l-a atacat deschis încă de la început chiar şi pe predecesorul său, Gheorghiu-Dej pentru unele grave erori politice Scopul lui a fost să dobândească adeziunea populaţiei, ducând bătălii curajoase pe ambele fronturi: intern şi extern.

Dar faptele şi acţiunile lui Ceuşescu trebuie judecare, în principal, în contextul în care au fost realizate, precum şi prin efectele prin care au fost obţinute unele acţiuni şi iniţiative cu adevărat îndrăzneţe . Nu Ceauşescu a creat sistemul comunist în România. El a căutat, şi chiar a reuşit să-l mai îmblânzească. Să-l mai umanizeze. Din capul locului, toţi românii ar trebui să facă distincţia dintre comunismul stalinisto-dejisto-paukerist şi cel ceauşist. Dar această diferenţiere nu o pot stabili decât cei care au trăit efectiv evenimentele, atât pe unele cât şi pe altele, iar acestea nu numai după ce a fost ciuruit de puşca mitralieră de către regimul ”salvator” care i-a urmat. Cancelariilor de dincolo de cortina de fier le-a convenit mult acea apropiere a României faţă de vest, mai ales că aceasta includea şi o distanţare faţă de Moscova. Dar politica, se spune că este o mare curvă care îşi abandonează atât tovarăşul de pat, cât pe cel de interese, dacă altul oferă mai mult.

Dintre realizările politice ale lui Ceauşescu se desprindea mai ales o nesupunere cam ostentativă faţă de ordinele venite de la Moscova, precum şi nerecunoaşterea oficială şi anularea pactului Ribentropp-Molotov de ocupare a Basarabiei şi a Bucovinei de Nord. Tot el a recunoscut Statul Izrael cu care a stabilit relaţii diplomatice (pe care alte state din lagăr nu le aveau). Ceausescu a mediat ca preşedintele Egiptului, Anwar El Sadat să viziteze Izraelul îmbrăţişând-o în văzul lumii chiar pe Golda Meir, şeful Statului Evreu din acea perioadă. Realizările nu se opreau aici. România recunoştea, înaintea altor state, relaţiile României cu statele arabe (Egipt, Siria, Iordania, Irac). S-au intensificat, atât pe linie politică, cât şi economică, relaţiile cu Republica Federativă a Germaniei (cosiderată cel mai capitalisto-imperialist stat anticomunist din lume) cu care a stabilit, de asemenea, relaţii diplomatice, înaintea

Uniunii Sovietice. A îndrăznit să adopte neutralitate faţă de aprigul conflict politic şi ideologic ruso-chinez de atunci, când celelalte ţări comuniste erau alături de Uniunea Sovietică. La scurt timp a urmat împăcarea acestor puteri, pe atunci duşmane. Trimisul direct ca mediator pentru a pune capăt acestui păgubos conflict politico-ideologic a fost primul ministru de atunci, Ion-Gheorghe Maurer. România a fost unica ţară din lagărul comunist care a refuzat, nu numai să participe la invazia armată a Cehoslovacie din august 1968, ci chiar a criticat public şi cu duritate acel act, considerându-l amestec în treburile interne ale unui stat suveran. Ceauşescu a mai fost critiv\cat că a fost un mare chibzuit, mergând până la zgârcenue, spre deosebire de Executivele postdecembriste ca s-au dovedit a fi 'mâini sparte". Toate aceste enumerări demonstrează curaj şi clarviziune.

În afară de toate acele contribuţii la politica internaţională trebuie să recunoaştem că pe plan intern, România a beneficiat şi de înlesniri economice, obţinând clauza naţiunii celei mai favorizate din partea USA. România a fost prima ţară din acel lagăr care a fost admisă la Fondul Monetar Internaţional şi Banca Mondială, obţinând şi schimburi comerciale avantajoase cu importante ţări capitaliste. România s-a bucurat şi de o continuă şi lungă stabilitate monetară de care a beneficiat întreaga populaţie a ţării timp de aproape două decenii. România a mai fost gazdă a doi preşedinţi ai Statelor Unite ale Americii, a înaltei personalităţi mondiale, Charles De Gaulle şi a foarte multor şefi de state. De exemplu, împăratul (negusul) Abisiniei (Etiopiei), Hailî- Selasie, cel care a dus lupta de rezistenţă înpotriva anexării ţării sale la Italia lui Musolini. Aceasta a fost doar una din zecile de ţări ale lumii cu care am stabilit relaţii comerciale şi culturale. Nu insist asupra reduceri drastică a infracţionalităţii din ţară. Femeile spitalului nostru aflate în tură de noapte putea veni la serviciu fără teama de a fi atacate, deşi spitalul era amplasat la periferia capitalei şi se făcea economie de lumină electrică. Pe pereţi la frizerii şi alte ateliere de acest fel era scris: "Nu primim bacşiş". Chiar şi în autobuse şi tramvaie s-a căutat să se generalizeze desfiinţarea taxatorilor şi înlocuirea lor cu automate, iar această măsură nu era luată numai pentru a se realiza economii, ci cu scop educaţional, deşi poate că sistemul care a decis măsura ştia că merge în pierdere, dar se urmărea introducerea unui curent de opinie educativ în rândul populaţiei..

Trebuie să recunoaştem că în acest interval s-a şi construit enorm de mult şi consistent. Dar progrese importante s-au făcut nu numai în infrastructură, ci şi în suprastrucrură şi la cultură. Pe plan social, erau gratuităţi nu numai pentru pensionari, ci şi pentru toţi salariaţii la asistenţa socială, la casele de odihnă, la cure balneare şi la spitalizare . Deşi Ceauşescu se arăta ateu, tot el, prin deceniul '60, a lăsat să se tipărească Biblia, care nu mai fusese tipărită de decenii. El şi-a înmormântat părinţii creştineşte şi le-a pus cruce de marmură la morminte. Familiile activiştilor de partid îşi cununau copiii la biserică, iar la Paşti vopseau ouă roşii şi coceau cozonac destul de "la vedere", căci mirosul coacerii lor se împrăştia peste tot. Un fapt aparent neînsemnat mi s-a părut grăitor, când viitorul pretendent la mâna fiicei sale Zoia, dl Mircea Oprea, a venit la părinţii fetei să le spună hotărârea lor. "Odiosul" i-a propus să revină şi să o ceară de soţie de la părinti, dar respectând tipicul tradiţiilor româneşti de la ţară. După căsătorie a urmat o poveste de dragoste terminată tragic. Soţul, rămas văduv, ar putea scrie un astfel

de roman ca al dramei lui Romeo şi Julieta, romanul Tristan şi Isolda, Ruslan şi Ludmila sau publicand scrisorile, ca şi cele dintre Eminescu şi Veronica Micle, când cei doi orotagonişti români Mircea şi Zoia) se aflau la închisoare. Dragoste adevărată poate să existe chiar deasupra politicului. Literatura română tot nu posedă un asemenea gen de roman, mai ales că în cazul nostru nu e vorba de o ficţiune ci de o realitate bazată pe documente, fiind necesară doar retranscrierea acelor scrisori de o sensibilitate şi de o profunzime literară, deşi erau spontane şi chiar subversive. Ar trebui cerute şi declaraţii detaşate (post mortem) şi despre ea ea ca om, nu ca fiică de şef de stat.

Pe vremea aceea, din nefericire, nu s-a renunţat însă la cenzură şi la supravegherea îndeaproape a fiecărui cetăţean. Era o mare culpă să ai rude în străinătate, mai ales fugite, sau să fi fost divulgat de "prieteni" că asculţi postul de radio Ruropa Liberă, deşi acest post era ascultat de majoritatea populaţiei, inclusiv de activiştii de partid sub pretext că trebuie să se informeze despre cum stau lucrurile în ţară. .

Dar, după ce România n-a mai fost unica ţară angajată pe acest drum, a urmat treptat izolarea ei internaţională, interesele politice ale vestului începând să scadă odată ce şi alte ţări din lagărul socialist au început să-i urmeze politica. După ce acele ţări capitaliste şi-au făcut interesele cu România, au început să n-o mai sprijine deloc. Cu toate acestea, Ceauşescu dorea să le dea o lecţie căutând să-şi plătească datoriile externe şi chiar să obţiă depozite valutare pe seama scăderii nivelului de trai a populaţiei. La căderea lui, ţara acumulase 3 sau 4 miliarde de dolari la valoarea de arunci. Ultimele datorii pe care le mai avea de plătit la FMI (Fondul Monetar Internaţional) şi Banca Mondială nu i-au fost primite cu anticicipaţie, motiv pentru care a cmpărat aur din Elveţi, făcând să crească rezervele de aur ale Băncii Naţionale. Dar toate acestea s-au repercutat asupra nivelului de trai al populaţei care a scăzut drastic după 1980 (frig în case, cozi la alimente, felurite restricţii impuse).

.

Cu tot acel amestec de umbre şi lumini, este bine ştiut că în pofida acelor realizări şi a unui nivel de trai satisfăcător, destl de bun până la începutul deceniului '80, poporul român se săturase de escaladarea cultului personalităţii şi de excesul centralizării economice care nu permitea nici cea mai mică iniţiativă de comerţ individual, începând să se instaleze stagnarea şi să se simtă tot mai mult lipsurile legate de nivelul de trai. Aflându-se în această situaţie, Uniunea Sovietică, împreună cu întregul lagăr CAER (organizaţia economică a ţărilor socialiste) au accentuat şicanele împotriva României Socialiste rebele, care trebuia sancţionată pentru actele de independenţă, considerate de sfidare.

La acest capitol, spre final, Ceauşescu nu a vrut să ţină seama de recomandarea unor sfetnici economişti care au sesizat pericolul, greşală care l-a costat, mai ales că în acea perioadă a început să cadă, rând pe rând, câte o ţară din lagărul socialist, iar zidul Berlinului căzuse şi el. Dar în nici o ţară în care s-a produs această schimbare, n-au existat victime omeneşti ca la noi, ideosebi după căderea regimului. Trebuie să mai menţionăm că însăşi marea şi puternica Uniune Sovietică s-a dezmembrat tot în aceeaşi

perioadă datorită fenomenului instaurat de însuşi Gorbaciov, numit *perestroica.* S-a văzut clar că sistemul comunist era anacronic, iar destrămarea lui era iminentă, inclusiv în România. Deşi marea şi puternica Uniune Sovietică s-a destrămat, iar Gorbaciov a căzut în totală dizgraţie în faţa propriului popor, se pare că poporului rus, deşi nostagic după marea şi puternica Uniune Sovietică, îi convine actuala polirică de liberalizare, deşi a pierdut teritorii, putându-şi desfăşura mai bine afacerile.

Oare Ceauşescu, dictatorul, în ultimii săi ani când s-a aflat în fruntea statului, n-a trăit o profundă tragedie vâzâzâdu-se, întâi trădat de puterile străine care, iniţial l-au susţinut apoi l-au trădat necavalereşte, iar în final abandonat întâi de popor şi în final, de proprii să colaboratori, inclusiv securitatea ? În fundul sufletului său nimeni nu-l putea acuza că n-a fost de bună credinţă. Problema trebuie pusă astfel:dacă se nimerea un alt conducător comunist în locol lui, români ar fi dus-o mai bine ? Oare acele numeroase sinucideri care s-au succedat odată cu moartea lui: generalul Milea, soţia celui mai apropiat şi mai mare general în grad a lui Ceauşescu, Atanasiu, precm şi magistratul ca l-a judecat, nu spun că a fost ceva putred şi în legătură cu execuţia lor ?

c). Traian Băsescu

Să nu cerem de la nici un pământean perfecţiunea căci nu o vom găsi. "Aşa om nici vlădica nu-i şi nu-i nici împăratu' " (Coşbuc). Fiecărui om trebuie să-i acceptăm, inclusiv defectele, dar atunci când acesta deţine şi soluţii şi intenţii de a face bine ţării şi societăţii, în comparaţie cu ceea ce a existat rău până la el, avem datoria morală să nu-i punem piedici, ci să-l sprijinim prin contribuţia noastră la bunele sale intenţii. Iată una din declaraţiile sale la instalarea de preşedinte al României: "Aş vrea ca toţi şefii de instituţii să ştie că odată cu alegerea mea în fruntea statului nu se schimbă stăpânul. Schimbarea PSD de la putere nu înseamnă că au venit alţi stăpâni de la Alianţa Dreptate şi Adevăr. (…). În momentul de faţă, corupţia la nivel înalt a devenit sau este pe cale să devină o ameninţare la însăşi adresa securităţii noastre naţionale". Să-i punem în balanţă atât calităţile cât şi defectele şi să le cântărim. Un astfel de om s-a arătat a fi şi Traian Băsescu, mai ales că intrase în politică de peste un deceniu şi jumătate, iar înainte de aceasta încă a confirmat bărbăţie şi dârzenie (a fost comandant de navă de tonaj maxim). Nu mulţi asemenea oameni a avut România în istoria sa care să fi dat dovadă de atâta fermitate, mai ales în asemenea vremuri tulburi. În prezent, aproape că i s-a irosit o legislatură în fruntea statului prin şicane şi piedici absurde, prin oprelişti şi felurite tertipuri de sabotare a acţiunilor sale. Prin piedicile ce i-au fost puse şi faţă de care nu s-a făcut vinovat, va trebui să se ia în considerare candidatura la o eventuală a treia legislaturi, ceea ce nu ar fi o încălcare a constituţiei, mai ales fiind vorba de tentative de blocare a acţiunilor sale în lupta contra corupţiei.

Oare ce cuvinte i-ar caracteriza mai bine pe potrivnicii săi? Spunându-le oameni de bune intenţii, patrioţi, buni români sau capete pătrate, mărginiţi, sabotori sau

adunături ? S-o decidă opinia publică şi nu eu. După umila mea părere, ei sapă ţara la temelia ei ca să o prăvale la vale.

Din atâtea figuri care s-au tot perindat prin faţa noastră pe micile ecrane am apreciat oamenii după faptele realizate şi soluţiile propuse şi nu după demagogia lor. Trebuie să recunoaştem cu obiectivitate că nici dl Petre Roman n-a fost omul necesar ţării în momentul revoluţiei, plasat deodată în fruntea executivului român, alături de un preşedinte ca dl Iliescu. Dar dl Iliescu nu era în stare să-l disloce pe dl Roman când nu l-a mai dorit. I-a trebuiit sprijinul mineriadei a patra (cea din septembrie 1991), mineriada care a incendiat Consiliul de Miniştrii, obligându-l să se refugieze, ieşind prin uşa din dos. A rămas însă preşedintele partidului care s-a scindat în partidele rozelor, cu unu şi altul cu trei trandafiri. O altă mişcare diplomatică de mare maestru a fost că, pe cale paşnică şi naturală, dl Roman a fost înlocuit în mod legal din fruntea partidului ce care în conducea. Ulterior, îndepărtarea regimului politic Iliescu-Năstase a putut fi realizat prin vreo două-trei mişcări subtile, dar decizive şi de inspiraţie momentană, care au răsturnat o decizie, gata făcută pentru soarta salvatoare a unui popor. Deşi, în aparenţă, unele din acţiunile sale se par minore, ele sunt semnificative, grăitoare şi extrem de inspirate, prin care putem cunoaşte omul. Ele pot fi comparate cu o mişcare inspitată a unui mare maestru de şah care răstoarnă o situaţie gata câştigată a adversarului sau cu o atingere de tastă de calculator care schimbă total imaginea de dinainte a ecranului. Din acest punct de vedere, putem spune: “să ni-l ţie Dumnezeu”.

Să încep cu prima şi cea decisivă care s-a petrecut la 12 decembrie 2004 sub ochii a milioane de telespectatori aţintiţi pe micile ecrane la sfârşit de confruntare pentru ocuparea funcţiei de Preşedinte al României. Finalul confruntării se da între fostul prim-ministru Adrian Năstase şi Primarul General al Capitalei de atunci, dl Băsescu. Puţini credeau că nu va fi învingător dl Adrian Năstase, mai ales după ce a fost majoritar la alegerile parlamentare din cere s-au recrutat şi cei 322 de parlamentari care au susţinut demiterea sa. Amândoi finaliştii erau postaţi în spatele câte unui pupitru plasat la câţiva metri unul de altul. Amăndoi au fost supuşi din partea mediatorilor, unor tiruri de săgeţi verbale surpriză cu scopul de a-l surprinde pe celălalt “între corzi”. Telespectatorii, la fel ca protagoniştii, le urmăreau răspunsurile şi mimica cu respiraţia tăiată, fiecare cuvânt şi chiar intonaţia cuvântului contând psihologic. La un moment dat dl Băsescu îşi părăseşte locul apropiindu-se de pupitrul dlui Năstuse şi, fără să-şi fi vorbit până atunci “la pertu”, dl Băsescu îi spune cam următoarele pe un ton foarte natural: “Măi Adriane, nu ţi se pare ciudat faptul că noi, amândoi, nişte foşti comunişti notorii, să candidăm astăzi la funcţia supremă a României ?” I-am urmărit mimica d-lui Năstase care, în loc să răspundă degajat la subiect, s-a cam încurcat căutand să se dezvinovăţească şi să se distanţeze de comunism, dar neconvingător, crezând că prin aceasa va cnvinge auditoriul. Aceea cred că a fost picătura care a vărsat paharul preşedenţiei sale. Pe aceea o consider a fi lovitura de graţie prin care a fost îndepărtat oficial, nu numai preopinentul, ci însăşi “regimul Iliescian”. .

În acelaşi loc istoric în care s-au petrecut mai multe evenimente postrevoluţionare: Piaţa Universităţii, a avut loc un alt fapt memorabil. În acelaşi loc şi

aceeaşi dupămasă de ultimă sâmbătă de septembrie au fust organizate două mitinguri. Unul de către actualul preşedinte al ţării şi altul de fostul preşedinte, dl Emil Constantinescu pe care, recunosc că îl simpatizam mult, mai ales într-o vreme şi de la care ţara se aştepta la mai mult. Cele două gripări adverse erau dispuse deoparte şi de alta a bulevardului Bălcescu. La apariţia d-lui Băsescu tabăra dinspre Arhitectură (convocată de dl Constantinescu) a izbucnit într-un vacarm de huidueli şi fluierături ca şi cum ar fi provenit dintr-un stadion arhiplin în care se confruntau două echipe rivale. La început dl Băsescu a căutat să nu-i bage în seamă, dar mulţimea din zona sa îl dirija spre scena din faţa Teatrului Naţional unde se desfăşura un program artistic dedicat pensionarilor. Forţat de împrejurări, a trebuit să spună câteva cuvinte. Dar dl Băsescu s-a adresat mai puţin mulţimii, cât forţeler de ordine, cerându-le să îndepărteze de îndată gardurile metalice despărţitoare dintre cele două tabere aparent "rivale" astfel ca cele două grupări să se poată apropia căci românii nu trebuie să stea separaţi prin garduri metalice şi ţinuţi la distanţă prin forţe de ordine. întrucât "noi nu avem două sau mai multe Românii, ci una singură care trebuie să fie unită". Cu toţii trebuie să fim fraţi, nu să ne dușmănim şi să ne huiduim. Noi nu avem două Românii, ci una singură, ci două feluri de pubic: circa trei sferturi alcătuit din oameni constructivi şi circa un sfert alcătuit din demolatori. Vorba grea pe care o exprim nu este lipsită de acoperire. Dovadă este însăşi actualul Parlament şi ultimele consultări populare.

O tenacitate şi stăpânire de sine a demonstrat dl Băsesc şi când, în ciuda vacarmului creat de unii aşa zişi "iubitori de ţară" din Parlamentul României cu ocazia Procesului Comunismului, şi-a văzut împlacabil de citirea discursului său până la capăt, ca şi cum ar fi fost singur în sală.

Campania de destituire din funcţie a preşedintelui ales al ţării

Dl Băsescu s-a dovedit mare în primul rând prin faptul că a avut atâţia duşmani reuniţi în atâtea forţe politice pe care îi deranja în afacerile lor oneroase, fiind pornite să-l îndepărteze. Despre faptele sale s-a scris mai puţin până în prezent, în speranţa că se va scrie mult după ce va fi lăsat să-şi facă treaba şi să-şi ducă la capăt intenţiile. O ţară nu poate trăi decât prin unitate. În condiţiile în care ne aflăm, România are mare nevoie de coeziune între cetăţenii ei, dar şi de multă luciditate şi de un scop clar urmărit pe care noi nu-l avem încă infiltrat în conştiinţa noastră. Din cauza împilărilor noi ducem o politcă haotică, stupidă, încâlcită şi antinaţională. Noi ţipăm din toate puterile, după cum am fost îndemnaţi: "Capul lui Moţoc vrem !", fără să ştim cine este şi ce a comis rău acel hulit şi detestat "Moţoc" al zilelor noastre. La fel s-a procedat şi când s-a vrut suspendarea şi chiar destituirea Preşedintelui ţării când, din zecile de motive invocate, nu se putea alege cel puţin unul clar şi consistent. În realitate, pe rivalii săi i-a deranjat faptul că era un preşedinte activ şi permanent prezent "în miezul problemelor". Noi nu avem dreptul să ne dezbinăm ţara în mod forţat şi nejustificat, duşmănindu-ne român cu român. Dar se constată că urmărim să ne chiar tranşăm ţara în hălci, prin intermediul conducătorilor existenţi, după cum s-a întâmplat pe vremea domnitorului Moldovei, Ioan Vodă, supranumit de boierii vremii "cel Cumplit". Acel domnitor, decis de asemenea să

realizeze fapte mari, nu numai că a fost… "suspendat din funcţie" la insistenţele boierilor deranjaţi în acţiunile lor sectare, dar, după ce l-au capturat, i-au legat membrele, de patru cămile (şi nu de armăsari, astfel ca moartea să-i fie mai lentă) şi l-au spintecat de viu.

Fenomene asemănătoare au avut loc şi mai recent, dar prin metode considerate… "mai civilizate", de exemplu mitralierea sau intenţia de destituire din funcţie pe bază de "argumente juridice". Pe acestea însă nu le-au găsit la precedenta îndepărtare, deşi, de data aceasta s-au coalizat aproape toate partidele ruşinii care s-au considerat brave şi iubitoare de ţară. Autorii morali ai unor astfel de gâlcevi naţionale ne-ar putea duce ţara la nimicire. Ei sunt, în principal, unii patroni influenţi de canale de televiziune care finanţează şi unele trusturi puternice şi influente de ziare. Ei sunt cei care, deţinând forţa economică, urmăresc să deţină şi puterea politică. Această adunătură de cointeresaţi caută să dirijeze acţiunile politicienilor după digitaţia şi vrerea lor. Ei ar trebui ţinuţi însă sub control căci din culisele, din cuştile de sufleri şi din turnurile lor de comandă, incită şi bulversează spiritele în ţară. Acei "păpuşari " pretind şefului statului să li se supună şi să devină altfel de om decât ceilalţi oamenii, căutându-i pricină prin învinuiri puerile şi ridicole, ca de exemplu că la o întrunire populară a băut din sticlă, ca şi cum – vezi Doamne – acestea ar face parte din probleme politice majore ale ţării şi nu faptul că s-a pus să facă treabă în această ţară coruptă şi să înfăptuiască anumite obiective de interes naţional. Dar nu este lăsat. Aceştia ar dori să vadă în el un simplu figurant politic obedient care să fie jucat pe degetele acelor păpuşari.

"Lătrăii", negăsind învinuiri consistente s-au legat de faptul că a ciocnit un pahar cu un cetăţean oarecare la un resturant care nu era bine să fie nici de lux, dar nici unul popular. Prin asemenea găselniţe, ca şi altele, ei pretind că au descoperit vinovatul tuturor relelor ţării şi care trebuie scos din circuit. Dl Băsecu, asemenea lui Fidel Castro, s-a ridicat împotriva unui regim corupt, cum a fost cel al dictatorului Batista, căci românii erau exploataţi la sânge de un asemenea regim nesătul, ca şi cum ar fi fost duşmanii ţării. Ei nu se privesc în oglină să se vadă cine sunt. Au urmat, asemenea copoilor, să găsească motive de învinovăţire că ar fi încălcat grav însăşi Constituţia, adică legea fundamentală a ţării, dar nu le-au găsit. Dar ei nu vor însă să vadă hoţiile pe care singuri le săvârşesc, adică bârna din proprii lor ochi. Acei gangsteri "pedanţi" pretind ca unii şefi să fie supraoameni. Dar om e şi el ca noi, iar noi ca el. Ferească Dumnezeu să avem un supraom în fruntea statului sau a guvernului. Dar mai ales ferească Dumnezeu să-i mai avem mult timp pe acei critici-analişti care fac pe înţelepţii şi dau tonul în mass-media dominată tot de ei. În prezent a devenit o modă de bon ton să-l critici pe Traian Băsescu. Numărul lor creşte ca al rinocerilor din piesa lui Eugen Ionescu. Explicaţia să fie recompensele sau doar convingerile spontane ? .Ţara are nevoie de oameni puşi pe treabă, adică "de pălmaşi" şi nu de slujitori dresaţi să creeze zarvă şi gâlceavă. Ei oare nu văd că se demonetizează singuri (încet dar sigur), deşi au încă susţinerea îndârjită al celui sfert gălăgios din populaţie ?. Opinia publică începe să se simtă agasată de discursurile lor răsuflate, dar pline de venin.

Când eram adolescent stăteam la opera Română din Cluj cu coatele pe pervazul fosei orchestrei şi cu capul între mâini privind în jos şi ascultând orchestranţii care, în

aşteptarea dirijorului, îşi acordau instrumentele de suflat sau de percutat din care vor cânta. În acel interval era un amestec haotic de sunete în care fiecare instrumentist cânta după cum îi cerea instrumentul şi partitura.. Dar, odată cu intrarea dirijorului şi urcarea lui la pupitru, se făcea o linişte totală, cu excepţia aplauzelot publicului, urmate apoi de uvertură, ridicarea cortinei şi începerea spectacolului. Adevăratul spectacol abia de atunci începea şi se punea treotat în valoare, dar nu prin "a se da în spectacol" ca cel din Camerele reunite ale Parlamentului care, şi acela a fost tot un spetacol, dar unul al ruşinii şi decadenţei. Dar noi, în România, în loc să lăsăm dirijorul să-şi termine partitura, îi cerem înlocuirea înainte de a arăta ceea ce poate, cerând să treacă la pupitru altul, poate cel care rupe biletele spectatorilor la intrare.

Orice acţiune îşi are reacţiunea. Forţa cu care împingi peretele, cu aceeaşi putere te împinge peretele înapoi. V-aţi coalizat mulţi să-l destituiţi cu argumente ridicule. A sosit scadenţa ca şi pe el să-l apere mai multe milioane decât ale voastre, de trei la unu şi cu argumente cu adevat temeinice. Cuvintele d-lor Iliescu, Geoană, Voiculescu, Vadim, Tăriceanu etc., folosite cu ocazia tentativei de destituire au fost de departe mai dure decât ale mele şi ale apărătorilor săi. Nimeni nu s-a exprimat că vreunul din aceştia ar fi "un deşeu toxic" sau alte invective şi mai urâte cu care s-au compromis pe ei. De exemplu deadreptul iresponsabil, ca dl Vadim Tudor că Băsescu trebuie arestat că este un criminal De aceea, propun ca ceea ce a fost, a fost, iar acum să se pună capăt total şi definitiv acestei gâlcevi antiproductive. Mă pot aştepta să fiu acuzat de ultraj sau de orce altă învinuire, dar din nou o spun că au dreptul să ridice piatra doar cei care n-au folosit asemenea… "cuvinte stilistice".

La fel ca regele care a fost ţinut la distanţă de politică şi de prerogativele sale, d-l Băsescu încă s-a încercat să fie ţinut în chingi, ca între grinzile de la potcovăriile de la ţară. Dar va veni vremea când va arăta ţării ceea ce poate, iar alţii să scrie adevărata istorie a României.

Eu nu voi apuca să trag concluzii despre realizările de la finalul mandatelor dlui băsescu, dar mulrse vor scrie, dovadă acţiunile actuale furibunde şi descalificante.

*

"La 20 decembrie 2004 un vultur a venit dinspre mare sau – poate – s-a desprins din însăşi stema ţării şi s-a îndreptat apoi pe culmile Carpaţilor. De acolo ne-a transmis un mesaj. Iată-l:: Popor român ! Nu vă mai certaţi. Să fim uniţi. Să fim serioşi şi să ne apucăm de treabă că avem multe rămâneri în urmă şi mulţi duşmani în jurul nostru. Moştenim o ţară frumoasă şi bogată, dar răvăşită şi devastată, dar mai mult de către ai noştri decât de străini. Trebuie însă să arătăm lumii că suntem harnici şi cinstiţi, căci acesta este fondul nostru sufletesc Să nu credem în toate înşelătoriile pe care cei care nu ne-au vrut binele, caută să ne abată de la treburile noastre, căci şi între noi au mai rămas şi indivizi care, în interesele lor materiale şi în micimea lor urmăresc să ne dezbine şi să ne îndrepte spre haos, cum s-a întâmplat şi la revoluţie când, pe scena politicii noastre s-a folosit o placă turnantă care ne-a furat revoluţia şi ne-a adus la un scenariu, pe alocuri mai negativ decât a dus-o regimul precedent. Mare parte din ceea ce am agonisit şi am realizat din greu şi cu mari sacrificii sub comunism a fost irosit ajungând în buzunarele

beneficiarilor revoluției, pierderi considerabile pe care va trebui să plătim ani dearândul pentru a le putea recupera. Înainte de a trece serios la treabă trebuie să terminăm cu ura aprigă ce colcăie în țară ca într-un cuibar de şerpi veninoşi. Cei care au fost cu adevărat răufăcători să fie demascați, izolați şi pedepsiți, iar bietul popor martirizat, care a dus greul şi care a şi greşit pe alocuri, dar fără a fi trădător – (însă care n-a făcut rău, decât cel mult după aparențe) – să fie chemat la reconstrucția țării.

Deşi mă aflu acum în fruntea statului, mie vă rog să-mi acordați doar statutul de om obişnuit, cu bunele şi cu relele cu care m-am născut şi am fost crescut, dar am cele mai bune intenții ca prin ajutorul Dumneavoastră să scoatem țara din rămânerile în urmă, ca şi din afacerile dubioase şi păguboase în care a fost înbrâncită sa cadă. Pentru aceasta vă cer sprijinul Doresc să nu rămân un conducător figurant, doar cu numele de preşedinte, dar redus la tăcere, fără prerogativele pe care mi le asigură Constituția. Nu accept să fiu unul care să nu fi adus ceva folositor şi trainic acestei țări aflată într-o jalnică tranziție. Şoferul nu trebuie să fie mai cultivat decât pasagerii pe care îi conduce şi nici polițistul care dirijează circulația, mai deştept decât conducătorii auto, în schimb trebuie să cunoască şi să respecte legile circulației pentru a nu-i duce de râpă sau spre acccidente pe pasageri, ci pentru a-i duce pe toți la destinația lor cu bine. Scopul meu nu este să depăşesc elitele țării pe care le respect şi care îşi au rolul, fiecare în domeniile lor de activitate , dar, odată ce sunt preşedinte, este firesc ca toate acele bune sugestii să fie focalizate întâi prin programul minimal ce v-a fost expus la instalare. Doresc ca la retragerea mea să las o țară reînoită şi respectată în care să domnească cinstea, ordiea, hărnicia şi legea. După cum aleargă astăzi mulți din cetățenii noştri pe la străini ca să-şi agonisească un ban mai bun, doresc ca cetățeni străini şi cu bună stare materială la ei în țară, să vină cu gânduri bune la noi unde să trăiască mai relaxați, la fel cum s-a întâmplat în perioada interbelică şi chiar mult mai înainte. Iar aceasta cât mai urgent, până nu se goleşte țara de valori, iar aceasta depinde numai de noi. . *(Autorul aceste cărți şi-a permis să vorbească aparent în numele Preşedintelui Țării, dar numai după ce a crezut că i-a înțeles intențiile.*

21. <u>În loc de încheiere</u>

<u>Moto:</u> Nici cel mai surd om nu e atât de tare de urechi decât cel ca nu vrea să audă şi să înțeleagă. *(Aforism ciles din popor0*

Contează ceea ce întreprindem, nu ceea ce flecărim pe stradă, la întâlnirile cu prietenii şi chiar în presă sau la micofon. Din clevetiri nu poate ieşi nimic consistent şi de folos. Nu avansăm dacă ne comportăm ca un motor care e ținut In relanti, fără să-l ambreiem ca să pornească. El consumă combustibil de pomană, face doar zgomot şi poluează atmosfera cu gaz toxic. Asta fac romanii în prezent.

Cu toate că nu pot să-l contrazic pe Cesare Pavese care scrie că "Deşi viaţa activă este superioară vieţii contemplative, în societate preţueşti prin ceea ce eşti, nu prin ceea ce faci", eu sunt de părere că atâta vreme cât trăsşti, trbuie să acţionezi. În prima jumătate a anului 2007, parcă retrăiam în România tensiunea încordată din vechiul castel medieval din Danemarca, pe alocuri depăşind-o, dacă ne gândim la climatul şi atmosfera petrecute în Camerele Reunite ale Parlamentului cu ocazia desfăşurării "Procesului Comunismului", precum şi la mascarada destituirii preşedintelui ţării, ca să nu includem şi ambianţa tensionată din mass-media în plină amploare chiar şi astăzi.

Titlul acestei cărţi vorbeşte de la sine**.** Înainte chiar de a o deschide, trei sfrturi din cei care ar încerca să scrie o carte cu titlul "E ceva putred în România", fără să-i cunoască conţinutul acesteia, n-ar face decât să realizeze variaţiuni pe aceleaşi teme, cu excepţia acelora care văd lucrurile exact pe dos. A acelora care, crescuţi printr-o educaţie torsionată 9răsucită) sau care posedă tare genetice vicioase. Unii care nu concep decât să se dcclare, încă din start, împotriva oricărei iniţiatve constructive şi pacifiste. Ei formează o categorie de oameni al căror mers este în circuit (adică de manej de circ). Este să alerge în jurul propriei lor cozi pe care să o prindă, iar din a căror învârtiri ei nu pot să iasă. Din nefericire, aici am ajuns şi noi cu ţara. Oare n-ar trebui să realizăm că, mergând pe această rotire se crează ameţeala în care am şi căzut, căci suntem acum … "la pământ"?.Nu sunt nici pesimist, nici un prăpăstioos. Sunt doar un realist conştient şi un patriot ponderat care smte la fel ca trei sferturi din populaţia ţării care s-a exprimat cu ocazia ultimelor investigaţii oficiale. Cei 322 de parlamentari care au votat pentru destituirea preşedintelui (faţă de numai 108 de înpotriviri) reprezintă o aberaţie a realităţii din ţară care induce în eroare şi denaturează realitatea, ceea ce se va confirma probalil si la alegerile din acest an. Raportul real este exact pe dos. Acei parlamentari absenteişti şi chiulangii, sunt ei oare adevăraţii reprezentanţi ai poporului care să ne reprexinte cu fidelitate interesele naţionale sau nişte dubioşi care ne chiar compromit interesele ? Oare faptul că încrederea populaţiei în Parlamentul ţării a scăzut la numai 13 ţ nu justifică faptul că sistemul actual de alegere a parlamentarilor trebuie modificat ? Alegerile prin vot uninominal sperăm că vor pune capăt acelei stări de tranziţie ce trebuie să ia odată sfârşit.

Fig. 21/A: Toți împotriva tuturor (ca în România). (În pofida acelui vacarm infernal, iată că există şi oameni care citesc detaşaţi ziarul de cancanuri, amuzându-se, pe ei neinteresându-i ce se petrece în țară în jurul lor.)

Exclamările patriotarde nu trebuie confundate cu adevăratul patriotism, cel decent, adică cu iubirea de patrie din interiorul sufletului fiecăruia din noi. Patriotism nu înseamnă numai să mori – dacă e cazul – pentru patrie, ci să nutreşti dragoste de țară pe care să o ajuți când e la rău. Toți românii ar trebui să fie pătrunşi de cuvintele, cu adevărat pline de simțire patriotică ale soldatului care murea pentru independența țării pe pământ străin, din poezia lui Coşbuc; "Rugămintea din urmă":

"□i-ajuns în țară, eu te rog, fă-mi cel din urmă bine:
Pământul țării să-l săruți şi pentru mne."

Acesta este adevăratul patriotism: cel păstrat în suflet, nu cel şovin şi nici cel patriotard. Dar patriotismul mai trebie să fie şi unul activ. Adevăratul iubitor de țară tace şi face. Adicăînfăptuieşte. După cum au constatat onorații cititori, am căutat să spun neocolit lucrurilor pe nume, atrăgându-mi dezaprobarea multora, chiar şi din fruntaşii politici, precum şi a unora din mass-media şi nu numai pe aceştia. Dacă, dând cu mine de pământ, vor găsi căi mai bune, mai inteligente şi mai omenoase de a ne salva țara, îi rog

s-o facă deoarece aceasta am urmărit şi eu. Sunt convins că există numeroase căi, doar bune intenţii şi voinţă să existe.

*

Iar acum să mai fac o confidenţă care m-a frământat şi continuă să mă frământe încă de la revoluţie, poate şi aceasta şubrezind la şubrezirea sănătăţii.Este ştiut că populaţia este suportul naţiunii, dar o idee de anvergură trebuie să pornească de la un nucleu bine închegat de patrioţi şi care să îmbrace o cât mai mare amploare. Ea mi-a venit încă din timpul haosului şi vacarmului postdecembrist când sm început să scriu în presă zeci de articole la numeroase ziare. Abuzurile îl învaţă şi îl determină pe om să acţioneze. Tot din practică am învăţat că o ideie este greu de dus la împlinire fără sprijin efectiv alcătuit de grup de personalităţi cu autoritate şi prestigiu naţional. Chiar dacă ar fi existat o susţinere populară, serviciile de opresiune erau atât de draconice încât, că mişcarea din faţa balconului Universităţii nu era reînviată sub o formă viguoasă din partea mass-media care să trezească şi să înflăcăreze opinia publică, nu se putea ieşi din acel impas în care eram înghesuiţi tot mai mult.

De aceea, plecând de la această premiză, am plecat plin de speranţe, scriind la peste o duzină din principalele personalităţi politice şi culturale pe care am îndrăznit să le abordez cu memorii adaptate fiecăruia, în funcţie de poziţia pe care o deţinea în societate. Intenţia a fost de a-i mobiliza ca să se lanseze, într-o acţiune comună de presă în care să fie exprimate cele mai arzătoare şi mai dureroase doleanţe naţionale pentru a impulsiona redresarea ţării. Dar nici una din personalităţi n-a schiţat vreun semn, nici de aprobare, nici de dezaprobare. Acţiunea iniţiată a rămas deci fără rezultat. Amintindu-mi apoi că în istoria omenirii au existat "Cei şapte înţelepţi ai lumii antice" care au lăsat trasoare luminoase în conştiinţa societăţii de atunci, am căutat să restrâng colectivul la mai puţin de jumătate (adică la o grupare de şapte elite naţionale pe care le-am considerat că se bucură de apreciere şi popularitate în gruparea de opoziţie. Bazându-mă pe faptul că aveau cu toţii la activ o operă cultural-politică cunoscută şi o ţinută civică apreciată, am considerat că n-ar exista motive să continue "să se stea …sub prelată" unde să prsteze valoroasele lor activităţi intelectuale cărora li se consacau, fără să iasă pe baricade. Gândeam că cel puţin intelectualitatea trebuie să se mişte mai mult. Să fie mai dinamică. Cu toate marile deosebiri de vederi care le caracteriza stilul şi felul de a fi, de a gândi şi de a se afirma, am avut în vedere partea care-i uneşte, adică numitorul lor comun. Am considerat că, după cum lumina soarelui este alcătuită tot din şapte culori complementare diferite sau apropiate (ROGVAIV), prin intermediul acelor şapte grupări ale spectrului, se va putea obţine acelaşi efect. Dar, cu excepţia domnlui **Romulus Rusan** care m-a contactat împreună cu soţia sa, poeta şi omul politic, Ana Blandiana, n-am primit de la ceilalţi nici o reacţie. Motivul nu mi-a fost greu să-l înţeleg. Nu fiindcă aceste personalităţi n-ar fi simţit, cel puţin în egală măsură tragedia pe care o trăia ţara, ci pentru conjunctura plină de blazare şi de descurajare pe care o trăia populaţia, atât înaintea şi în timpul guvernării CDR (dar şi în inervalul 2.000-2004),. Domniile lor, cu siguranţă că se îndoiau de sprijinul necesar pe care l-ar primi de la publicul care, deşi suporta greu neajunsurile, şi-au imaginat că sprijinul popular necesar pe această cale este

mai greu de urnit şi de coagulat când toate pârghiile stăpânirii erau ţinute sub un control sever de către Partidul-Stat.

Personalităţile cărora m-am adresat cu memorii (cărora le deţin şi copiile), le enumăr în ordine alfabetică**: Ion Caramitru, Mircea Dinescu, Horia Roman Patapievici, Andrei Pleşu, Romulus Rusan şi Alex Ştefănescu**. Celei de a şaptea personalitate, domnului **Gabriel Liiceanu,** inclus tot în acest grup de şapte, m-am gândit să-i păstrez memoriul tot în sertar (alături de manuscrise), ca să nu interpreteze că prin gestul meu îl curtez pentru editarea la Editura Humanitas a unor cărţi încheiate deja, dar lăsate în suspensie de mai mulţi ani. Pe aceşti şapte stâlpi ai înţelepciunii româneşti (pe care îi include şi astăzi în aceeaşi categorie), îi mai rog odată ca să sprijine răspândirea acestui demers prin internet, supunând-o atenţiei opiniei publice, căci n-o fac pentru mine. Dar acest sprijin, recunosc că îl vor putea acorda numai cititu-i întâi conţinutul şi înţelegându-i scopul urmărit.

(Ca o coincidenţă, dar nu întâmplătoare, menţionez că toate aceste şapte nume au fost incluse şi într-un articol apărut în presa noastră în august 1990 de către o "celebră personalitate politico-literară", articol intitulat: "Zece oameni care trebuie împuşcaţi pentru a avea linişte în ţară". Lista deci, până la zece, era completată prin Doina Cornea, Alexandru Paleologu şi Octavian Paler).

La cei mai mulţi din cei şapte, pe care consider înţelepţi ai "inteligenţiei" româneşti, n-am izbutit să ajung personal, deşi m-am străduit, lăsându-le doar memoriul şi cartea tocmai recent apărută atunci, intitulată "Relaţiile româno-maghiare". Fiecare încercare de contactare a reprezentat o adevărată aventură. Menţionez doar vizita la UNITER unde i-am putut oferii domnului Ion Caramitru personal, memoriul, cartea şi explicaţiile necesare, ceea ce era prea puţin.

Nu pe un oarecare dr. Vîlcu îl vor spriji în răspândiea acelui demers, căci acesta este un anonim, ci ideia pe care caută să o propage şi care nu este a lui, dar este însuşită de ¾ din populaţia tării, ideie confirmată repetat de popor. Această ideie, deşi a fost bine coaptă, n-a putut exploda la revoluţie, dar a rămas ca o bombă cu explozie întârziată. Dar explozia care urmează trebuie să fie una non violentă, ca în concepţia indianului Mahatma Gandhi şi adaptată în România de Corneliu Coposu.

Acum să dea cu mine de pământ cine vrea, că şi eu am dat de pământ cu mai mulţi pe care nu i-am considerat vrednici, iar aceia să nu încerce să mă calce în picioare că nu le-o tolerez. Să se respecte demnitatea majorităţii poporului.

*

Iată că, datorită tehnicii de răspândire a cuvântului, nu numai prin tiparniţele din trecut, ci şi prin eter (prin internet), caut să mă adresez maselor şi pe această cale mult mai penetrabilă. Ceea ce am scris în cele câteva zeci de titluri şi subtitluri din cuprins nu e altceva decât o provicare faţă de toate categoriile de cititori. Oare încă nu ne-am convins că "pe drumul glodos şi greu, înbâcsit de pâclă deasă" la care am fost înhămaţi să scoatem hodoroaga, alunecând şi împotmolindu-ne, nu mai trebuie să continuăm ? Dacă nu vom face schimbări calitative radicale, ne va merge din rău în tot mai rău. Trebuie ca prin eforturi comune să împingem această lespede prăvălită intenţionat peste

gura peşterii intunecate în care este ţinută captivă gloata. Recunosc că unele din afirmaţiile mele sunt discutabile sau sunt greşite, dar tocmai acesta este scopul acestei scrieri. Acela de a face lumină împreună. Recunosc că am fost ofensiv, dar de departe mai puţin ofensiv faţă de cum au fost "ei". Îi invit acum să demonstreze contrarul. Chiar să treacă în ofensivă. Mă voi da bătut şi voi fi fericit dacă vor veni cu argumente mai verosimile..

Un proverb internaţional spune (în felurite variante): "Cine seamănă vânt, culege furtună". Parafrazând acest înţelept proverb, noi spunem: "Cine seamănă duşmănie, nu se poate alege decât cu dispreţ". Îndemnul la duşmănie şi la menţinerea conflictelor între români trebuie dezaprobat.

Închei cu un text din prefaţa la poveştile lui Ion Creangă. De la acea scriere a trecut mai bine de un secol şi jumătate, dar acele cuvinte vor rămâne mereu actuale:

"*Iubite cetitoriu. Multe prosti oi fi cetit de când eşti. Ceteşte, rogu-te şi ceste, şi unde-i vede că nu-ţi vin la socoteală, ie pana în mână şi dă şi tu altceva mai bun la iveală. Căci eu atâta m-am priceput şi atâta am făcut. Ion Creangă*".

Cineva care, citind-mi textul m-a sfătuit ca la recitirea lui … "să pun batista pe ţambal". I-am răspuns prin dictonul latin a lui Cezar: *alea iacta est* (zarurile sunt aruncate). Sunt în situaţia celui care, după o încordare, a lansat deja bila de popice care, acum este pe traseu spre grupul bucăţilor le lemn stunjit de care se apropie globul deja direcţionat. Rămâne de văzut dacă va atinge vreuna sau sau mai mulţi popi (de la popice), sau ei vor rămâne neclintiţi pe poziţie. Dacă n-am reuşit eu, vor azbuti alţii, căci nu pot fi contrazis că nu avem putreziciuni în România.

Acesta mi-a fost textul pe care, cu răspundere aici mai jos mă iscălesc, iar **ce va fi, va fi**. Vom trăi şi vom vom vedea.

*

În încheiere, doresc să mai fac cunoscut cititorilor "Cuprinsul" uneia din alte trei cărţi la care am făcut referire şi care zace în sertar. Această carte gata de tipar este intitulată: "Femeia de ieri, de astăzi şi de mâine", care are ca subtitlu: "Istorisiri de trezit conştiinţele adormite ale românilor". Deşi, după titlu nu te poţi conduce, căci titlurile pot să înşele, redau în continuare cuprinsul acesteia. În cazul în care, din cele peste 2000 de edituri înregistrate în România s-ar găsi una care să-şi manifeste interesul de a o edita, îi voi expedia CD-ul cu conţinutul integral, inclusiv imagistica. M-aş bucura dacă dintre editurile ofertante ar fi una care ar face parte din prima categorie de o mie. Dar o editură poate fi mare chiar dacă a editat o singură carte mobilizatoare. Sper să nu-mi tai craca de sub picioare dacă, luându-mă gura pe dinainte, voi spune că şi în lumea editorială e pe cale sa se formeze o mafie. Un gen de *cosa nostra* (cauza noastră), dar care nu e cea dreaptă.

Femeia de ieri, de astăzi şi de mâine

(Istorisiri de trezit conştiinţele adormite ale românilor)

<u>Moto</u>: Nu există înălțimi de neatis
ci numai aripi prea slabe *(Giovani Papini)*

Editura …

---

adresa internet: www.putred.ro, adresa e-mail: alexandru.vilcu@gmail.com

Cap.1. Femeia, cetățeaan al țării

1. Ce ar putea realiza astăzi femeia în România dacă ar fi sprijinită ?
2. Casa Regală a României, rol pozitiv în realizarea României moderne
3. S-a degradat simțitor calitatea umană la noi în țară !
4. Femeia mamă şi femeia profesionistă
5. Duioşia şi sensibilitatea femeii nu sunt suficient de valorificate
6. Simțul etic şi estetic în familie şi societate
7. Taina căsătoriei

Cap. II Femei şi bărbați din basme şi din realitate

8. Femeia, începând cu Eva din Biblie
9. Femeia în mitologia greco-romană, în lumea arabă şi la alte popoare
10. Ileana Cosânzeana şi Făt-Frumos
11. Mireasa lui Frankestein
12. Fantezia omului înlocueşte aripile care-i lipsesc
13. Narcis şi narcisismul

Cap. III. Câteva modeste confesiuni din tinerețe

15. Băiatu' mamii, nu crezi c-a sosit timpul să te-nsori?
16. Un ceas deşteptător care a adormit alături de mine
17. În aşteptarea răspunsului la cererea în căsătorie
18. Consoarta
19. Astăzi ce mâncăm ?

Cap. IV. De ce iubesc… "şi eu" femeile ?

20. Vestimentația şi podoabele femeii
21. "Bărbatele"
22. Singura zi a femeii de peste an aparține tot bărbaților
23. Parfumuri
24. Cochetăria femeii
25. Care din cei doi pretendenți la căsătorie l-a cucerit pe celălalt ?

Cap. V. Rememorări din tinerețe

26. Vis destrămat la trezire
27. Chipiul de elev
28. Cine m-a scăpat de vrăji?
29. A fi sau a doar a face pe nebunul
30. Nebuni şi exaltații circulă în voia lor printre noi, sfidându-ne
31. Şcolari şi dascăli, părinți şi copii; mediul social
32. Cel mai greu supliciu este chinul sufletesc
33. Orice naş îşi are naşul
34. Orgoliu rănit
35. Regăsire conjugală prin dublu adulter
36. Cântecul lebedei negre

Cap. VI. Cupluri la vedere şi cupluri mascate

37. Subconştientul şi psihanaliza.
38. În explorarea sufletului şi a enigmelor feminine
39. Femeia din Occident şi femeia din Orient
40. Nepotrivire de caracter
41. Promisiuni până la realizarea scopului urmărit
42. Harpia îmblânzită
43. Bărbatul “sub papuc” şi femeia înrobită
44. Soarta noastră şi horoscopul
45. Cugetări despre femei, familie, educație şi iubire

Cap. VII. Pulsul şi tensiunea țării